

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JODI MEADOWS

YETİM KRALİÇE

*BRO*SİS*

Kim olduğunu, kimse sana söyleyemez.

DE
X

Wilhelmina'nın yüzlerce kimliği vardı.

O bir prenses.

Indigo Krallığı onu evinden etmiş ve diğer soylu çocuklarla birlikte uzaklara sürmüştü. Şimdi, on yıl sonra, Balık Kartalları olarak, krallıklarını geri almaya geliyorlar.

O bir casus.

O ve en yakın arkadaşı Melanie, kimlik değiştirip soylu mülteciler olarak Skyvale Sarayı'na sızacaklar. Onları başarıya taşıyacak bilgileri her gece Balık Kartallarına ulaştıracaklar.

O bir tehdit.

Krallıkta büyü kullanmak yasak. Çünkü büyü kullanılırsa "tılsım" bütün krallığı yok etmek için güçleniyor. Bu yüzden geceleri ortaya çıkan Kara Bıçak büyü kullananları yakalıyor. Ama birini yakalamaya gücü yetmiyor.

Ruhsuz serisinin sevilen yazarı Jodi Meadows bu kez epik, fantastik ve romantik bir destan yazıyor.

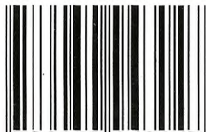
**DE
X**

www.dexkitap.com

/DEXpub

ISBN 978-605-09-4304-7

9 786050 943047

Sertifika no: 11940

Tavsiye
Edilen
Satış
Fiyatı

₺25

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

YETİM KRALİÇE

Yetim Kraliçe

Özgün adı: *The Orphan Queen*

© 2015 Jodi Meadows

Yazan: Jodi Meadows

Çeviri: Asena Çakmak Özdemir

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Kapak uygulama: Serkan Yolcu

Grafik uygulama: Havva Alp

İç görsel: Philip Thompson/EyeEm/Getty Images Turkey

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının yazılı izni olmadan kullanılamaz.

The Storthman Agency, LLC ve AnatoliaLit Ajansı aracılığıyla yayınlanmıştır.

1. Baskı / İstanbul 2017

ISBN: 978-605-09-4304-7

Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İSTANBUL

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar / İSTANBUL

Tel: (0212) 515 49 47

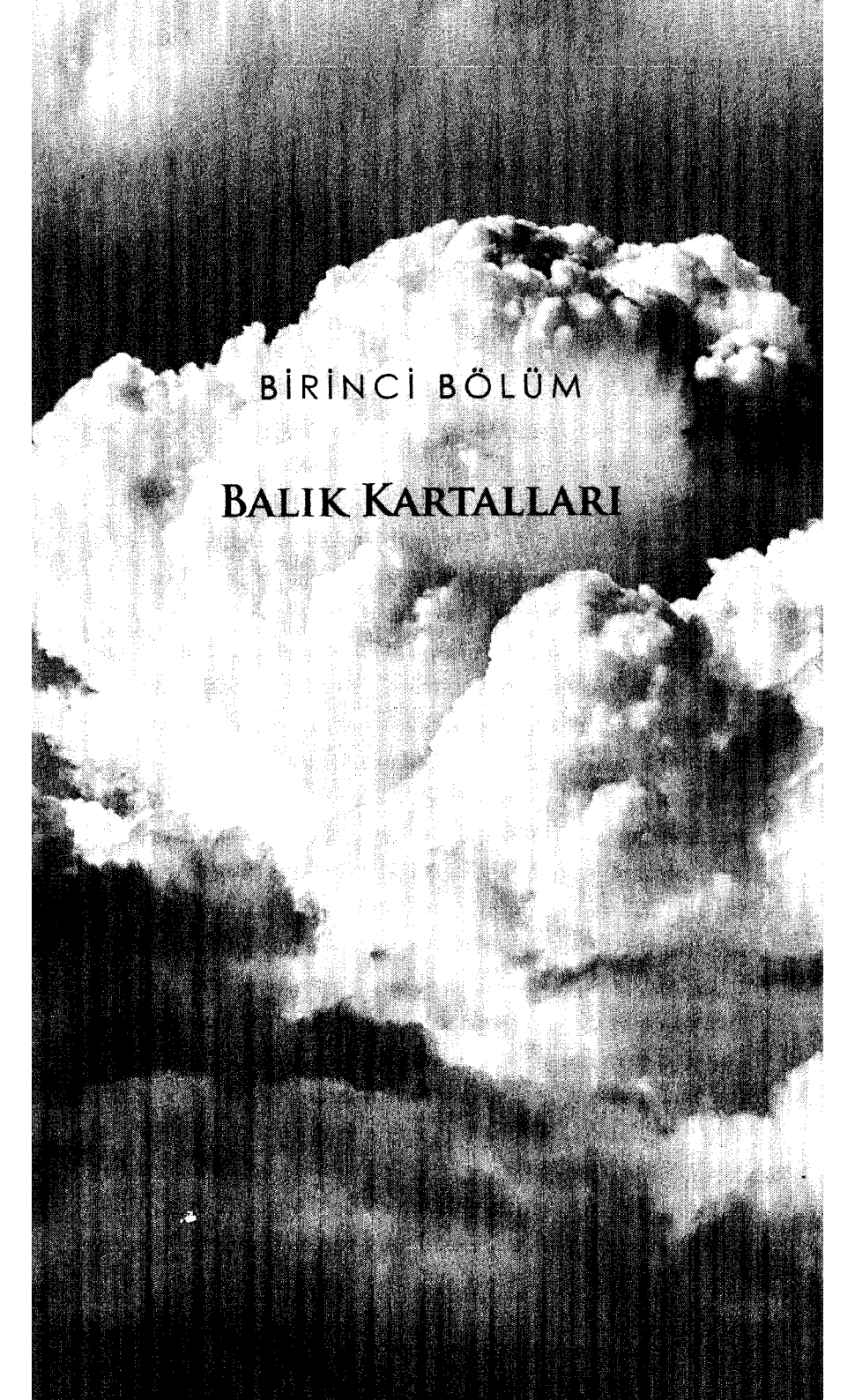
Sertifika no: 11965

Toptu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

JODI MEADOWS

YETİM KRALİÇE

*Gülümsemeni bir zırh gibi takınabiliyorsan,
Kıyafet değiştirir gibi farklı kişiliklere bürünebiliyorsan,
Kim olduğunu bir türlü dünyaya gösteremiyorsan,
Bu kitap senin için demektir.*

A black and white photograph of a large, fluffy white cloud against a dark sky. The cloud is the central focus, with its bright, textured surface contrasting sharply with the dark background. The text is overlaid on the upper part of the cloud.

BİRİNCİ BÖLÜM

BALIK KARTALLARI

B İ R

Aynalar pahalı hurafelerdi.

Ama Melanie için fark etmezdi. Ne zaman şehrin batı tarafına gitsek durup bakmamız için ısrar eder ben de onun bu zevkinden kendimi mahrum etmezdim.

“Çok güzel değil mi?” Rüzgâr onun parlak siyah saçlarından asi bir tutam saçı çekiştiriyordu. Saçlarını geriye doğru topladı ve yırtık bir kumaş parçasıyla bağladı.

“Evet.” Şehir, zengin bölgelerinde ışıldayan sokak lambalarıyla aşağıda uzanıyordu. Bu insanlar, geceleri gaz lambası yakmayı haklı gösterecek kadar mühimlerdi, sanki ışık onları bir kilit, bir kılıç ya da bir kalkan gibi koruyabilirdi. Ama ışıldayan tek şey bu zenginlik değildi; aynalı şehir Skyvale’deki her evin, kulenin ya da malikânenin batı cephesinde camdan levhalar asılıydı.

Evlerin, atölyelerin, dükkânların ve mülteci barınaklarının ötesinde, karanlık gökyüzünü arkasına almış dağların karaltısı görünüyor, kocaman bir dolunay göğe yükseliyordu.

“Tılsım Indigo Krallığı’na ulaştığında her şey yerle bir olacak,” dedim. “Ve aynalar bunu durduramayacak.”

Çatının kenarında sürünürken kısa bir ıslık çaldığımda Melanie kaşlarını çatarak bana baktı.

Aşağıdan keskin bir ses karşılık verdi. Diğer Balık Kartalları deponun kapılarında ve yakınlardaki köşebaşlarında yerlerini almışlar, geleni geçeni, polisleri ya da daha fenası Kara Bıçak'ı gözlüyorlardı.

Kartalların en genç iki üyesinin ilk görevleriydi. Tüm hayatları boyu onları eğitmiş olsak da Kara Bıçak'ın ortaya çıkması Connor ve Ezra'nın ihtiyacı olan son şeydi.

Sadece düşüncesi bile Connor'ın ayaklarını geri geri götürürken...

"Onlar için endişelenmene gerek yok Wil." Melanie dirseğime dokundu. "Gayet iyi eğitildiler."

Duruşumu dikleştirdim ve silkinerek üzerimdeki sıkıntıyı uzaklaştırdım. Melanie dâhil herkesin güçlü olmama ihtiyacı vardı. "Onlar için neden endişeleneyim ki? Sadece orada durup etrafı gözlüyorlar. Asıl işi biz yapıyoruz."

Melanie gözlerini devirdi. "Beş dakikada bir ne yaptıklarını kontrol ediyorsun."

"Sadece gözlemliyorum."

"Paranoyaklaşıyorsun, bu da seni şüpheli gösteriyor."

"Tamam ama Kâbus Çetesi buralarda geldiğinde Kara Bıçak'ın, ailesini saklamak için büyü kullanan yaşlı adamı evinden sürükleyerek nasıl çıkardığını görmedin." Büyü, Indigo Krallığı'nda yasaklanmıştı ve Kara Bıçak büyüünün hangi nedenle kullanıldığını umursamıyordu. İster nefsi müdafaa ister iyileştirme isterse açgözlülük ya da cinayet; işin içine büyü girdiği anda onun için bir şey fark etmiyordu.

"Söz konusu Kara Bıçak olunca fazla hassas oluyorsun."

Melanie büyü yapamıyordu. Haliyle onun için Kara Bıçak polisten daha büyük bir tehdit oluşturmuyordu. Ama diğerleri için...

Burada hâlâ yalnız olup olmadığımızı görmek için düz depo çatılarına baktım ve ardından bulunduğumuz çatının bir alt bölümüne atladım. Çömelerek yere indim, dengemi sağlamak için parmak uçlarımla dokunarak soğuk arduaz zeminden destek aldım. Kısa bir an sonra Melanie de atlayarak yanıma geldi, yakınlarda çağılayarak akan nehrin gürültüsü atlayışının sesini bastırmıştı.

Hawksbill'deki saat kulesi gece yarısını vuruyordu.

Deponun çatısındaki kapının önünde dizlerimin üzerinde ilerlerken cebimden bir maymuncuk ve çilingir aletlerimi çıkardım. Birkaç saniye içinde kapıyı açmıştım. Melanie ile birlikte bir gölge gibi içeri süzüldük. Depo, ilgisizliğin tozlu kokusu eşliğinde serin ve sakindi.

Lekeli pencerelerden içeri giren ay ışığı indiğimiz merdivenleri belli belirsiz aydınlatıyordu. Ses çıkarmamak için önce parmak ucumuza sonra topuğumuza basarak dikkatle ilerliyorduk. Burada nöbetçiler yoktu ama yine de dikkatsiz davranamazdık.

İki dönüşlü spiral merdivenlerden devam ettik. Mel sola döndü ben de Indigo Krallığı'nın ünlü kâğıt atölyesinin kutularının karanlıkta üst üste durduğu güneybatı köşesine doğru sağa yöneldim.

Elli ya da daha fazla kutu vardı, etiketleri gölgede zar zor seçiliyordu. Cebimden kibrit çıkarıp çaktım ve yere tuttum. Herhangi bir iz var mı diye baktıktan sonra istediğim etiketi bulmak üzere kutuların etiketlerine doğru eğildim.

Hâlâ mühürlü kutuların yanında çömelmiş dururken kibritim sönünce bir tane daha yaktım.

İşte! Bir aslanın ve Liadia hanedanlık armasıyla mühürlenmiş soluk bir kâğıt. Kutu, başıboş bırakılmış diğer yığınların yanına köşeye gizlenmişti. Neyse ki ihtiyacım olan kutu ön taraftaydı, ne de olsa Liadia çok uzun süre önce yıkılmamıştı ama uzanıp açmam için çok yukarıdaydı.

Omzumun üzerinden geriye baktım. Melanie yoktu.

Yapmam gereken ufacak, önemsiz bir şeydi ama yine de tereddüt ediyordum. Büyü yapmak kesinlikle yasadıydı. Bağışlanmazdı. Affedilmezdi. Bildiğim kadarıyla artık büyü yapabilen çok fazla kişi yoktu ama yaparken yakalananlar bir daha ortalarda görülüyordu.

Derin ve titrek bir nefesle kutuya dokundum. *“Uyan.”* Bu, küçüklüğümden, korkusuzca büyü yapabildiğim zamanlardan gelen eski bir komuttu. Eşyaları canlandırabileceğime inandığım zamanlardan. *“Sessizce öne doğru kay ve yere doğru in. Ben sana yol göstereceğim.”*

Kutu, bir tutam tozla birlikte hareket etti. Parmaklarımla ahşap zeminden destek alarak geri çekildim ve kutuya yer açtım. Bir yaprak kadar hafifmişçesine yavaşça aşağı süzüldü ve çit çıkarmadan yere indi.

“Kapağın mührünü aç,” diye fısıldadım. Zayıf, kısa süreli bir baş dönmesi zihnimi bulandırdı.

Kapak birden pat diye açıldı. Açmadan önce kutuya yeniden uyumasını söyledim. Birkaç sayfaya ihtiyacım vardı o kadar.

“Aradığını buldun mu?” diye fısıldadı Melanie arkamdan, kaskatı kesildim. Kız sessizdi.

“İşte burada.” Üstten birkaç yaprak çektim ve arkadaşşıma uzattım. “Ben kapağı açarken bunu tut. Mürekkebi aldın mı?”

“Hem de tereyağından kıl çeker gibi.” Kavanozu kaldırdı, cam o zayıf ışıktaki parladı, sonra da çantasına koydu. Ardından da kâğıtları. “Haydi diğerlerini alalım ve dönelim.”

Kapağı kapattım ama mühürlemeye cesaret edemedim ve yeniden yukarı kaldırdım. Melanie buradayken yapamazdım.

Bir kapı bulduk ve beraberce dışarı çıktık.

Quinn’in burayı kollaması gerekiyordu ama kapıda değildi. Narin yapraklar kaldırım taşlarının üzerinde yuvarlanıyordu; güz rüzgârı batıdan esiyordu ve havada keskin, kekremsi bir koku vardı.

Melanie’yle birbirimize baktık, burunlarımız havayı koklarken buruşmuştu. Tılsım. Bu gece çok kuvvetliydi.

İçimde bir yerler suçlulukla kıvrandı. Şayet o kutuyu açarken büyü kullanmasaydım...

Hayır, büyü tılsım rüzgârı yaratmazdı. Fırtınadan önceki kuvvetli rüzgârlar gibi vadideki yaratıklar ve o kötü koku bugünlerde normaldi.

Balık Kartalları’na ıslık çalıp yanıt bekledim.

Hiçbir karşılık gelmedi.

Yeniden ıslık çaldım. İkisi deponun kapısında sokakta, ikisi köşebaşlarında duran dört kartal olmalıydı. Birinin cevap vermesi lâzımdı.

Yine de hiçbir cevap gelmedi.

Tenimde endişe dalgaları dolaşırken ellerimi hançerlerime attım.

Ya polis onları yakaladıysa? Ya da daha kötüsü Kara Bıçak yakaladıysa? Sadece büyü yapanları değil her türlü suçluyu yakalamaktan hoşlanırdı. Yaptığım son beş işin içinde ona rastlamıştık, hatta bir keresinde Melanie'yi yakalayacak kadar yaklaşmıştı.

O kekremsi koku iyice kuvvetlendi.

“Yardım edin!” Sokağın aşağısından bir haykırış duyuldu.

Haçnerlerimi çıkarırken korkutucu çığlıkların yükseldiği ve ahşap çitlere çarpan bir insan sesinin geldiği yere doğru koştum.

En genç olanlarımızdan Ezra yere düşmüş, kız kardeşi Quinn bağırarak arkasından koşuyordu. Connor ve Theresa, bıçaklarını çekmiş belli belirsiz görünen gölgelerden geri geri kaçarak sokağın ortasında duruyorlardı.

Tökezleyerek durdum. İri yarı beş adam Balık Kartalları'nın üzerine üzerine yürüyordu.

Connor'ın yuvarlak gözleri saldırganlardan bana doğru kaydı. “Wil! Mel!”

“Ah yüce azizler.”

Yabancı adamlar bana doğru döndüler. Şişkin omuzları ve kolları, kıyafetlerinden taşan kaslarıyla kaba görünüyorlardı. İkisi dev denebilecek bir boyutta, aşırı uzunken diğerleri daha ziyade kapı kadardılar. Kırmızı damarlı gözleri, çıkık elmacık kemikleri ve şişman dudaklarıyla mide bulandırıcı bir hâlleri vardı. Tılsım ve ışıltı kokuyorlardı.

Bunlar Işıkadamlardı; canavara dönüşmüş insanlar.

Onlara doğru koştum. Kuvvetli yumruklarıyla beni geri püskürttüler, tekme atıp haçnerlerimi savurdum ama

hareketlerim etkisiz kalıyordu. Dizlerine ve kasıklarına yöneldim boğazları ulaşabileceğim bir yükseklikte değildi.

Melanie ve Theresa hararetle dövüşürken, yıkılan bir duvarın yanında duran Connor ve Ezra'yı koruyan Quinn'e doğru ilerliyorlardı.

Havada bir zincir çınladı ve biri beni omzumdan yakaladı. Acıyla kıvrandım. Kaçmaya çalıştım ama Işıkadamlar etrafımı sarmışlardı. Bire karşı üç hiç de adil görünmüyordu. Neyse ki pek akıllı değillerdi.

İlk Işıkadam zinciri yeniden yumruğuna sararken üstteki halkalara çıkarak onu öne doğru çektiğimi fark etmedi ve tüm bedeniyle diğer yanımdan yaklaşan deve doğru devrildi. Üçüncüsünden kaçarak altlarından başımı eğerek sıvıştım.

Onlar kendilerini çözmeye çalışırlarken eğildim ve bıçağımı birinin deri çizmesinin topuğuna saplayarak ayağını tendonuna kadar kestim.

Işıkadam diğerlerini de kendisiyle birlikte sürükleyerek hızla yere devrildi.

Arkadaşlarıma doğru zıpladım ama üçüncü Işıkadam hançerlerimi elimden alarak beni sert biçimde binanın birine fırlattı. Yavaş yavaş yaklaşırken el yordamıyla tuğla duvar boyunca ilerliyordum ki, bir pencere denizliği yerinden çıktı. Tüm gücümle fırlattım. Çürümüş ahşap ıslak ıslak kafasına çarptı ama zarar vermedi. Alay edencesine güldü ve boğazıma atıldı.

Hançerlerime ulaştım ve ellerini duvara dayayıp ezdim.

Işıkadam geri çekildi. Topuğumla ayağının tarak kemiğine vurarak, kemiğini kırdım. Hançerimi bacağının

üst kısmına sapladığımda elimin üzerinden sıcak kan aktı. Geri çekildim.

Melanie, Quinn ve Theresa yerde baygın yatan Ezra'ya doğru ilerleyen iki Işıkadam'ı öldürmüşlerdi. Kesik tendonlu olan onlara yönelmişti ama üstesinden gelirlendi.

Beşinci Işıkadam...

Sokağın aşağısında durmuş, Connor'ın boğazına bir hançer dayamıştı. Connor'ın esmer teninden akan kan ay ışığında fark edilebiliyordu.

"Hayır!" Ona doğru atıldım ama bıçakladığım Işıkadam beni ayak bileğimden yakaladı, iki hançerime de yetişemiyordum. Büyü komutları dilimin ucuna kadar gelmişti, hançerlerimi bana ulaştırabilirdi.

Hayır. Henüz değil. Büyü son çareydi.

Adamla boğuşurken döndüm ve ayağımı hızla çektim ama beni daha sert bir şekilde tuttu.

Topuğumla yüzüne vurdum. Burnu kırılıp da kan fışkırmaya başlayınca beni bıraktı.

Hançerlerim yeniden elimdeydi. Ayağa kalkarak Connor'a yardım etmeye koştum.

Ama Connor serbest kalmıştı. Elinde kılıç tutan biri beşinci Işıkadam'la dövüşüyordu. Uzun ve ince görünümü bu adam adeta bir dansçı gibi hareket ediyor, dönüyor, eğilip kalkıyordu ve düşmanını silahsız bırakmıştı.

Connor oradan uzaklaşarak hızla bana doğru atıldı. "Wil! Özür dilerim! Sana yardım etmeye geliyordum ama o adam..."

"Sorun yok." Bir dizimin üzerine çökerek onun boynuna dokundum. "Boynun ne durumda?" Tek yapabildiğim onu kucaklamaktan kaçınarak vücudunda başka yara

var mı diye bakmaktı. Yeterince büyümüştü ve böyle bir hareket onu kızdırdı. Yine de onu hafifçe kendime çekmeden edemedim.

Başını yana eğdi ve büzüldü ama boynundaki kesik o kadar derin değildi. “Acıyor.”

“Üzerine bastır, kanamasını durdurur.” Üzerine daha fazla titremek yerine döndüm ve onun canını acıtan Işıkadam’a koşmaya başladım.

Yeni gelen adam onu alt etmişti. Dev yaratık soluk soluğaydı, kolları ve göğsündeki kesiklerden kan akıyordu. Gömleği paçavraya dönmüştü. Koleksiyonuna birkaç kesik daha katmak üzere onu yabancının elinden alıp binanın birine fırlattım.

Gözümün önünde bir görüntü geliverdi; tuğla duvar canlanıp Işıkadam’ı yutuyordu. Ama görüntü hayal olarak kaldı, şu an gücümle dikkat çekemezdim.

“Arkadaşlarıma neden saldırıyorsunuz?” Sesim, korku ve öfkeyle gürleyerek çıkıyordu. Ya kim olduğumuzu biliyorlarsa...

Connor ve diğerlerine doğru baktı. “Oğlanlar kolay lokma gibi görünüyorlardı.”

Bizi bildikleri için değildi. Şükürler olsun.

Başını yeniden duvara çarptım. Gözleri irileşerek bulanıklaştı. “Bize bir daha dokunursan canından olursun,” dedim. Belki de Connor’a yaptıkları için hemen şimdi ölmeliydi. Hançerlerim yanımdaydı. Bunu çabucak halledebilirdim. İnsan gibi değildi. En azından artık değildi.

Arkamdan biri yaklaştı ve o anda Işıkadam kurtulmaya yeltendi. “Hayır!”

“Affedersin.” Ses boğuk ve bilinmedikti. “İşin bittiyse onu ben alacağım.”

Işıkadam yere düşerken diğer adama döndüm, hançerlerimi hazır ettim ama kukuletalı adam dikkate almadı. Çabuk ve ustaca hareketlerle ipekten bir iple Işıkadam’ın ellerini ve ayaklarını bağladı.

Diğer Balık Kartalları da düşmanlarını yendiğinden dövüş sesleri kesilmişti. Yerde serilmiş yatan ve şimdilik hâlâ nefes alan beş beden vardı. Yabancıyı gözlerimle takip ederken adam bana döndü.

Yüzü siyah ince ipek bir kumaşla örtülüydü, sadece gözleri açıktaydı, gerçi onlar da gölgedeydi.

Kara Bıçak.

“Yardımanız için teşekkür ederim.” Bir adım yaklaşip elini uzattı ama sonra durdu ve eli yana düştü. “*Yine mi sen?*”

Harika. Beni, o son birkaç karşılaşmamızdan tanımıştı. Gerçi daha önce hiç arkadaşlarımdan birine yardım etmemişti.

Omuzumun üzerinden şöyle bir baktım. Melanie diğer kartalları toparlamış, sessizce uzaklaşıyorlardı. Geriye doğru dört uzun adım attım.

“Adın ne?” Kara Bıçak belindeki kesesinden başka bir ipek ip çıkararak sezdirmeden bana doğru yaklaşıyordu. “Her yerde seni arıyordum. Nerede saklanıyordun?”

Elimi göğsüme attım ve gururum okşanmış gibi yaptım. “Beni mi arıyordun?”

“O çocuklar kimdi? Çetene kattığın yeni kişiler mi?”

Aynı gruptu aslında. Sadece daha genç yetimler gelmişti bu defa. Tabii ki ona kim olduğumuzu ya da nereden

geldiğimizi söylemedim.

“İnan bana senin için zaman kaybı oluruz. Skyvale’de karnını doyurmaya çalışan birkaç gençten daha kötü şeyler oluyor.”

Sokak arasında kanlar içinde yatan Işıkadamlara kaydış bakış. İçlerinden birkaç tanesi uyanmaya başlamıştı. “Bu defa ne çalışıyordun?”

“Sana hırsız gibi mi görünüyorum?” diye sordum masum masum bakarak.

“Tehlikeli görünüyorsun.”

Gülümsedim. “Teşekkür ederim.” O anda akıllıca olup olmadığını hiç düşünmeden bir hançer çekip fırlattım.

Kara Bıçak küfrederek yana kaydış. Hançer, arkasında yerde yatan Işıkadamlardan birinin eline saplandı. Devin uzandığı kırık demir boru ileri doğru yuvarlandı.

Kara Bıçak boruyu bir kenara fırlatarak Işıkadam’ı bağlamak üzere yere eğilince köşenin birinden sıvışıp olabildiğince hızlı koşarak Beyaz Bayrak bölgesine geçtim ve çatılara yöneldim. Diğer Balık Kartalları beni handa bekliyor olmalıydı.

Deponun olduğu sakin bölgeden uzaklaşırken aşağı sokaklarda gece hayatı sesleri duyulmaya başlamıştı; sarhoşlar tökezleyerek evlerine gidiyor, köpekler havlıyor, bebekler ağlıyordu. Ayın soluk ışığı bölgeyi aydınlatıyordu ama yüksek binalarda asılı aynalardan yansıyacak kadar değildi. Kara Bıçak beni takip edecek olsa göremezdim.

Bir eczanenin çatısında durdum ve gökyüzüne doğru fısıldadım, “Teşekkür ederim.” Kartallarım güvendeydi. Önemli olan da buydu.

Onlar benim tek ailem, vatanım için tek umudumdu.

On yıl önce Indigo ordusu Aecor'u işgal ettiğinde saraydaki her bir yetişkin katledilmiş, soylu ailelerin çocukları Indigo Krallığı'nın başkenti Skyvale'e getirilmişti. Bir yıl sonra yetimhaneden kaçtık ve kendimize işgal edilen vatanımızın milli hayvanının adını verdik.

Balık Kartalları, bu çocuklar benim hayatımdı. Onlar olmadan hiçbir şeyim olmazdı.

Ama onlarla birlikte...

Onlarla birlikte krallığımı geri alabilirdim.

İKİ

Eczaneye gidip birkaç bandaj ve toz haline getirilmiş bitkiler aldıktan sonra Tavus Kuşu Hanı'na doğru yola koyuldum ve en üst kattaki açık pencereden içeri süzıldüm.

Binanın en kötü odası bile olsa bu odanın ücretini karşılamamız mümkün değil ama Patrick, Melanie ve ben bir zamanlar beş kişinin ölmesiyle sonuçlanan bir kavgayı ayırmıştık, polis Beyaz Bayrak'a dolmuş, Tavus Kuşu'nun sahibi hapse atılmıştı. O gün bugündür ne zaman kasabada olsak, hancı Balık Kartalları'nın burada kalmasına müsaade eder.

Diğerleri de gelmişti, küçük bir ateş yakmış yaralarını temizliyorlardı. Kapıyı arkamdan kapattım ve içinde tıbbi malzemelerin bulunduğu çantamı Quinn Bradburn'e fırlattım.

"Ezra." Başımı ona doğru salladım. "Ayıldığına çok sevindim. Epey sağlam darbe almıştın."

Başını eğdi ve omuzlarını silkti. "Şimdi daha iyiyim."

Başını biraz öfkeli biçimde hafifçe sallayan Connor'a kaşımın birini kaldırarak baktım. O bir şey yapmamıştı. Göğsümdeki gerginlik biraz ferahladı. Gülümsedim ve

oğlanların her yere dağıttığı silahları topladım. “Güzel. Bir dahaki sefere bayılmamaya ya da bir yerlerinizi kestirmemeye çalışın. Çok utanç verici. Gören de sizi yavru kediler eğitmiş zanneder.”

“O adamlar neydi öyle?” Connor ıslak bezle Işıkkadam’ın kestiği boğazını temizlerken inledi. “İnsan gibi görünüyordular ama *değillerdi*.”

“Dev gibilerdi,” diye ekledi Ezra. “Ve de çok güçlü.”

“Onlar Işıkkadamlardı.” Küçük oda sıkış sıkıştı. Üç kişi yatakta iki kişi de sandalyede oturuyordu. Eski ahşabın gıcırdamasını duymazlıktan gelerek pencere denizliğine oturdum.

Aşağıdaki katlardan boğuk haykırışlar, sesler geliyordu, bütün han çöp, is ve ter kokuyordu.

Connor, cebinde taşıdığı paslı gümüş bir aynada boyununu incelemeyi bitirdi. Bu ayna–tılsım inançlarına fazla düşkündü. Kaşlarını çatarak aynayı kenara bıraktı. “Işıkkadam nedir? Işıkkadınlar da var mı?”

“Böyle kadınlar da var ama genelde hepsine Işıkkadam deniyor.” Kaşımı kaldırarak Quinn’e baktım, ne de olsa Ezra onun küçüğüydü, o da tamam dercesine başını salladı. Genç oğlanları sonsuza kadar koruyup kollayamıyoruz özellikle de böyle bir grup Işıkkadam’la karşılaşmalarından sonra. “Bazen insanlar kendilerini daha mutlu, daha güçlü ya da işte artık nasıl hissetmek istiyorsa öyle hissetmek için tılsım kullanırlar. Tıpkı diğer insanların büyü kullandığı gibi.”

“Ama tılsım, büyü değildir.”

“Tılsım da *büyüydi*. Bir zamanlar,” dedi Quinn başını oğlanlara sallayarak. “Derslerini dinlemediniz mi hiç?”

Çocuklar birden bire oldukları yere çöktüler. “Dinliyoruz,” dedi Ezra. “Büyü ateş gibiyse tılsım duman gibidir. Büyü yaratılmaz ya da yok edilemez. Sadece değişime uğrar.”

“Evet doğru.” Pencereye yaslandım, camın soğuşunu omurgamda hissettim. “Tılsım, büyüünün başka bir türüdür, zehirli bir türü.”

“Bir dakika.” Ezra elini kaldırdı. “Daha bitirmedik. Dersimize *çalıştık*.”

“İnsanlar eskiden bina yapımından, çiftçiliğe, savaşa kadar her şey için büyü kullanırlardı.” Connor, genç Balık Kartalları için yazdığımız tarih notlarını ezberden anlatmaya başladı. “Radyanlar yani büyü yapabilenler eşya ve insan taşımacılığı yapacak ray sistemleri bile inşa etmişti. Büyü *faydalıydı* ve büyü kullanıcısı çok olan aileler güçlü ve zengin olurdu. Tılsım her zaman vardı ama hiçbir zaman bir tehlike haline gelmemişti.”

Arkadaşının kaldığı yerden Ezra devam etti, ses tonunu Quinn’inkine benzetmeye çalışıyordu, onun ders veren ifadelerine bürünmüştü. “Ama yüz yıl kadar önce batı krallıkları tılsımın biriktiğini, güneş ışığını örttüğünü ve fırtınaları daha kötü hâle getirdiğini fark etmişler. Sonra bu, bütün kıtada yayılarak önüne gelen her şeyi yerle bir etmiş. Son kurbanı da Liadia olmuş.”

“Tılsımın bir sorun olduğu ilk keşfedildiğinde İndigo Krallığı’nın başında Kral İkinci Terrell Pierce varmış ve civardaki krallıkları büyüü yasadışı kılan Tılsım İttifakı’nı imzalamaya zorlamış. Radyanlar yakalanıp işkence görüyormuş. İnsanlar şu an kabalık olsun diye onlara teşhirci diyor. Vakti zamanın yapılarını yapmak

için büyü kullanan güç sahibi ailelerin ve iş yerlerinin yerini büyü kullanmadan benzer sonuçlar elde edenler almış. Anlaşmayı imzalamayan birçok kişi perişan olmuş, Aecor'da bile. Ama Aecor'lular üretim yöntemlerini değiştirmişler ve krallık radyanların saklanması için güvenli bir yer haline gelmiş. Ta ki Tek Gece Savaşı'na kadar." Connor kıkırdarak kalktı ve Ezra'ya dönerek elleriyle göğsüne vurdu; Balık Kartalı selamı veriyordu.

"Derslerinin seni böylesine eğlendirmesine sevindim," dedi Melanie.

Connor yeniden bana döndü. "Peki tarih Işıkadamlar için ne diyor?"

Başımı iki yana salladım. "Tılsım, insanların eskiden kullandığı gibi bir büyü değil, dışarıdan görünebiliyor. Fakat yine de büyülü. Bazen insanlar tılsıma bazı kimyasal maddeler eklerler ve başkalarının içmesi ya da soluması için satarlar. Buna ışıltı denir. Çok azı bile insanları nasıl hissetmek istiyorlarsa öyle hissettirir. Daha güçlü. Daha cesur. Daha iri."

Oğlanlar birbirilerine bakıp kaşlarını kaldırdılar. "Kulağa o kadar da kötü gelmiyor."

"Tehlikeli bir şey. Çok fazla kullanırsan gerçekleşen değişiklikler gerçek ve kalıcı olur. Sadece harika şekilde uzun ya da kaslı *hissetmezsın*. Gerçekten öyle olursun. Ve bu insanlar bir daha asla eski hâllerine dönemezler."

"Işıkadamlar yakalandıklarında tılsımlı topraklara gönderiliyorlar." Melanie çantasını küçük masaya koydu ve bir defterle kalem çıkardı. "Suçluların taşındığı o vagonları gördüm. Işıkadamlar yatırılmışlardı, buğday çuvalları gibi vagonlara yüklenmiş atların gidebileceği

kadar batıya götürülüyorlardı.” Neredeyse soğukkanlı bir biçimde mürekkep şişesini çalkaladı ve kapağını çevirdi.

Oğlanlar suspus olmuşlardı.

Theresa başını salladı. “Doğru. Henüz kendilerine gelemenden de vagonlardan atılıyorlardı. Bazen askerler Batı Geçidi Nöbeti’ne gittiklerinde uyanan Işıkadamları görüyorlarmış, tabii hâlâ parlıyorlarsa. Önce tılsım yaratıkları onları bulmazsa Işıkadamlar genellikle birbirilerine saldırıp...”

“Bu kadar yeter.” Quinn serçe parmağını Theresa’ya kaldırıp kıvırdı. Theresa bu kaba hareket karşısında alaycı bir şekilde gülümsedi ve herkesin yarasına yetecek kadar sargı bezi çıkardı.

Yeteri kadar korkan oğlanlar ürpererek getirdiğim otlardan macun yapmaya yöneldiler. Onlar yara bereleri, kesikleriyle meşgulken biz de Melanie’yle birlikte Balık Kartalları’nın lideri olan Patrick’e hızlıca bir rapor yazdık.

Işıkadamlar kısmına geldiğimde Melanie durdu. “Kara Bıçak ne yapıyordu orada?” Sesi alçaktı.

“Işıkadam avlıyordu herhalde.” Elimdeki dolmakaleme bakmaya başladım. “Ne yaptığımızı bilmiyor, bizi takip etmedi de. Şu an tek umursadığım bu.” Theresa’ya kalan bitki tozlarını toplamakta yardım eden Connor’a şöyle bir baktım. İnanması zordu ama Kara Bıçak orada olduğu için ona *minnettardım*. “Çocuklar kim olduğunu anladılar mı?”

“Ah evet.” Melanie kamburunu çıkarıp oturarak gülümsemesini sakladı. “Ezra, o kadar insan dururken *Kara Bıçak* tarafından kurtarıldı diye Connor’la dalga geçti. Connor, daha dövüş başlamadan bayılıp kaldığı için Ezra’yla dalga geçti. Sonra birbirilerini yumrukladılar.”

“Belli ki barışmışlar,” diye mırıldandım. Çocuklar şimdi de kafalarını, boyunlarını sarıyorlardı.

“Belli ki...” Melanie gülümsedi ve başını iki yana salladı. “Belki de onun sorun olacağı konusunda haklıydın. Neyse ki Işıkadamlarla bizden daha çok ilgileniyor.”

Bu defalık. “Onu daha sık göreceğiz,” diye mırıldandım. “Belki takılır da bıçağının üzerine düşer.”

“Doğru söze ne denir?” Diğerlerine bakıyordu; hepsi odanın içinde kendi işleriyle meşgullerdi. “En azından bir süreliğine ondan uzağız. Gösterimiz başlamadan önce yapmamız gereken bir dolu iş var.”

Raporumuzu katlarken tüylerim ürperdi. “Artık elimizde doğru mürekkep ve kâğıt var, gösterimiz başlayabilir.”

Melanie sırttı ve katlanmış kâğıdın üzerine bir damla erimiş mum damlattı, biraz soğuyunca başparmağımı üzerine bastırdım. “Çok tatlı bir mülteci düşes olacaksın,” dedi o anda yanımıza gelen Quinn’e yer açarak.

“İkna edici bir mülteci düşes olduğum müddetçe sorun yok.”

“Prensle tanışıp tanışmayacağını merak ediyorum,” dedi Quinn hayallere dalarak. “Onun çok yakışıklı olduğunu duydum.”

“Oraya kraliyet ortamını görmeye gitmiyorum.” Raporu, çaldığımız mürekkep ve kâğıtla birlikte çantama koydum. “Oraya Aecor’un işgali ile ilgili bir şeyler öğrenmeye gidiyorum ki topraklarımızı geri alıp evimize dönebilelim.”

“Biliyorum,” dedi Quinn güç bela çıkan bir fısıltıyla. “Ama bu, çalışırken biraz eğlenmeyeceğin anlamına gelmiyor. Kraliyet ortamı sana iyi gelebilir.”

Herkes Quinn'le bana bakarken oda sessizleşti.

“Belki unutmuşsundur diye söylüyorum,” dedi Melanie sesini sertleştirerek. “Kraliyet ortamı yüzünden Indigo Krallığı'nda yıkık dökük bir kalede kapana kısılmış durumdayız, karnımızı doyurmak için kavga edip, sürekli hırsızlık yapıyoruz. O *kraliyet ortamı* olmasaydı Sandcliff Kalesi'nde Kızıl Körfez'e bakıyor olurduk. Ailelerimiz de yanımızda olurdu.”

Uzun süre kimse konuşmadı. Melanie, Aecor'un soylularının çoğunun kaderi gibi anne babasının yataklarında öldürüldüğünü görmüştü. Benim annem ve babamsa avluya sürüklenmiş ve herkesin önünde ikisinin de başları kesilmişti, onların ölümü demek krallığın fethedilmesi demekti. Daha sonra Kral Terrell kardeşlerinden birini bu kukla ülkeyi yönetmesi için göndermişti.

Benim krallığım. Onların ellerindeydi.

Bu katillerin benim topraklarımda daha fazla hüküm sürmelerine müsaade edemezdim. Aecor'lu bağlantılarımızdan aldığımız raporlar halkımın açlık çektiğini, zulüm gördüğünü, yüksek vergilere maruz bırakıldığını söylüyordu, bilinen tüm teşhircilerin bir anda ortadan kaybolması da cabası. Aecor halkına liderlik etme sorumluluğuyla doğmuştum, onları yüz üstü bırakamazdım.

“Biliyorum.” Quinn gözlerini yere indirdi. “Özür dilerim.”

“Dileme.” Ayağa kalktım ve çantayı ona uzattım. “Bazen unuttur insan.” Quinn on beşindeydi, Tek Gece Savaşı olduğunda daha beş yaşındaydı ve hayal meyal hatırlıyordu.

Benimse o geceye dair hatırlarım cam gibi net ve keskindi. Kanın, ateşin ve çeliğin dehşetini hiçbir zaman

unutmadım ya da ben yuvasız bırakılırken, krallığım yetim çocuklarla dolarken Kral Terrell ve ailesinin ne durumda olduklarını. Sadece bu çocuklarla ve Aecor'da yabancı askeri birliklere karşı çıkan direnişçi gruplarla tüm krallığı yeniden hayata döndürmem bekleniyordu.

Kraliçe Wilhelmina Korte. Kulağa biraz gülünç geliyordu.

“Neden bunları Patrick’e götürmüyorsun? Melanie’yle ben daha fazla malzeme toplamak için geceyi Skyvale’de geçireceğiz.” Yiyecek, kıyafet ve diğer ihtiyaçları bu eski yere getirmek biraz zor oluyordu ki daha sonbahar daydık. Kış gelip de Melanie ve ben gittiğimizde Balık Kartalları’nın getirdiğimiz her şeye ihtiyaçları olacaktı.

Quinn yeniden özür diledi, selam verdi ve sonra Theresa ve oğlanları handan çıkardı. Adımları döşemede ve merdivenlerde pat pat ses çıkarırken aldıkları tüm o eğitim uçup gitmişti, *gizlilik* kelimesi nedir bilmiyorlardı sanki.

Melanie gözlerini devirdi. “İşe dönmeye hazır mısınız?”

“Kara Bıçak ortaya çıkmadığı müddetçe.”

“Aynen.” Bana bir sırt çantası attı, bir dakika sonra pencereden çıkmıştık.

Ü Ç

Kara Bıçak bir daha ortaya çıkmadı ama onun Skyvale'de olduğuna dair bazı kanıtlar gördük. Balkonlarda ve bahçelerde çocukların oyunlarından kalma kukuletalar, maskeler vardı. Çitlerde, duvarlarda, her yerde bıçakla kazınmış, siyah çamur ya da ziftle yazılmış yazılar vardı.

Ah. Eninde sonunda şehrin ona tapmaktan vazgeçeceği korkunç bir şeyler yapacaktı.

Melanie'yle ikimiz gecenin kalanını Balık Kartalları'na malzeme ve erzak toplayarak geçirdik, şayet tutumlu olurlarsa üç dört hafta yeterdi. Handa birkaç saat uyuduktan sonra Skyvale'den ayrıldık ve şehrin dışındaki mülteci kamplarına doğru yola koyulduk sonra da Balık Kartalları'nın neredeyse dokuz yıldır yaşadığı, dağlardaki eski saraya doğru doğu yönünde devam ettik.

Soğuk hava ve yoğun sis içinde yaprakların yumuşacak bir halı gibi uzandığı bir patikada ilerledik. Ağaçlardan gelen kuş ve rüzgâr sesleri ayak seslerimizi bastırıyordu.

Yarım saat sonra sislerin arasından yosunla kaplı eski saray görüldü. Doğu Geçidi Nöbeti, birkaç kulesi ve falez cephesinde savunma amaçlı küçük pencereleri bulunan

hisar tarzında eski bir kaleydi. Eski krallar ta ki sonunda onur, kibir ve açgözlülükle berbat bir döküntüye dönene kadar birçok defa kaleye ek binalar yapmaya çalışmışlar. İki yüz yıl önce vadideki yeni saray için terk edilip gidilmesine şaşdırmamak gerek. Bu yüzyıl içinde bir ara güney kanadındaki bir bölüm yıkılmıştı, şu an her yerini saran sarmaşıklar kaleyi bir yandan gözlerden saklarken bir yanda da yıkıma sürüklüyordu.

Eski savaşların ağırlığıyla kirli, boğucu ve içinde soğuk rüzgârlar esen bu yer Aecor'dan bu yana bildiğimiz tek yuvaydı. Balık Kartalları'nın çoğu Aecor'u ya da yetimhaneyi hatırlamazdı bile. Sadece... Burası vardı işte.

"Eve döndüğümüz için mutluyum." Melanie omzundaki çantasını daha rahat edebileceği şekle soktu, sonra da birkaç dakika saçlarındaki tokaları çıkarmakla uğraştı.

Ne kadar zaman geçirmiş olursak olalım burası evimiz değildi.

Kalenin duvarına yaklaşırken dört notalı bir uyarı ısılgı çaldım ve surların üzerinden bir gölge geçti.

Taşıdığım ağır yük sağ olsun ana savunma duvarı ve avlu boyunca yorgun argın yürüdüğümüz bu son dakikalar geçmek bilmemişti gel gör ki girişteki silüet bizi ilerlemeye zorladı. Patrick Lien elleri belinde, omuzları dik bir biçimde bizi bekliyordu. Yanına yaklaşırken "Raporunuzu aldım," dedi. "Kara Bıçak'ın yaşamasına izin verdiğinizde inanamıyorum."

"Ben katil değilim."

"Bunun onun için bir şey ifade etmediğini biliyorsun. Fırsatı olsaydı seni yakalardı."

Patrick Balık Kartalları'nın en büyüğüydü ve Aecor'un

varisi ben olduğumdan o da doğal olarak grubun lideri olmuştı. Büyü yapabildiğimi bilmiyordu, yani bilmediğini düşünüyordum ama bu, onun söylediklerini haksız kılmiyordu. Kara Bıçak herhangi bir Balık Kartalı'nı büyük bir mutlulukla yakalardı. Sonuçta hırsızlık yapıyorduk. Anne babalarımızın öldürülmelerine şahit olmamız, kaçırılmamız ve de bize ait olanı istememiz onun bizim hakkımızdaki görüşünü değiştirmiyordu.

Cevap vermeyince Patrick'in ifadesi daha da sertleşti. "Başka bir şey yok mu?"

"Kral Koltuğu civarında nöbetçilerin bulunduğu yolları kontrol ettik," dedim. "Öncekiyle aynı. Gizlice girip çıkmak bir sorun yaratmayacaktır."

"Güzel." Taşıdığımız çantalara baktı ve sert bir hareketle başını salladı. "Şunları bırakın ve gidip temizlenin. Bütün sabah sizin belgeleriniz üzerinde çalıştık. Kontrol etmen için hazır olmaları lâzım." Geçmemiz için ağır kapıyı tuttu ve sonra koridorda kayboldu.

Melanie'nin onun arkasından baktığını fark etmemiş gibi yaptım. General Lien gibi Patrick de etkileyici bir adamdı. Babasının aksine hiçbir zaman öfkesine kapılıp kimseye vurmazdı. Bu konuda her zaman dikkatliydi.

Ama taşıdıklarımıza yardım etse ölürdü sanki!

Sızlanmalarımızı içimize atıp çantalaramızı kaldırdık ve malzeme odasına doğru yürüdük. Bütün kanat bize aitti, dokuz yıl önce sahiplenmiş, ana salonun büyük bir kısmını elimizden geldiği kadarıyla tamir etmiştik. Ancak sayımız çok azdı ve bir zamanlar görkemli ve saygın bir yaşamın sürdüğü bu yerin ancak çok ufak bir kısmını elden geçirebilmiştik.

Eşyalarımızı bıraktıktan sonra elimizi yüzümüzü yıkadık ve diğer on Kartal'ın sohbet ettiği ortak alana gittik.

Mümkün oldukça bol ışık girmesi için perdeler sonuna kadar açılmıştı. Tavandaki freskler zaman içinde karar-mıştı ve soyuluyordu ama yan duvarları beyaza boyamış-tık. Özellikle güneş doğu cephesi pencerelerinden doğ-ruca içeri dolduğunda odayı daha aydınlık gösteriyordu. Soğuk zamanlarda bütün kepenkleri kapatıp boşlukları bez parçalarıyla dolduruyorduk ama sonbaharın şu gün-lerinde hava hâlâ güzeldi.

Diğerleri büyük yuvarlak masanın etrafında oturu-yordu. Yedi erkek, beş kız; Aecor'un soylularından geriye kalanlar bu kadardı, küçük bir gruptuk.

Artık ölmüş olan bir dükün oğulları olan on sekiz ya-şındaki Ronald ve on yedi yaşındaki Oscar Gray el sal-ladılar ve artık bu hafta hangi tıbbi konu dikkatlerini çektiyse onu tartışmaya devam ettiler. Connor hemen on-ların yanında oturmuş kocaman gözlerle, konuşma esna-sında geçen *arterler*, *kan pıhtıları* gibi sözcükleri dikkatle dinliyordu.

Masanın diğer ucunda yaşları daha büyük olan Paige Kendall, Theresa Markham ve Kevin Walton, Ezra Brad-burn ve Carl Darby ile beraber birkaç haritanın üzerinde çalışıyor, küçüklere bazı lordların arazilerinin yerlerini soruyorlardı.

Melanie'yle ikimiz rahatlama nidalarımızı dizginleye-rek masaya oturduk. Önceki geceki dövüşten kalan mor-luklarımız vardı.

Patrick, üzerinde çalıştığı belgeden kafasını kaldırıp bakmadı. "Artık döndüğünüze göre yapmamız gereken

çok iş var, kısa bir süre önce yeni bir av olduğuna dair haber aldım.” Quinn’e baktı. “Bu senin ve erkek kardeşinin.”

Quinn doğruldu. “Bu nedir?”

“Birazdan.” Patrick ayağa kalkınca Quinn hafiften olduğu yere büzüldü ama gözündeki heyecan dolu bakış yok olmadı. “Wilhelmina geri döndüğüne göre bu belgeleri bitirip planımızı gözden geçireceğiz. Hepinizin görevlerinizi açık ve net anlamanızı istiyorum, özellikle de Wil ve Melanie’nin.”

Sahte belgelerden oluşan bir yığını önüme çektim. “İyi iş çıkarmışsınız,” diye mırıldandım ortaya. Kâğıtlara bulduğumuz gerçek tapu belgeleri kadar orijinal hâle getirecek birkaç son dokunuş gerekiyordu, onu yapmak da benim işimdi.

“Wil ve Melanie Liadia’lı soylu mülteciler olarak Skyvale Sarayı’na sızacaklar,” dedi. “Kral Terrell, Tılsım İttifakı hâlâ geçerli olduğundan onları geri çeviremeyecek. Saraya girdiğinizde, üç günde bir Laurence Pastanesi’ne gidip raporlarınızı kontrol edeceğiz. Herhangi bir malzemeye ihtiyacınız olduğunda ya da herhangi acil bir durum olduğunda işaretinizi kontrol edeceğiz. Neydi o işaret?” Kaşının birini kaldırarak Melanie’ye baktı.

“Penceremize kırmızı bir kurdele asacağız.” Belindeki kesesinden ipek bir kumaş parçası çıkardı. “İlk gün bağlayacağız ki sağ salim yerimize yerleştiğimizi anlatabasınız.”

“Çok güzel.” Patrick başını salladı. “Son günümüz Tek Gece Savaşı’nın onuncu yıl dönümü, bu sebeple hepinizin bu görev için yapmanız gerekenleri doğru düzgün anlamasını istiyorum. Bu sayede herhangi bir sıkıntı olursa

kimi suçlayacağımızı biliriz.”

Gözlerini kısarak bana baktı ki bu da, dün gece Kara Bıçak’la karşılaşmamızı “sıkıntı” olarak yorumladığı anlamına geliyordu.

“İlk amacımız, akıllıca davranmak. Aecor topraklarını tanıyoruz ve bizim için savaşmaya istekli bir halkımız var ama Indigo Ordusu’nun Aecor’da nerede konuşlandığını, kaç tane birlikleri olduğunu, ne tür silahlar kullandıklarını öğrenene dek onları riske atamayız.

İkincisi, Kral Terrell’in adamlarının elinde Aecor’da bulunan ve savaşmak için fırsat kollayan direnişçi grupların listesi olduğundan şüpheleniyoruz. Hem kendi amaçlarımız için hem de muhtemel müttefiklerimizi düşmandan uzaklaştırmak için o grupların listesine ihtiyacımız var.”

“Daha şimdiden birkaç direnişçi grubu biliyoruz,” dedi Oscar. “Aecor’daki bağlantılarımız daha fazla bilgi için araştırmaya devam ediyor.”

Patrick hararetli bir şekilde başını salladı. “Şayet bütün krallığı geri alıp savunacaksak Indigo Ordusu’nu bastırmamız gerekiyor. Bin kişilik bir güç yeterli olmayacaktır. On yıldır güçlenen bir orduya karşı yetmez.”

Herkes karamsar görünüyordu.

Patrick masanın ortasındaki yığından bir sayfa aldı ve bana doğru kaydırды. “Elbette listelerinin yokluğunu fark edeceklerdir ve birçok kopyasını yapacaklardır. Wil ve Mel, sizin göreviniz onların listesini, yanlış bilgiler içeren kendi listemizle değiştirmek. Yapabilirseniz ‘güncellenmiş kopyaları’ Aecor’daki birliklere gönderin ancak ne olursa olsun sorunun ne olduğunu anlamak ve ellerindeki

tüm bilgileri yeniden doğrulamak onlara epey zaman mal olacak.”

“Bu esnada,” diye söze girdim, “bu direniş birlikleriyle temasa geçecek bağlantılarımız olacak ve onları Indigo Ordusu konusunda uyaracağız ve kendi amaçlarımız için aramıza katacağız.” Patrick’in bana verdiği kâğıda baktım. İsimler, numaralar, yerler... Tüm bu bilgilerin su götürmez şekilde Indigo Ordusu’nu tuzağa çekmesi gerekiyordu.

“Aynen öyle.” Patrick kollarını masaya koydu ve parmaklarını kenetledi. Ses tonu kararlıydı ama başka biri olsa kederli diyebileceğim bir havası vardı. “Üçüncü amacımıza gelince, bu biraz daha rahatsız edici ve mühim olacak.”

Nefesimi tuttum.

“Aecor halkının tılsımlı topraklarda ön saflarda savaşmak üzere Indigo Ordusu’na çekileceği söylentilerini duydum, onları sınırları korumak, tılsımlı yaratıkların saldırılarını savuşturmak ve tılsımın gelişimini gözlemek için kullanacaklar. Wilhelmina. Melanie. Bu bilgiyi olabildiğince çabuk bir şekilde doğrulamanızı istiyorum.” Patrick avuçlarını masaya koydu ve ayağa kalkarak öne doğru eğildi. “Eğer bu doğruysa insanlarımız zehirli sisin içinde soluyarak ölüme gönderilecekler demektir. Onlar *bizim* çiftçilerimiz, balıkçılarımız, ayakkabıcılarımız ve mum yapımcılarımız. Onlar *bizim* insanlarımız.”

Kalbim adeta boğazımda atıyordu. Onlar anne ve babamın tebaasıydı. Benim tebaam. “Doğru olup olmadığını öğreneceğim.” Sesim boğuk ve ciddiydi. “Ve eğer doğruysa bu konuyla ilgileneceğim.”

“İlgileneceğini biliyorum.” Patrick bakışlarını Balık Kartalları üzerinde gezdirdi, sesi bir alev gibi parladı. “Kendi ordumuz olacak. Indigo Ordusu’nun hain yapısını gören mültecilerden oluşacak. Hâlâ Aecor’da bulunan direnişçi savaşçılardan oluşacak. Tılsımlı topraklara sürüklenecek insanlardan oluşacak.

Çoğunluğu, korkuyla yaşayan, umudunu yitirmiş ve fetihçi bir kralın yanlış kanunlarına bağlı yaşayan insanlardan oluşacak. İnsanlar en önemli etkene sahip olduğumuzu duyduklarında çağrımıza karşılık verecekler: Prenses Wilhelmina. Hayatta. Bizimle birlikte. Ve krallığını geri almaya geliyor.”

Çocuklardan birkaçı neşelenip Melanie bana gülümseyince duruşumu dikleştirdim ve daha ciddi bir ifadeye büründüm. Moralleri yüksek tutmak gerekiyordu ve Patrick bu konuda çok iyiydi. Birçok konuda çok iyiydi.

Ve ben onun için sadece isim ve unvandan ibarettim.

Patrick yumrukları üzerine eğildi ve bana odaklandı. Kaşındaki yara beyaz ve pürüzsüz görünüyordu. “Sarayda senden yapmanı istediğim bir şey daha var.”

Bekledim.

“Bir harita. Hangi pencerelerin hangi odaya denk geldiğini bilmek istiyorum. Cephanelerin nerede olduğunu, nöbetçilerin nerelerde görevlendirildiğini hatta Kral Terrell’in geceleri nerede uyuduğunu dahi bilmek istiyorum. O yer hakkında her şeyi bilmek istiyorum böylelikle gizliliğiniz sıkıntıya girdiğinde gelip sizi alabiliriz.”

Zaten kendim için de bir harita istiyordum o yüzden ona da bir kopya çıkarmak sorun olmazdı. “Olmuş bil.”

“Güzel.”

Patrick, üç günde bir rapor yazmamı, bilgi toplamamı, yanlış bilgiler yaymamı, göreve getirilen Aecor'lu askerleri serbest bırakmamı ve düşmanlarımızın sarayında kimliğimi gizleyerek yaşayacağım için ayrıntılı bir harita istiyordu. Hazır oradayken tılsımı durdurmamı istememesi mucizeydi.

Belgeleri önüme attı. "Nasıl görünüyorlar?"

"Benziyorlar." Birinin bir hatayı örtmeye çalışırken yaptığı mürekkep lekesine baktım. "Bu..."

Patrick'in sesi gürlemeye dönüşmüştü. "Benzemeleri yeterli değil. Mükemmel olmaları gerekiyor."

"Muhtemelen birlikleri görmek için tılsımlı topraklardan geçeceğiz," dedi Melanie sakın bir ses tonuyla. "Elimizdeki belgeler bu gezide mükemmel şartlarda kalamayacak."

Patrick kaşlarını çattı ama ses çıkarmadı. "Bunları tamamlayın o zaman. Zarflara koyacağız ve malzemele-
rin kalanıyla birlikte onları da dışarıda tutacağız." Doğ-
ruldu ve odanın diğer ucuna doğru yürüdü. Herkes, Pat-
rick bir mıknaatıymış da hepsinin pusulası kuzey olarak
onu gösteriyormuş gibi ona bakıyordu. "Bir hafta içinde
bir ordu levazım kafilesinin Skyvale'den ayrılacağı habe-
rini aldım. Aecor'a gidecekmiş."

Quinn'in nefesi kesildi. Diğer bir görev de buydu, Patrick'in Quinn'e verdiği görev. Kalemimi indirdim.

"Quinn sen Ezra ve Ronald'ı alacaksın. Tam olarak han-
gi malzemelerin taşındığını öğreneceksin. Sonra artık dü-
şünebildiğin en iyi önlemleri alarak vagonları durduracak-
sın. Ve işe yarar ne varsa olabildiğince çabuk şekilde bize
getireceksin, kalanlarını da saklayacaksın. Yıldönümü için
hazırlanmak üzere Aecor'a yürürken ihtiyacımız olacak."

“Bunu yapabilirim.” Quinn çenesini kaldırdı ve gülümsedi.

“Bu riskli bir görev Patrick. Quinn ve Ezra’nın bunu yapabilecek kişiler olduğundan emin misin?” diye sordum. Kardeşler gözlerini bana diktiler ve Melanie hafifçe geri çekildi.

“Yaptığımız her şeyde hesaba katılan riskler mevcut,” dedi Patrick.

Sesim daha gergin çıkmaya başladı. “Quinn gayet başarılı ama Ezra’ya göz kulak olması gerekecek. Ezra ilk görevini daha dün akşam yaptı ve Işıkadamlardan biri onu neredeyse öldürüyordu. Güvenli değil. Saray görevini başka bir haftaya ertelersek hepimiz gidebiliriz.” Böyle görevler yüzünden sayımız on dokuzdan on ikiye düşmüştü. Daha fazla kayıp vermek istemiyordum.

“Işıkadam beni öldürmedi ama. Bu kolay görevi yapabilirim.” Ezra kollarını göğsünde kavuşturdu.

Quinn ise öldürecek gibi bakıyordu. “Yapabiliriz.”

Patrick başını bana doğru iki yana salladı. “Onlara bir şey olmayacak. Bu saray görevini daha fazla uzatamayız. Tek Gece Savaşı’nın yıldönümü yaklaşıyor. Kış gelmeden Aecor’da olmamızı istiyorum böylece her şeyin başladığı gün krallığımızı geri alabileceğiz.”

“Bir son tarihimiz olduğunun farkındayım,” dedim, “Ama hayatlarımızı gerekmedikçe tehlikeye sokmaya o kadar da hevesli değilim.” Gözlerimi topluluğumuz üzerinde dolaştırdım. “Saray görevini erteleyip Balık Kartalları’nın biraz daha deneyim kazanmasını isteyenler el kaldırsın. Quinn, Ezra ve Ronald’ın gitmesini isteyenler yumruklarını kaldırsın.”

Quinn, Ezra ve Ronald o anda yumruklarını kaldırdılar. Patrick, Paige ve Oscar da öyle.

Ben elimi kaldırdım. Elbette Connor da kaldırdı, bir süre onu Theresa takip etti.

“Carl? Melanie? Kevin?” Bir kaşımı kaldırdım. Benim tarafımda olurlarsa işi bağlardık.

Kevin bana oy vererek elini kaldırdı. Carl’ın bakışları, en iyi arkadaşları olan Connor ve Ezra arasında gidip geliyordu ve derin bir iç geçirdi. “Ben çekimser kalmak istiyorum.”

“Kalamazsın,” dedi Melanie. “Herkes oy verecek. Ama,” Bana baktı ve “yine de bir işe yaramayacak. Ben Quinn ve Ezra’nın gitmesinden yana oy kullanıyorum. Ezra’nın deneyim kazanması gerekiyor. Ronald ve Quinn da ona göz kulak olmak zorunda,” dedi. Yumruğunu kaldırdı. Yedi karşıt, bir çekimser oy. “Deneyim kazanmalarının tek yolu onları oraya göndermek Wil.”

“Pekâlâ.” Küçük parmağımı ona doğru kaldırıp kıvrıdım ve hareket çekmek istememişim gibi gülümsedim ama elbette ki gerçeği görebiliyordu.

Geleceğin kraliçesi olabilirdim ama burada Balık Kartalları içinde lider olan Patrick’ti. Ne zaman anlaşmazlığa düşsek kararları oylamayla verirdik. Ve Patrick istediğini elde etmişti.

Theresa bir keresinde Patrick’e karşı kaybetmenin o kadar büyük bir olay olmadığını söylemişti, Patrick’e karşı gelmek zordu.

En azından en iyi arkadaşlarına karşı oy kullanmak demek olsa da Connor’ın her zaman benimle aynı oyu vereceğine güvenilebilirdim.

“Devam edelim,” dedi Patrick. “Ronald haritayı getir. Sana kafilenin geçeceği yolları göstereceğim...”

Quinn pis pis sırttı ve bakışlarını Patrick’e çevirdi.

Göğsümdeki gerginliği yok saymaya çalışarak kendimi yeniden oturma izni belgelerine verdim. Sözde Liadia’da doğduğuma şahitlik eden rahibin imzasını ekledim. Ne şans ki kopyaladığımız örnek hâlâ net ve okunabilirdi, ayrıca rahibin benim ve benden beş yıl önce doğmuş bir dükün doğumuna şahitlik edebileceği kadar yakın zamanlıydı.

Yerine geçtiğim kız olan Julianna Whitman gerçek bir kişiydi. Benimle aynı yaşıyordu ve dış görünümü de benimkine uyuyordu ama onu seçmemin sebebi bildiğim kadarıyla şimdiye dek Indigo Krallığı’na hiç gelmemiş olmasıydı.

Ölmüş bir kızın kimliğiyle dolaşmak ürkütücü geliyordu.

Melanie de aynısı yapıyordu, gerçi o gerçek adını kullanabilecekti. Muhtemelen Leydi Julianna ile birkaç defa görüşmüş Melanie Cole adlı bir kıza dair kanıtlar bulmuştuk. Şimdi de birbirilerinin en iyi arkadaşları olmuşlardı.

“O malzemelere ihtiyacımız olacak.” Ezra böylesi tehlikeli bir görev için heyecanla sandalyesinde zıplarken Patrick’in dikkati Quinn ve Ronald üzerindeydi. “Aecor’a dönüşümüz onları almamıza bağlı olabilir.”

Herkes ciddi bir ifadeyle başını salladı, hayran bakışlarını Patrick’ten alámıyorlardı. Oturma izni evraklarıyla olan işimi bitirip onları bir kenara koydum ve gözlerimi soğuk rüzgârın, kum tanelerinin yapıştığı camdan süzülerek girdiği açık pencereye kaydırdım.

Sadece birkaçımızın hatırladığı Aecor, vadilerin, ova-

ların, nehirlerin, on yıl kadar önce suçluları taşıyan tutsak olduğumuz vagonların çarpıştığı taşlı çakıllı yolların ilerisinde, ufkun ta ötesindeydi. Döndüğümüzde tanıyamayacağımız evimiz.

Aecor benim sorumluluğumdu ama daha Balık Kartalları'na bile liderlik edemezken bir krallığı nasıl yönetecektim?

Eski saraydaki ilk kış korkunçtu. Bütün çalıntı kıyafetlerimize, battaniyelerimize ve temizleyip yaktığımız şöminelere rağmen eski kale buz gibiydi. İçinde mütemadiyen rüzgârlar esiyordu.

Bir sabah diğer Kartallar temizlik yaparken ya da küçüklere bakarlarken Patrick beni, ortasında büyük bir masanın bulunduğu ortak alana davet etmişti, masanın üzerinde kâğıt yığınları, hokkalar, paslı kilitleri olan ahşap kutular vardı.

Üzerindeki el yazısını görünce nefesim kesildi. "Benim için mi?"

Patrick, pencere denizliğine yaslanmış, kollarını kavuşturmuştu. Ona uymayan bir yüz ifadesiyle hafifçe gülümsüyordu. Bu gülümseme onu yumuşatmış, kaşındaki yaranın yarattığı sert etkiyi törpülemişti. "En iyi kalite olmadığını biliyorum ama anca bunları bulabildim."

İçindekileri görmek üzere kutuları açarken sevinçten dört köşe olmuşum. Dolmakalemler, yedek uçlar, mühür mumu malzemeleri. "Bunlar fazlasıyla iş görecektir."

“Başka bir şeye ihtiyacın var mı?” Bu yaptıklarından hoşnut kalmamış gibi masanın diğer ucundan soğuk bakışlar atıyordu ama yine de gözlerinde bir parıltı yok değildi, dudagının kenarı da hafifçe yukarı kıvrılmıştı.

“Daha fazla kâğıt lazım olacak. Ve daha bir dolu farklı şey. Mürekkep. Hımm.”

Babamın Aecor’daki yazı masasında duranları hatırlamaya çalışarak çizgisiz kâğıtlara dokundum. “Cetveller. Mumlar. Temizleme bezleri. Kurutma kâğıdı. Bulabilirsek belki birkaç tane de kopya defteri. Başka insanların el yazısı örnekleri.”

Patrick hepsini aklına yazarak başını salladı. İhtiyacımız olan hiçbir şeyi unutmazdı. “Evrakta sahtecilikle ilgili hiçbir şey bilmiyorsun değil mi?”

Büzüldüm ve başımı iki yana salladım.

“Sorun değil.” Pencerenin kenarından atladı ve masanın üzerinden bana doğru bir defter kaydırды. “Fikrin güzeldi. Sahte notlar ve resmi evraklar yapabilirsek daha verimli işler çıkarabiliriz ama bunu yapacaksak da doğru düzgün yapmamız gerekiyor. Başka nelere ihtiyacımız olacağına bakıp onları sağlamaya çalışacağım. Senin de yapacaklarını iyi-ce öğrenmen gerek.”

Aynı anda hem övgü hem de eleştiri almak duygularımı karman çorman etmişti. Patrick nadiren iltifat ederdi ama diğer yandan da haklıydı. Sağlam bir temelim olmadan bu üçkâğıtçılık fikrinde acele etmişim.

“Yapabilirsin Wilhelmına.” Patrick tuhaf bir şekilde

hafifçe omzuma vurdu. Benden iki yaş büyüktü ama aynı boydaydık ki bu onu deli ediyordu. Babası da ondan uzundu. "Aecor'u almanda elimden gelen her türlü yardımı yapacağım. Balık Kartalları da öyle."

"Teşekkür ederim." Defteri masadan aldım ve düzgünce ciltlenmiş sayfalarını çevirdim. Her sayfa çizgili ve alışılmadık biçimde kusursuzdu, kapağı elde yapılma pürüzsüz deridendi. "Eski görünüyor."

"Tılsım öncesi zamandan sanırım."

Vay canına. Doksan yıldan daha fazla bir zaman önce konan yasağın da öncesinden, insanların üretim ve güç için büyü kullandığı dönemden kalmaydı. O zamanlar dünya, serbestçe kullanılan büyü ve insanların istediklerini çok az bir zahmetle elde etme yetenekleriyle çok farklı bir yer olmalıydı.

Keşke o zamanlar doğmuş olsaydım. Bugünkünden daha iyi bir dünyayaymış gibi geliyordu kulağa.

"Sende kalsın," dedi Patrick. "Yazı çalışmaları yaparsın."

"Pratik yapmak için çok özel bir defter. Bütün o hurda kâğıtlar bu iş için duruyor." Parmaklarımı, kenarlarında örgü ve asma dalları damgalarının bulunduğu fazla derin olmayan oymaların üzerinde dolaştırdım, yüz yıldan fazla geçen süre onları aşındırmıştı. "Babam bir günlük tutardı. Ne yazdığını bilmiyorum, bana hiç göstermezdi ama Aecor'u yeniden almakla ilgili yazmak benim için iyi olabilir. Ben kraliçe sen de başkomutanım olduğunda tarihçiler burada yazdıklarımızı okuyacak ve gösterdiğimiz çabalar hiçbir zaman unutulmayacak."

Sürekli çatık duran kaşları mutlu bir gülümsemeyle yukarı doğru kalktı. "O hâlde hoşuna gitti."

"Evet." Bir sandalye çektim, mürekkebi aldım, bir dolmakalem ve paslanmamış bir uç çıkardım. Dolmakalem ucunun kıvrımlı bitişi tutacak kısmına tam uymuştu. "Çok hoşuma gitti."

Patrick yanıma oturdu ve benim başımı iki yana sallayarak mürekkep şişesini açmamı, rengi ve kâğıt üzerindeki akışkanlığını denememi, ardından deri kapaklı defterin içine adımı yazmamı seyretti.

Aecor Prensesi Wilhelmina Korte'ye aittir.

İçinde krallığıma dönüşümün hikâyesi yazmaktadır. Hepsi doğru ve gerçektir.

Keskin dolmakalem ucu tarih ve yer bilgilerini yazarken hoş bir karalama sesiyle kâğıda sürttü. Vuruşlarım yavaş ve özenliydi, öyle ki siyah çizgilerin kalınlıkları aynı, harfler arasındaki boşluklar eşitti; tıpkı öğretmenimin bana öğrettiği gibi. Aslında harfler aynı öğretmenimin harflerine benziyordu.

"El yazın çok güzel."

Eh öğretmenimin el yazısı güzeldi. Ama yine de gülümsedim.

Patrick kalemi almak için elini açtı, ben de avucuna bıraktım. "Benim el yazımı kopyalayabilir misin?" diye sordu.

"Görelim bakalım."

Dolmakalemi mürekkebe batırdı ve boş kâğıtlardan birine yazdı.

Ben General Brendon Lien'in oğlu Patrick Lien işbu vesile ile hayatımı Prenses Wilhelmina Korte'ye

krallığını almasında ne pahasına olursa olsun yardım edeceğime yemin ederim.

Şaşkınlıkla ona baktım.

“Haydi başla bakalım.” Kâğıdı önüme ittirdi. “Ne yapabileceğini bir görelim.”

Yazılarımız çok farklıydı. Benim el yazım, sabırlı bir öğretmen tarafından öğretilmiş zarif hatlara sahipken, Patrick’inki eşit olmayan çizgileriyle eğri büğrüydü ve dolmakalemin ucunda mürekkep bittiğinde kelimenin sonuna doğru harfler soluklaşıyordu. Harfler aynı yükseklikte değildi ve harflerin yuvarlaklıkları aynı değildi. Bunlar, öğretmenimin öğrettiği hatalardı, belki onun öğretmeni önemsemişti ya da babası çalışmalarını kontrol etmemişti.

“Senin el yazın kadar güzel değil.” O kadar da umursamamıştı.

Kalemimi mürekkebe batırdım. “Öyle düşünmüyordum. Farklılıkları anlamaya çalışıyordum. Ama el yazın hoşuna gitmiyorsa düzeltmende sana yardımcı olabilirim.”

Gülümsememi bir tutam saçımın ardına saklar-ken onun harflerini kopyalamaya başladım. Zorlu bir işti, aldığım eğitim onun kargacık burgacık el yazısını taklit etmeyi zorlaştırıyordu.

Pütürlü kâğıtta bir çentik oluşmuş tüm mürekkep Patrick’in adının üzerinde kocaman bir leke bırakan şekilde kalemin ucundan akmıştı.

Kalemi masaya fırlattım ve benden büyük oğlanların söylediğini duyduğum bir kelime savurdum ağzımdan.

“Wil!” Patrick’in sesi sertti. “Bir kraliçeye hiç yakışmıyor. Annem hiç böyle uluorta feveran ediyor muydu? Böyle sözler söylüyor muydu? Hem de bir kaleme?”

Annem buz gibi bir kalede yaşamıyordu ama ben yaşıyordum. Başka bir seçeneğim yoktu. Ama Patrick’in bana sinirlenmesini istemediğimden başımı iki yana salladım.

“Yeniden dene.”

Kalemin ucunu mürekkebe batırdım ve yeniden başladım. Bu defa daha fazla odaklanarak kalem ucunun lekeler bırakmayacak şekilde kâğıt üzerinde hafifçe kaymasını sağladım. Patrick’in hangi harfleri her defasında aynı şekilde yazdığını, hangilerini kelimenin içindeki yerlerine göre değiştirdiğini anlamaya çalışarak ben de harflerimi ona göre yuvarlatıp daralttım. Gerçi o biten mürekkeple yazmaya devam ederken ben kendimi mürekkebi yeniden doldururken yakaladım, o yüzden de siyah mürekkebin şişeye akması için uçtaki dişlere bastırdım ve kelimeyi öyle tamamladım.

Bitirince çalışmamı incelemek üzere arkama yaslandım.

“Fena değil.” Patrick başını salladı. “Çizgilerin hâlâ benimkinden düzgün. Benimkilerin alt ve üst uçlarda nasıl inceldiğini görüyor musun?”

Yüzümü buruşturdum. “Aynı kıvrımları sürekli yapmıyorsun bile. Şuradaki g harfini görüyor musun? İkisi de kelime sonunda olmasına rağmen y harfinin altını aynı şekilde kıvrırmıyorsun.”

“Yazımda bir tutarlılık olmaması da muhtemelen taklit etmeyi kolaylaştırıyordur.”

“Yani... Hımm.”

“Yeniden dene,” dedi. “Sonra çıkıp diğerleriyle birlikte talim yapmamız lazım. Amaçlarımıza ulaşmak kolay olmayacak Wilhelmina ve Aecor’a bu yıl ya da gelecek yıl dönemeyeceğiz. Ama bir gün mutlaka döneceğiz. Sen de kızıl tahttaki hak ettiğin yerini alacaksın ve ailen seninle gurur duyacak.”

Patrick’ten gelen bu samimi sözlere nasıl karşılık vereceğimi bilemediğimden mırıldanarak teşekkür ettim.

Bir sonraki el yazısı kopyalama girişimimi bitirdikten sonra hafif bir gülümsemeyle başını salladı. “Bu konuda gerçekten yeteneğin var,” dedi. “İhtiyacın olan ne varsa sağlamaya çalışacağım. Bakarsın bir öğretmen bile bulabilirim.”

Ona sarılmak istedim ama söz konusu kişi Patrick’ti ve kucaklaşmalardan hoşlanmazdı. Onun yerine dolmakalemin ucunu temizledim, mürekkep şişesinin kapağını kapattım ve “Teşekkür ederim,” dedim. “Sana ne kadar minnettar olduğumu ve burada benimle beraber olduğun için ne kadar mutlu olduğumu bildiğini umuyorum.”

Elini düşünceli ve kendinden emin bir şekilde omzuma koydu. “Her zaman seninle olacağım Wilhelmina.”

DÖRT

Üzerleri kir ve çamur olsun diye sarayda giyeceğimiz kıyafetleri dışarıda bırakmıştık. Patrick ve Oscar bize eşlik edecek kişileri oynayacaktı, Melanie ile ben de Skyvale gezimizden bu yana yıkanmamıştık. Kıyafetlerimin içinde hareket ettikçe derimi balçık kaplamış gibi hissediyordum, saçlarım da daha iyi durumda değildi, günlerdir seyahat ediyormuş gibi göstereyim diye saçlarımı sıkıca örerek kafamda taç gibi toplamıştım.

Gerçekçi olmak aldatmanın kilit noktasıydı.

Bazense gerçekçi olmak son derece mide bulandırıcıydı.

Melanie, hafifçe kapıyı tıklattıktan sonra kirli kıyafetleriyle içeri girdi. “Hazır mısınız Liadia Düşesi Leydi Julianna?” diye sordu sesli harflerine inceden bir aksan katarak. Bu aksanı mültecilerden öğrenmiştik ve haftalardır pratik yapıyorduk. Abartılı reveransın ardından Melanie kıkırdamaya başladı.

“O kadar da mutlu görünmüyorsun.” İçinde belgelerimizin olduğu zarfı çantamın içine attım ve kılıflı hançerimi kıyafetimin sırt kısmına sakladım. Diğer hançerim de bildiğim kadarıyla Işıkadamların elinden alırken

Kara Bıçak'ta kalmıştı. "Patrick seni gülümserken görürse o gülümsemen solana dek kalenin etrafında koşmaya gönderir."

"Sıcak banyolar yapıp bir dolu yemek yiyebileceğimiz, kış bahçelerinde yürüyeceğimiz yakın geleceğimiz konusunda heyecanlanmamız suçsa kesinlikle suçluyum." Elbisemin kolunu çekiştirerek düzeltti. "Al bakalım oldu işte. Şalın yok mu?"

"Haklısın." Eski püskü yün şalı alıp omuzlarıma koydum. "Savaş, ne yazık ki bu lüks dolu hayatımızı sekteye uğratacak. Aecor'a giderken pislik ve açlık içinde kalıp yol boyu kanlı savaşlar göreceğiz. Tabii bunu saraya adım atar atmaz sahtekâr olduğumuz anlaşılıp da ölüm cezasına çarptırılmadığımızı varsayarak söylüyorum." Azarlamadığımı bilsin diye ona göz kırptım.

"Eh evet artık gülümsemiyorum." Çantasını omzuna attı ve beraberce Patrick ile Oscar'ın bizi suratsız bir selamla karşıladığı avluya yürüdük.

Gün, önümüzde uzanan vadiyi ışık huzmeleri içinde bırakarak arkamızdan doğuyordu. Sarayın ve malikânelerin cam pencerelerinden güneş ışıkları yansıyordu.

"Bütün o yolu yürüyeceğiz," dedi Patrick. "Böylelikle batıdan geliyormuşuz gibi görüneceğiz."

Nihayet Skyvale'in batı sınırındaki ormanlardan geçerken güneş tam tepemizdeydi ve o ünlü aynalar ışıltılarını yansıtmaya başlamıştı.

"Mülteciler aynaların parlamalarını vadiden görebildiklerini söylüyorlar," dedi Melanie. "Onları koruduğunu. Bazıları tılsımlı topraklar kadar uzak olan batı dağlarındaki yansımalarını bile gördüklerini söylüyor."

“Pek olası değil. Vadi çok büyük ve Skyvale, Midvale Sırtı’nın arkasında kalıyor.” Uzun dağ sırası, Indigo Nehri geçidini ikiye ayırarak vadinin kuzey yarısını boylu boyunca kesiyordu. Skyvale, vadinin doğru kısmıyla, güney cephesini kucaklayan bir insan gibi görünen Midvale Sırtı’nın etekleri arasında yer alıyordu.

“Doğru söylüyorsun.”

“Mültecilerin arasında anlatılan bir hikâyeye işte sadece. O hikâyeler de genelde pek doğru olmaz zaten.” Skyvale’in en batı ucunda yer alan ve en fakir bölgesi olan Beyaz Bayrak’a yaklaşırken gözümü ileriye diktim. “Artık yeni kimliğimize aykırı konuşmalar yapmak yok. Bizler Liadia’dan gelen mültecileriz. Büyük bir travma ve korkunç bir yolculuk geçirmiş olmamız gerekiyor.”

Melanie’nin yanakları kızardı ama başını salladı. Birkaç dakika sonra şehir duvarlarının dışında bulunan mülteci kampına girdik.

Tıpkı diğer kamplara benziyordu, insanlar kirli çadırların içinde ya da derme çatma barınakların altında birbirine sokulmuş oturuyorlardı. Su görmeyen vücutlarının kötü kokusu, çürüyen çöplerin kokusuna karışıp havaya yayılıyordu. Yolun öbür yanında tavuklar gıdaklıyor ve bir domuz bağıırıyordu. Birkaç çocuk oyun oynuyordu, bütün o el çırpma ve zıplama oyunlarından bitkin sesler geliyordu. Kirli saçlarının altındaki yanakları açlıktan göçmüştü.

Olması gerektiği gibi davranmak gerektiğinden Patrick ve Oscar, bu gürültülü mülteci kampından geçerken Melanie’yle beni korumak amacıyla bize daha da yaklaşmışlardı.

Hemen üzerimizde bir çift nöbetçi kulesi yükseliyor, parlak aynaların üzerinde ejderha sancakları ve Pierce ailesinin armasının yer aldığı bayraklar dalgalanıyordu. Gergin bir ürperti sarmıştı içimi.

“Bu taraftan leydim.” Patrick beni bir askerin nöbet tuttuğu kapıya yöneltti. Sakallı yüzünden terler akarken hafifçe kamburlaşarak Liadia aksaniyla konuşmaya başladı, “Size Liadia Düşesi Leydi Julianna Whitman’ı ve arkadaşı Leydi Melanie’yi takdim ederim. Ben ve arkadaşım onları sağ salım Skyvale’e getirebilmek için tılsımlı topraklardan geçtik.” Patrick bir dizinin üzerine çökerek başını eğdi. Omuzları içeri doğru kıvrılırken Oscar da aynı şekilde eğildi.

Nöbetçiler gözlerini bana, elbiseme ve içi pek dolu olmayan çantama çevirdiler. “Belgeleriniz var mı?” diye sordu biri kalın bıyıklarının arkasından.

Çantam titreyen ellerimden kaydı ve pat diye yere düştü. “E—evet.” Baştan ayağa titriyordum, sahte belgelerimizin bulunduğu deri zarfları bulmaya çalışırken Melanie omzuma dokundu.

“Ben alırım.” Benim kadar yorgun görünmesine karşın sakince konuşuyordu. Eğildi ve yan ceplerin birinden zarfı çıkardı.

Nöbetçiler belgelere göz atıp filigranını kontrol etmek amacıyla ışığa tuttular ve yeniden zarfın içine koydular. “Siz hanımefendiler Skyvale’e hoşgeldiniz. Size bir araba göndereceğiz. Ama ne yazık ki siz ikiniz...” Bıyığını Patrick ve Oscar’a doğru burdu.

Benim sözde sadık eşlikçilerim Patrick’le Oscar birbirlerine baktılar. “Arabaları gelene kadar beklemek isti-

yoruz,” dedi Patrick. “Sadece emin olmak için. Leydilerimizi buraya kadar getirdik.”

Bıyıklı nöbetçi bir an düşündü ve ardından başıyla onayladı. “Pekâlâ.”

İkinci nöbetçi Melanie ve benim için koşup birer sandalye getirdi sonra da kuledeki nöbetçiye araba yollatması için işaret gönderdi.

Kambur durmamaya çalışarak oturup kampta yarısan üç oğlanı seyretmeye koyuldum. İkisi içinden çakıl taşlarının düştüğü eksi püskü yıpranmış bir çuval taşıyor, siyah bir maske takmış olan diğeri ise arkadaşlarını mahkemeye göndermekle tehdit ediyordu.

Bıyıklı nöbetçi nereye baktığıma baktı. “Kara Bıçak oynuyorlar.”

“O nedir?” diye sordum cevabı bilmeme karşın.

“Kara Bıçak bir kanunsuz,” dedi, yüklü bir ödül yazan yırtık pırtık bir posterini işaret ederek.

“Skyvaleli çocukları bu oyundan vazgeçirmeye çalışıyoruz ama mültecilere fazla müdahale etme hakkımız yok.”

Şehirden atma hakları da yoktu elbette.

“Bu Kara Bıçak ne yapıyor peki?” Gözlerim aranıyor posterini ile çocuklar arasına mekik dokuyordu.

“Hırsızları, Işıkadamları ve teşhircileri yakalıyor. Hensley skandalından bu yana neredeyse iki yıldır bu işlerle uğraşıyor.”

“Kulağa iyi bir şeyler yapıyormuş gibi geliyor. Ona bir teşekkür notu göndermeniz gerekmez miydi?”

Bıyıklı nöbetçi başını iki yana salladı. “Bazıları böyle düşünüyor ama kimse adalet düzenini yıkmaya çalışa-

maz. Eğer teşhircileri durdurmak istiyorsa güvenlik birimlerine katılsın.”

“Siz de onu yakalamaya çalışıyorsunuz yani?”

Nöbetçi başını salladı. “Yakalamaya çalışıyoruz ama bir dolu taklitleri türedi. Skyvale o kadar büyük ki genellikle dikkatimizi başka yerlere vermemiz gerekiyor. Ama endişelenmeyin, Kara Bıçak sizin kalacağınız bölgede pek görünmedi.”

“Teşekkür ederim.” Şu saraya girip de Aecor’daki direnişçi birlikleri bulup tılsımlı topraklardaki Aecor’luları kurtararak krallığını geri alınca belki de onu *ben* yakalardım. Ya da bütün bu olaylar esnasında bir yerlerde bulurdum onu. Ödül epey yüksekti ve yaklaşan savaş için bir şekilde para bulmak gerekiyordu.

Gelecek arabayı beklerken dikkatimi yeniden Skyvale’e verdim.

Çok fazla beklemedik. Yan tarafı Pierce armasıyla süslenmiş çivit mavisi bir at arabası gelir gelmez Patrick ve Oscar’a nezaketleri ve yardımları için sözde teşekkür ettik.

“Bu taraftan Leydilerim.” Askerler arabaya binmemize ve çantalarımızı karşı koltuğa yerleştirmemize yardımcı oldular.

“Derhal Kral Terrell ve Veliaht Prens Tobiah’ın huzuruna çıkarılacaksınız. Onlara hikâyenizi anlatın. Sürücü, belgelerinizi kâtime götürecektir. Onlar ne yapılacağını bilirler.

Tobiah.

“Teşekkür ederiz.” Arabanın kapısı kapanıp mandalı indirilirken Melanie koltuğa yığılıverdi. Arabanın loş or-

tamında bana gizlice gülümsedi. “Bunu gerçekten yapıyoruz.” Sesi alçaktı.

Ben de ona gülümsemeye çalıştım ama düşüncelerim beynimde uğulduyordu.

Tobiah’yı görecektim. Bu kaçınılmazdı. Bana verilen görev, veliaht prensin de yaşadığı bu sarayda yaşamaktı. Ama onu bu kadar kısa süre içinde görmek? Hem de *derhâl*.

Şu an on sekizinde olacaktı. Burada olması mantıklıydı. On yıldan sonra acaba beni tanır mıydı? Kesinlikle tanımazdı.

“İyy.” Melanie, kalın yün perdeler kapalı olmasına rağmen Beyaz Bayrak’ın at arabasının içine dolan ekşi kokuyla burnunu buruşturdu. Tekerlerin ve atların sesleri şakaklarımda ağrıya neden oluyordu ve hiçbir şey, başımdaki zonklama bile tencerelere, duvarlara ya da başka şeylere vurup bağırان insanların gürültüsünü bastırmıyordu.

Nasıl bir işin içine girmiştım böyle? Patrick aylar önce bahsettiğinde iyi bir fikir gibi gelmişti. Ama şimdi, şimdi krallığımı yıkan adam ve buna neden olan oğlanla yüz yüze gelmek zorunda kalacaktım.

Sesler ve kokular, gitgide yerini son tılsım haberlerini ve Kara Bıçak’ın görüldüğünü bağırان oğlanın sesine ve pişirilen etle ekmek kokularına bırakmıştı. Karnım guruldadı, az bir kahvaltı yapmıştık ama ne öğle yemeği için durmuştuk ne de yol üzerinde bir şeyler atıştırmıştık.

Bu halimle bile şehrin dışındaki mültecilerden daha iyi durumdaydım.

“Thornton’a giriyoruz herhalde,” dedi Melanie.

“Hazır buradayken ihtiyacın olan bir şey var mı?” Kötü

bir şakaydı. Thornton, büyük pazar yerleri ile Skyvale'in yüksek sınıf bölgelerinden biriydi, biz de işimizin çoğunu burada görürdük. Bayraklar –Beyaz Bayrak, Siyah Bayrak, Kırmızı Bayrak– daha kolay ve az korunan bölgelerdi ama oradaki fakir insanlardan çalmak doğru gelmiyordu.

Birkaç dakika sonra pencerelerde bir gölge belirdi ve araba durdu. Hawksbill ve Kral'ın Koltuğu'nu şehrin kalanından ayıran yüksek duvara gelmiştik. Sürücü bölümden duyulan erkek seslerinin ardından bir nöbetçi kapıyı açtı.

Karnım kasıldı. Bizi hemen yakalamışlardı.

Ancak nöbetçi sadece çantalarımızı ve oturakların altını kontrol etti sonra da tek kelime etmeden çıkıp gitti. Başım huzursuz edici bir enerjiyle uğulduyordu ve sırtımdaki hançer omurgama batıyordu.

Arabamız bir tıngırtıyla yeniden hareket etmeye başladı. Hizmetçilerin, soyluların, nöbetçilerin sesleri aracımızın gürültüsünü bastırıyordu. Katedralin uzaktan gelen çan sesleri her geçen dakika Skyvale'e daha da yaklaştığımızı gösteriyordu.

Kral Terrell ile tanışacaktık.

Prensi görecektim.

“İyi misin?” diye sordu Melanie koluma dokunarak. “Gergin görünüyorsun.”

Gülümsemeye çalıştım. “Değilim.”

“Ben iyi arkadaşınıam ama.” Sesi alçaktı. “Neyin var?”

Ona tüm gerçeği söyleyemezdim ama bir cevap almayı hak ediyordu. “Bu görev çok önemli. Döndüğümüzde Aecor halkının bizim için savaşmasına ihtiyacımız var. Direniş

gruplarını bulamazsak ya da onları koruyamazsak...”

“Anlıyorum.” Melanie bir süre gözlerini benden ayırmadı. “Başaracağız. Aylardır buna çalışıyoruz. Elimizden gelen en iyi şekilde hazırlandık.”

“Benim endişe ettiğim hazırlıklı olmadıklarımız zaten.”

“Doğru söze ne denir?” diye mırıldandı.

Kısa bir süre sonra sarayın yan kapısından girdik. Sürücü, “Kendinize çeki düzene verene kadar kimse size bakmaz,” diye açıklayarak olası bir paniği bastırdı. Bizi bir uşağın yanına kadar geçirdi. Uşak, son derece özensiz bir şekilde elimizden oturum izni belgelerimizi aldı. Onca emeğimiz bir çift hoyrat elin arasında buruş buruş olmuştu.

Yorgun mülteci, soğuk asilzade ifadelerimi sürdürürken bir yandan da sarayın ihtişamı karşısında dehşete düşmüştüm.

Varaklı duvar süsleri ve mermer zeminleriyle muhteşem bir saraydı. Giriş boyunca mavi ve altın renkli, üzerinde geometrik şekiller bulunan büyük halılar seriliydi. Birkaç adımda bir bakır ve camdan gaz yağı lambaları asılıydı. Saray muhtemelen hiç karanlık olmuyordu.

Büyük salonların, çalışma odalarının önünde üniformalı askerler nöbet tutarken birçok lord ve leydi saraya giriyordu. Bazıları bize bakıyordu ama varlığımızı pek dikkate almıyorlardı.

Sarayın içinde tılsıma karşı bir önlemleri olmasa da batıya bakan tüm dış cepheler aynalarla kaplıydı. Köşenin birinden döndük ve yansımamı fark ettim. Yüzüm ter ve kir içinde kalmış zayıf ve katı görünüyordu. Taç gibi ördüğüm saçlarım yağlı ve cansızdı. Delicesine koşmuşum gibi bazı yerlerden kahverengi tutamlar çıkmıştı. Mela-

nie de solgun esmer teni ve siyah saçlarıyla aynı şekilde görünüyordu. Perişan durumda ve aç görünüyorduk.

Mülteci gibi görünüyorduk.

“Leydi Julianna, Leydi Melanie bu taraftan.” Uşak, gelişimiz için açık duran büyük meşe bir kapıyı işaret etti. “Majesteleri ve ekselansları sizi birazdan görecekler.”

“Teşekkürler.” Sesim zannettiğimden daha tiz çıkmıştı. Boğazım sinirden geriliyor, tüm bedenim titriyordu.

Saniyeler içinde anne ve babamın ölümünden sorumlu adamı görecektim. Krallığının yıkılmasından sorumlu olan adamı. Çocukluğumu çalan adamı.

Saniyeler içinde dünyada en çok nefret ettiğim adamla aynı odada olacaktım ve kurtarıcımın gibi davranacaktım.

Haberci bize seslendiğinde Melanie’yle birlikte kralın çalışma odasına girdik.

Oda büyük pencereler sayesinde çok iyi aydınlanıyordu. Indigo Birliği üniformalı dört adam boş bakışlarla kenarlarda duruyordu. Korumalar vardı. Özel mavi üniformalı orta yaşlı bir adam köşede oturmuş küçük bir masada yazı yazıyordu.

Kral büyük bir masada oturuyordu, yanında da genç bir adam vardı.

Nefesim kesildi. Tobiah.

“Bu taraftan,” dedi uşak bizi odanın kalabalık kısmına doğru götürürken. Belgelerimizi kâtibe uzattı ve odadan çıktı.

Haberci hafifçe öksürdü. “Majesteleri Indigo Krallığı Hükümdarı, Ejderha Hanedanlığı’ndan Dördüncü Terrell Pierce ve oğlu, Indigo Krallığı varisi Ejderha Hanedanlığı’ndan Veliaht Prens Tobiah Pierce.”

Ayaklarım hareket etti. Yürüdüm. Ama gözlerimi Tobiah'dan alamıyordum. Babasının masasındaki bir şeye bakıyordu. Elleri arkasında başını bir şeye sallayıp mırıldandı sonra her ikisi de başlarını kaldırdılar.

Gözücüyla Kral Terrell'in gülümsemesini fark ettim ama Tobiah'nın karanlık bakışları üzerimdeydi.

Prens başını eğdi, gözlerini benden çekip Melanie'ye doğru çevirdi, sonra yeniden bana baktı. Gözlerinde tam anlamlandıramadığım bir şeyler vardı. Tek Gece Savaşı'nın üzerinden neredeyse on yıl geçmişti ve ben artık farklı bir insan olmuştum.

Veliaht Prens hiçbir şey demedi, sadece hafifçe başını sallayıp ihtiyatlı bir ifadeyle gülümsedi.

Kim olduğuma dair hiçbir fikri yoktu. Hayatımın onun yüzünden darmadağın olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Burada sarayında, babasıyla birlikte mükemmel bir hayatı vardı. Sanki o Tek Gece Savaşı hiç olmamıştı.

Bu düşüncelerimi bastırmaya çalıştım. İşime bakmam gerekiyordu.

"Sizi karşılamaya gelemediğim için affedin beni." Kral Terrell masasının önündeki bir çift sandalyeyi işaret etti. "Lütfen oturun. Çok yorulmuş olmalısınız."

"Teşekkür ederiz, Majesteleri." Kelimeler ağzımdan, babamın sarayından hiç ayrılmamışım gibi pek düşünmeden öylece çıkıvermişti. Çocukluğumdan kalma bu nezih davranışlar on yıl sonra bile kaybolmamıştı.

Hizmetçiler sandalyelerimizi çekip ortadan kayboldular.

"Leydi Julianna. Leydi Melanie." Kral Terrell katı bir ifadeyle gülümsedi. "Evlerinizden ayrılmak zorunda kal-

dığınız için üzgünüm, Indigo Krallığı'nın artık Liadia için yapabileceği bir şey yok. Ancak burada olduğunuz için son derece memnunum. Bize kurtulan olmadığı bilgisi gelmişti. Böylesi yanlış bilgi karşısında daha fazla mutlu olamazdım."

İkimiz de yeniden ona teşekkür ettik.

"Acaba," dedi veliaht prens. "Neden Liadia'da kimse-
nin tahliye edilmediğini söyleyebilir misiniz? Herkes tılsımın geldiğini biliyordu."

Bir sınama mıydı bu? Şüphelenmiş miydi?

Mültecilerden öğrendiğim bilgileri tekrar ettim. "Elbette herkes tılsımın geldiğini biliyordu." Kendimi tuttum. Sorusuna bir nebze saygısızca karşılık vermek Julianna için anormal karşılanmazdı ama Tobiah'ya saldırmak akıllıca olmazdı. Ses tonumu yumuşattım. "Elbette herkes biliyordu. Tılsım gelmeden aylar önce biliyordu, nitekim hava çok ağırlaşmıştı. Kış daha soğuk, yaz daha sıcaktı. Bulutsuz gecelerde batı ufkunda tılsımın ışıltılarını görebiliyorduk."

Oda şimdi çok daha sessizdi.

"Evet, geleceğini biliyorduk. Kraliyet bilginleri, filozoflar bu konuda araştırmalar, deneyler yaptılar, çalıştılar ve krallığı koruyacak bir yol bulduklarını söylediler. Çalışmalara güvendiği için Majesteleri krallığın güvende olacağı sözünü verdi ama birçok kişi ona inanmadı. Kralıktan ayrıldılar, bu sebeple de savaş ilan edildi ve daha fazla insanın kaçmasını engellemek amacıyla sınır kapıları kapatıldı." Sesimi çatallaştırdım. "Sizin de bildiğiniz gibi duvar tılsımın geçmesini engelleme konusunda pek yeterli olmadı."

Kralın masasındaki büyük saatin tik takları duyuluyordu. Prens babasının tepkisini inceleyerek gözlerini yere indirdi. Kendimi Julianna Whitman karakterine daha fazla bürünmeye zorladım. Onun hikâyelerini defalarca dinlemiş, hareketlerini çalışmıştım. Wilhelmina Korte'nin hisleri şu an için önemli değildi.

“Bana seyahatinizle ilgili söylemek istediğiniz başka şeyler var mı?” Kral Terrell'in sesi cılız çıkmıştı. Rahatsız ediciydi. “Tılsımlı topraklarla ilgili herhangi bir açıklama tılsımın etkisini azaltma uğraşlarımıza katkıda bulunabilir.”

Gözlerimi prensten çekip babasına yönelttim. İki adam da uzun ve inceydi, siyah saçları ve gözleri vardı ama tüm benzerlikleri bu kadardı.

Kralın yüzü çökmüş görünüyordu, gözlerinin etrafında siyah halkalar vardı. Böylesi kırıksıklıklar için genç sayılırdı.

Kral Terrell hastaydı, muhtemelen bir süredir hastaydı ve iyileşmiyordu.

Prens babasına yakın duruyordu, elleri arkasında kenetlenmişti. Kabullenmiş... Görünüyordu.

Kral, sadece topraklarımı değil, ailemi ve çocukluğumu da çalıp götürən bu adam, ölüyordu. İçimde bir sürü farklı duygu çalkalandı; nefret, tikslenme ve hafif bir memnuniyet.

Sevdiğim her şeyi yok etmişti. Ve şimdi de hak ettiğini buluyordu.

Melanie koluma dokundu. Yüzünde, hâlâ beni rahatlatmaya çalışan o yumuşak ifade vardı.

“Tılsım etkilerini azaltma çabalarınızın ne denli önem-

li olduğunu anlıyorum.” Hikâyeme başlarken iki hizmetçi bir sehpa getirdiler ve kadehlere şarap doldurdular. Kraker ve peynir tabağı getirdiler, Kral teşvik edici bir edayla başını sallayınca yemeye başladık. “İlk başta duvar işe yarıyor gibi görünmüştü. Elbette test edilmişti ve bize deneme amaçlı küçük duvarların sayesinde etkisiz miktarların ulaştığı söylenmişti. Tılsım Liadia’ya ulaştığında duvarlar işe yaramış gibiydi.”

“Bildiriği hatırlıyorum,” dedi Kral Terrell.

“Bundan bir yıl kadar sonra duvar yıkıldı. Bir gece krallığın yarısı tılsım içinde kalmıştı. Yaratıklar saldırmıştı. Hava... Hava...” Titrek bir nefes aldım, olduğum yere çökerek Pierce’lerin bu bir anlık zayıflığa şahit olmasını sağladım.

Melanie ellerime uzandı. Herkesin yüz ifadesi yumuşamıştı.

“Bağışlayın,” diye fısıldadım dizlerime bakarak. “Her şey öyle çabuk oldu ki... Bir sürü insan öldürüldü. Nöbetçilerimiz bile. Kulübede yaşayan o iki adamın yardımı olmasa biz de ölmüş olacaktık.” Ciddi ve katı bir ifadeye bürünerek yere baktım. Acı çektiğimi göstermek kolaydı, tek yapmam gereken avluda katledilen ailemi düşünmekti.

“Bazı yerlerde gökyüzü ışıltıyla parlıyordu,” dedi Melanie. “Nefes almak çok zordu. Her gece ulumalar ve değişik sesler duyuyorduk. Ağaçlar yerle bir olmuştu ve evler katı bir maddeyle dolmuştu ve içindeki her şey hapsolmuştu, tıpkı kehribardaki böcekler gibi. İçinde insanlar vardı...” Sesi çatallaştı. “Çok üzgünüm. Anlatamayacağım. Çok korkunç.”

“Baba.” Tobiah elini babasının omzuna koydu ve şefkatli bir ses tonuyla konuşuyordu. “Bu hanımefendiler

yardım etmemiz için bize geldiler. Biz de bu yardımı sağlamalıyız.”

Kral Terrell döndü ve Tobiah'nın elini tuttu, iki elin arasındaki fark göz alıcıydı. Biri kuvvetli ve sağlıklı-yken diğeri damarları ve çıkık kirişleriyle zayıf bir eldi. “Haklısın oğlum. Leydi Julianna, Leydi Melanie Skyvale Sarayı'na hoş geldiniz, istediğiniz kadar kalabilirsiniz. Bizim evimiz sizin evinizdir.”

Minnettarlığımı ve rahatlamamı gizleyerek hafifçe gülümsemeye çalıştım. Bu, zaferin başlangıcıydı.

B E Ş

Daha odadan çıkıp iki adım atmamıştık ki peşleri sıra ördek ailesi gibi hizmetçileri gelen uzun esmer bir kadın ile ince sarışın bir kadın bizi durdurdular.

Kadınlar ne Melanie ne de benden büyüktüler ama esmer olanın saray onunmuş gibi bir duruşu vardı. Onun bu kendine güvenli havası sadece bakışlarını Melanie'den bana çevirene kadar sürdü.

Önce sarışın olan konuştu, sesi sıcak ve samimiydi. “Sizler yeni gelen Liadia’lı hanımlar olmalısınız.”

Bize eşlik eden uşak gelerek açıklamalarda bulundu. “Leydi Julianna Whitman, Leydi Melanie Cole, Tekboy-nuzlu At Hanedanlığı’ndan, Lakeside Düşesi Leydi Meredith Corcoran ile Deniz Hanedanlığı’ndan İki Nehirler Şehri Kontesi Leydi Chey Chuter.”

“Tanıştığımıza memnun oldum.” Hızlı bir reverans yaptım, hemen peşimden Melanie takip etti. “Bu sıcak karşı-lamanız için çok teşekkürler.”

Sarışın olan Leydi Meredith bir adım attı ve ellerimi kendi elleri arasına aldı. “O zevk bize ait. Buraya gelebil-menize çok sevindik.”

Leydi Chey arkadaşının yanına gelip de kirli, bitkin halimizi süzerken hanımeline benzeyen aşırı tatlı bir koku sardı etrafımı. “İki Liadia’lı leydinin geldiğini duyduğumuzda inanamadık. Leydi Julianna Whitman. Hoş geldiniz.”

Leydi Meredith içten bir şekilde gülümsedi. “Mutlaka yarın akşamki baloya katılmalısınız.”

Leydi Chey’in yüzünden bir anlık bir şaşkınlık geçti ama çabucak toparladı. “Elbette, majesteleri. Ben gerekli düzenlemeleri yaparım. Skyvale Sarayı’nda kalacaksınız yeni insanlarla tanışmanız sizin için iyi olacaktır. Kıyafetiniz var mı?”

Pörsümüş çantama ve kirli elbiseme baktım. Balo kıyafetim *varmış* gibi mi görünüyordum?

Leydi Meredith iç geçirdi. “Onlara bakar mısınız? Kor-kunç bir yerdelerdi Chey. Balo kıyafetlerini getirmişler mi diye sorsaydın bir de?”

“Ah.” Leydi Chey elini dudaklarına götürdü. “Sanırım hiçbir şeyleri yok.”

Zihnimden hayaller geçiyordu. Parfümünü canlandırıp ondan onu boğmasını ya da elbisesinden onu sarmasını ve nefes alamayana dek sıkmasını isteyebilirdim. Onu susturacak herhangi bir şey olabilirdi.

“Odalarınıza bir çift elbise göndereceğim,” dedi Leydi Chey kısa bir süre sonra. “Zannediyorum ki hepimizin bedenleri aynı.”

“Teşekkür ederiz.” Onun kıvrımlarını ya da göğüslerini ortaya çıkaran zümrüt yeşili elbisesini fark etmemiş gibi yaptım. Yıllardan beri zorlu işler yapmak ve açlık çekmek Melanie ve beni kadınsı yönlerimizi geliştirmek-

ten alıkoymuştu. Erkek olarak görülebilirdik, hoş çoğunlukla da böyle addedilirdik zaten. “Cömertliğiniz takdire şayan.”

“Bu benim nişan balom olacak. Törene katılmanız benim için çok anlamlı olur.” Leydi Meredith elimi sıktı.

“Katılmaktan memnuniyet duyuyoruz,” dedi Melanie. “Nişanınızı tebrik ederiz.”

Leydi Chey ile ikisi hafifçe reverans yapıp arkalarında hizmetçileri ile salona doğru devam ederken Leydi Meredith’in gözleri ışıldıyordu. “Julianna için kızıl-kahve bir elbise bulalım. Gözleriyle uyumlu olacaktır. Arkadaşı için de camgöbeği bir mavi olabilir...”

Rehberimiz bizi sarayın uzak noktalarına doğru götürürken Melanie ve ben birbirimize gülümsedik.

Sarayın içini inceleyen bakışlarımızı saklamak zorunda değildik ama bakışlarımız kasıtlı bir şekilde merak doluydu. Beni gizleyecek genişlikte heykeller ve malzemelerimizi saklayabileceğimiz havalandırma ızgaraları vardı. Hizmetçi nihayet bir anahtar çıkarıp da büyük meşe kapıyı açana dek tüm adımlarımı ve dönüşlerimizi aklımda tuttum.

“Burası sizin daireniz,” dedi adam. “Genellikle Liadia kraliyet ailesi ziyaretleri için tahsis ediyorduk. Sizin için uygun olacağını düşündük.”

Cevap vermedim, sadece büyük oturma odasına girdim ve ipek koltuk ve sandalyelere, dantel serili masalara, beş altı kitabın durduğu kitaplıklara baktım. İnsanların ve bazı yerlerin resmedildiği tablolar vardı ama tanıdık gelmemişlerdi.

“Tüm mobilyalar civardaki ağaçlardan oyulmuştur.

Duvardaki ahşap panolar, sarayın diğer yerlerinde olduğu gibi kestane ağacındandır.” Daha sonra tablodaki insanların isimlerini söyleyip ilk ağızdan ya da ikinci, üçüncü ağızdan duyduğu dedikoduları da aktararak devam etti. “Burası düşesin uyuyacağı büyük yatak odası. Sizin de dikkat edebileceğiniz üzere şöminenin sırtı yok bu sayede ısı oturma odasına ve ana yatak odasına yayılabilir. Yazları mahremiyet için kullanılan bir perde mevcut.”

Sonrasında Melanie’nin odasını ve banyoyu gösterdi. Her şey beklediğimden çok daha büyük ve genişti. Biz oda turlarımızı yaparken ufak bir hizmetçi ordusu havlular, robdöşambırlar, sabun sepetleri ve diğer gerekli banyo malzemelerini getirmişti. Skyvale Sarayı’nın gerçek bir su tesisatı vardı ve her odaya gaz lambaları yerleştirilmişti.

“Skyvale Sarayı iki yüz küsur yıl önce tılsım öncesi dönemde evlerin çoğunun Hawksbill duvarının içinde olduğu zaman yapılmış yani yapımında büyü kullanılmış. Son yüz yıl içerisinde yeni bilimsel gelişmeler ve modern teknoloji kullanarak kayda değer tasfiyeler yaptık, ayrıca önceden büyüyle yapılan yeni sistemler geliştirdik.” Bize sarayın tüm harikalarını gösterdikten sonra nihayet bizi yalnız bıraktı.

Saçımın örgüsünü çözdüm ve hayatımın en şahane banyosuyla kendimi şımartarak su soğuyana dek içinde kaldım. Melanie banyosunu yaparken ben de gümüş renkli uzun bir elbise giyerek etrafı keşfetmeye başladım.

Beş pencere vardı, aslında ikisi küçük bir balkona açılan kapılardı ve birisi benim odamdaydı. Melanie düşünceli davranıp pencereye kırmızı kurdelemizi asmıştı. Diğer Balık Kartalları saraya sağ salim yerleştiğimizi anlayabileceklerdi.

Dışarı çıktım ve balkonun parmaklıklarına yaslandım. Hava, esen sonbahar rüzgârıyla serindi, artık solan yaprakların kokusu duyuluyor, aşağıdaki caddeden kırmızı ve altın sarısı yaprakları sağa sola savurarak geçen at arabalarının sesleri geliyordu. Skyvale soylularının yaşadığı bu özel bölge zengin ve müsrikti.

Çivit rengi üniformalı nöbetçiler avlunun kenarlarında sonbahar yaprakları arasında yürüyorlardı. Girişteki geniş merdivenlerden iki adam geçiyordu.

Buradan bakıldığında Skyvale güzel görünüyordu. Hawksbill'i çevreleyen yüksek duvarlar Greenstone, Thornton ve Bayraklar bölgesini görmeyi engelliyordu. Buradan bakıldığında şehir yoksul değildi, mülteciler yoktu, sokaklardan alıp götürülen teşhirciler yoktu.

Dağlarda unutulmuş bir kalede yaşayan çocuklar yoktu.

Doğu yakasını ele geçirmiş ölümcül tılsım yoktu.

Tek görülen güzellik, refah ve kendi özel bölgelerinin ötesinde neler olup bittiğini bilmeyen insanlardı. Çocuklar aşağıda beyaz çeşmenin etrafında koşturuyor, kahkahaları yukarıya kadar geliyordu.

"Eski saraydan sonra kesinlikle güzel bir değişiklik oldu." Melanie, havlular ve bir sabahlıkla odamın girişinde duruyordu.

"Ve daha tehlikeli," dedim başımı ona doğru sallarken. "Gidip üstünü giy. Yemek birazdan hazır olur, çalışmamız gerekiyor."

Suratını astı ve göğsünü yumruklayarak Balık Kartalı selamı verip gözden kayboldu.

Bir hizmetçi koca bir çanak çorba ve bir somun ekmek getirdikten sonra Melanie'yle oturma odasındaki masaya

oturduk. Beş dakika içinde hızla ve iştahla çorbayı içmiş-tik bile, ancak ekmeğin yarısına geldiğimizde yavaşlaya-bildik. Yemek yemek eski sarayda bir yarıştı, yavaş olan guruldayan karınla aç kalırdı.

Yatak odamdaki masada dolmakalemler, mürekkep ve saraya ait birkaç kırtasiye ürünü vardı; üç-dört kâğıt alıp yan yana koyarak uzun bir dikdörtgen çizmekle başladık, arkasına da kocaman bir yuvarlak çizdik.

“Burası saray.” İki dik çizgiyle, biri içeri girdiğimiz kapı olan dış kapıları çizdim. “Kralın çalışma odası...” Dolmakalemimin ucunu sarayın doğu ucuna koydum. “Burası mıydı?”

“Evet.” Melanie bir parça ekmek alıp çiğnemeye başla-dı. “Burası da bizim odalarımız.” Batı cephesini gösterdi.

İki yeri de işaretledim. “Başka?”

“Çalışma odasının yanında camdan bir bina vardı. Pencereden gördüm.”

Ben görmemiştim ama Melanie’nin işaret ettiği yere camdan bir ev çizdim. “Kral hasta,” dedim ön bahçeyi ve avluları çizerken. Çeşme için bir daire ve su damlaları, büyük bir merdiven ve birkaç heykel çizdim; hatırladığım her şeyi ekledim.

“Evet. Bir süredir hastaymış gibi görünüyor ama bu konuda bir şey duymamıştım. Sen duymuş muydun?”

“Hayır.” Tuhaftı ama belki de yavaş yavaş zayıf düş-müş, bu yüzden de kimse fark etmemişti. Ya da normal olarak yaşlandığını düşünüyorlardı.

“Harita için güzel bir başlangıç oldu.”

Kalemdeki mürekkebi boşalttım, dolmakalemin ucu-nu nemli bir bezle temizledim. “Önümüzde daha uzun bir

yol var ama sarayın planlarını yatarak bulamayacağımız kesin. Yarın şöyle bir etrafta dolaşır daha iyi bir harita çıkarırız.”

“Bir de şu balo var. Belki Tobiah da gelir.” Melanie tabakları tepsiye koyarken pis pis sırıttı. “Sana nasıl baktığını gördüm.”

Bakışını bir türlü gözümün önüne getiremedim.

Beni *tanımış* olamazdı. Tanıyamazdı. Tobiah, Prenses Wilhelmina Korte’nin yıllar önce kayıplara karıştığını biliyordu. O gecedен bu yana beni düşünmesi pek olası değildi. Belki bir yerlerden tanıdık geldiğimi düşünüp kim olduğunu çıkarmaya çalışıyordu. Yıkılan bir krallığın düşesi Leydi Julianna Whitman olduğuma inanması için her türlü sebebi ortaya koymuştum.

Onu topyekûn yok saymayı isterdim.

“Onun da baloda olacağına eminim. Quinn çok kısıknacak.”

“Meredith’in nişan balosunu Chey’in üstlenmesi çok tuhaf,” dedim.

“Neden? Araları iyi gibi görünüyordu.”

Haritayı çizdiğim dolmakalemleri kutusuna koyup mektup için uygun olanları çıkardım. “Ama Chey sadece bir kontes. Belki de Meredith daha az soylu biriyle evleniyordur ve utanıyordur.”

Melanie somurttu. “Her ne olursa olsun, onlar bizim insanların arasına karışma aracımız. Kibar olmayı dene.”

“Ben her zaman kibarım.”

“Sürekli, insanların mücevherlerine bakıp duruyorsun. Bu pek kibar bir davranış sayılmaz.”

Hava kararırken konuşmalarımız Patrick’e yazacağı-

mız raporla ve pastaneye gidebileceğimiz yollarla ilgili olmaya başlamıştı. Ama şu an itibarıyla saraydaki konumumuzu biliyorduk.

Yazacak çok bir şey yoktu fakat şu ana kadarki düşüncelerimizi, baloyu ve kralın bozulan sağlığını birkaç cümleyle anlattık.

“İlk geceden rapor göndermek gereksiz bir risk.” Kâğıdı katladım, üçüncü kez katlamadan önce mürekkebin kuruması için biraz bekledim.

“Katılıyorum ama Patrick ısrar ediyor. Üç günde bir rapor vermezsek açığa çıktığımızı düşünüp sarayda fırtınalar estirir.” Melanie gözlerini devirdi, mektubun kenarına mavi bir mum damlattı. Kuruyan damlanın üzerine başparmağımla bastırdım. Melanie’nin parmak izinden çok bir farkı yoktu ama Patrick böyle olmasında ısrarcıydı ve onunla kavga etmeyi istemiyordum.

“İlk birkaç sefer ben gideyim.” Melanie raporun diğer ucundan tuttu. “Birisinin seni araması durumunda benim yokluğum daha az şüphe uyandırır.”

Mektup hâlâ benim elimdeydi. “Bu çok aptalca bir risk.”

“Ama yine de yapmama izin vereceksin değil mi?” Kaşının birini havaya kaldırdı.

Kâğıdı elimden bıraktım, şehrin ışıkları azalmaya başlarken pencereden çıkıp gitti.

Ertesi gün Melanie öğlene kadar odasından çıkmadı. Güya haritamızı genişletmek için sarayda dolaşacaktık. “Dün gece dışarıda çok kaldın,” dedim okuduğum kitaptan başımı kaldırmadan. *İndigo Krallığında Büyünün*

Çöküşü adlı kitap tüm sabahıma eşlik etmişti.

“Emredildiği gibi, gevşek tuğlanın arkasına raporumuzu koyacak kadar kaldım. Patrick bize birkaç şey bırakmış; yedek ipler, kancalar, koyu renk kıyafetler ve birkaç küçük bıçak. Saklanması gerekenleri sakladım.” Masaya oturduğunda öğle yemeği çoktan soğumuştur, tabağını ekmek ve tavuk parçaları, salam ve peynirle doldurdu. “Döndüğümde uyumuştun.”

Ama balkona çıkıp da arkasından gitse miydim diye endişelenmeye başlayana dek iki saat onu beklemiştim. Şehirde defalarca çalışmıştık, çoğunlukla da beraber. Onu ne alıkoymuş olabilirdi ki?

Hâlâ balkon kapısını açarken avucumdaki o soğuğu hissedebiliyordum, hâlâ Melanie’den bir işaret var mı diye avlulara, bahçelere bakarkenki o buz gibi rüzgârı hissedebiliyordum.

Tam balkon parmaklıklarından inip onu aramaya gidecekken aşağıdaki balkonda gördüğüm gölge beni durdurmuştu. Biri şehri seyrediyordu. Sokak lambalarından ötürü sadece bir silüet görüyordum.

Ama yukarı bakmıştı, doğruca bana.

Titreyerek elimi kaldırıncı o da bana el sallamıştı sonra da parmaklıklara dayanıp şehri seyretmeye koyulmuştu.

Sonra içeri girmiştim. Melanie belki de o adamın yüzünden gelememişti.

“Dün gece başka bir balkonda birini gördün mü?” diye sordum.

Melanie yemeğini çiğniyordu ama başını iki yana salladı. Lokmasını abartılı bir şekilde yuttuktan sonra bi-

raz şarap içti ve “Hayır, ortalık sessizdi. Arkadaşım Kara Bıçak’ı bile görmedim.”

“Benim tek arkadaşım sensin.”

“Bunu kesin diğer Kartallar’a da söylüyorsundur.”

Birisi kapıyı çalınca sırtımm kayboluverdi. Cevap vermek üzere ayağa kalktım ama Melanie benden hızlı davranmıştı.

Bir hizmetçi elinde kâğıtla sarılmış uzunca bir paket ve ahşap bir kutuyla hızla içeri girerken kafamı kurcalayan düşüncelerin huzursuzluğu içerisindeydim. “Leydi Meredith selamlarını ileterek size bu akşamki balo için bu elbiseleri gönderdi. Büyük bir hızla üstünüze uygun hâle getirmemiz gerekecek ama hemen hallederiz. Leydi Chey sizin için bir araba emretti, diğerleriyle birlikte bu akşam gelecek.”

“Araba mı? Balo nerede?” Daha şimdiden saraydan uzaklaşma konusunda pek emin değilmişim gibi ellerimle iki kaşıma birden bastırdım. Bir trajedinin içinden çıkmış iki kadın için bir baloya katılmak biraz fazla gibi gelmişti ama ikimizin de insanlara takdim edilmemiz gerekiyordu. Hikâyemizi sürdürebilmek için sıkı çalışmamız gerekiyordu.

“Chuter Malikânesi’nde olacak leydim. Birçok lord ve leydi gibi ailenin Hawksbill’de bir evi var. Burada birçok odaları olsa da sarayda nadiren kalırlar.”

Bu iyi haberdi. Hawksbill’den çok kişi görecektik. Her zaman yaptığımız gibi gizlenerek hizmetçi kılığına girmemiz gerekmecekti.

Elbiseleri deneyip iğnelenmiş kumaşlarla kırırdamadan durmaya çalışırken ikinci zamanı çabuk geçmişti.

Hizmetçi saçlarımızla, makyajımızla ve takılarımızla meşgul olurken terzi kız da elbiseler üzerinde hızlı değişiklikler yapıyordu.

Sonunda değişiklikler tamamlanmıştı. Koyu kestane ve gümüş rengi bir elbise giyiyor, boynumun hemen altında biten su damlası şeklinde gümüş bir kolye takıyordum. Hizmetçi pembe bir allıkla elmacık kemiklerimi ortaya çıkarırken saçıma yeniden karmaşık örgüler yapmıştı.

Geri çekildiklerinde kendimi nihayet aynada görebildim, Aecor'da büyüseydim ne olabileceğimi gösteriyordu bana: Bir prenses.

ALTI

Güneş, şehrin aynalarından turuncu alevler yansıtarak batı yönünde alçalırken atlı arabalar gelmişti.

Melanie'yle ikimiz diğer insanlarla birlikte öndeki girişte bekliyorduk. Herkes en göz alıcı kıyafetlerini giymişti. Erkekler fraklarıyla etrafta dolanıyor, sabırsız görünüyordlardı. Kadınlar, ışıldayan elbiselerinde ya da başlarına sepet gibi sarılı örgülerinde son dakika düzeltmeleri yapmak üzere aynalara bakıyorlardı. Nihayet nöbetçiler büyük cam kapıyı açtılar ve soylular bir anda dışarı dökülerek bekleyen arabalara bindiler.

“Sizin arabanız bu.” Bir uşak bizi sıranın sonunda duran ve kapısında Deniz Hanedanlığı mührü olan gümüş renkli kırılan bir dalga resmi yapılmış beyaz bir arabaya yönlendirdi.

Çenemi dikleştirdim ve uzatılan eli tutmadan arabaya bindim. Melanie de bindiğinde kapı kapandı ve aracımız diğer araçları takip ederek Hawksbill'e doğru yola çıktı.

Üzerlerine çetrefilli rölyefler oyulmuş sütunları bulunan malikânelerin arasından, kenarlarında zengin görünümlü bahçeler ve çeşmelerin yer aldığı uzun, dönemeçli

yollardan geçiyorduk. Demir çardaklara güller ve sarmaşıklar dolanmıştı. Ejderha, Deniz, Tek Boynuzlu At ve Güneş hanedanlıklarının mühürlerini taşıyan bayraklar hafif esen rüzgârda dalgalanıyordu.

Atlı araba kafilesi dönemeçli yollardan ilerlerken penceremize parlak güneş ışığı yansıyor; ya perdeleri kapatacaktık ya da kör olacaktık. Şu an için yalnızdık. “Hâlâ tılsımlı topraklardan geçmenin sersemliğini yaşıyoruz,” dedim, Melanie’nin böyle bir hatırlatmaya ihtiyacı olmamasına rağmen. Atların sesi, sesimi bastırıyordu.

Melanie başıyla onayladı. “Ama her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışıyoruz. Yaşadıklarımız hakkında konuşmak istemiyoruz. Ülkemiz hakkında bile konuşmak istemiyoruz. Anlatmaktan korkuyoruz, zayıflık göstereceğimizi düşünüyoruz.”

“Harika. Akşamın esrarengiz güzelliklerini seyretmeye devam edebiliriz.” Bir an için yüzümdeki o ciddi ifadeyi korudum ama sonra Melanie hafiften gülümsedi ve ikimiz birden gülme krizine girmemek için zor tuttuk kendimizi.

Uzun bir yolculuk değildi, bizim arabamızın kapıya ulaşmasını beklemektense yürümek daha kolay olurdu ama yürümek görülmüş bir şey değildi. Pratiklik neredeyse hiç görülmüyordu.

Ama kapı açıldığında gördüğümüz ışıklar beklediğimize değmişti.

Chuter Malikânesi’nin mermerden oyulmuş onlarca sütunu vardı ve her biri güneş ışığını yansıtan küçük aynalarla süslenmişti. Soğuk meşaleler yaklaşık bir saat sonra kararacak havayı bekliyordu ama cırcır böcekleri şimdiden ötmeye başlamıştı.

Bahçelerin ve ağaçların arasından esen rüzgâr, eve giren insanları takip etme hissi uyandırmıştı içimde.

Bu koca evin her yerinden zenginlik akıyordu, Chey'lerin konuklarından da aynı şekilde. Böylesi bir zenginlik gündelik bir olaymış gibi kimse bakmak, hayranlıkla seyretmek için durmuyordu bile.

Onlar için böyleydi. İnsanların arkasından aceleyle yürürken ağzımız bir karış açık etrafa bakmamaya çalışan bir tek ben ve Melanie vardık.

"Tobiah'yı görmedim," diye mırıldandı malikânenen içeri girerken.

Güzel. "Belki de davetli değildir. Ya da gelmek istemiştir. Birçok etkinliğe katılmayı reddettiğini duymuştum." Malikânenin holünü birbirine karışan gül ve hanımeli kokuları sarmış başımı döndürüyordu.

"Yemek salonu bu tarafta." Bir uşak solumuzu işaret etti, bu sözcükleri bu akşam beş bininci kez söylemesine karşın ses tonundaki o heyecanı koruyabilmiş görünüyordu, nitekim biz en son gelenlerdik.

Evdeki çalışanlardan biri bizi göz kamaştırıcı kristal avizelerin sallandığı, duvarlarında parlak ahşap panolar bulunan yemek salonuna yönlendirdi. Köşede bir yaylı çalgılar dördlüsü, konuşan onlarca insanın sesini bastıracak şekilde çalışıyordu.

"Yerleriniz burası." Uşak, masanın uzak ucunda, askerî üniformalı adamların yanında duran iki sandalye çekti.

Bir anlık bir tikslenme hissi yüzümü alev alev yapmıştı.

Skyvale'e her geldiğimde Indigo Ordusu'ndan askerler görürdüm ama Tek Gece Savaşı'nda orada bulunma, Aecor

vatandaşlarını, soyluları ve ailemi öldürme ihtimali olan bu adamlarla yemek yemek zorunda kalmamıştım hiç.

Sakince nefes almaya çalışarak çekilen sandalyeyi kabul ettim ve kızıl-kahve etegimi kucağıma toplayarak oturdum.

“Ah azizlere şükürler olsun.” Indigo Birliği üniforması giyen genç bir adam abartılı bir biçimde gülümsedi. Saçları, birçok askerinki gibi kısa kesilmişti ama hapsedilmekten nefret ediyormuş gibi ceketinin üst düğmeleri açıktı.

Aecor’da savaştığını olması için fazla gençti. Belki de iyi biriydi.

“Bütün akşam bu yaşlı adamlarla baş başa kalacağım diye korkuyordum.” Yanımızda şakalaşarak homurdanan dört adamı işaret etti. “Ben Teğmen James Rayner. İhtiyarlar ise Clint, Ethan, Eric ve Bryce. Hepsinin-benden çok daha havalı rütbeleri var, bu sebeple sizin için de uygunsa bu kısmı geçiyorum. Ancak Veliaht Prens Tobiah’nın baş korumalığını yapmak gibi bir farkım var.”

Belki o kadar da iyi biri değildi.

Ama birden hafızamda onunla ilgili bir bilgi canlandı; dün kralın çalışma odasındaydı. “Sizlerle tanıştığımıza memnun oldum. Ben Julianna Whitman. Bu da arkadaşım Melanie Cole.”

“Hatırlıyorum. Yaşadığınız kayıplar için en içten taziyelerimi sunarım.” James saygıyla başını eğdi, hatta neredeyse gövdesiyle eğilmişti. “Ben de yakın birilerini kaybetmenin ne demek olduğunu bilirim.”

Rayner. Bu, kraliçenin kızlık soyadıydı, bu da James, Tobiah’nın kuzeni demek oluyordu. Hatırladığım kadarıyla James’in doğumuyla ilgili bir skandal vardı ki bu

yüzden gizemli babasının yerine annesinin soyadını taşıyordu. Daha sonraları annesi ünlü lordlardan biriyle evlenmişti ama o da Rayner'ların evindeki bir yangında ölmüştü. James'in bahsettiği kişi bu olmalıydı.

"Sosyetede yer alma konusunda sorun yaşamamış gibisiniz," dedi askerlerden biri. Kralın yaşlarında görünüyordu, gerçi yıllar ona daha merhametli davranmıştı. On yıl önce Aecor'da olması yüksek bir ihtimaldi. Bu dört adamın hepsi orada olabilirdi aslında. Hepsinin ceketinde madalyalar vardı ama neyi temsil ettiklerini bilmiyordum.

Karnım buruldu ama "Teşekkür ederim," demeyi başardım. Masa örtüsünü yılan gibi canlandırıp tabak çanağı askerlere fırlatmak istedim. Çatallara bıçaklara emirler verip...

Melanie masanın altından uzandı ve elimi sıktı. "Leydi Meredith ve Leydi Chey böyle düşünceli bir tavır sergiledikleri için çok şanslıyız. Burada kimseyi tanımıyoruz ama arkadaş edinmeyi çok isteriz."

"Bunun sizin için bir sorun olacağını hiç zannetmiyorum," dedi askerin biri pişkince gülümseyerek.

"Leydi Meredith, bunun kendisinin nişan balosu olduğunu söylemişti. Nişanlısı kim?" diye sordu Melanie.

Herkes kaşlarını kaldırıp başını sallayarak ağzı bir karış açık bakakaldı. "Bilmiyor musunuz?" James kuşkuyla bakıyordu.

Melanie'nin benzi atmıştı. "Maalesef, geldikten dakikalar sonra aldık bu daveti, ayrıntılar konusunda bilgilendirilmedik." Masanın başına, Leydi Meredith'in oturduğu yere doğru baktı. "Sanırım yakında öğreneceğiz, öyle değil mi?"

Onun rahat, gözle görülür çekiciliği sayesinde adamlar da rahatlamış görünüyordu. “Aynen öyle leydim.”

“Aslında bütün sarayı, arkasındaki bahçeleri de görmek istiyoruz. Keşke bizi gezdirecek birilerini bulabilseydik.”

James sırtıttı. “O zaman doğru kişinin yanında otuyorsunuz. Boş günümde size eşlik etmeyi çok isterim.”

“Şu an boş gününüzde değil misiniz?”

James masanın başını işaret etti. “Böyle etkinliklerde prensin yanında oturacak kadar önemli bir pozisyonda değilim ancak bulunduğum yerden onu görebilmeliyim. Olur da biri onu tehdit ederse aramızda bulunan herkesi öldürürüm olur biter. O yüzden endişe etmiyorum.” Şaka yapmış gibi göz kırptı ama yüz ifadesi pek de öyle söylemiyordu.

“Bu durumda yolunuza çıkmasak iyi olur.”

O esnada prens teşrif etti. Geldiği yöne baktığımda burada olmak istemeyen birinin somurtkan ve dikkati dağınık ifadesini gördüm. Leydi Meredith ile bu akşam çok durgun görünen babasının arasına oturdu. Kralın diğer yanında da kraliçe oturuyordu, yüzü bana dönük değildi.

James de prensin sıkkın bakışlarını fark etmişti ve tuhaf bir gülümsemeyle bana baktı. Kısık bir sesle, bir sır paylaşıyormuşçasına, “Majesteleri genellikle balolara, partilere gelmez. Bu akşam olduğu gibi sadece gerektiğinde görünür ama çoğunlukla akşamlarını babasının yanında geçirir,” dedi. Prense doğru yeniden şöyle bir baktı ve omuzlarını silkti. “Onun bu tercihi bana bir dolu boş akşam sağlıyor gerçi ama insan içinde olması onun için iyi bir şey.”

“Ah *bu* baloya gelmeseydi skandal olurdu.” Clint kendi kendine kıkırdadı.

Gün be gün babasının ölümünü seyrediyor olsa bile onun için neden üzülmeliydim ki? Bana kıyasla babasını dokuz yıl daha fazla görmüştü. Artık veda etme aşamasına gelmeliydi.

Başımı iki yana sallayarak bu düşüncelerden sıyrıldım, bu akşam Julianna'ydım Wilhelmina değil ve Melanie ile bana isimlerden, rütbelerden ve güncel dedikodulardan bahsederken dikkatimi James'e vermeliydim.

Hiç olmazsa düşmanımı yakından tanımak için hari-ka bir fırsat yakalamıştım.

Masanın başında bir bardak çınladı ve Leydi Chey ayağa kalktı. Bir hizmetçi onun sandalyesini çekip yanından uzaklaştı. Tüm kadınsı niteliklerini vurgulayan korsesinin altında dalgalı bir şekilde özenle düzenlenmiş ince kesim elmaslarla süslü lavanta rengi zarif elbisesini düzeltti.

"Bu akşam düzenlediğim bu baloya katıldığınız için hepinize çok teşekkür ederim." Chey'in tebriklerinin ardından fısıltılar kesildi ve yaylı çalgılar dörtlüsü yumuşak tonda kısa bir geçiş çaldılar ve ardından enstrümanlarını indirdiler. "Hepimizin eski dostlarla hasret giderdiğimizi ve yeni dostlar edindiğimizi ümit ederim." Tek kaşını yapmacık bir şirinlikle kaldırarak bana baktı.

Serçe parmağımı kaldırıp ona doğru çevirmemek için zor tuttum kendimi.

"Bu akşam burada büyük hayranlık duyduğum ve en yakın arkadaşlarımdan olan iki insanın nişanlarını kutlamak için bulunuyoruz." Veliaht Prens Tobiah'ya ve yanında oturan genç kadına doğru içten bir havayla selam verdi. "Majesteleri Tobiah Pierce ve Lakeside Düşesi Leydi Meredith Corcoran."

Prens nazikçe gülümsedi ama bu gülümseyişi bile kasvetli bir hâle getirmeyi başarmıştı. Leydi Meredith ise nişanlısına bakarken göz alıcı görünüyordu.

Pekâlâ. Sorunsuz mutlu bir evliliğe olan ilk adım *bu* olsa gerekti.

Leydi Chey, Meredith ile kendisinin sürekli beraber vakit geçirdiklerini tekrar tekrar söyleyip bu yakın dostluk sayesinde onların nişan törenine ev sahipliği yapmanın onun için ne kadar önemli olduğuna değinerek konuşmasına devam etti. Konukların bazıları koltuklarında kıpırdanmaya başladı ve bir kadın –belki annesidir– konuşmayı bitirmesi için açık bir işaret olarak gözlerini Chey’e dikti.

Nihayet ilk yemek servis edilmişti. Duaların ardından herkes yengeç böreklerini yemeye başladı, bense olabilecek en hızlı şekilde yemeği ağzıma atmamak için kendimle cebelleştim.

Melanie çatalını böreğin birine sertçe sapladı ve ardından sohbet en sevilen yemeklere ve tatlılara döndü. James ve arkadaşları konuşmalarını sürdürdü, bu da ikimize konukların kalanıyla birlikte onları gözlemleme şansı verdi.

Birkaç kişi şüpheli gözlerle bize baktı ama ikinci, üçüncü ve dördüncü yemeklere geçildiğinden arkasından gelen dedikodu fısıltılarını duyamadım.

Kendimi her şeyi yemekten ya da bir yetim olduğumu ortaya çıkarma riskinden alıkoymalıyım ama yemek ziyan etmekten nefret ederdim. Burada, yiyebileceğimin fazlasını yerken Bayraklar’daki çocuklar açtı. Bunu düşünürken yemeğimin keyfini nasıl çıkarabilirdim?

Bir süre sonra müzik sustu ve çalanlar enstrümanlarını da alıp odadan ayrıldılar, bu bir işaretti.

Masanın başında oturan Leydi Chey yeniden ayağa kalktı ve bardağına vurdu. Herkes sustu. Onunla birlikte birkaç kişi daha Tobiah ve Meredith'i tebrik edip Indigo Krallığı için iyi dileklerde ve düğünden sonra bir düzineden az çocuk yapmamaları gerektiği tavsiyelerinde bulundular. Kral bile oturduğu yerden de olsa birkaç söz söyledi.

"Gece henüz bitmedi," dedi Leydi Chey. "Orkestramızı dans için gerekli hazırlıkları tamamlamış olmalı, Kristal Oda'ya geçebilirsiniz."

İnsanlar alkışladılar ve yerlerinden kalkmaya başladılar. Bizim eşlikçilerimiz de kalkmadan önce şaraplarını bitirdiler. James kolunu uzattı. "Size eşlik etmeme izin verin güzel leydim."

Kendime onun Tek Gece Savaşı'nda yer alması için çok genç olduğunu hatırlattım.

"Teşekkür ederim." Eldivenli elimi onun koluna koydum. Şimdi yemek bittiğinden ve insanlar çakırkeyif olduğundan Melanie ile ayrılıp daha derin sorular sorabildik.

"İlk dansı lütfeder miydiniz?" James beni diğer insanların arkasından yemek salonundan çıkardı.

"Onur duyarım. Yalnız uyarmak isterim, ben korkunç bir dansçıyım."

"Buna inanmam mümkün değil. Alçakgönüllü davranışınıza şüphem yok."

Alçakgönüllülük yaptığım yoktu. Küçükken birkaç dans öğrenmiştim, ayrıca tüm Balık Kartalları son bir-

kaç yıldır çeşitli dersler almışlardı ama pek alıştırma yapma şansımız olmuyordu. James'e gülümsedim ve beni birkaç çiftin şimdiden dansa başladığı piste götürmesine izin verdim.

Adından anlaşılacağı gibi Kristal Oda, kristallerin çoğu camdan ve aynadan da olsa yerden tavana ısıtılıyordu. Hepimizi alacak kadar büyüktü ama aynalar sayesinde çok daha büyük görünüyordu. Orkestra yukarıdaki küçük bir balkona kurulmuştu, başlayan müzik kalabalığın üzerinde süzülüyor gibiydi.

"Söylediğiniz kadar kötü bir dansçı iseniz," dedi James beni soyluların şaşkın bakışları arasından sürüklerken, "Adımlarımı takip edin. Harika bir dansçıyım."

"Şayet doğruysa, kendimi utandıracağım demektir." Kaldı ki daha müziğin giriş kısımlarında bile doğru söylediğini kanıtlamıştı. James uzun boylu olmasına rağmen hareketlerinde rahat ve serbestti. Müzik eşliğinde odanın içinde dönüyorduk.

"Pekâlâ." James, adımlarımız bir yaklaşıp bir uzaklaşırken bana bakıyordu. Kahverengi gözleri gülümsemesi kadar sıcaktı ama ihtiyatlı bir keskinliği de yok değildi. Tetikteydi. Tek Gece Savaşı'nda bulunacak kadar yaşlı olmadığı doğru olsa da başka savaşlar gördüğü kesindi.

"Evet?" Onun etrafındayken dikkatli olmalıydım.

"Prens Tobiah hakkında ne bilmek istiyorsun?"

Kaşımı havaya kaldırdım. "Onun hakkında bir soru sormadım."

"Yüksek sesli olarak değil. Ama dün seni gördüm."

"Ah." Tobiah'ya ilgi duyduğumu mu düşünmüştü? Farkında bile olmadığı mükemmel bir hayatı olan so-

murtkan bir çocuğa mı? Aslında, o somurtkan yüzlü somurtkan prensi yumruklamak istediğimi bilmesindense ondan *hoşlandığımı* bilmesi daha iyiydi. “Dün pek iyi değildim. Yolculuğumuz yüzünden yorgun ve şaşkındım ve Majesteleri’nin yüzü tanıdık gelmişti. Gözümü dikip bakma kabalığında bulundum. Bağışlayın beni.”

“Ah.” James, elini kolumun üzerinden kaydırırken yaklaştı. “Özür dilerim. Sizi kızdırmak istemedim.”

Bağışlayıcı ve yumuşak bir havaya büründüm. “Diğer genç hanımlara nasıl davranıyorsanız bana da öyle davranmanızı isterim. Ömür boyu yıkılan bir krallığın üzgün düşesi ya da arkadaşlık edilip kızdırılacak kadar kırılgan biri olmak istemem. Bu yüzden Melanie ve ben bu akşam buraya geldik. Yaşadığımız trajedinin hayatımızın kalanını belirlemesine müsaade etmeyeceğimizi göstermek için. Yaşananların acısı... Sonsuza dek sürmeyecek.”

Yalandı tabii. Acının nasıl sürebildiğini, kötüleştiğini ve bir insanı tarifi mümkün olmayan yollarla değiştirdiğini çok iyi biliyordum.

Ama James kolumu sıktı. “Tobiah’nın minyatürü yıllar önce bir sürü aileye gönderilmişti, buna Liadia’daki aileler de dâhil. Belki ailenizde de bir tane bulunuyordur.”

“Ben hiç görmedim, muhtemelen bizde yoktu ama daha büyük bir kuzenim ya da arkadaşım almış olabilir.” Ürperdim. “Bunun gibi ayrıntılar tılsımla kaplanmış gibi puslu geliyor şu an.”

“Anlaşılmıştır.” James’in sesi yumuşak ve rahatlatıcıydı ve gerçekten Leydi Julianna olsaydım ona hemen burada âşık olabilirdim.

“Demek.” Sesimi biraz boğuklaştırdım. “Prens Tobiah ile ilgilenme ihtimalim sizi endişelendirdi. Hem de nişanlanmasına rağmen.”

James’in boğazı ve yanakları kızardı. “*Endişelenmedim* ama zihninizin ondan uzaklaşıp bana yakınlaşmasının en hızlı yolu onun hakkında korkunç bir şey söylemek olurdu diye düşündüm.”

“O zaman bana onun hakkında korkunç bir şey söyleyin.”

James odanın diğer ucuna baktı ve prensinin iyi olup olmadığını kontrol ederken bir an için gülümsemesi söndü. “Pekâlâ.” Abartılı bir iç çekti ve beni döndürdü. Elbisesimin eteği ipekten bir çöl gibi ayaklarımın etrafında kabardı. “Bu konuda büyük bir yük taşıyorum. Tobiah’nın koruması ve en iyi arkadaşı olarak onun en fena kusurlarını biliyorum.”

En iyi arkadaş mı? Hislerimi gizlediğime bir kez daha sevindim. “Bir hanımefendiyi nasıl merak içinde bırakaçağınızı çok iyi biliyorsunuz.”

Sırıttı. “Haberleri duyunca sarsılmaya hazır olun. Prens çok kötü kılıç kullanır. Neredeyse her gün kahvaltı esnasında uyur. Bir keresinde ağzı açık uyurken lokmasını görmüştüm.”

“Sadece bir kere yani?”

“On yaşındayken.”

Son derece ağırbaşlı bir şekilde başımı salladım. “Anlıyorum. Bunlar bağışlanamaz suçlar tabii, çok derinden sarsıldım.”

Gözleri ışıldadı. “Neyse ki onun gerçek mahiyetini gören bir tek ben değilim.”

“Artık bir nişanlısı var. Bu karanlık sırları öğrenirse ne olacak? Onu uyarmadınız mı?”

“Dürüst bir düşes yapılan teklifi kabul etme kararından dönmez. Onun güzelliği için ne kadar iltifat etsem de yine onu seçti. Prens sonuçta.” Elini kalbine bastırdı.

“Teğmen Rayner, acaba şu an flört ettiğinizi düşünebilir miyim?”

“Kalbim şu an birçok insanın kalbinden çok daha fazla açık.” İlk dans bittiğinde James önümde eğildi. “Söylediğiniz kadar berbat bir dansçı değilsiniz Leydi Julianna.” Kolunu uzattı.

Kızaran yüzümü saklamak istermiş gibi başımı eğdim ve beni dans salonundan çıkarmasına izin verdim. “Çok kibarsınız.”

“Sıradaki dansı beklerken size bir içki getirme kibarlığında da bulunmak isterim, tabii beni yeniden onurlandırırırsanız. Şarap?”

“Lütfen.” Beni altın varaklı bir aynanın yanında bıraktı, yansımasından dans eden ve sohbet eden çiftleri görüyordum. Melanie’nin utangaçça bir adama gülümsemediğini fark ettim, Leydi Chey lavanta renkli zarif elbisesiyle etrafta dolanıyordu ve Tobiah, yüzünde inceden bir kibarlık maskesiyle konuşan biriyle sohbet ediyordu.

Yanında Meredith olmasına rağmen sıkıntıdan bayılacak gibiydi. Meredith, sıkıca toplanmış ama birkaç tutamı altın rengi elbisesine doğru inen saçlarıyla güzel görünüyordu.

Şüphesiz şu sıralar anlı şanlı bir düğün için hazırlıklarla meşguldü ama prensin bundan çıkarı neydi? Güzel bir eş mi? Eşinin aile serveti mi?

“Adı Julianna,” dedi yakınlarda duran bir kadın. “Liadia düşesiymiş.”

Kadın, yer yer benim olduğum yöne acıklı bakışlar atarak kurgu hikâyemi anlatırken ben de odaya hayran hayran bakmaya devam ettim. Onlar benim hikâyeme inandığı sürece, yıkılan krallığımı geri alıp onu yeniden inşa etmeyi sabırla beklerken düşmanlarla dolu bir sarayda olmam sorun değildi.

James döndü ve bana bir kadeh şarap uzattı. “Leydim.”

Ona teşekkür ettim ve ağzımı ıslatmaya yetecek ufak bir yudum aldım. Oda sıcaktı ve Julianna olmak, buradaki herkesten nefret etmiyormuş gibi davranmak çok yorucuydu. Ama sarhoş olup bazı şeyleri açığa çıkarma riskini de alamazdım. Dinç olmam gerekiyordu. Dikkatim dağılmamalıydı.

“Çok fazla dans etmediğinizi söylediniz,” dedi James. “Peki eğlenmek için ne yaparsınız?”

Üçkâğıtçılık? “Çizim yaparım. Mektup yazarım.” Kilit açarım? “Yapbozları severim.” Dövüş? “Dikiş.” Julianna’nın konuşabileceği kadar neşeli bir tonda konuşmaya çalıştım.

“Çalışmalarınızdan bazılarını görmek isterdim.” James şarabından bir yudum aldı. “Benim hiç öğrenme fırsatım olmadı ama Skyvale’de birçok başarılı sanatçı var. Skyvale Sarayı’nda da birçok eser mevcut ancak onlardan bahsedecek kadar bilgili değilim. Sadece bakıyorum.”

Sesimi boğuklaştırdım. Sadece olması gerektiği kadar. “Ne yazık ki çizimlerimin hepsi Liadia’da kaldı.”

James dudaklarını birbirine bastırdı ve başını salladı. “Anlıyorum. Yeniden çizim yapmak isterseniz gerekli

malzemelerin sağlanacağına eminim.”

“Zahmet vermek istemem.” Buradaki herhangi birine zahmet vermeyi neden umursayayım ki? Bir ara büyük kâğıtlar, renkli mürekkepler istediğimde bu konuşmayı kaynak gösterebilirim. Prens en iyi arkadaşı ve *kuzeni* isteyebileceğimi söyledi sonuçta.

“Elbette zahmet vermezsiniz.” Bir sonraki dans duyurulup çiftler dans alanındaki yerlerini alana dek James hobilerim, en sevdiğim şeyler –hayvanlar, mevsimler, resimler– hakkında sorular sormaya devam etti. “Hazır mısınız?”

Kadehlerimizi bıraktık. Dans başladığında ben onun mesleği, alışkanlıkları hakkında sorular sordum ve Melanie’yle beni sarayın etrafında gezdirme sözü aldım.

Parça bitmişti ama James ve ben şaraplarımızın yanına dönüp bir sohbete daldığımız esnada uzun boylu bir adam yaklaştı.

“James. Leydi Julianna.”

James belli belirsiz gülümsedi ve yeni gelen kişiyi de aramıza dâhil etmek üzere biraz döndü. “Majesteleri.”

Eğildim ve mırıldanarak selamladım.

Prens Tobiah korumasının yanında ayakta duruyordu. İkisi neredeyse aynı boydaydı, ikisi de uzun ve kuvvetliydi. Ama James’te prenste olmayan bir öfke vardı, her an saldırmaya hazır biri gibi duruyordu.

“Leydi Julianna belki bana bir dans lütfeder diye umuyordum.” Avucu yukarı dönük parmakları açık şekilde elini uzattı. Giydiği yün ceket boğucu olmalıydı ama rahatsız oluyorsa bile göstermiyordu, yüzünde hâlâ o kasvetli ifade vardı. Bıkın.

James'in kaşları yay gibi gerildi ama bir adım geri çekildi.

"Onur duyarım Majesteleri." Elimi Tobiah'nın eline koymadan önce James'e bir kez daha gülümsedim.

Ve o anda aklımda küçük bir kesikten çıkan kan gibi bir anı canlandı; bir kayanın kenarında durmuş, alevler içinde yanan şehrim bakıyordum. Ve elim Tobiah'nın elindeydi.

Tobiah Pierce ve ben: Indigo Krallığı'nın Tek Gece Savaşı'nı kazanma sebebi.

YEDİ

Güçlkle yutkundum ve kendime nerede olduğumu, kim gibi davranmam gerektiğini hatırlattım.

“Dikkat et,” diye seslendi James Tobiah’ya, şarkı başlarken. “Berbat dans ediyor.”

Gülmeye çalışarak adımlarımı prensin adımlarına uydurmaya çalıştım. “Kuzeniniz çok dedikoducu.” Yüz ifadesi değışmeyince sesime daha neşeli bir hava katmaya çalıştım. Onun hakkında ne hissedersen hissedeyim, onun benden, Julianna’dan hoşlanması gerekiyordu. “Tam da sizin ağzınızda lokmayla uyuduğunuz hikâyeyi anlatıyordu. İtiraf edeyim, dehşete kapıldım.”

“Ben de sizin gibi bir leydinin dans edememesi karşısında dehşete kapıldım.” Ağzının kenarında hafiften bir gülümseme belirtisi vardı. “Tabii James her zamanki gibi yalan söylemiyorsa. Size kötü bir kılıç kullanıcı olduğumu söyledi mi? Çünkü doğru değil. Kıskanıyor, o kadar.”

“Bu durumda neye inanacağımı bilemiyorum.” Gözlerimi yere indirdim ve gülümsemeyi bıraktım. Bunu yapmak gayet kolaydı. “Majesteleri, konukseverliğiniz için size yeniden teşekkür etmek istiyorum.”

“Önemli değil.” Yeniden o sıkıcı ses tonuna dönmüştü. “Durum tam tersi olsaydı eminim aileniz de benim yaptığımı yapardı.”

Ailem, gerçek annem babam ve Balık Kartalları, bir casusu yakalayacak kadar zeki davranırlardı ama yine de başımı salladım. “İndigo Krallığı’nın tılsımın etkilerini azaltmak için ne kadar çaba sarf ettiğini biliyorum.”

“Öyle. Tılsım İttifakı’nın bir parçası olarak diğer birçok krallığın çalışmaları gibi elimizde Liadia’nın araştırmaları ve duvar inşaatı planları da var. Belli ki işe yaramamış ama öğretici olmuştur. Bir şeylerin mutlaka işe yarayacağına eminiz.”

Buna inanıyor muydu? O kadar da emin değilim.

“Majesteleri.” Dudaklarımı birbirine bastırdım, başımı kaldırdım ve birbirimizin etrafında yavaş hareketler ve ritmik adımlarla dans ederken gözlerine baktım. “Yardımcı olmak isterim. Tılsım benim evimi mahvetti. Başka bir evi de yıkmasını görmek istemem.”

“Çok cesursunuz.”

“Tılsımın artık durmasını istiyorum. Yardım etmem *gerek*.” İndigo Ordusu ve Tobiah ile daha fazla zaman geçirme fikri midemi bulandırdı ama bu, İndigo Krallığı’nın Aecor’luları savaşmak üzere tılsımlı topraklara götürüp götürmediğini öğrenmenin en hızlı yoluydu.

Ayrıca Aecor’u geri aldığımda krallığımı tılsımdan korumanın bir yolu olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu.

Tobiah başını eğdi. “Ne yapabileceğime bir bakacağım. Ancak unutmayın ki yolculuğunuzun ardından dinlenip kendinize gelebilmenizi ümit ediyoruz. Tılsımın son bulmasını canı gönülden istediğinizi biliyorum

fakat sağlığınız daha önce geliyor.”

Huzursuz bir ses tonuyla, “En azından tılsım gelene kadar,” dedim.

“Yarın gelmeyecek sonuçta.” Bunu bir prens gibi söylemişti, belirsizlik nedir bilmeyen biri gibi. Yarın tılsımı hemen yok edecek bir emir verebilirmiş gibi.

Gözleri bağlı kral ve kraliçelerinin, anne babalarının öldürülmesini seyretmek üzere bir avluya sokuşturulan insanların korkusunu hiç bilmiyordu.

Yiyecek ve örtü çalan, eğlenmek için küçük çocukları dven büyük çocuklarla ve olup biteni umursamayan bakıcılarla birlikte yetim olarak yaşamanın korkusunu bilmiyordu.

Kış günü buz gibi kalede açlıktan kırılan diğer çocuklarla birlikte a kalmanın ne demek olduğunu bilmiyordu.

Dans bitti ve herkes müzisyenleri alkışladı. Ben de alkışladım ama düşüncelerim başka yerdeydi.

“İyi misiniz?” Tobiah yüzüme baktı. “Solgun görünüyorsunuz.”

“Burası sıcak oldu. Sizin için sakıncası yoksa biraz oturmak istiyorum.”

Balo salonunun etrafına dizili sandalyeler vardı, çoğu çoktan dolmuştu ama Tobiah beni orkestra balkonunun altındaki bir sandalyeye yöneltti ve oturmama yardım etti.

“Size bir şey getirmemi ister misiniz?”

Bilgi. Listeler. Krallığım.

“Hayır, teşekkür ederim. Çok utandım.”

“Utanmayın.” O da yanımdaki sandalyeye oturdu ve sesi şefkatli olsa da duruşu aksini söylüyordu. Benden

hafifçe uzaklaşmış, ellerini sıkıca dizlerine koymuştu. Kaçmak için sabırsızlanıyor gibiydi. “Belki de dışarı çıkmamız için henüz erkendi. Daha yeni geldiniz ne de olsa.”

Omuzlarımı hafifçe ona doğru eğdim ve ellerimi ciddi-yetle birbirine kenetledim. James’e söylediğim bahanenin aynısı ona da söyledim; arkadaşsızlığa mahkûm üzgün bir düşes olmak istemediğimi. “İndigo Krallığı ve halkı hakkında daha çok şey öğrenmek istiyorum. Burası artık benim yeni evim.”

Bekledi.

“Meselâ,” dedim gözüme dalga mührü takıldı, “Hanedanlıklar. Bayraklarda, at arabaları üzerinde ve başka yerlerde gördüm. Ne anlama geliyorlar?”

Elini saçına götürdü ve hafif dalgalı tutamlara dokundu. “Doğum yerlerini temsil ediyor. İndigo Dağları’nda ya da Vadisi’nde doğanlar Ejderha Hanedanlığı’ndan oluyorlar.”

“O hâlde siz Ejderha Hanedanlığı’ndansınız.”

Başıyla onayladı. “Annem kuzeydoğuda doğduğu için Güneş, Chey doğudan, Deniz Hanedanlığı’ndan. Tekboynuzlu At Hanedanlığı ise güneydoğuda. Nişanım o hanedanlıktan.” Dirseklerini dizlerine koydu ve ellerini kenetledi. “Kısmen aileyle ama daha ziyade doğum yeriyile ilgili. Liadia’daki birinin doğduğu ayın onun kişiliğini etkilediği inancına benziyor. Bu dört bölge hakkında ve hanedanlıkların orada doğan kişileri nasıl etkilediğiyle ilgili hikâyeler var. Ama artık pek konuşulmuyor, daha çok bir gelenek.”

“O zaman özürlerimi kabul edin. Kabalık etmek istememiştım.”

“Önemli değil. Gerçi birçok insan bu hikâyeleri büyülü olarak görüyor.” Yeniden kötü hissedeceğimi bekliyormuş gibi gözünün kenarıyla bana baktı. Duruşumu dikleştirdim, çenemi kaldırdım. “Tılsımın kaynağı büyü olduğundan büyüyle ilgili herhangi bir şey, efsaneler bile birer tabudur.”

Leydi Julianna bu konuya hak verirdi. “Anlıyorum.”

Ama yine de meraklı biriydi belki de. “İndigo Krallığı’nda büyü tamamen yasak mı?”

Başını kaldırdı. “Tılsımı durdurmak için çaba göstermemize yardımcı olması için.”

“Peki insanlar uyuyorlar mı bu yasağa?”

Tobiah başını çevirerek beni inceledi. “Çoğu, evet. Bir asırdır var bu yasak.”

“Ama herkes uymuyordu.”

“Hayır.” Geriye yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. “İnat eden bazı kişiler oluyor. İndigo Birliği de onları buluyor.”

“Ya da Kara Bıçak.”

Hızla başını çevirdi. “Liadia’da bile adı duyuldu demek?”

Kahkaha atmamak için tuttum kendimi. “Hayır ama Skyvale’e geldiğimde duydum hikâyeleri. Mülteci çocuklar onun gibi olmaya çalışıyorlarmış.”

“Soyluların bazıları da öyle.” Tobiah çenesini, üç kadınla birden dans eden uzun ve yakışıklı bir adama doğru salladı. “Dillere düşmek demek geceleri asla yalnız kalmamak demektir.”

Pis pis gülerek yüzümü çevirdim. “Bana, bu tür bir şöhret, böylesi bir arkadaşlık için zaman olmaması demek gibi geliyor.”

Tobiah kıkırdadı. “Lord Daniel başını belaya sokmadığı sürece sorun yok.”

Bir süre sonra, “Merak ediyorum da...” dedim.

Prensin omuzları gerildi. Ne zaman gerilmiyordu ki gerçi?

“Onlara ne oluyor? Yani Indigo Birliği ve Kara Bıçak tarafından yakalananlara?”

“Artık büyü kullanamıyorlar.” Tobiah umursamıyormuş gibi omuzlarını silkti. “Önemli olan da bu.” Ayağa kalkarak hafifçe reverans yaptı. “Leydim kendinizi daha iyi hissediyorsanız nişanlımla dans etmek için müsaadenizi isteyeceğim.”

“Elbette. Nişanınız için yeniden tebrik ederim Majesteleri.”

O bıkkın suratında ufak bir gülümseme oluştu. Sonra döndü, birine çarptı, özür diledi ve yoluna devam etti.

Balkonun altında tek başıma oturup bir sonraki şarkıyla dans edenleri inceledim. Leydi Julianna bu akşam dışarı çıkma deliliğinde bulunmazdı belki ama benim için akıllıca bir hareket olmuştu. James ve Tobiah bilgi edinme konusunda iyi kaynaklardı. Sadece doğru soruları sormak gerekiyordu.

Salonun diğer ucundan Melanie bakışlarımı yakaladı, kalkmış kaşında sessiz bir istek vardı. Belli belirsiz bir ifadeyle başımı sallayıp gülümseyerek gözlemlerime devam ettim. Dans adımlarını, kimin kiminle konuştuğunu, sosyetenin en önemli üyelerinin kimler olduğunu öğrendim. Kral ve kraliçe de buradalardı, en azından kısmen, nitekim Terrell öksürürken iki büklüm olmuştu. Bu yüzden Tobiah’nın anne babası erkenden ayrıldılar.

Birkaç adam daha dans teklif etti. Ben de onlardan da biraz bilgi edinebilirim diyerek kabul ettim. Neyse ki orkestra son parçayı çalıyordu.

Melanie ile beraber, atlı arabalar park ederken ıslıl ıslıl geceyi hayranlıkla izlemeye ara vererek dışarı çıktık. Çiftler ve aileler gruplar halinde gülerek, esneyerek ya da birbirilerine imalı imalı bakışlar atarak malikânenen ayrıldılar.

Kendi arabamıza doğru yürümeden önce Prens Tobiah yaklaştı. “Leydilerim. Saraya benimle dönmenizden büyük onur duyarım.”

Kabul ederken Tobiah’nın arkasında duran James’i, halinden memnun bir şekilde sırtırken yakaladım. Kısa bir süre sonra, oturaklarının altına ısıtılmış taşlar konmuş geniş bir arabaya bindik, omuzlarımıza da kalın yünden şallar örttük. Tepede takılı lamba aracın mavi ve altın renkli içini cılız bir ışıkla aydınlatıyordu ama daha ziyade gölgeler görünüyordu. Prensle koruması karşımızda oturuyordu. Araç hareket etmeye başlayıp da mum ışığı pırpır ederken yakalarını ve düğmelerini gevşettiler.

“Düşes ailesiyle birlikte dönüyor.” Prensın dışarıda iki kişiyle birlikte yürüyen nişanlısına baktığımı görünce James bu şekilde açıkladı.

“Umarım Skyvale’deki ilk gününüz güzel geçmiştir.” Tobiah hareket eden kandili durdurdu, hafif ışık yüz hatlarını ortaya çıkardı. “Her günün böyle heyecanlı geçeceği sözünü veremem ama sonbaharda birçok balo yapılır.”

“Eğlence çok keyifliydi.” Memnuniyetimi belli ederek gülümseyince iki adam da kibarca teşekkürlerini sundular. “Daha az heyecanlı günlerde de Indigo Krallığı hak-

kında daha fazla bilgi edinmekle ilgilenirim.”

“Aradığınız herhangi özel bir bilgi var mı?” Tobiah tek kaşını kaldırdı.

“Tarih.”

“Bu o kadar kolay bir konu değil.” Araba sarsılınca Tobiah yandaki kolçağa tutundu. “Neden tarih?”

“Babam bir krallığın tarihi, krallığın geleceğine dair ipuçları taşır demişti.” Prens başını sallayınca devam ettim. “Yüzyıllar bile geçse insanların belli bir düzeni takip ettiklerini söylerdi. Atalarıyla aynı hataları yaparlarmış. Bu kaderden kaçmanın tek yolu önceden olanları öğrenmekten geçiyor.”

“İlginç bir felsefe,” dedi prens. “Katılmadığımı söylemem.”

“Ayrıca, Indigo Krallığı benim yeni evim.” Kelimeler ağzımdan çıkarken dilimde ekşi bir tat bırakmıştı. Indigo Krallığı *hiçbir zaman* evim olamazdı. “Hakkında her şeyi öğrenmek isterim. En az burada doğanlar kadar.”

Bu konuşmayı sessizce dinleyen James öne eğildi. “İnanılmaz akıllı bir genç kadın olarak beni son derece etkilediniz. Bir şekilde aradığınızı bulmakta sorun yaşayacağınızı hiç düşünmüyorum.”

“Aynen.” Tobiah gülümsedi. “Çalışmalarınız için istedikleriniz sağlanacaktır.”

İlerleyen saatlerde odamızda yalnız kaldığımızda Melanie’ye döndüm. “Indigo Krallığı bize ne kadar da kibar davranıyor. Aecor’u almamız için gerekli olan her türlü bilgi verilecek.”

Kahkaha attı ve saçını açmaya başladı. “Prensten ya da korumasından bir şey öğrenebildin mi?”

“Tobiah bir ara tılsımın etkisini azaltma konusunda konuşma sözü verdi, James ise dedikodu denizi gibi.”

“Bir koruma için pek iyi bir nitelik değil.”

“Ama bizim için iyi.” Yaptığımız konuşmaları yeniden düşündüm ve saçlarımı açınca onun saçlarına yardım etmek üzere döndüm. “Sende durum nedir? Var mı bir şey?”

“Kraliçelerin nedimelerinden birkaçıyla arkadaş oldum. Onları araştırmak istediğimiz insanlar hakkında bilgi almak için kullanacağım. Bizi askerî konuklarla birlikte otururken görünce dehşete kapılmışlar, o yüzden ihtiyacımız olduğunda Chey’e a karşı muhtemel müttefiklerimiz mevcut.”

“Chey’in bizden hoşlanmadığına dair bir izlenim edin dim ama neden olduğundan emin değilim. Ona karşı dikkatli olmalıyız.”

“Gerçi Meredith dostça davranıyor.” Melanie omuzlarını silkti. “Bizi balosuna davet etti.”

Doğru fakat o da bu akşam bizimle konuşmamıştı. Biraz tuhaftı doğrusu.

Tanıştığımız, bize faydalı olabilecek, şimdilik göz ardı edilebilecek, etraflarında kibarca hareket ettiğimiz insanların arasındayken saat kulesinin sesi duyuldu. Sonuçta mülteci soylulardık ve karakterlerimizi doğru oynarsak bı kibarlıklar yanımıza kâr kalırdı.

Ve bizimkilerin bizden beklediği kadar iyiydik.

SEKİZ

Sonraki birkaç gün hayal meyal geçti. Elbise denemeleri, sarayın diğer sakinleriyle tanışma ve hiçbiri ilki kadar büyük olmasa da bir dizi resmî akşam yemeği. Hepsini kral ödediğinden bir şikâyetim yoktu.

Bir akşam odamıza döndüğümüzde oturma odası masası üzerinde konmuş bir sürü kâğıt ve renkli mürekkep şişeleri gördük.

“Harika.” Melanie masaya yaklaştı, ellerini masanın kenarında gezdirirken gelen malzemelere avını görmüş bir yırtıcı gibi gülümsedi. “Harita için ihtiyacımız olan-
dan bile fazla.”

“Güzel.” Kapıyı kilitledim ve tam olarak neler getirdiklerine baktım. Büyük beyaz kâğıtlar, ince pütürlü kâğıtlar. Farklı renklerde mürekkepler. Bundan iyilerini çalmakta zorlanırdım doğrusu. “Gerçekten güzel, çünkü onlara söz verdiğimiz o çizimleri göstermemiz gerekecek.”

Melanie gül ağacı kokan el oyması kutunun kapağını kaldırırken gülümsedi. “Dolmakalemler. Onlarca uç. Bizi gerçekten evimizde gibi hissettirmeye çalışıyorlar.” Abanozdan tutma yeri olan dolmakalemi aldı ve elinde

çevirdi. “Başka ne isteyebiliriz? Kralın bir kazık üstüne konmuş başını?”

“Hımm.” Abartılı abartılı parmağımı çeneme vurdum. “Böyle isteklerde kullanılan bir kelime vardı, neydi o?”

“Genel olarak lütfen kelimesi kullanılıyor diye biliyorum.” Melanie kutuyu kapattı. “Sen de hazırsan haritayı şimdi geçirebiliriz.”

Şöminenin üzerindeki saate baktım, ona yaklaşıyordu. Perdelerin kenarından havanın karanlığı görünüyordu. “Bu saatte mi?”

“Yarın vaktimizin olacağını mı düşünüyorsun?” Başını iki yana salladı. “Elbise denemeleri, yemekler ve dedikodu toplama çabalarımızla her dakikamız dolu. Dört görevimiz var. Ne kadar çabuk halledersek ki buna haritalar da dâhil, eski saraya o kadar çabuk döneriz.”

Yatak odama doğru özlem dolu bir bakış attıktan sonra masaya oturdum. Haklıydı. Şu andan daha iyi zaman yoktu.

Melanie, kitaplığın arkasındaki gizli yerinden haritamızı çıkardı ve işe koyulduk.

Bir saat sonra her şey büyük kâğıda aktarılmıştı. Gerçi hâlâ kraliyet kanadı ve yaşadığımız yerin ayrıntılarıyla ilgili eksik olan yerler vardı. Daha çok zaman geçirmemiz gerekiyordu ama şu an için...

“Epey iyi bir harita oldu.” Melanie, Patrick’e hazırladığımız raporlar ve Connor’a yazdığım bir mektupla birlikte haritayı da katladı. “Taslağı aldığına sevinecektir herhalde değil mi?”

Gözlerimi devirdim. “Onu daha fazla mutlu edecek bir şey olamazdı.”

“Belki kızgınlığını biraz yatıştırır.”

Kalemleri temizlemeyi bitirirken onun en sevdiği kınayıcı ses tonunu taklit ettim. “Yeterince hızlı çalışmıyorsun.”

Melanie de sesini kalınlaştırıp ona benzetti. “Tüm Balık Kartalları’nı şimdiye çoktan saraya sokmuş olmalıydık.”

Kendimi gülmekten alamadım. “Evet tabii, binlerce kişiye karşı on iki kişi.”

“Dokuz. Quinn, Ronald ve Ezra’yı şu erzak kafilesine götürdü.”

“Ah evet.” Karnım endişeyle buruldu. “Dokuz.”

“Wil.” Öne doğru eğildi. “Patrick’ten yana oy kullanmamın tek sebebi onların gerçekten bu göreve hazır olduğunu düşünmemdi.”

“Elbette.” İçten içe ürperdim. Patrick neden Ezra’yı böyle tehlikeli bir göreve göndermişti ki? “Katılmıyorum ama anlıyorum.”

“Biliyorum.” Melanie duruşunu dikleştirdi. “Leydi Julianna saçınız ve elbiseniz konusunda yardımınıza ihtiyacınız yoksa ben üzerimi değiştirip şu belgeleri bırakmaya gideceğim.”

“Daha dün bıraktın raporu.” Gece yine olması gerekenden geç gelmiş ve sabahleyin de inkâr etmişti.

“Dün gece haritamız yoktu.”

“Öyle.”

Gözleri ışıldadı ve odasına doğru hoplaya zıplaya gitti.

Yeni başladığımız haritayı saklamak için diğer kâğıtların arasına koydum sonra da odama gidip kapıyı kapattım. Saçımdaki tel tokaları çıkararak kahverengi

bukleleri omzuma saldım. Sonra da hızlıca basit bir örgü yaptım. Koyu renkli bir gömlek ve pantolon giyerken Melanie diğer odadan seslendi.

“Ben gidiyorum.” Sesi canlı, hatta neşeliydi.

Oturma odasının balkon kapısı açıldı ve kapandı, hançerimi aldım ve kapının yanında bekledim. Perdeyi araladığımda Melanie’nin avlunun öte ucuna geçtiğini gördüm, nöbetçiler fark etmemişti.

Güzel. Eğlenceli olacaktı.

Örgümü siyah bir kukuletanın içine soktum ve onun peşinden gittim.

Gece soğuk ve esintiliydi, havada hafiften bir tılsım kokusu vardı. Etraftaki balkonları çabucak kolaçan ettikten sonra, ki bu akşam kimse yoktu, balkonun parmaklıklarına tutundum, yüzüm saray duvarına yaslanırken kendimi sallandırdım. Bacaklarım sallanırken, ayak ucumla tutanacak bir yer aradım. Sonunda bir çıkıntı buldum ve ağırlığımı yeniden ayarlayarak kancamı balkon parmaklıklarına taktım. Dikkatli bir şekilde aşağıdaki eğimli çatıya doğru üç kat indim.

İpi biraz gevşettim, sallandırarak düşürdüm ve çabucak sarıp kalçamın üzerine taktım.

Çatının kiremitleri kaygandı. Ama çizmemin tırtıklı tabanı yeri gayet iyi kavırıyordu, adımlarım da sağlamdı. Aşağıya bir kat daha indim. Ayak parmaklarım neredeyse ses çıkarmadan yere değdi. Ben Melanie’nin peşinden giderken tüm gece nefesini tutmuş bekliyordu.

Şu an önümde, gölgelerin içinden ilerleyen ince bir silüetti ve neredeyse görünmüyordu. Onu takip ediyor olmasam orada olduğunu bilemezdim.

Ancak ikimiz de aynı eğitimi almıştık, her türlü oyununu biliyordum.

Onu, Kral Koltuğu ve Hawksbill yönünde takip ettim. Malikânelerin gölgeleri bu karanlıkta kocaman görünüyordu ve aynalar sayesinde sağda solda parıldıyorlardı. Çeşmelerden akan suyun ve rüzgârın uğultusu geliyordu kulağıma. Evlerin birinde bir eğlence vardı, açık pencereden kahkahalar çınılıyordu. Uzaklarda bir yerde köpekler havlarken saat kulesi on biri vurdu. Gece yarısına bir saat vardı.

Melanie Hawksbill'i çevreleyen duvardan tırmanırken bir dakika kadar bekledim, sonra ben de peşinden gittim.

Thornton'a vardığında o sokaklardaydı ben de çatılarda onu gözetliyordum. Bu saatte dükkânların çoğu kapalıyken hanlar ve tavernalar, mumlar ve kandillerle aydınlatılmıştı. Sokak kesişimlerinde herhangi birinin saklanması, imkânsız kılacak şekilde gaz lambaları asılıydı. Melanie fark ettirmeden kalabalığın arasına karıştı. Birkaç kez eli birinin çantasına gitti ve ödülünü cebe attı.

Nihayet Laurence Pastanesi'ne vardık, pencereleri bu saatte karanlık görünüyordu. Melanie, binanın arkasına dolandı ve bacanın yanındaki gevşek kiremidi çekti. Raporlarımızı ve haritayı içine yerleştirdi sonra da kiremidi yeniden yerine koydu.

Buraya gelmesi, üç saatini almamıştı, o hâlde...

Omzunun üzerinden arkasına baktı ve çatıya tırmanıp güneye, Thornton'ın içlerine doğru ilerledi. Şimdi ne yapacaktı peki?

Belki de sarayda bir şeyler çalamamaktan sıkılmış ve bu derdini gidermeye çalışıyordu. Ama böyle bir şeyi benden saklamazdı.

Çatılarda sürünerek, zıplayarak, tırmanarak, gerektiğinde de koşarak ilerlerken aramıza biraz mesafe koyarak onu takip ettim. Thornton mimarisi yüksekten korkmayan birisinin ikinci ve gizli bir yol olarak çatıları kullanmasına elveren cinstendi. İnsanlar genelde yukarıya bakmazlardı ama gündüzleri dikkatli olmamız gerekiyordu. Binaların batı cephelerindeki aynalar bizi açığa çıkarabilirdi.

O aynaların birinde hilâl evresindeki ayın hafiften yansımasıyla bir karaltı belirivermişti.

Arkamda biri vardı.

Belki de başka bir çetenin üyesiydi. Öyleyse birazdan başka yere gider ve ortadan kaybolurdu. O yüzden geri dönüp onları fark ettiğimi belli etmedim. Zaten muhtemelen beni görmemişlerdi.

Yine de Melanie'nin arkasından giderken gizliliğimi kontrol ediyordum. Pazar yeri bölgesinin, fark edilmenin o kadar büyük tehlike olmadığı nispeten daha az kalabalık olan alanlarına doğru ilerliyordu, bense çatılarda alçaktan seyrederek karanlığın beni bir pelerin gibi sarmasını diliyordum.

Sarabilirdi de hani.

Hayır. Hayaller ayrıydı, gerçekten büyü kullanmak her zaman son çare olmalıydı.

Dakikalar sonra o gölge bir kez daha aynalardan birinde göründü, öyle hızlı geçen bir andı ki hayal bile görmüş olabiliyordum.

Birisi beni *takip ediyordu*.

Öfkelenmemeye çalıştım. Sonuçta Melanie'yi takip ediyordum. Ne olursa olsun bu kişiyi onun gittiği yere

yönlendirmemem gerekiyordu. Ben bile bilmiyorken böyle bir şey yapamazdım. Belki Patrick ondan bir şey yapmasını istemişti.

Ama bana da söylemesi gerekmez miydi? Tabii hoşlanmayacağımı bildiği bir şeyse o ayrı.

Melanie'nin ilerleyen silüetine son bir kez bakarak bir bacanın arkasına saklandım, aşağıdan gelen duman ve alevin etkisiyle kiremitler ılıktı, durup bekledim.

Takipçim de yavaşladı, bulunduğum yöne bakıp beni aranarak diğer binaya sıçrayıp sıçramadığımı merak ediyordu. Belki de onu bir şekilde görüp görmediğimi merak ediyordu. Çünkü son derece dikkatliydi. Sessizdi. Tek ihtimal onun beni görmesini sağlamaktı.

Soluk alıp verişimi yavaşlattım ve kendimi kalp atışlarımın ötesini, toprak ve çerçöp havalandıran rüzgârın sesini duymaya zorladım. Binanın yanında bir kâğıt buruşturuldu, aşağıda, sokakta bir kapı çarptı. Köşelerden rüzgârın uğultusu geliyordu.

Bir karaltı yaklaşırken yanında durduğum baca bulanıklaştı.

Hiç tereddüt etmeden, takipçimi bileğinden yakaladım ve hızla öne doğru çektim ardından da sırtını bacaya yapıştırdım. Elimi göğsüne koyup onu duvarda tutarken hançerimi de boğazındaki siyah tenine dayadım.

Hayır. Tenine değil. İpeğe. Tüm yüzünü kaplıyor, gözlerini saklıyordu.

"Kara Bıçak." Bıçağım hâlâ boğazına dayanmış duruyordu.

"Bakmayacaksındır ama umarım hançerimin karnında olduğunu söylediğimde bana inanırsın." Karanlıkta

yüzünün sadece az bir kısmı görünüyordu ama gözleri gözlerimdeydi.

“Sana inanıyorum.” İkimiz de kımıldamıyorduk, muhtemelen ikimiz de birbirimize nasıl saldıracağımızı düşünüyorduk. Ya da ölmeden ilk olarak nasıl saldıracağımızı. İkimiz için de birbirimizde ölümcül bir yara açmak bir bilek hareketine bakıyordu. Boğazını kessem bile son bir hamleyle karnımı deşebilirdi. Diğer türlü de aynısı olurdu.

“Peki ne yapacağız?”

“Neden beni takip ediyorsun?”

“Sinsice çatılarda dolaşıyordun. Sadece tehlikeli kişiler yapar bunu.” Kolunu hareket ettirdi ve hançerinin ucu kıyafetimden geçerek derimi çizdi. Boğazında duran bıçağımın açısını değiştirdim ve ikimiz de hareket etmedik. “İkimiz de bu dövüşün nasıl sona ereceğini biliyoruz.” Sesi alçak ve tehditkârdı.

Bakarsın adil bir dövüş olurdu. Ama silahlarımızı da canlandırabilirdim. Bu çatıyı canlandırabilirdim. Benim yerime dövüşmelerini sağlayabilirdim.

“Öyle sanıyorum.” Gözlerim soğuk havadan ötürü sulanmıştı ve gözlerimi kırptırmak istiyordum ancak onları Kara Bıçak’tan bir an bile ayıramıyordum. Şu an resmen burun buruna durduğumuzdan onunla ilgili algım değişmişti; onu yetişkin bir erkek olarak düşünmüştüm ama gençti.

“Çok tuhaf bir hırsızısın. Her yerde seni ve çeteni arıyorum ama kimse bir şey bilmiyor. Kimse adını bile bilmiyor.”

“Bilinmeyen kimliğimden memnunum. Senin de takdir edeceğine eminim.”

Çıkardığı sestten alaycı bir şekilde sırtıttığını fark etmiştim ama siyah maskesi ifadesini gizliyordu. “Seni daha önce hiç yalnız görmedim,” diye devam etti. “Genellikle etrafın kalabalık oluyor. En azından şu siyah saçlı kız oluyor. İkiniz epey yakın görünüyorsunuz.”

Neden böyle konuşuyordu? Aklımı bulandırmak için mi? Beni rahatlatarak kandıracak mıydı? Ne yaparsa yapsın işe yaramazdı.

“Beni senden korumak için arkadaşlarıma ihtiyacım yok.” Rüzgâr yeniden başlamıştı ve uğulduyordu. Havada belli belirsiz kekremsi bir koku vardı. Bir çöp tenekesi kapağı tıngırdadı ve bir kedi miyavladı.

“Evet, bu gayet açık.” Aşağıya, sokağa bakarak göz temasımızı bozdu. “Bir önerim var. Herhalde ikimiz de birbirimize dayadığımız bıçakların kaslarımıza kramp sokmak dışında bir işe yaramadığında hemfikiriz. O zaman neden geri çekilip silahlarımızı kınlarına sokmuyoruz? Dövüşmeye karar verirsek yeniden eski pozisyonumuza dönebiliriz. Çatıdan düşmektense böylesini tercih ederim.”

Gözlerimi kısıtım. “Sana güvenmiyorum.”

“Ben de sana güvenmiyorum.”

“O zaman yerimizden kımıldamıyoruz demektir.”

“Hiç mi?” Gözleri yeniden benimle buluştu. “İnanmayacaksın ama şehirde seni yakalamaktan başka işlerim de var benim.”

“Bu sana olan güvensizliğimi değiştirmiyor.”

“Peki, hançerimi indirirsem?”

Dudağımın kenarı yukarı doğru kıvrıldı. “Ben hançerimi geri çeker çekmez saldırırsın.”

“Sana uzatsam?”

“Başka silahların olduğuna şüphem yok.” Meselâ şu sık kullandığı kılıcı.

“Yani böyle kalmayı tercih ediyorsun.” Cevap veremeyince bıçağını çekti. “Seni bıçaklamayacağım. Bak, elimi kaldırıyorum. Kabzayı sana uzatacağım. Alabilirsin.”

Hareketleri yavaştı, ikimiz de onun boğazını kesip kesmeyeceğini görmek için bekledik ama hançer ortaya çıkınca tutuşunu değiştirdi ve hançer işaret parmağı ile orta parmağının arasına düştü. Saldırıya geçecek olsam yeniden kavraması imkânsızdı.

“Bu *benim* hançerim.”

“Biliyorum. Bir önceki keyifli buluşmamızda kaçmak için acele edince onu Işıkadam’ın eline bıraktın.” Gözlerini benden ayırmamıştı. “Ben de aldım.”

Kabzayı tuttum ve ayağımı çatının kenarından ayırmadan geriye doğru birkaç büyük adım attım.

Ama kaçmak, saldırmak ya da herhangi başka bir hamleye karar veremedim Kara Bıçak kemerinden ufak bir arbalet çıkardı ve çatıdan atladı.

Tam zamanında çatının kenarına geldim ve yere inişine yetiştim, bacaklarını kırarak zemine bastı ve elinin biri ayak tabanıyla dengesini sağladı. Çatıdan aşağı atlamak onu rahatsız etmemiş gibi arbaletini kaldırıp karanlığın içinde sokağın karşısında bir yere nişan aldı.

Karanlık, güçlü kasları ve soluk yara izleri olan dev bir kedi biçimini alarak kükredi ve şaha kalktı. Kedi, arbaletini yeniden doldurup atışını yapan Kara Bıçak’a doğru hücum ederken sokaktaki küfeler ve kirişler gürültüyle sağa sola devrilip saçılıyordu. Boğazına saplanan ok kediyi tökezletti ama yavaşlatmadı.

Miyavlayarak öne atılıverdi. Dev patiler çatısında durduğum binayı sarsarak gümbürtüyle yere inerken Kara Bıçak yuvarlanarak uzaklaştı. Kedi, atış üstüne atış yapan Kara Bıçak'ın etrafında dolanırken gitgide *büyüyor gibi görünüyordu*.

Siyah küçük oklar yarattığın üzerinde bıyık gibi kalıyordu. Onu duvara doğru tuzaga çeken Kara Bıçak'a yaklaşırken insanı iliklerine kadar titreten bir gürleme daha koptu.

Hayvan onu pek endişelendirmiyor gibiydi. Sırtındaki kınından siyah balçaklı bir kılıç çıkardı ve saldırıya geçti.

Kedi, kılıcını kaldıran Kara Bıçak'a patisini savurdu ama Kara Bıçak darbeyi engelledi. Yere, ince bir hat halinde kan sıçradı ve kedi yeniden gürledi.

Yakınlardaki evlerde mumlar ve kandiller söndürüldü. Bir çocuk çığlığı yükseldi ama hızla susturuldu. Karanlık sokakta duyulan tek ses genç bir adamla bir yarattığın kavgasından yayılan yüksek ve tiz sesli bağırışlar, gürlemeler ve sağdan soldan gelen şangırtılardı.

Bu yaratık, batıdaki tılsımlı topraklardan gelen bir kâbustu. Bir zamanlar normal bir kedydi ama tılsım onun bedenini ve zihnini yeniden şekillendirip bu hâle sokmuştu. Tılsım, Indigo Krallığı'na ulaştığında her yerde bu yaratıklardan olacaktı, öyle birkaç tane de değil, sel gibi çoğalacaklardı.

Kara Bıçak, kedinin patisinden bir kez daha eğilerek kurtulurken tam arkasındaki ahşap çitte derin çentikler oluştu. Bir kasa yığınının üzerine zıpladı ve çevik ve kıvrak hareketlerle yukarı tırmandı.

Kedi yeniden üstüne atıldığı sırada Kara Bıçak'ın kılıcı gaz lambasının ışığında parladı ve yaratık aniden geri çekilip yoldan çıktı. Kara Bıçak hayal kırıklığı, öfke içinde inledi ve hiç tereddüt etmeden kedinin peşinden gitti.

Ağır ve tılsımlı kötü koku tüm sokağı sarmıştı, kedi kükreyerek kuyruğunu salladıkça iyiden iyiye etrafa yayılıyordu. Yaratık hafifçe bir pati savurdu. Ama Kara Bıçak'ın bileği yana doğru dönmüş, kılıcı da yaratığın altına doğru yere düşmüştü. Arbaleti göremiyordum. Kara Bıçak bir çift bıçak çıkarıp fırlattı ama kediye ulaşmadı. Tılsımlı yaratık olduğu yere sindi ve gürledi.

"Hey, kedi!" Sesim, gecenin içinde tiz ve tuhaf çıkmıştı, kedi bana doğru dönüp miyavladı.

Kara Bıçak kılıcına atıldı.

Ben de ellerimi hançerlerime attım, sıçradım ve kedinin sırtına çıktım. Bıçaklarımı boynunun arkasına, omurgasına saplarken yaratık çığlık attı. Bir darbe sesi daha geldi, bu defa aşağıdandı. Kara Bıçak kılıcını kedinin boğazına soktu. Boynunun arkasındaki kesikten kanla beraber parlak bir ıslaklık akıyordu.

Kara Bıçak kılıcını geri çekerken kedi sarsıldı, ağır bir gümbürtüyle sokağın ortasına düşerken ben de bıçaklarımı alarak güvenli bir yere çıktım.

İkimizin arasında boylu boyunca yatan yaratığın ölümlüyle birlikte etraf yeniden sessizliğe büründü.

Kara Bıçak'ın kılıcının ucu yere değiyordu. Sert soluklar alıp veriyordu. "Teşekkür ederim."

"Greenstone'da yaptıklarına karşılık. Çocuğun hayatını kurtarınıştın."

Kanlı kılıcını kedinin tüylerine silerek temizleyip ki-

nına soktu ama kedinin etrafından dolanmaya başladığında ben geri adım attım, o da durdu.

“Kimsin sen?” diye sordu.

“Kimse.” Siyah maskeli gençle son nefeslerini alıp veren kedinin arasında bir yere diktim gözlerimi. Kedi inleyip hırıliyordu. Kanı, tılsımla beraber sokağa akıyordu. Kusma hissim geçene kadar yutkundum.

“Grubuna Balık Kartalları deniyor değil mi? Ne anlama geliyor?”

“Öylesine bir isim işte.”

“İsmin bu olduğunu itiraf ediyorsun ama kendi ismini söylemiyorsun.” Başını yana eğdi. “Zaten söylesen de sahte bir isim olurdu herhalde.”

İşte bu konuda çok haklıydı.

“Dövüş tarzını beğendim.”

Bir *iltifat* mıydı bu şimdi?

“Son derece etkili. Sana dövüşmeyi kim öğretti?”

“Büyükannen.” Bize dövüşmeyi, tıpkı Aecor’dan getirdiği adamlara öğrettiği gibi Patrick Lien öğretmişti. Ama adamlar kim olduğumu bilmiyorlardı, öğrenmeleri çok riskliydi.

“Pek mümkün görünmüyor. Büyükannem dövüşmek-tense dikiş dikmeyi yeğlerdi.” Fark ettirmeden bir dansçı zarafetiyle bir adım daha yaklaştı. Elleri yandaydı, silahlarına dokunmuyordu, bileği dövüşte incindiye de göstermiyordu.

Hançerlerim hâlâ iki yanımda duruyor, kabzaları tenime batıyordu. “Beni neden takip ediyorsun?”

“Çünkü bir suçlusun. Ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyorum.”

“Bu, senin işin değil biliyorsun değil mi? Polis denen bir şey var.”

Ağırlığını diğer bacağına verdi ve omuzlarını silketti. “Beklenenin altında kalıyorlar. Çok çalışıyorlar ama yeterli değil. Hırsızlar hâlâ her yerde.” Ses tonu iğneleyiciydi. “Açıkça görülüyor.”

“Hırsız olsaydım ihtiyacım olan neyse onu çalardım.”

“Kâğıt gibi mi?”

Bir anda kanım dondu. Kara Bıçak bile son karşılaşmamızdan sonra bütün depoları arayıp kapağı azıcık açık ve yeri değiştirilmiş o kutuyu bulacak kadar deli değildi herhalde.

Siyah gömleğine, diz boyundaki çizmelerine baktım. Kılıcına. Maskesine. Eh belki de o kadar deliydi.

“Ne yapacaksın? Beni bağlayıp karakolun önüne mi bırakacaksın?”

“Eninde sonunda. Öğrenmek istediğimi öğrendiğimde.” Tılsımlı yaratığa baktı. İnsanlar bir süre sonra etrafın güvenli olduğunu fark ederlerdi. Dışarı çıkıp öldürülen hayvana bakmak isteyeceklerdi. “Gitsek iyi olur.”

Gözümü Kara Bıçak’tan ayırmadan geri geri gitmeye başladım.

Aramızda duran hayvan hırıldayarak son nefesini verdi ve öldü. Bedeninden beyaz bir sis ve sokağa yayılan yoğun, zehirli bir hava yükseldi.

Öksürdüm ve öğürerek yere çöktüm. Sis etrafımı çevirerek beni boğuyordu. Gözüm kararmaya başladı.

Sonra gitti. Yok oldu diye düşündüm.

Sırt üstü yatıyordum, bir gölge üzerime doğru geldi ve elini boğazıma koyarak nabzıma baktı.

Kara Bıçak.

Tekme attım ama avucunu göğüs kemiğime bastırdı sonra da dönüp ayak bileğimi yakaladı. “Hayatta olup olmadığını kontrol ediyordum.” Kavrayışı gevşedi. “Geri çekileceğim.”

Ben hareket etmeyince beni bıraktı ve birkaç adım geri gitti.

“Ben iyiyim.” Elimi hançerlerime attım ve ayağa kalktım. “Bu neydi böyle?”

“Öldüklerinde ortaya tılsım çıkıyor.” Kara Bıçak neredeyse reverans yapar gibi başını salladı ve gölgenin içine doğru bir adım attı. Yerdeki taşlara sürtünen bir metal sesi geldi, belki de arbaletiydi ve sonra sessizlik oldu.

Uzun bir süre daha karanlığa doğru baktım ama ne bir hareket gördüm ne bir ses duydum. Ya gerçekten gitmişti ya da gitmem için beni bekliyordu.

Her ne kadar arbaletli birine sırtımı dönmekten nefret etsem de Skyvale Sarayı’na geri dönmem gerekiyordu. Melanie’den önce odaya varmalıyım.

Döndüm ve mümkün olduğunca karanlık bölgelerde kalmaya çalışarak sokağın aşağısına doğru koştum. Binarlara tırmandım ve daha çabuk ilerleyebilmek için çatılardan geçtim; durup durup takip ediliyor muyum diye kontrol ettim.

Kara Bıçak’ın beni takip etmesi zaten yeterince kötüyken bir de nerede kaldığımı ve amacımın ne olduğunu öğrenmesi iyice kötü olurdu.

Saraydaki odama vardığımda tüm vücudum yorgunluk ve adrenaline titriyordu. Balkon kapısını kapatırken hançerlerim yatak odasının döşemesine düştü, durup Me-

lanie gelmiş mi diye dinledim. Kendimi zorlayarak onun sesini, nefesini, uyurkenki hafif horlamasını duymaya çalıştım.

Ondan önce dönebildiğim için endişelenmeme gerek yoktu. Nihayet pencere açılıp da içeri süzüldüğünde hava aydınlanıyordu.

DOKUZ

Veliaht Prens Tobiah asık suratlı şımarık bir çocuk olabildi ama verdiği sözü tutmuştu.

Kara Bıçak’la birlikte kediye öldürdüğümüz günden birkaç gün sonra büyük bir çalışma odasına girdim. Bir köşede büyük bir çalışma masası, ortada bir toplantı masası duruyordu, duvarlarda tablolar asılıydı ve tüm ahşaplar cilalanmıştı. Odada altı adam vardı. Asker üniformalı dört kişi toplantı masasında, Tobiah çalışma masasında oturuyor, James ise ayakta duruyordu.

“Leydi Julianna,” diyerek Tobiah ayağa kalktı, diğerleri de onu izledi. Eliyle masayı işaret etti. “Bize katılmanıza sevindim. Lütfen oturun.” Ses tonu soğuktu.

Masanın etrafında oturmuş, etrafa kibar gülümsemeler saçıyorduk.

“Davetiniz için teşekkür ederim Majesteleri.” Yüksek belli gece mavisi ipek elbisemin eteğimi topladım ve oturmaya hazırlandım. Tüm oda susmuş bekliyordu.

Bir leydi, bulunduğu yerde bir beyefendi ya da uşak varsa hiçbir zaman kendi sandalyesini çekip oturmazdı. Ama şu an masadaki adamlar hayatlarında hiç leydi gör-

memiş gibi gözlerini dikmiş bana bakıyorlardı.

Belki de görmemişlerdi. En azından burada.

Yıllardır sandalyem çekilmiyormuş gibi masaya rahatça oturma lüksünden yoksun bir şekilde oturmaya başladığımda Tobiah James'e bir bakış atıp başını salladı ve korumalardan biri öne çıktı.

Elbisemin kenarlarını toparlarken odada nefes sesi bile duyulmuyordu, oturduğumda James sandalyemi itti. "Sizi yeniden gördüğüme sevindim leydim." Sesi yumuşaktı. Uzaklaşırken parmak uçlarının omzuma dokunuşu da öyle.

"Hepiniz Liadia düşesi Leydi Julianna Whitman'ı tanırıyorsunuz diye düşünüyorum." Tobiah elinde ufak bir kâğıt yığınıyla masasından kalktı. "Lütfen ona da başkalarına davrandığınız kadar saygılı davranın."

Bu pek olacakmış gibi görünmüyordu. Ben dünyalarını işgal ederken olmayacaktı en azından.

"Leydi Julianna çok azımızın cesaret edebileceği bir şey yaptı. Tılsımlı topraklardan geçti ve hayatta kaldı. Onun bu konudaki bilgisi paha biçilemez ve tılsımı durdurma konusunda en az bizim kadar kararlı."

İçimden bir ses bu övgüler karşısında suçlu hissetmeli miyim diye merak ediyordu. Ama tılsımlı topraklardan geçmesem de *korkutucu* şeyler yaşadım ve tılsım sorununu gerçekten çözmek *istiyordum*.

Ama çok daha acil olarak yapmam gereken dört görevim vardı: bilgi toplamak, yanlış yönlendirmek, insanları kurtarmak ve harita yapmak.

"Kısaca bir tanışmanın ardından Leydi Julianna'yı çalışmalarımız konusunda bilgilendiririz." Tobiah oturdu ve masanın etrafını işaret etti, diğer adamlar da onun

arkasından oturdu. “Komitenin tamamı bu değil, bazı üyeler görev için çağırıldı. Ama Deniz Hanedanlığı’ndan Yüzbaşı Clint Chuter ile başlıyorum.”

“Hatırlıyorum. Nişan balosunda beraber oturmuştuk.” Daha önceden gözünü diktiği bakışlarından utanıp kızaran yüzbaşıya doğru başımı salladım. Özür diler gibi belli belirsiz bir şekilde gülümsedi.

“General Adam Goldberg, General Fredrick Goldberg. İkisi de Güneş Hanedanlığı’ndan. Adam Indigo Birliği’nin, Fredrick ise Indigo Ordusu’nun başında.”

Kardeş olduklarını varsaydığım generallerin ikisi de kısa saçlı yapılı insanlardı. İhtiyatlı gözlerle bakıyorlardı bana.

Utangaç ve iyimser bir ifadeyle gülümsedim. “Korkarım bu iki birimin farkını bilmiyorum. Birlik ve Ordu yani. İkisi de askerî değil mi?” Ne olduklarını biliyordum elbette ama Leydi Julianna büyük ihtimalle bilmezdi. Böyle erkekler açıklama yapmayı severlerdi. Yardımcı olmak hoşlarına giderdi, ben de işlerini kolaylaştırıyordum.

Adam hafifçe öksürdü. “Birlik ordunun son derece seçkin bir koludur. Sadece soylu askerleri kabul ederiz.”

Tobiah’nın odanın diğer ucunda duran ve sabırla ayakta bekleyen korumasına baktım. “James gibi mi?”

“Teğmen Rayner, Kral Koltuğu’nu ve kraliyet ailesini korumak kadar şehirde büyüyle uğraşanları yakalamak için eğitilen birçok genç adamdan biri. Teğmen Rayner, Akademi’nin final sınavında gösterdiği başarı ve Majesteleri’nin tavsiyesiyle bu göreve hak kazandı.” General arkasına yaslandı. “Birlik, birçok özel niteliği olan küçük, seçkin bir ordudur.”

On yıl önce Aecor'a gelen Indigo Birliği değildi, onlar tamamen başka bir sebeple tehlikelilerdi. Büyü kullananırken yakalananların hayatlarını mahvetmeye adanmış ayrı bölümleri vardı.

Fredrick'e döndüm. "Peki ya Indigo Ordusu?" Yani vakti zamanında Aecor'a *gelen*. Belki bu adam bile oradaydı. Ellerimi dizlerime bastırdım.

"Tıpkı Birlik'te olduğu gibi uzuvları sağlam olan tüm geņç erkekleri kabul ediyoruz, Bome Boys Akademisi'nin en yüksek notları alan öğrencilerin kayıtlarını subaylık görevleri için inceliyoruz." Kardeşine, hiçbir zaman kazanı olmayacak uzun bir tartışmanın işareti olarak alaycı bir bakış attı.

"O kadar prestijli değil ama askerlerimin ve subaylarımın bu sayede seyahat etme şansları oluyor. Batı Geçidi Nöbeti'nde Prens Herman Pierce kumandasında adamlarımız var ve Indigo Krallığı'nın batı sınırı boyunca insanları tılsımdan koruyorlar."

Aecor'lu insanlarla birlikte mi?

Ciddiyetle başımı salladım. "Her ikisi de özveri isteyen görevler. Halkınız, hem Birlik hem de ordu olduğu için minnettar olmalılar."

"Hanımefendi çok tatlı değil mi?" diye sordu Clint diğerlerine, nihayet paylaşma fırsatı yakaladığı bir gizemdim sanki.

Daha önce kims beni tatlı sıfatıyla nitelendirmemişti.

Tobiah bıkkın bir şekilde başını sallayarak odadaki son kişiye döndü. Adam, Indigo Birliği üniforması giyiyor olsa da düğmeleri gergindi ve son on yıl içinde savaşa katılmış izlenimi veriyordu. "Ve son olarak Ejderha

Hanedanlığı'ndan Skyvale Dükü, Aecor Bölgesi Derebeyi amcam Prens Colin Pierce.”

O anda betim benzim attı. Aecor Derebeyi.

Krallığının derebeyi.

“Leydim?”

Nefesim kesildi, hissedebilmişim ama düzeltemiyordum. Adamlar öne doğru eğilip yüzüme baktılar. İçlerinden biri benim gibi birinin bu tür işlerde yer almaması gerektiğini söyledi ama sesi uzaklardan geliyordu.

Prens ayağa kalktı. “James, bir doktor çağır.”

“Hayır. Sorun yok iyiyim ben.” İyi değildim ama doktorun çözebileceği cinsten bir rahatsızlığım yoktu. Her şeyi mahvetmeden önce yeniden Leydi Julianna maskesi takmaya çalışıp sakın bir yüz ifadesine bürünmeye zorladım kendimi.

Tobiah, masanın etrafından dolaşarak yanıma geldi ve çömelerek bir elini sırtıma bastırdı. Hareketleri inanılmaz derecede değişmişti. “Emin misiniz?” İki parmağını boğazıma koydu. Bir an için gözlerimiz buluştu ama Tobiah hemen omuzlarımın üzerinden başka bir yöne baktı. “Nabızınız çok hızlı atıyor.”

“İyiyim.” Bir sebep bulmaya çalıştım ama aklıma hiçbir şey gelmedi. “Galiba tılsımlı topraklardaki yolculuğumdan sonra hâlâ tam olarak iyileşemedim. Bu komitenin gerekliliğiyle ilgili çok fazla düşünüyordum.” Kendime daha çok hâkim olmalıydım. Adamlar şu anda bile dediklerimden pek etkilenmemiş gibi birbirilerine bakıyorlardı.

James odadan çıkıp çıkmamakta tereddüt etti. “Majesteleri?”

Saniyeler uzadıkça uzuyordu ama sonunda prens ayağa kalktı ve James'e eski yerine geçmesini işaret etti. "Devam edelim. Hanımefendi iyi olduğunu söylüyorsa isteğinin aksine doktor çağırarak saygısızlık etmeyelim." Bu kibar sözleri bile bana olan soğuk bakışlarını saklayamıyordu.

James ayakta durduğu köşesine geri döndü ama endişe dolu gözleri benim üzerimdeydi. Onun korumasına ihtiyacım varmış gibi.

Tobiah sandalyesini çekti ve bana masanın üzerinden bir kâğıt yığını uzattı. "Bunları incelemek isteyeceğinizi düşündüm. Batı Geçidi Nöbeti'nden gelen istatistik ve raporlara ek olarak Tılsım İttifakı üyelerinin tılsımı azaltma ve durdurma teşebbüsleri kadar başarıya ulaşmış çeşitli çalışmalar var."

Gerçi tam olarak başarıya ulaşmış bir teşebbüs yoktu. Liadia gibi bazı diğer ülkeler de birkaç ya da bir yıl boyunca tılsımla mücadele etmiş ama sonunda direnci yıkılmıştı. "Çok teşekkür ediyorum Majesteleri."

"Tılsımlı topraklarda geçirdiğiniz zaman hakkında bize ne anlatabilirsiniz?" Fredrick'in sesi küstahça bir tona döndü. "Tabii bu konudan bahsetmek size zor gelmeyecekse."

Clint hafifçe öksürdü. "Kaçabilen tek kişilerin siz olduğunu gördük. Yaşadığınız korkular başkalarına yol gösterebilir. Ne zaman hayatta kalan biriyle konuşsak bir dolu şey öğreniyoruz. Eğer o kadar tehlikeli değilse inceleme yapmak üzere daha fazla insan gönderebiliriz. Sizden övgüyle söz ediliyor, birçok eğitilmiş adamın yapmadığı bir şekilde sağ kaldınız."

Yeniden beni desteklemeye çalışması hoştu ama şimdiden kendimi zayıf göstermiştim ve bunu düzeltmem gerekiyordu.

Kral Terrell ve Prens Tobiah'ya geldiğimiz ilk gün anlattığım hikâyeleri yeniden anlatırken herkes dinledi, notlar aldı. Sesimi dirayetli tuttum sadece evimden, Julianna'nın evinden, kaçtığım yürek parçalayan hikâyeyi ve vahşi doğanın ortasında etrafımızda yaratıkların dolandığı geceleri anlatırken sesimi titrettim. Performansım gerçekçi ve ilham verici olmalıydı.

“Şiddetli fırtınalar olduğunu duyduk,” dedi Tobiah. “Geçtiğiniz yerlerde hava etkinliğinde böyle bir artış fark ettiniz mi?”

Başımı salladım. Böyle şeyleri onaylamak daha iyiydi. Herkes tılsımın korkunç olduğunu ve yaklaştığını biliyordu. Ellerine bunu hafife alacakları bir neden vermek istemiyordum. “Tılsım gelmeden önce yazlar gitgide daha sıcak, kışlar daha soğuk oluyor. Siz de burada benzer değişiklikler görmüşsünüzdür. Tılsım duvarlara gelene dek bu denli şiddetli bir değişiklik fark etmemiştik ama duvarın yıkıldığı gününü gecesi aniden çok daha sıcak oldu.” Anılara kalkan oluşturunuyormuşçasına ifademi pekiştirmek için parmaklarımı birbirine kenetledim. “Buraya olan yolculuğumuz boyunca doğru düzgün uyuyamadım. Uğultular ve sıcak yüzünden. Çok ama çok sıcaktı. Ama ara ara kar da yağdı. El büyüklüğünde kar taneleriyle hem de. Yere değer değmez eriyorlardı.”

Orada olan diğer olayları sordular, aynı ayrıntıları birçok defa farklı açılardan sordular. Aynı cevapları verdikçe yaşanan bu tekrarların hayal kırıklığıyla geri çekildiler.

Sadece gözümden kaçan ayrıntıları yakalamak için kapsamlı yaklaşmaya çalışıyorlardı. Gerçekten tılsımlı topraklarda olsaydım soruları daha fazla işe yarayabilirdi.

Sonunda başka bir şey bilmediğime kanaat getirdiler.

Birinin önüme koyduğı şaraptan bir yudum aldım sonra da Tobiah'nın bana verdiğı kâğıtlara bakmaya başladım. "Tılsım, büyü'nün sanayileştirildiğı yüzyıllardan sonra başladı değıl mi?" Anne babamın bana öğrettiğı, benim de genç Balık Kartalları'na öğrettiğim bilgi buydu.

"Teori bu şekilde," dedi Clint. "Büyü'nün çok fazla kullanılması, geri döndüremediğimiz yıkıcı bir tepki yarattı."

"Ama yavaşladı," diye ekledi Tobiah. "Ateş kesince duman da çıkmıyor. Belki hemen değıl ama zamanla..."

"Büyü kullanımı da durdu gerçi ama? Yüz yıldır Tılsım İttifakı var sonuçta." Elimi eski bir ahşap kasaya koyup uyandırmak için ağzımdan çıkan büyü'lü sözleri hatırladığım anıyı kafamdan uzaklaştırdım. Az da olsa bir tılsım yaratmıştı.

Tobiah başını iki yana salladı ve bir an pencereden dışarı baktı. "Çocukken bana acil durumlarda büyü kullanmanın güvenli olduğunu söyleyen bir kızla tanışmıştım."

Bendim. Benden bahsediyordu.

"İnsanların ancak büyük miktarlarda büyü kullanarak tılsım sorununu çözebileceğine inandığı Aecor'da büyümüşü. Küçüktüm, sekiz yaşındaydım ve meraklıydım. Tılsım hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmeyi takıntı haline getirmiştim. Kütüphanede saatlerce çalışırdım. Birkaç yıl sonra, krallıktaki bütün tılsım ve büyü uzmanlarıyla tanıştım ama hepsi aynı şeyi söylüyordu. *Bütün* büyülerin tılsım sorununda payı vardır, çok az

kullanılsa bile. Hepsi de büyüünün kullanılmaya devam ettiğinde hemfikirlerdi. Bugün bile. Şimdi bile.” Masanın etrafında başlarını sallayan adamlara baktı. Sonra da bana. “On yıl önce Aecor, Indigo’ya bağlı bir toprak değil doğuda bağımsız bir krallıktı.”

Nefesimi tuttum.

“Tılsım İttifakı’nın bir parçası değildi. Sonra, insanlar az miktarlarda büyü kullanmaları konusunda uyarıldıkları hâlde çoğu dinlemedi. Sonuçlarını görmüyorlardı, o yüzden de istedikleri kadar kullandılar.”

Hayır, bana anlatılan bu değildi. Benim yaptığım bu değildi.

“İstedikleri gibi büyü kullanan Aecor’lular yüzünden tılsım büyük bir hızla yaklaştı. Ama Aecor’u fethettiğimizden beri kanunlar değişti. Her yerde olduğu gibi orada da yasaklandı.” Tobiah, kaşlarını çatarak duran amcasına baktı. “Ve tılsım yavaşladı. Gözle görülür biçimde yavaşladı.”

Sesim çatallaştı. “Bu durum doğrulandı mı?”

Masadaki herkes başını salladı.

“İşte bu yüzden Indigo Krallığı neredeyse yüzyıldır çok daha iyisini yapmaya çalışıyor,” dedi Colin. “Tılsımın durması için bir ümit var. Ekonominin düzelmesi için. Şiddetin azalması için.”

Bir umut varsa da ben göremiyordum. Skyvale her zaman bildiğim gibi kirli, aç ve mültecilerle doluydu. Pek bir değişiklik yoktu.

“Tılsımın hareketini nasıl ölçüyorsunuz?”

Clint kalktı ve tanıdık olmayan bir arazinin düzlükleri renkli mürekkeplerle işaretlenmiş büyük bir duvar ha-

ritası getirdi. “Burada. Ayda bir kere tılsımlı toprakların sınırını işaretlemesi için birini gönderiyoruz. Gelişimini de harita üzerinden takip ediyoruz.”

Ah bölgeyi şimdi tanımıştım. Indigo Krallığı’nın batı kesimi, Batı Geçidi Nöbeti, Liadia ve yıkılan diğer krallıkları kapsıyordu. On iki farklı renkle işaretleme yapılmıştı ve tahminen her biri bir ayı gösteriyordu. “İşaretler gitgide daralıyor.”

Yüzbaşı parmağıyla harita vurdu. “Çünkü tılsımın büyümesi yavaşladı. Önceden olduğu gibi her ay yeni yerlere ulaşmıyor.”

Gözlerimi renkli mürekkebin üzerinde gezdirdim. Liadia’nın kuzeybatısında çalakalem yazılar vardı ve bu mesafeden okumak bir hayli güçtü. “Liadia’nın olduğu yerdeki yazı nedir?”

“Asılsız söylentiler.” Clint koltuğuna döndü. “Endişe edeceğiniz bir şey değil Leydim.”

Veliaht Prens bir süre daha haritaya baktı sonra ben araya girmemişim gibi kaldığı yerden devam etti. “Skyvale’de ve Indigo Krallığı’nın kalanında ufak miktarlarda büyü kullanılıyor. Bu sebeple tılsım hâlâ üzerimize doğru geliyor. Bu yüzden ilerlemesi tamamen durmadı. Ama bu büyü kullanımları durduğunda, duman da eninde sonunda dağılacak.”

“Dağılacak evet ama bu yok olacağı anlamına gelmiyor. Tıpkı büyü gibi o da yok edilemez.”

Bana doğal ve dikkatli ve bir şekilde baktı. “Doğru. Bununla birlikte, tılsımın yavaşlayıp dineceğine ve dünyanın yeniden güvenli olacağına inanmamamızı gerektiren bir sebep yok. Gerçek şu ki büyü kullanıldıkça tılsım,

Indigo Krallığı'nı tılsımlı topraklara çevirene dek yaklaşmaya devam edecek."

Bu doğru olabilir miydi? Tılsımın yok olması pek olası görünmüyordu ama büyüü tamamen durdurmak tılsımı dindirerek dünyayı daha yaşanabilir bir yer yapacak mıydı? Geleceğimizin karanlık olduğuna inanmak çok zor geliyordu.

"Büyü kullanan kişiler onu kullanmaktan vazgeçmek istemeyeceklerdir," dedim ve diğerleri de beni başıyla onayladı.

Bazı insanlarsa kullanmaktan vazgeçmemeliydi. Ben gücümü bencilce kullanmamak için irademi zorlasam da bazı insanlar yeteneklerini hiç de bencilce olmayan, yardım ve şifa vermek amaçlı kullanıyorlardı. Ve iyileştirmek kesinlikle yanlış bir hareket olamazdı.

"Bu yüzden görüldükleri yerde yakalanıyorlar," dedi Clint. "Çünkü durmayacaklar."

Sesim bir ipek gibi inceldi. "Peki, yakalananlara ne oluyor?"

Odayı sessizlik kapladı.

"Ölümlle cezalandırılıyorlar." General Adam Goldberg'in sesi boğuk ve kabaydı. "Haydi devam edelim."

Titrek bir nefes aldım. "Büyü kullanımı durdurmanın dışında tılsımla mücadele etmek için neler yapıyorsunuz General?" Fredrick'e döndüm. "Batı Geçidi Nöbeti'nde ve bütün batı sınırında adamlarınız olduğunu söylemişsiniz."

Başını sallayarak doğruladı. "Indigo Krallığı'nın her yerinden gelen cesur adamlar."

"Aecor Bölgesi'nden askere çağırılan kişilerle de destekleniyor," diye ekledi Colin Pierce.

Ağzım kurudu. Patrick haklıymış. “Zorla mı götürülüyorlar?”

Sorum onu gücendirdiyse de belli etmiyordu. “Tılsımın bu kadar çoğalmasından Aecor sorumlu. Yüz yıl önce kurulduğunda Tılsım İttifakı’na katılmış olsalardı Liadia hâlâ var olabilirdi.”

Tek kelime edemedim. Leydi Julianna da edemezdi. Ama başka sebeplerden dolayı.

Tırnaklarım acıyla sandalyemin kolçaklarına batıyordu.

“Aecor’lulara borçlarını ödeme şansı veriyoruz. Indigo Krallığı’nı ve elbette Aecor’u kurtarmaya yardım etme şansı veriyoruz.”

Başım dönüyordu. Duyduğum dehşet verici söylentilerin doğru olması midemi bulandırmıştı. Halkım. Katledilmek üzere ön saflarda savaşmaya sürükleniyordu.

“Leydim?”

Elimi kaldırdım ama konuşamadım. Öfkeli gözyaşları boğazımı tıkamıştı ama gözlerimi tehdit eden bu yaşları biri görmesin diye yere doğru bakmak zorundaydım.

Prens ayağa kalktı. “Haftaya devam ederiz. Eminim o zamana kadar Leydi Julianna bu türde konuşmalara karşı daha dayanıklı olur.”

Önce homurdanmalar oldu ama birkaç dakika sonra generaller, Colin ve Clint odayı terk ettiler, Clint son anda elini omzuma koydu, sanki bunu son dakikada yapmasının daha iyi olacağını düşünmüştü.

Sonunda oda boşalmıştı, sadece prens, koruması ve ben kalmıştık.

Tobiah yerinden kalkmadı. Ses tonu katı ve umursaz-

mazdı. “Sizi, bu tartışmaya dayanabileceğinizi düşündüğüm için davet etmişim.”

Verdiğim tepki için bir tür özür sunmam gerektiğinden sesimi toparlamaya çalıştım. “Hiçbir zaman güvenli olmayacak.” Kelimeler ağzımdan kaba bir şekilde çıkıyordu. “Ne Indigo Krallığı ne Aecor. Liadia zaten bu türde bir kaderin yalan olduğunu gösterdi.”

Tobiah ve James birbirilerine baktılar ve nihayet Tobiah, “Hayattaki travmatik olayları aşmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum.”

“Herkesin onları aşma lüksü olmayabiliyor,” dedim kulak tırmalayıcı bir sesle.

“Küçükken,” dedi prens, “Benim de başıma bir olay gelmişti.”

Ah evet. Biliyordum. Ama Tobiah’nın dönecek bir evi ve ailesi vardı. Tobiah, insanın insana yaptıkları karşısında masumiyetinden, o çıkıntının üzerinde benimle birlikte onun halkının benim halkımı katledişini seyrederken yuvarlanıp düşen masumiyetinden başka bir şey kaybetmemişti.

“Sık bahsettiğim bir konu değil ama bende büyük bir iz bırakmıştır. Bu türde bir travmayı ömrümüz boyunca atlatabilir miyiz bilmiyorum.”

Avuçlarımı masaya koyarak ayağa kalktım. “Odama gidip dinlensem iyi olacak sanırım.”

Prens sertçe başını salladı, James duvarın kenarından ayrıldı. İkisi de beni izliyor, biri canı sıkılmış, diğeri ihtiyatlı görünüyordu. “Size eşlik edebilir miyim?” diye sordu Tobiah istemediğini açıkça belli ederek.

“Ben kendim gidebilirim.” Kısa bir reverans yaptıktan

sonra bana verdiği kâğıtları topladım. Çıkmadan önce yeniden duvardaki haritaya baktım ve Liadia'nın batı sınırındaki o gizemli el yazısını gördüm.

Gizli ve tartışmalı yazıyordu.

Ne anlama geliyordu?

ON

Kafamda dönüp duran *gizli* ve *tartışmalı* kelimeleriyle odamıza giderken Leydi Chey ile karşılaştım.

Sarı elbisesi içinde hiç olmadığı kadar göz kamaştırıcı görünüyordu. Elbisesinin üst kumaşı günün modasına uygun şekilde ikiye ayrılmış, alt kısımlarına karışık işlemler yapılmıştı. Hızlı bir reveranstan sonra, “Ah Leydi Julianna! Hanımlar salonuna gittiğini umuyorum. İğne işi için toplanıyoruz.”

“Beni de davet etmeniz büyük kibarlık. Ama korkarım çalışabileceğim malzemelerim yok.” En son isteyeceğim şey Chey ve arkadaşlarıyla oturup iğne oyası yapmaktı.

Chey başını iki yana salladı. “Saçmalama. Senin için bir şey buluruz mutlaka.”

Kaçmaya fırsat olmadan kolunu koluma geçirdi ve beni sarayın içinde sürüklemeye başladı. Aynalardan, pencerelerden gelen güneş ışığıyla aydınlanan görüntümü görüyordum.

Chey, yürürken konuşup duruyor, gelecek kutlamaları, katılmak istediği baloları sıralıyor, her birinde neler giyeceğini anlatıyordu. Saint Shumway Tiyatrosu’na bir-

çok yeni oyun geliyor. Birkaç tanesine mutlaka gitmelisin." Sonunda nefes almak için durdu. "İşte geldik."

Kraliyet dairelerinin olduğu Ejderha Kanadı'ndan çok da uzakta değildik, bununla birlikte tek görebildiğim bir çift nöbetçi ve upuzun boş bir koridordu.

Chey, konuk odasının kapısını açtı, yanlarında dikiş sepetleriyle geniş sandalyelere oturmuş bir düzine kadın vardı içeride. Duvarlar sırmalı ipek kumaşla kaplıydı ve tıslayarak yanan gaz lambaları neşeli bir yansımalarla odayı aydınlatıyordu. Ama benim içeri girişimle beraber tüm yüzler bana dönerek soğuk, mesafeli bakışlara büründü.

Bir günde ikinci defa. İnsanların ruh hâllerini bozma yeteneğim gerçekten kıyas kabul etmiyordu.

Leydi Meredith elindeki iğne işini kenara koyup ayağa kalktı. "Julianna. Hoş geldiniz." Gülümsemesinde içten bir keyif ve bir o kadar da şüphe vardı. Elleriyle, kenarları altın filigranla işlenmiş açık mavi elbisesini düzeltti. Altın rengi, başına bir taç gibi örülmüş ve sarkan bukleleri ustaca düzenlenmiş saçıyla uyum içindeydi.

Pek canlı olmayan bir reverans yaptım. "Davetiniz için teşekkür ederim leydim. Yalnız işleyebileceğim bir şeyim yok maalesef."

Chey öne doğru bir adım attı. "Düşese onun için bir şey bulabileceğimizi söyledim."

"Elbette buluruz." Meredith boş bir sandalye gösterdi. "Lütfen."

Chey'le ben oturunca tanışma faslı yapıldı ve bir hizmetçi herkesin kadehine tatlı şarap koydu.

Bir eğirmenle, bir yumak yumuşak koyun yünü verildi

elime. Onları kucağıma koydum ve yün yerine tılsımla ilgili araştırmaların olduğu sayfalara dokundum, sanki hâlâ orada olduklarından emin olmak istiyordum. Bu leydiler için *zamanım* yoktu benim.

Meredith kanaviçesini kucağına yerleştirdi ve mavi bir ipi iğneden geçirerek işlemeye koyuldu. “Julianna, galiba nişanlığının komitesiyle olan toplantıdan geliyorsun. Ne kadar ilginç. Hanımlar normalde böyle toplantılara katılmazlar.”

“Sanırım düşesimiz normal leydilerden değil,” diye dalga geçti Chey.

“Belki de.” Meredith başını işinden kaldırmadı. “Julianna, umarım tılsımlı topraklarda geçirdiğin zamanlar konusunda seni çok fazla sıkıştırmamıştır. Onu bağışla lütfen. Sadece Indigo Krallığı için en iyi olanı istiyor.”

Oya işleri, örgü ve kanaviçeyle uğraşan diğer kadınlar da başlarını sallayarak katıldıklarını belirttiler.

Meredith, kadınların ellerindeki işlere bakışımı fark etti. “Elbette biz de krallık için en iyisini istiyoruz.” Yaptığı çalışmayı bana çevirdi, hanedanlık mührü deseni ve kutsal kitaptan cümleler vardı üzerinde. Arkada gümüş renkli ipten katedral silüeti yer alıyordu. “Kilim, kefen ve krallıktaki kiliseler için başka şeyler yapıyoruz. Masum ellerle yapılan desenlerin tılsımı çekip dikişlerin arasındaki o küçücük alanların arasında hapsederek içine alacağı söylenir.”

“Gerçekten mi?” Kucağımdaki eğirmene baktım ve yaptığım bütün bu işleri düşünmemeye çalıştım; “masum” olarak nitelendirilmeyeceğime şüphe de yoktu. “İşe yarıyor mu?” diye sordum.

Meredith nazikçe gülümsedi. “Önemli olan yaptığımız işlerin umut vermesi. Batı Geçidi Nöbeti’ndeki askerler bazen bizim yaptıklarımızı giyiyorlar ya da bedenlerini bir zırh gibi korusun diye üniformalarının altına sarıyorlar. Önemli olan bizi koruyan bu insanların onlara verdiklerimiz karşısında hissettikleri.”

“Anlıyorum.” Parmaklarımı eğirmenin üzerinde dolaştırırken ahşabın girinti çıkıntılarını, dövülmüş metal spirallerin kıvrımlarını hissediyordum. Elime bir eğirmen almayalı on yıl olmuştu ve ellerimin nasıl yapılacağını hatırlayabileceğinden emin değildim.

“Yün eğirmek istemiyor musun?” diye sordu Chey.

Ellerimi kenetleyip titremelerini saklar gibi kucağıma bastırdım. “Sanırım komite toplantısı beni zannettiğimden daha fazla yordu.”

“Üzıldüm.” Chey kaşlarını çatarak dudağını büzdü. “Oysa senin yün eğirmenle ilgili harika şeyler duymuştuk.”

Doğru muydu? Julianna yün eğirmesiyle mi tanınıyordu? Bu düşesle ilgili çok fazla bilgi bulamasam da araştırmalarımnda hiç böyle bir şeye denk gelmemiştim.

“Hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim,” dedim sonunda yünü ve eğirmeni kenara koyarak. “Belki de odama dönüp dinlenmeliyim. Melanie nerede kaldığını merak etmiştir.”

“Elbette.” Meredith eliyle kapıyı gösterdi. “Lütfen, iyi dileklerimizi kabul edin, yeniden nişanlım adına özür dilerim. Sadece krallığın refahı için gerekli olduğunu düşündüğü şeyi yapıyor.”

Bunu ikinci defa söylüyordu, unutmama imkân yoktu.

Reverans yaptım. Veda ederek kâğıtlarımı topladım ve hızla odadan çıktım.

Dairemize döndüğümde öğle yemeği masada bekliyordu. Oluşan buhar, cam kapaklı tepsinin altında ne olduğunu gizliyordu. Tepsilerin etrafında kitaplar, kâğıtlar duruyor, sandalyelerin birinin arkasında hazırlamakta olduğumuz harita asılı duruyordu. Melanie yazdığı notlardan başını kaldırdı ve sıırttı. “Ee?”

“Ee ne?” Bağırdım ve kapıyı kapattım. “Bunlar ne böyle? Balık Kartalları belgeleri mi?”

Melanie’nin gülüşü soldu.

“Ben değil de başka biri olsaydı şu an zindanda olurduk.” Hızlı adımlarla ona doğru yürüdüm.

Alelacele ayağa kalkmaya çalışırken kalemi masaya düştü. “B–ben, özür dilerim. Başkası olsa kapıyı vurur diye düşündüm.”

“Tüm görevimizi bir nezaket hareketine dayanarak riske atıyorsun yani?” Aşırı tepki verdiğimi biliyordum. “Tobiah benimle buraya kadar yürümek istedi. Chey kuyruğuma yapışmaya çalıştı. Buraya onlardan biriyle gelseydim bunları görebilirlerdi.” Bahçeleri, çeşmeleri, çalışma odalarını, soyluların *yatak odalarını* renkli çizgilerle gösteren haritaya doğru uzandım. Biri bunu görseydi...

Melanie tek kelime etmedi ama gözlerini iyice açtı.

“Ayrıca raporları teslim etmen neden bu kadar uzun sürüyor? Sonrasında nereye gidiyorsun?”

İncinmiş görünüyordu. “Hiçbir yere. Doğruca buraya geliyorum.”

Bir süre daha gözlerine baktım ama gıkını bile çıkar-

madı. Sonunda başımı çevirdim ve oturdum.

“Üzgünüm.” Melanie, artık burada kalıp kalamayacağından emin değilmiş gibi sandalyesinin yanında oyalandı. “Her şeyi kaldırıyorum.”

“Gün içinde sadece notlar al. Her an birinin gelebileceğini unutma.”

Gözlerini kapıya çevirdi. “Özür dilerim, Wil.” Birkaç dakika sonra her şeyi saklamış, sadece bir defter ve okuduğumuz birkaç kitap kalmıştı; *Mimarinin Kayıp Sanat Eseri: Skyvale Sarayı ve Vadi İçinde Vadi: Midvale Sırtı Keşfi*. Son kitap inanılmaz el yazıları ve gerçekçi sanatıyla tılsım-öncesi dönemden ve bir servet değerindeydi.

Öğle yemeğinde küçük bir kâse çorba yarım somun ekmek ve et ile peynir dilimleri vardı. Mutfaklarında kalan ne varsa oydu. Ama bu haliyle bile eski sarayda öğle yemeği dediğimiz yemekten çok daha fazlaydı. Tabak çanaktan bahsetmiyorum bile, bu cam kapakların bir tanesi Balık Kartalları’nın bir haftalık yemeğini karşılardı.

Pencereden dışarı bakarak meltemde sürüklenen bulutları seyrettim. Kartalların iyi olduklarını ümit ettim. Connor’ın kendisine hâkim olduğunu ümit ettim. Quinn ve ekibinin güvende olmasını ümit ettim. Hepimizin böyle dağılmasından nefret ediyordum. Zaten bir elin parmakları kadardık.

Melanie getirdiğim belgelere baktı. “Önemli görünüyor.”

Biz Balık Kartalları gözlem gücümüzle gurur duyardık.

“Somurtkan Majesteleri’nden. Tılsım araştırmasıyla ilgili. Chey sağ olsun, beni salona sürükleyince okuma fırsatım olmadı, bize bazı cevaplar verebilir.”

Melanie başını salladı. “Güzel. İşe yarayacaktır.”

Aramızda tuhaf bir sessizlik oldu.

“Geçen gece Thornton’da etrafa saldıran bir tür yaratık vardı. O yüzden geç kaldım.”

İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyorduk ama sırlarımız çakışacağından onun yalan söylediğini söyleyemezdim. “Tılsımlı bir yaratık mı? Ne oldu?” Birisi gelmeden gittiğime gayet emindim ve Melanie’nin onun takip ettiğimi öğrenmesine hazır değildim.

Bana, ikinci bir savaşçıdan söz etmeden Kara Bıçak’ın tılsımlı kediyi yenmesinden bahsedince rahatladım.

“Bu adam resmen her yerde, öyle değil mi?” Şarabımı yudumladım.

“Hiç uyumadığından şüphe ediyorum.” Hafifçe gülmüsedim. “Her yerde, onun yardımının istendiği posterler görüyorum. Kırmızı Bayrak’taki bir çeteyi durdurmasını ya da Beyaz Bayrak’ta kayıp olan bir çocuğu bulmasını istiyorlar. Vadiyi tamamen kaplamadan tılsımı durdurmasını isteyen birkaç poster bile gördüm. Polis onları yırtıp duruyor.”

“Adam tam bir tehdit.” Teşhircileri yakalıyordu ve kimse onlara ne yaptığını bilmiyordu. Kimsenin bir hanıma söyleyemeyeceği derecede kötü şeylerdi muhtemelen. Bunun olmasına izin veremezdim, benim ya da... Sevdiklerimin başına gelmesine izin veremezdim.

“Toplantıda herhangi bir şey öğrendin mi?” diye sordu birkaç dakika sonra.

Indigo Krallığı’nın tılsımı nasıl durduracağını bilmediğini öğrenmiştim.

Aecor Derebeyi’nin burada, Skyvale Sarayı’nda oldu-

ğunu öğrenmiştim.

İnsanlarımın Kral Terrell'in savaşında kullanıldığını öğrenmiştim.

"Evet," dedim sonunda. "Bu savaşı kazanacağımızı öğrendim."

ON BİR

Çok uzun zaman geçmemişti ki bir hizmetçi tabaklarımızı toplamaya geldi, hemen arkasında da elinde zarfla genç bir çocuk duruyordu. “Leydi Julianna için,” dedi.

“Teşekkür ederim.” Zarf, kraliyet armasıyla mühürlenmişti. Mumu ikiye kırınca zarftan kalın bir el yazısıyla yazılmış bir adet kalın bir kart çıktı.

*Indigo Krallığı hükümdarı Majesteleri Terrell Pierce ile
saat dokuzda kahvaltuya katılmanız rica olunur.
Resmî kıyafet giyilecektir.*

Kaşlarımı çatarak kartı katladım ama buydu işte.

“Birileri üzgün görünüyor,” dedi Melanie hizmetçi ve haberci gider gitmez. “Kötü haber mi?”

“Hayır. Hatta muhtemelen iyi bir fırsat. Sadece...” Kartı masanın üzerine fırlattım. “Burada olmaktan nefret ediyorum. Sadece o dediği için bir yerlere koşup durmaktan nefret ediyorum.”

Melanie kartı alıp göz gezdirdi. “Balık Kartalları için de koşup durmamız bekleniyor.”

“Evet ama Patrick bizi yetimhaneden kurtararak saygımızı kazanmıştı. Kral Terrell bizim için ne yaptı?” Ayrıca krallarla ilgili de ilginç bir soru vardı ama şimdi ona kafa yormak istemiyordum.

“Pekâlâ.” Melanie kanepenin koluna oturdu ve ellerini göğsünde kavuşturdu. “*Julianna* için bir ev, yemek, koca bir gardırop ve istediği her şeyi sağladı. Muhtemelen seni kiminle evlendireceğiyle ilgili hayalleri de kuruyordur, sadece yeterli zamanın geçmesini bekliyor.”

“Wilhelmina değil de gerçekten Julianna olsaydım bu kibarlıkları daha fazla şey ifade edebilirdi.” Artık onun adına düşünmeden cevap vermeye başlamıştım. Hızlı cevap verebilmek görev için güzeldi ancak hoşuma gittiğinden pek de emin değildim.

“Öyle bile olsa sahip olduğumuz zenginlikten keyif alman gerek.” Hızlıca omzunu silkti. “Senin de dediğin gibi yakında açlık, pislik ve kanlı savaş alanlarında uzun yürüyüşler olacak. Yıldönümü baharda.”

“Eh biz de görevlerimizi tamamlasak iyi olur.” Yazı kutusunun kapağına dokundum. “Haritamız geliyor, bu durumda geriye üç tane görev kalıyor. Indigo Ordusu’nun Aecor’da konuşlandığı yerler, direnişçi grupların listesi ve tılsımlı topraklara zorla götürülen Aecor’lular.”

Melanie’nin yüzü soldu. “Yani onların zorla götürüldüğü bilgisini doğruladın?”

“Doğrudan Derebeyi Colin Pierce’den duydum. Ve ne yapmam gerektiğini biliyorum.”

Öğle yemeği boyunca, Tobiah’nın belgelerini karıştırdım ve birkaç önemli imza dikkatimi çekti.

Önümdeki kâğıtları aldım kalemimi siyah mürekkebe

batırdım ve ilk imza taklidime başladım.

Melanie'nin yüz ifadesi değişti. "Bu iyi değil." Dolma-kalem uçlarına baktı. "Bunu dene."

İkinci uç daha sertti ve beni incecik yazmaya zorluyordu; tıpkı General Fredrick Goldberg'in yazısı gibi. "Bu daha iyi oldu, teşekkürler." Ben ikinci imzayı çalışırken onu generalin çalışma odasından kâğıt alması için gönderdim. Daha sonra da Aecor'lu birliklerin ön saflardan geri çekilmesini söyleyen bir mektup yazdık.

Akşam yemeğine kadar çalıştık, resmî belgelerdeki kelime seçimlerini ve el yazılarını üçer defa kontrol ettik ve sonunda Colin Pierce ile Fredrick Goldberg adına imzaladık.

Ben Julianna'lık, generallik, zaman zaman da yetim kalmış Aecor prensesliği yapıyordum. Kim olmam gerekirse o olurum.

"Peki bunu nasıl göndereceğiz?" diye sordu Melanie.

"Bu akşam Colin Pierce'in odasına git ve onun mühürle zarfı damgala. Sonra da acil mesajları göndermek için hangi askeri kullanıyorlarsa onu görevlendir. Gizlilikle birlikte onun ücretini de sağlayabileceğine şüphem yok," diyerek sıırıttım. "Sadece kimselere yakalanma."

Alınmış gibi yaptı. "Görünmezimdir biliyorsun."

"Bilmez miyim?" Kalktım ve göğsümü yumrukladım, o da aynısını yaptı. "Direnişçi grupların ve Aecor'daki Indigo Ordusu noktalarının yerlerine bakınmayı unutma."

"Patrick ne istiyorsa onu alacak. Sen ne yapacaksın? Bir süre burada dinlenecek misin?" Indigo Krallığı tarihi ile ilgili bir kitabı koyduğum kanepeye baktı. Balodan kısa bir süre sonra Tobiah göndermişti.

“Yürüyüşe çıkacağım. Kafamı toparlamam lâzım.”

Anlayışla gülümsedi ve başını salladı. “Zor olduğunu biliyorum ama ilerleme kaydediyoruz. Yüzlerce belki de binlerce insanımızı özgür bırakacağız.”

“Hâlâ onlar için ülkeyi güvenli bir yer haline getirmemiz gerekiyor.”

“Getireceğiz.” Sesi güven doluydu. “Yapabileceğimizi biliyorum.”

Gerçi onun bu inancının temelini merak etmemek elde değildi. Bana inanıyor muydu? Yoksa sadece Patrick’e mi inanıyordu? O, Balık Kartalları’nın lideriydi bense sadece bir unvandım.

Melanie gittiğinde üstümü değiştirip siyah kazağımı ve pantolonumu giyip çizmelerimi sıkıca bağladım. Pencereden giren soğuk hava dondurucu bir gece olacağını söylüyordu, o yüzden örgülü saçlarımın üzerine bir şapka taktım. Hançerlerim, sarayda kayb olduğumda kendimi rahat hissettirecek şekilde düzgünce kalçalarımda duruyordu.

Birkaç dakika sonra odadan ayrıldım ve her zaman olduğu gibi gizlice pencereden kaçarak avluyu ve bahçeyi geçtim. Havada keskin bir çam ve duman kokusu vardı, boynumda şal olsa bile soğuk hava kalın yün kazağımdan içeri süzülüyordu.

Hawksbill malikânelerinin birinin önünden koşarak geçerken içeriden neşeli sesler geliyordu. Gaz lambaları tüm bölgede girdap gibi şekiller oluşturarak yanıyordu, bu yüzden fazla oyalanmadan ilerledim.

Sessiz bir bölgeye ulaştığımda Hawksbill’i şehrin kalesinden ayıran duvara kancamı fırlattım ve Thornton’a doğru tırmandım.

Geçen sefer gittiğim pastane yolundan farklı bir rota seçerek çatılar yerine sokaklardan yürüdüm. Bu şekilde aynalardan kaçabilirdim, en azından şimdilik.

Hava kararmasına rağmen sokaklar kalabalıktı. Her bir batı cephesini kaplayan aynalar ile gaz lambaları tek başlarına yandıklarından çok daha etkili oluyordu. Her yer aydınlıktı.

“Kara Bıçak bizi tılsımdan kurtaracak!” diye bağırdı bir adam, elinde çürük ahşap bir levha tutuyordu. Üzerinde Kara Bıçak ile ilgili söylediği sözler yazıyordu; gerçi yazım hataları vardı, birkaç harf de ters yazılmıştı. “Kara Bıçak tılsımlı topraklara gidecek! Tılsımla mücadele edecek ve bizi yaklaşan mahşerden kurtaracak!”

İnsanların çoğu adamdan uzak dursa da birkaç tanesi soru sormak için yaklaşmıştı, polis geldiğindeyse yeniden geri çekildiler.

“Konuşma hakkım var benim!” diye bağırdı adam. “Beni durduramazsın.”

“Ancak Kara Bıçak adlı kanunsuz hakkında bilgi verirsen...”

Sesleri, geçtiğim kalabalığın gürültüsü içinde gitgide kayboldu.

Yarım saat sonra Laurence Pastanesi'ne vardığımda, bir sokak arasına girdim, şapkamı gözlerime kadar indirdim ve çatıya tırmandım. Vücudumu bacanın birine yaslayarak yalnız olduğumdan emin olmak için etrafı taradım. Hiçbir şey yoktu. Sadece yıldızlar, aynalar ve uyu-mak üzere olan şehrin soluk ışığı.

Aynaların beni yakalayamayacağı şekilde kendimi küçültüp hızlıca ilerleyerek güneye doğru yöneldim.

Melanie'nin adımlarını takip etmek zor değildi; hafızam iyi ve keskindi.

Mum dükkânının çatısına zıpladığımda durdum.

İşte gelmiştim. Kara Bıçak takibimi bölmeden önce Melanie'yi son gördüğüm yer burasıydı. Peki, şimdi ne olacaktı? Thornton'dan çıkmak üzereydim, Bayraklar çok büyüktü ve üç tane bölge vardı. Yine Thornton ve Greenstone'dan dönmüş olsa bile buradan herhangi bir yere gitmiş olabilirdi.

Arkamdan boğuk bir ses geldi. "Her yerdesin öyle değil mi?"

Döndüm ve o daha sorusunun yarısındaiken hançerlerimi çıkardım. "Kara Bıçak."

"İsimsiz kız." Az önce ayrıldığım çatının kenarında ayakta duruyordu ve aramızda sadece ufak bir sıçrayışlık mesafe vardı. Elleri iki yanında duruyordu ve silahsızdı ama kılıcı ile arbaletine çabucak uzanabilirdi. "Yine yanında kimse yok. Burada hırsızları ya da çeteleri durdurmak için bulunmadığını bildiğime göre bana artık şu gerçeği anlat istersen. Ne yapıyorsun?"

Onun rahat görünüşüne rağmen hançerlerimde duran ellerimi gevşetmedim. "Yürüyüşe çıktım."

"İnsanlar bu iş için genelde caddeleri kullanıyorlar."

"Çatıda durmak yasa dışı değil, öyle değil mi?"

"Birkaç hafta önce Greenstone'da bir hırsızlık oldu. Tam da seni gördüğüm saatlerde."

"Sen de bunu, benim yaptığımı mı düşünüyorsun?"
Gücenmiş gibi yaptım.

Önce silahlarıma baktı, sonra da bacaklarını çatıdan sallandırarak oturdu. Deri çizmesi aşağıdan gelen ışıkla

parlıyor, ipek kumaş yüzünü tamamen saklıyordu. Yine de omuzlarını gevşetti ve ellerini dizlerine koydu, son derece rahat görünüyordu. Ve de kibirli. “Böylesi bir hırsızlığın senin yeteneklerinin ötesinde olmadığını düşünüyorum.”

“Aynı cümlede hem iltifat hem hakaret.”

“Oturmaz mıydın?” Ağırlığını bir kolunun üzerine vererek sessiz sokak arasına doğru şöyle bir baktı. “İnsanlar genelde pek yukarı bakmazlar ama malum, çatıları alternatif yollar olarak kullanan bir tek biz değiliz. Görünmek istemem doğrusu.”

Hançerlerimi bırakmadan dikkatle ayağımı basacağım sağlam bir yer buldum. “Beni mi takip ediyorsun?”

“Daha kim olduğunu bile bilmeden seni nasıl takip edebilirim?” dedi alaycı bir şekilde.

“Bu da durumumuzu eşitliyor. Ben de senin kim olduğunu bilmiyorum.”

“Güzel.”

Benimle ne yapmak istiyordu? “Neden maske takıyorsun?”

“Yüzümü saklamak için. Sonuçta maskeler bu işe yarıyor değil mi?”

Gözlerimi devirdim. “Neden yüzünü saklıyorsun?”

Birkaç saniye kadar durdu, neredeyse gölgeden bir heykel gibiydi. “Şu soru daha güzel olur bence: Şüpheli bir şekilde suç işleme meylini göz önünde bulundurursak sen neden maske takmıyorsun?”

Patrick’in inandığı sözü tekrarladım. “En iyi maske kimsenin hatırlamayacağı bir yüzdür.”

“Ah,” dedi çözülecek bir gizemmiş gibi bana bakarak. “İnsanlar böyle bir yüzü nasıl unutabilir aklım almıyor.”

Yine iltifat ediyordu. Neden beni normal bir şekilde yakalamıyordu ki? Tabii... Beni saraydan tanımıyorsa. Ama tanısaydı şu an burada olamazdım. “Dövüşecek miyiz?” diye sordum.

“Dövüşmek mi istiyorsun?”

“Özellikle değil, hayır.” Ama dövüşmek daha dolambaçsız olurdu.

Omuzlarını silkti. “O zaman dövüşmek zorunda değiliz. Senin de dediğin gibi çatıda durmak yasa dışı değil ve depoyu senin soyduğunu dair bir kanıtım yok.”

“Bu iş nasıl yürüyor peki? Yakaladığın insanların kanna karşı geldiğini mi kanıtlıyorsun?”

“Bazen.”

“Diğer zamanlarda ne yapıyorsun? Ya birini o depoyu soymak üzereyken ama hani henüz bir şey yapmamışlarken yakalasaydın ne olurdu?”

“Onları bağlayıp polisin görebileceği bir yere bıraktırdım.”

“Yaptıklarına ya da yapmak üzere olduklarına dair herhangi bir kanıtın falan yoksa?” Cevap vermeyince devam ettim. “Sana bu yetkiyi kim veriyor? Şiddeti ve suçu durdurmak istiyorsan daha gösterişsiz yolları var. Ah yoksa bu tiyatro karşısındaki tepkiler mi hoşuna gidiyor?”

“Kendimce sebeplerim var. Eminim senin de dövüşmek ve çalmak için kendince sebeplerin vardır.”

Aşağıdaki küçük sokakta uğuldayan rüzgâr şehrin o her zamanki ter, duman ve çöp kokusunu burnuma getiriyordu. Skyvale sakinleri yataklarına gittiğinde insanların çıkardığı gürültü, patırtı ve çığlıklar azalıyordu.

“Herhangi bir şey itiraf edecek değilim...”

Kahkaha attı. *Kahkaha attı.* “Hayır, edeceğini hiç düşünmedim zaten.”

Hançerimin birini onun olduğu yönde kaldırıncı o da alaycı bir biçimde kendini savunurcasına ellerini kaldırdı.

“Özür dilerim. Ne diyordun?” Yeniden o rahat oturuşuna dönerken sesinde hâlâ kahkahasından kalan tınılar vardı.

“Şayet dövüşecek ve hırsızlık yapacak olsaydım başka seçeneğim olmadığı için yapardım. Hayatta kalmak için.”

“Başka neden kavga edilip ve hırsızlık yapılır ki?”

Kaşımın birini kaldırdım. “Bilmem. Cinayet işlemek için mi?”

“O aklın ne kadar da ilginç çalışıyor.”

“Hımm daha geçenlerde birilerini ölüme terk etseydim hayatımın çok daha kolay olabileceği söylenmişti.” Hançerimin kabzasını sıktım. “Ama böyle bir şey olmasın diye hançerlerimden birini bir Işıkadam’m elinde bırakmıştım malum.”

Kara Bıçak omuzlarını silkti. “Kaçmaya vaktin olsun diye yaptığın basit bir şaşırtma taktiği olduğunu düşünmüştüm.”

“İki amaca da hizmet etti.” Alaycı bir şekilde gülümse dim. “Ben katil değilim, birini öylece ölüme terk edemem. Senin gibi bir tehdit bile olsa.”

Başını yana eğerken kucagındaki ellerini hareket ettirmed i. “Diğerlerinin de böyle düşündüğüne emin misin? Hani çalmak falan hakkında?”

Tereddüt ettim. “Bazıları. Belki de çoğu. Skyvale’de medeniyete ayak uyduracak güçleri olmayan insanların

yaşadığı yerler var ve çaresizlik o insanları tehlikeli hâle getirebilir. Fakat durumları ne olursa olsun hırsızlık yapan ve kavga eden insanlar gördüm. Işıkadamlar gibi, onlara çeşitli kimyasallar ve tılsım veren çeteler gibi. Onlar şiddetin, vahşetin heyecanından zevk alıyorlar. İnsanlara hatta çocuklara bile zarar vermekten hoşlanıyorlar. Sağı solu yakmaktan hoşlanıyorlar.”

“Bu, çok karamsar bir bakış açısı.”

“Hayır. Dikkatli olmam gerektiğini biliyorum. İnsanların ne yöne meyledeceğini her zaman bilemiyorsun.” Organlarıma kan gitmesi için duruşumu değiştirdim.

“Ve sen umutsuz bir tehlikeye meylediyorsun.”

Onun siyah üstünü ve silahlarını göstererek güldüm. “Kendi nedenlerinin benimkinden daha asilce olduğunu düşünüyorsun sanırım.”

“Ben de sana senin içinde bulunduğun durumu soracaktım. Seni bu hayata iten nedenleri.” Durdu. “Farazi olarak tabii ki.”

Bu, onu ilgilendirmezdi. “Farazi olarak başkalarına yardım etmek için çalışıyorum.”

“Diğer kartallara. O gördüğüm çocuklara.”

Balık Kartalları. Tek Gece Savaşı’nın kurbanları. Aecor’un insanları. Evet. Umutsuz bir tehlikeye yönelmiştim. Halkım için her şeyi yapardım.

Hawksbill’deki saat kulesi gece yarısını çalışıyordu. Yıldızların ve ayın solgun ışığı, karşımdaki genç adamın yarısını aydınlatarak aynalardan yansıyor. Uzun, ince bedeniyle rahat görünüyordu ama her an kalkıp dövüşebileceğini görebiliyordum. Gevşeyemezdim.

“Sana katılıyorum galiba,” dedi sonunda. “İnsanların

çoğu sadece hayatta kalmaya çalışıyor. Belki de senin dediğin üzere medeni bir yaşamı karşılayabilecek olsalar çeteler, Işıkadamlar bile kibar, cömert ve kanunlara saygı gösteren kişiler olurlardı.”

Bu düşünce yüzümün asılmasına neden oldu. “Bu da iyimser bir bakış açısı.”

“İyimserlik suçmuş gibi söylüyorsun.”

“Belki de şehri sandığın kadar çok bilmiyorsun.” Geçen hafta Işıkadam’ın ne dediğini duymamış mıydı? İnsanlara neden saldırdığını sorduğumda, sadece kolay lokma olduğunu söylemişti.

Kara Bıçak bir süre bekledi ve sonra, “Peki teşhircilere ne demeli? Sence tılsımı yaklaştırmak için mi kasten büyü yapıyorlar? Onlar da bir şeyleri yakıp yıkmayı seviyorlar mı?”

Vücudumdaki her bir kas gerildi. Oturduğu çatıya zıplayıp onu gırtlaklamak istiyordum ama bununla bir yere varamazdım; en fazla aşağıdaki sokağa düşerdim. Sakince konuşabilecek noktaya gelene kadar ağır ağır nefes aldım.

“Gitmem gerek.” Bu şekilde durmaktan kalçalarım ağrımişti.

Ama Kara Bıçak bir anda kalkarak boşluktan atladı. Bıçaklarımı kaldırdım ama kolumu önden yakalayıp bileğimi çevirerek beni döndürdü ve hançerim çatıya düştü. Bir kolu belimde diğer eli ise bileklerimi tutarken nefesi sert soluklarla kulağıma yaklaştı. “*Kimsin sen?*”

Beni ne kadar kolay silahsız hâle getirdiğini düşünüp titrerken resmen tıslayarak konuştum. “Sen önce maskeni çıkar, ondan sonra kim olduğumuzu konuşuruz.”

Solukları daha derin ve düzgündü şimdi. “Hayır. Sanmıyorum.”

“Bırak beni.” Bileğimi tuttuğu yerde hafiften zonklayarak ağırıyordu.

“Bana teşhirciler hakkında düşündüklerini söylemez. Onlar da çeteler ve Işıkadamlar gibi her şeyin sonunun gelmesini mi istiyor?” Gecenin soğuğuna rağmen yanımda duran vücudu sıcacıktı. Arada esen ani rüzgârlar yaklaşan fırtınanın kokusunu getiriyorlardı. Doğu yönündeki bulutlar birer tül gibi yıldızları örtüyordu.

“Hayır,” dedim. “Çoğunun çaresiz olduğunu düşünüyorum. Herkes tılsımın ne olduğunu biliyor ama çocuklar açlıktan kıvranırken, üşürken, hastayken ya da çeteler geçtiğin sokaklarda senden haraç istediğinde bunu düşünmüyor insan. Bu yeteneklerinden başka hiçbir şeyleri yok ve güçlü insanlar bunu yasaklıyor. Büyü kullanmak korkutucu ama kullanmamak daha da korkutucu.”

“Dünyamızı yok etse bile mi?”

“Bazı konular daha acildir. Ama biri değil.” Ürperdim. “Herkes seni biliyor.”

Sessizdi.

“Teşhircileri arıyorsun. Onları bulduğunda ise bir daha ortalarda görünmüyorlar. Onlara ne yapıyorsun?”

“İyi geceler isimsiz kız.” Kara Bıçak beni bıraktı.

Sendeledim, hançerlerime uzanarak arkamı döndüm ve hançerin ucunu çenesinin altına yasladım.

Gözlerini gözlerime çevirdi ve kıpırdamadan öylece durdu.

Hançeri dikey şekilde çevirdim. Yüzünü örten ipeği

ucundan kestim. Belki maskenin arkasında kim olduğunu öğrenebilirdim.

Hareket eder etmez beni silahsız bıraktı. Dövüşürdük ama sonra saraya döndüğümde üzerimdeki kesik ve morlukları açıklamak zorunda kahrıldım.

“Dövüşecek miyiz?” diye sordu önceki sorumu tekrarlayarak.

Sesim boğuklaştı. “Teşhircilere ne oluyor?”

“İyi geceler.” Hançerlerimi düşürecekmiş gibi uzandı.

“*Kara Bıçak.*”

Gözlerime baktı ama kımıldamadı. Siyah eldivenli eli bileğimden biraz ötede, havada asılı kalmıştı.

Dudaklarımı ıslattım. “Öldürülüyorlar mı?”

Kara Bıçak nazikçe, dikkatlice elimi tuttu ve hançerden uzaklaştırdı. Sesi daha koyulaştı. “Öğreneceğim.”

Sonra çatının kenarından atladı ve gölgelere karıştı.

ON İKİ

“Dün gece son derece başarılı oldu,” dedi Melanie beni aynanın önüne oturtarak. Saçlarımı tarayıp örerken generalin ofisine nasıl gizlice girdiğini ve gelişigüzel sistemini anlattı.

“O kadar dağınık ki...”

“Aynen öyle. Onun adına utandım.” Aynadaki yansıması sırtıttı. “Ama güzel haberler var. Aecor’lu grupları geri çağıran mektup bu öğleden sonra gidecek. Colin Pierce’in kutusundaki parayla karşıladım kuryeyi.”

“Çok güzel.”

“Etrafı karıştırırken Indigo Ordusu birliklerinin Aecor’daki yerlerini gösteren bir harita buldum. Yerleri ve numaraları not aldım. Ama henüz Aecor’daki direnişçi grupların listesini bulamadım, sadece diğer bildirilerde bu konuyla ilgili birkaç referans gördüm.”

“Bu Indigo Ordusu’ndaki istihbaratın çoğunu kapsıyor mu peki?” İçimde birden bir heyecan dalgası oluştu. Daha sadece iki haftadır buradaydık ama görevlerimizin yarısını tamamlamıştık.

“Neredeyse. Patrick ne türde silahlar taşıdıklarını ve

bunun gibi başka ayrıntıları öğrenmek istiyor.” Omuzlarıma sarkan birkaç bukle bırakarak saçlarımı başımda bir taç yapacak şekilde örmeyi bitirmişti. Başımı her çevirdiğimde burnuma gül suyu kokusu geliyordu, sabunun içinde vardı. “Direnişçi grupların listeleriyle birlikte başka bilgiler de edinmeye çalışacağım.”

“Güzel. Benim de etrafta biraz gizli saklı dolaşmam gerekiyor. Tılsımın etkisini azaltma toplantısında merakımı cezbeden ilginç bir şey gördüm.”

“Ah? Kraliyet manzarası gibi ilginç bir şey mi?”

“Kraliyet manzarası mı?” Anlamsızca suratına baktım.

“Quinn’e prensi anlatan bir mektup yazsan çok mutlu olurdu. Ya da şu korumayı yazarsın. Akşamki raporlara eklerim.”

“Kapar mısın çeneni? Değerli mürekkebimizi bu saçmalığa harcayacak değilim.”

Bir kahkaha patlattı. “Dün geceki uzun yürüyüşünde herhangi bir şey oldu mu? Belki biriyle karşılaşmışsındır?”

Bir cevap uyduramadan, bir uşak beni, kralın ve yakın ailesinin yaşadığı Ejderha Kanadı’na götürmeye geldi.

Labirent gibi koridorlardan geçtikten sonra on, on iki kişinin yemek yiyebileceği büyük yemek odasına bırakıldım. Oda, büyük meşe bir masa, onunla uyumlu sandalyeler, pencereden giren sabah güneşiyle ipek gibi parıltıyan dantel masa örtüsüyle bir hayli müsrifçe döşenmişti. Duvarlardaki altın yaldızlı çerçeveleri olan tablolar da, Pierce ailesinin birkaç nesli kapsayan portreleri vardı. Yüzyıllar içinde değişen moda anlayışı ilginç bir inceleme konusu olabilirdi ama bir hareket dikkatimi dağıttı.

“Leydi Julianna.” Kral Terrell odanın diğer ucunda ayakta durmuş tek eliyle masaya dayanıyordu. Kolu gerginlikten titriyor, yavaş ve ağır nefesler alıyordu. “Bu sabah beni ziyaret etmeye karar vermenize çok sevindim.”

Başka bir seçeneğim varmış gibi.

“Davetiniz için çok teşekkür ederim.” Bu saraydaki yerini bilmeyen, gergin genç bir soylu kadını oynamak o kadar zor değildi.

Kral bana biraz önümü işaret edince çekilen sandalyeye oturdum. “Eşiniz de bize katılacaklar mı?” diye sordum bir uşak sandalyemi masaya iterken.

“Francesca kahvaltısını genellikle diğer hanımlarla yapıyor, Tobiah da geç saate kadar uyumayı tercih ediyor.”

Ona ne şüphe.

Kral Terrell oturdu ve başka bir kapıda bekleyen hizmetçilere işaret etti. “İşime geldi doğrusu çünkü ben de ondan bahsetmek istiyordum.”

İşte bu kötüydü. “Bana mı?”

Düşünceli bir edayla başını salladı, önümüze küçük kristal kâselerde krema ve şeker eşliğinde yabanmersini ve çilek servis edilirken bekledi. Soyulmuş portakallar, muzlar ve bilmediğim başka meyveler vardı.

“Böylesi bir çeşitlilikle,” dedim, “etkileyici bir seranız olsa gerek.” Hawksbill duvarının ötesinde bu kadar iyi beslenen başka biri daha var mıydı acaba?

“Teşekkürler.” Çileğin birini şeker kâsesine batırdı, ne diyeceğini ölçüp biçiyor gibi görünüyordu. “Pierce ailesi nesillerdir tüccarlardan bitki ve tohum toplar. Bahçıvanlarımız ülkenin en iyileridir.”

“Öyle mi?” En azından oğlunun bu kibri nereden aldığı öğrenmiştim.

Ağzı bir çizgi halini aldı. “Zannediyorum artık o kadar fazla rekabet yok. Artık yok yani.”

Batıyı tılsım kapladığından beri yoktu, evet. Buranın kuzeyindeki ve güneyindeki ülkeler ile Aecor vardı ama kala kala bu azıcık toprak parçası kalmıştı geriye.

Düşmanca düşüncelerimin utancıyla mücadele ettim. Neden önemsemeliydim ki?

“Bağışlayın,” dedi Kral Terrell. “Tılsımlı toprakların korkutuculuğunu bildiğiniz için sizinle konuşmak istedim. Çünkü tehlikenin ne olduğunu biliyorsunuz.”

Devam etmesini beklerken meyvelerimin üzerine bir kaşık krema koyup karıştırdım. Meyveler kusursuz olgunlukta ve tatlıydı. Çocukluğumdan beri böylesine lezzetli şeyler yememiştim.

“Oğlumun tılsımın etkisini azaltma komitesine katılmak istemişsiniz.”

“Evet. Kendisi komitenin büyü ve tılsım konusundaki durumunu açıkladı.” Ama büyü yaparken yakalanan insanlara ne olduğunu söylememişti. Doğruyu bulabilmek için bir anda Kara Bıçak’a bel bağlamam ne kadar tuhaf olmuştu.

“Majesteleri büyü tamamen durunca tılsımın dağılacağına inanıyor.”

“Sizin de Liadia’da böyle öğrendiğinize şüphem yok. Bir asırdır aynı teoriyi kullanıyoruz.”

“Elbette.”

“Birçok yönden Tobiah tıpkı bana benziyor.” Başını pencereye çevirdi. Perdeler, geç açan çiçeklerin bulun-

duğu bahçeyi görmek amacıyla açık duruyordu. Yürüme yolları çalıdan çitlerle, kasımpatılar ve ayçiçekleriyle çevriliyken sarmaşık kaplı çardak sabah güneşinde güzel bir kemer oluşturunuyordu. Küçük çanlar esintiyle birlikte tıngırdıyordu.

“İdealist. Büyük amaçlar hayal ediyor. İnsanların birbirine yapabildikleri korkunçlukları daha yeni idrak etmesine rağmen bu dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek istiyor.”

“Sanıyordum ki...” Hayır, Tek Gece Savaşı hakkında bir şey sormak istemiyordum.

Ama kral, koyulaşmış yorgun gözlerle bekledi. Hayal ettiğim kraldan, on yıl önce ordusuna Aecor’u işgal etme emri veren bir kraldan çok daha farklı görünüyordu. Halkım ve de ben seyrederken annemle babamın avluda katledilmesi emrini veren kraldan. Soylu çocukları götürüp onları yetimhaneye tıkan bir kraldan.

Şu anki hastalığı geçmişte yaptıklarını değıştirmezdi.

Juliana karakterimi bir zırh gibi giyerek güçlü ve meraklı bir ses tonuyla konuştum. “Küçüklüğünde yaşadığı bir olaydan bahsetti.”

Terrell iyice olduğu yere göçmüştü. Daha öğlen bile olmamışken gözlerinden yorgunluk akıyordu, cildi donuk ve solgundu. “Bunların hepsi birbirine bağı konular. Tılsım, Tobiah’nın kaçırılması, Tek Gece Savaşı.”

Midem kasıldı ve bulandı. Artık yemeğe devam edemezdim.

“Affedin,” dedi. “Aceleci davrandım. Tılsım İttifakını biliyorsunuz.”

“Elbette. O sayede buradayım. Müttefik ülkelerden

olan bir soylu, tılsımdan etkilenen ülkenin soylusuna yardım ve kalacak yer verir.”

“Anlaşma şartlarına uyulduğu müddetçe. Bu da şu demek, katılımcı her ülke büyü kullanımını kesecek. İttifak, tılsım tehdidine karşı bir eylem olarak dokuz yüz bir yılında büyübabam tarafından oluşturuldu.”

Konuyu nereye getirecekti acaba?

“Her ülkenin büyü kullanmaktan vazgeçmeye istekli olmadığını bildiğine eminim. Bu ülkelerden biri de doğudaki komşumuz Aecor’du ve hükümdarlığımın ilk zamanlarında Phillip ve Angela’yı atalarının kararlarını yeniden değerlendirmesi için çok uğraştım.”

Annemle babamın adının geçmesi konuşma yetimi bir anda alıp götürmüştü. Titreyen ellerimi kucağımda saklıyordum.

“Korte’ler ve ben gençlik zamanlarımızda tılsım sorununun çapını ve krallıklarımızın arasındaki husumeti anlamadan önce arkadaştık. Hoş, kuzeyli komşumuz Deniz Hanedanlığı’ndan Laurel’in kraliyet düğününe katılmasaydık bu kadar yakın olamayabilirdik.” Zayıf bir şekilde kıkırdadı, doğrudan bana bakmak yerine sadece benim olduğum yöne doğru bakıyordu. Bambaşka bir yerdeydi sanki. Hastalığı zihnini bulandırmıştı, bana tüm bunları anlatmasının sebebi bir tek bu olabilirdi. “Sürekli olarak çocuklarımızın evlenip krallıklarımızın birleşmesinden, anne babalarımızın arasındaki çatışmanın artık geçmişte kalması gerektiğinden bahsederdik. Tahtlar bize geçtiğinde ayrı düştük. Yanıldıklarını, kararlarının dünyanın sonunu getirebileceğini reddettiler.”

Yüzümün uyuştuğunu hissediyordum, yüzümdeki tüm

kan çekilmiş gibiydi. Bu adam zamanında benim ebeveynlerimle arkadaşmış ve sonra onları öldürmüş müydü yani?

Hançerimi yanımda getirmeliydim.

“Tekrar tekrar büyü kullanılmasına son verilmesinin önemini anlamalarını sağlamaya çalıştım. Sürekli olarak en son raporlarımızı ve kanıtları gönderdim, Indigo Krallığı’nın her zaman tılsım ve Aecor arasında olamayacağını hatırlattım. Tıpkı...” Kral bir için bana odaklandı. “Liadia’nın tılsımlı topraklarla Indigo Krallığı arasında sonsuza dek kalamadığı gibi. Ama Aecor fazla dik başlıydı. Büyünün zararsız olduğu konusunda ayak diriyorlardı bu sebeple de anlaşmayı imzalamadılar.”

Düşüncelerim allak bullak olmuştu. Bu kadarı fazlaydı. Çok fazlaydı.

“Onları ikna edememek en büyük pişmanlıklarımdan biri olacak her zaman.” Arkasına yaslanırken sandalyesi gıcırdadı. “Sonrasında, neredeyse on yıl önce Phillip’in adamları oğlumu kaçırdı.”

Konuşamıyordum. Hareket edemiyordum.

“Yine bu Tılsım İttifakı yüzünden. İmzalamalarını istiyordum. Elçileri akıl almaz açıklamalarda buluyorlardı. Sonuçlarını bilmelerine rağmen Aecor’da büyü kullanmayı yasadışı ilân etmeyi reddediyorlardı. Çevrelerinin müttefik krallıklarla sarılı olduğunu belirterek onları zorlamaya çalıştığımda oğlum Phillip’in generali Lien tarafından kaçırıldı. Tobiah daha sekiz yaşındaydı.”

“General Lien Tobiah’ı neden kaçırdı?” diye sormak istedim, aklımda daha milyonlarca soru vardı ama kelimeler ağzımdan bir türlü çıkmıyordu. Kralın söyledikleri beni adeta felç etmişti.

“Sonrasında olanlardan gurur duymuyorum. Aecor Krallığı yok oldu. Phillip ve Angela öldü. Kızları Wilhelmina, diğer soylu çocuklarıyla birlikte buraya getirilmesi emrime rağmen öldü. O çocuklar merhameti hak ediyorlardı ve onlara bir yuva verebilirdim ama Skyvale’e gelmeyi başaramadılar. Aylarca onları aradım ama bulamadım. Prenses Wilhelmina o karmaşanın içinde öldürülmüştü ve çocuklar kayıptı. Ama oğlumu geri aldım.”

“Evet,” diye fısıldadım. “Aldınız.”

Ve o gece farklı şeyler yapsaydım neler olurdu diye hep merak ettim.

“İşte bu savaş Tek Gece Savaşı’ydı, Indigo Ordusu’nun Aecor şehrine girdiği ve oğlumu kurtardığı gece. İlk oğlumu, beşinci Terrell’i kaybettiğim günden sonra hayatımın en kötü günü olmuştur.”

Ama Tobiah’yı Indigo Ordusu kurtarmamıştı.

Ben kurtarmıştım.

“Hayatım hızla sona yaklaşıyor Leydi Julianna. Daha ilk karşılaştığımızda hastalığımı fark ettiğinizi biliyorum.”

“Evet.”

“Öldüğüm zaman bana bırakıldan daha iyi bir kralık bırakmak istiyorum. Bazı yönlerden başardığımı düşünüyorum. Suç artık daha az. Ekonomi daha iyi. İnsanlar daha umutlu görünüyor.”

Terrell sadece ihtişamlı baloları, bahçeleri, dünyadaki en iyi meyvelerin olduğu seraları görüyordu. Hawksbill duvarları içiadeki Skyvale’i.

“Ama işte suç, zayıf ekonomi ve umutsuzluk hep asıl sorunun belirtileriydi; büyü ve tılsımın. O şeyleri engellemek için elimden çok fazla bir şey gelmedi. Şimdi oğlum

abalıyor ve benim başaramadığımı onun başaracağına inanmam gerekiyor. Gel gör ki onun saray duvarlarının ardındaki dünyayı ona öğretecek senin gibi birine ihtiyaı var. Kaırıldığından bu yana onu gözümün önünden ayırmayarak ona zarar verdiğimi geç idrak edebildim. Onu okula göndermek yerine Akademi profesörlerini buraya, ayağına getirdim. Tobiah iyi bir eğitim gördü elbette ama eğitimin aynı derecede önemli olan sosyal yönlerini öğrenmeye hiçbir zaman izni olmadı.”

Eh, bu da prensin birçok davranışını açıklıyordu.

“Tobiah gen bir adam,” dedi kral. “Ve günün birinde kral olacak. Beni Indigo Krallığındaki en iyi doktorlar tedavi etse de korkarım ki çok vaktim kalmadı. Haliyle tılsımı durduramam ama Tobiah gelecek nesillerin kurtarıcısı olabilir. Başarılı olması için de onun gözlerini kr eden bu heyecanını yatıştıracak birine ihtiyaı olacak. Bir rehber. Bir arkadaşa.”

Tobiah’yla ben tüm arkadaşlığımızı Tek Gece Savaşı esnasında bitirmiştik.

Kral konuşurken yorulmuştu, yemeğin kalanında sessizdik, sadece artık yiyemediğim kahvaltı için bir yorumda bulunarak bu sessizliği bozmuştu o kadar. Msade istediğimde bir uşak gelerek beni sarayın halka açık kısımlarından birine götürdü ve tam girişin karşısında beni *o tartışmalı* ve *gizli* durum ile yalnız bıraktı.

Etrafın tamamen boşalması için bekledim sonra da tılsımın etkisini azaltma komitesinin toplandığı odaya szldm ve kapıyı arkamdan kapattım.

Pencereden giren güneş ışığı sayesinde haritayı gr-

mek için önceki günden beri değiştirilmeden duvarda duran gaz lambasını yakmama gerek kalmamıştı. Tılsıma yenik düşen unutulmuş bazı krallıkların uzak ucu ve Liadia'nın batı sınırı boyunca uzanan toprakları gösteren renkli işaretleri parmak ucumla takip ettim. Liadia'nın ovaları, nehirleri, ormanları, tarlaları, hepsi tılsımın sisine maruz kalmıştı.

Indigo Krallığı'nın kaderi de bu olabilirdi.

Aecor'un da.

Tobiah haklıydı, bir şey yapılmalıydı. Ama ne? Büyüyü bırakmak bu noktada gerçekten bir şeyi değiştirebilir miydi?

Bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırdım. Buraya işimi yapmaya gelmiştim ve birine yakalanmadan çabuk hareket etmeliydim.

“Bir göl?” diye mırıldandım. Bir sınır kasabasıyla çevrelenmiş küçük bir su birikintisi ama o kadar önemli görünmüyordu.

Gölün ve çevresinin koordinatlarını not aldıktan sonra masaya yöneldim. Çekmecelerde, dosyalarda hatta kitli gizli bölmede bile işe yarar bir şey yoktu.

Tam maymuncuğumu yeniden ayakkabımın içine koyuyordum ki kapı tıkırdadı. Saklanmalı mıyım? Julianna gibi soylu bir kadın asla bir masanın altına saklanmazdı. Hızla haritanın önüne geçtiğimde kapı açıldı.

“Leydim?” Clint Chuter beni görünce durdu.

Ellerimi arkamda birleştirmiş, omuzlarımı dikleştirmiş, başımı da düşüncelere dalmış bir şekilde yana eğmiştim. Ona bakarken soylu ve üzgün bir maske takınmıştım. “Yüzbaşı. Sizi görmek ne güzel.” Hüznümü sak-

lamaya çalışıyormuş gibi zorla gülümsemeye çalıştım. “Burada olmamam gerekiyorsa lütfen özürlerimi kabul edin. Sadece Liadia’ya bakıyordum.”

“Ah.” Kapıyı açık bırakarak yanıma geldi. “Ülkenizi sık sık düşünüyorsunuz galiba.”

Sesimi çatallaştırdım. “Her an.”

Bana biraz daha baktı ve “Kısa bir süre sonra bu oda-ya ihtiyaç olacak maalesef,” dedi.

Lütfen artık gidin demek istiyordu yani. “Elbette. Önce bir soru sorabilir miyim?”

“Tabii ki.”

Liadia’daki gölü işaret ettim. “Bu ne demek oluyor?”

“Hüsnükuruntu.” Başını iki yana salladı. “Sadece bir söylenti, güvenilecek bir söylenti de değil. Endişe edeceğiniz bir durum yok.”

Kaşlarımı çatmamak için yanağımı ısırdım. Clint benden hoşlanıyordu. Ne kadar tatlı olduğumu düşünüyordu. O bile bana söylemiyorsa, kimse söylemezdi.

“Vakit ayırdığınız için çok teşekkürler Yüzbaşı.” Hafifçe reverans yaparak odadan ayrıldım. Belli ki kimse bana orada ne olduğunu söylemeyecekti. Tobiah’nın masasında da herhangi bir bilgi yoktu. Cesaretim kırılmamıştı. Öğrenmek için tılsımlı topraklara gitmem gerekse bile bu *sırrı* öğrenecektim.

İKİNCİ BÖLÜM

TILSIMLI TOPRAKLAR

ON ÜÇ

Melanie dairemizdeki kanepelerin birinde elinde bir kitapla uzanmıştı. Kapağında altın yaldızlı harflerle *Aynaların Tarihi* yazıyordu. Parmaklarında mürekkep lekeleri vardı, saç örgüsü yana doğru kaymıştı. Çok çalışmıştı.

“Kral İkinci Terrell Pierce’in aynaların tılsıma yanıt olduğunu açıklayan kişi olduğunu biliyor muydun?” Ben kapının kepengini kapatırken Melanie başını kitaptan kaldırmadı.

“Tılsımlı topraklardan dönebilen adamlarından biri, tuttuğu aynanın tılsımlı yarattığı korkuttuğunu söylemiş, kendini görmüş ve korkmuş, o yüzden de İkinci Terrell şehrin bütün batı cephelerine ayna astırmış. Aynaların tılsımı korkutup onun Skyvale’i işgal edemeyeceğini söylemiş. İlk başta ince bir tenekeymiş ama sonunda cam aynalarla değiştirmişler ve koruma gücü çok daha fazla artmış. Birçok insan aynaları zenginlik göstergesi olarak kullanıyormuş.”

“Biliyordum ama teşekkür ederim.” Güneş ışığı tüm o altın sarısı rengi ve sıcaklığıyla odaya doluyordu. Kitaplar, davetiyeler ve yarısı bitmiş çizimler dağınık bir

hâlde masanın üzerinde duruyordu. Siyah eldivenli bir elin siyah kabızalı bir kılıcı tuttuğu siyah beyaz bir çizim alttan alttan bakıyordu. Onu aceleyle diğerlerinin altına ittirdim.

“Buna ne demeli? İkinci Terrell Ayna Kral olarak anı-
lıyormuş. Üçüncü ve Dördüncü de bu ismi kullanabileceği
hâlde kullanmamış.”

“Bunu bilmiyordum. Hepsi aynı unvanı kullansa o ka-
dar da özel olmazdı herhalde.” Pencereden bakıyordum
ama sadece malikânelerin çatılarını, saat kulesini ve ka-
tedralin kulesini görebiliyordum. Arkada yükselen duvar,
Skyvale’in kalanını görmeyi engelliyordu.

Melanie somurttu. “Hayır, bence öyle değil. Özel olma-
sı gerekmiyor. Miras gibi elden ele geçen bir başka isim
sadece. Pislik Terrell ya da Üşengeç Terrell gibi bir şey
değil sonuçta. O isimler kazanılmış isimler. Bu öyle ol-
mak zorunda değil diye düşünüyorum. Aynalar var. E bir
de kral var.” Sayfayı çevirdi. “Tobiah’nın abisi de bir baş-
ka Ayna Kral olabilirmiş ama...”

“Bebekken ölmüş.” Odanın diğer ucuna yürüyerek
Melanie’nin ayak ucuna oturdum.

“Tobiah da bu unvanı alacak mı merak ediyorum.”
Omuzlarını silkti ve kitabı yanına koydu. “Neyin var se-
nin?” Bir saç tutamını düzeltirken yüzünden hem endişe
hem keyif okunuyordu. “Ne oldu? Kral bir Işıkadam’a dö-
nüştü kafatasını parçalamaya falan mı çalıştı?”

“Tam öyle değil.” Başımı arkaya yatırdım.

Melanie kanepede doğrulunca kolu benimkine çarptı.
“Terrell’den bir şey mi öğrendin?”

Karnım buruldu. Krala Aecor hakkında soru sormayı

tamamen unutmuştum. Onun yerine duygu karmaşası içinde kaybolup gitmiştim.

Sesimin titrek çıkmamasına gayret ettim. “Maalesef, Aecor hakkında pek bir şey söylemedi. Sadece Tek Gece Savaşı’na dair zaten bildiğimiz birkaç ayrıntı verdi. Terrell çok hasta. İyi bir kral olmak istediğinden, oğluna da ülkeyi yönetmek için en iyi şansı vermek istediğinden bahsedip durdu. Ona soru sormaya pek fırsat tanımadı.”

“Çok kötü olmuş.”

Gözlerimi kapatınca Terrell’in samimiyeti, Tobiah’ının dünyayı tılsımdan arındırma kararlılığı gözümün önüne geldi.

Geleceğin kraliçesi için güzel derslerdi.

Tabii o kadar ileri gidebilirim.

“Senden ne haber?” diye sordum. “Bu sabah işe yarar herhangi bir şey yapabildin mi?”

“Ashına bakarsan, sen düşmanla kahvaltı yaparken ben de epey meşguldüm.” Ayağa kalkıp odayı adımlamaya başladı, yeşil gündüz elbisesi arkasından salmıyordu. “Birçok akşam yemeği ve dans daveti aldık. En prestijli olanlarını kabul etmeliyiz. Meredith Corcoran fazlaca istekliydi ki bu durumu şüpheli bulmaya başlıyorum. Kimse, en yakın arkadaşı senden hoşlanmıyorken bu kadar kibar davranamaz. Neyse, davetleri tarihlerine göre düzenledim.”

Ahh! Bir dolu etkinlik daha! “Meredith o kadar kötü değil. Sadece... *Dostça* davranıyor.”

“Belki de Chey için gözünü senin üstünde tutuyordur.”

“Şaşırtıcı olmaz.”

“Ayrıca biraz da hafiyelik yaptım.” Göz kırıp etrafın-

da döndü ve diğer yöne yürümeye başladı. "Aecor'luları geri çağıran mektubumuz tam planlandığı gibi yola çıktı. Haritamıza birkaç ayrıntı daha ekledim. Senin odanda yaptım ki içeri biri daldığında görmesin, ayrıca masan var malum."

"Güzel. Hepsi bu mu?"

"Hayır." Durup hafifçe kalçasını dışarı çıkardı. "General Fredrick Goldberg'in çalışma odasında aradığımız bir şey bulunuyor."

Kaşlarımı kaldırdım. "Liste mi?"

"Evet, aynen öyle Majesteleri." Abartılı bir reverans yaptı. "Aecor'daki direnişçi grupların listesi sizin muzaffer dönüşünüzü duymayı bekliyor."

Olduğum yerde doğrulup sırtıttım. "Liste gerçek demek."

"Evet." Cebinden bir kâğıt çıkardı. "Birkaç boş kâğıt alıp kopyalama cesareti gösterdim. Liste Fredrick'in el yazısıyla yazılmış ki şimdiden elimizde birçok örneği mevcut ve normal siyah mürekkep kullanılmış. Bu da demek oluyor ki bu öğleden sonra sahte bir liste yazabilirsin. Ben de bitirdiğinde götürüp yerine koyacağım."

"Şahane. Melanie harikasin." Ayağa kalkıp ona sıkıca sarıldım.

"Eh çabalıyorum işte."

Parmaklarımın ucunda zıplarken içten içe sersemlemiştim. Tüm amaçlarımıza ulaşmıştık neredeyse. Zorla savaşa götürülenler. Direnişçilerin listesi. Harita. Muhalif güçlerin bilgileri. Yakında, eski saraya dönüp Aecor'daki direnişçi gruplarla iletişim kurmaya başlayabirdik. Patrick onlara hayatta olduğumu söyleyebilirdi.

Onları kurtarmaya geldiğimi. Aecor'un benim olduğunu.

Ama Liadia'daki gölde ne vardı? Belki bir şey yoktu, Clint'in dediği gibi sadece söylentiydi ama söylentiler saçmaysa neden bana daha fazla bilgi vermemişti? Prens'in çalışma masasında bile kaydı olmayacak kadar gizli olan neydi?

Eski saraya döner dönmez Patrick planının ikinci aşamasına başladılar. Ben de Aecor'daki çeşitli grupların yanına gönderilip onlara ümit, güven ve derebeyiyle savaşmak için güç verirdim. Gizlice oradan oraya giderek halkımın arasında sessizce bir devrim ateşi yakardım.

Daha sonra Tek Gece Savaşı'nın onuncu yıl dönümünde de Indigo Ordusu'na karşı ayaklanırdık. Skyvale Sarayı'ndan ayrıldığımızda başlayan söylentileri araştıracak zaman olmayacaktı.

Dahası o söylentiler yüzünden tılsımlı topraklara gidebilirdim.

"Ayrıca Patrick'e bu akşam vereceğimiz rapora başlamıştım." Melanie ellerini arkasında birleştirdi ve yüzünde laubali bir gülümseme ışıldadı. "Ona harita hariç amaçlarımızın hepsine ulaştığımızı ama haritayı tamamlamanın da çok zaman almayacağını söyledim. Dünkü toplantıyla ve bu sabahki kahvaltıyla ilgili ayrıntılar eklemek istersen hepsini birden bu akşam götürürüm."

Kalçamı masaya yasladım ve Melanie'nin eski saraya dönerken yanında götürmek istediği en değerli kitapları ve bibloları göstererek etrafta pır pır dönüp durmasını seyrettim.

Belki de onun posta teslimatları gezileri bir şey değildi. Bu görevde çok sıkı çalışıyordu, hatta görünüşe bakılırsa

benden daha çok çalışıyordu. Belki de biraz uzaklaşma ihtiyacı duymuştu. Nefes alma ihtiyacı. Onu suçlayamazdım.

Belki de Liadia'daki göl konusunda ona güvenebilirdim.

“Bu akşama raporu bitiririm,” dedim kendimi normal bir sesle konuşmaya zorlayarak. “Sonra da gidip bırakırım.”

Melanie hızla döndü, yüzünde bir sıkıntı oluşuverdi ama sonra sakinleşerek kaşının birini kaldırdı. “Ama ya biri sana bakmaya gelirse...”

“O saatte kimse gelmez.” Doğrulup kollarımı göğsümde kavuşturdum. İpek ipeğin üzerinde kayıyordu. “Yoksa götürmek için başka bir nedeninin mi var?”

Sadece doğruyu öğrenmek istiyordum.

Onun bana döndüğündeki ekşimsi yüz ifadesi her şeyi açıklıyordu.

Sakladığı bir şey yoksa götürmekte ısrar etmesi için de bir sebep olamazdı.

“Tamam,” dedi. “O zaman ikimiz gidelim.”

“Tamam.”

ON DÖRT

Öğleden sonramı odamda oturup direnişçi grupları hariç tutan raporu yeniden yazmakla geçirdim. Direnişçi gruplardan bahsetmek yerine kısaca artık işin sonuna geldiğimizi söyledim. Aecor'daki Indigo birlikleri ve Aecor'lu askerlerin tılsımlı topraklardan eve gönderilmeleri kısımlarını bıraktım. İş, geri çağırılmaları sürecindeydi ve askerler Aecor'a dönmeye başladıklarında bunu Patrick'ten saklamak zor olurdu. Ayrıca burada bir şey yapmadan oturduğumuzu düşünmemesi gerekiyordu.

Yeni raporu mühürleyince Fredrick Goldberg'in el yazısıyla birçok sahte liste kopyası yazdım. Beklemeye gerek yoktu; Indigo Ordusu gruplardan ne kadar önce ayrılırsa o kadar iyiydi.

Patrick başardığımızı bilmediği sürece.

Belge işini bitirince yeni bir kâğıt çıkardım.

Saraydaki kâğıt inceydi, mürekkebi güzelce emiyor, sızma ya da tüylenme yapmıyordu. Yıllardır öğrendiğim farklı el yazılarını kafamın içinde birbirinden ayırabiliyordum. Generalin yazısı örümcek ağı inceliğindeki kıvrımlarıyla eğlenceliydi ama daha yeni alışabilmiştim. Bir

ara terzinin el yazısıyla teslimat kâğıdını yeniden yazmıştım ve kıyafetler gizemli bir şekilde Balık Kartallarının kaldığı Tavus Kuşu Hanı'na gitmişti. Ancak o yazıyı da bir kez kullandığımdan o kadar alışık sayılmazdım.

Bir süre düşündükten sonra sivri bitişli rahat bir uç seçtim ve kıvamlı, mavi mürekkebe batırdım. Bu el yazısı Bayraklar'ın birindeki bir rahibe aitti. Yazdığı her harfte yoğun süslemeler yapmaya çok düşküncü ve bu yazıyı kullanmam Connor'ın her zaman çok hoşuna giderdi ve şimdi olsa ikimiz de gülümseyebilirdik.

Connor,

Saray çok sıkıcı. Zamanım sosyal etkinliklerin birinden çıkıp diğerine giderek geçiyor. Geçen gün saraydaki bir grup hanımla birlikte yün eğirmeye gittim. İnan, yemek haricinde hiçbir şey kaçırmıyorsun. Bu sabah taze çilek ve krema yedim. O kadar ağırdı ki midemi ağrıttı ama senin hoşuna giderdi.

Umarım alıştırmalarına hâlâ devam ediyorsundur. Her gece pratik yapmayı ihmal etme ve Oscar'la tıbbi konulardaki çalışmalarına da devam et. Döndüğünde öğrendiğin her şeyi dinlemek istiyorum.

*Sevgilerimle,
Wil*

Kâğıdı katladım mühürledim ve arkasına Connor'ın adını yazdım. Sonra Balık Kartallarına dönüşümü kasten ertelediğimi düşünmemeye çalışıp ta ki saat kulesi gece on biri vurana dek kalemleri temizledim, mürekkep kavanozlarını düzenledim.

Melanie kapıyı çaldı. "Hazır mısınız?"

Başımı salladım ve siyah üstümle pantolonumu giydim, ardından silahlarımızı alıp karanlığın içinde kaybolduk.

Hiç konuşmadan Hawksbill'e kadar gittik ve duvarı tırmandık, sonra pazaryeri bölgesindeki sokaklara girdik. Belki de raporu vermeden önce söyleyeceği bir bahane bulmaya çalışıyordu.

Her ne ise önemli değildi. Laurence Pastanesi'nin arkasındaki kiremidi oynattığımda oraya bırakılmış başka bir not gördüm.

*İkiniz de Taurus Kuşu Han'ına gelin.
Raporu da getirin.
P.L.*

Kalbim durdu. Patrick oyunumuzun ortasında bir toplantı ayarlıyordu, bu da kötü haber var demektik.

Melanie kiremidi yeniden yerine koyarken ben de etrafı kolaçan ettim.

Aynaların birinde karanlık bir silüet vardı. Kara Bıçak elini kaldırıp bir kez salladı, neredeyse bana "isimsiz kız" diye seslendiğini ve arkadaşlarım hakkında yaptığı o iğneleyici yorumlarını duyar gibi olmuştum.

"Hazır mısınız?" Melanie kukuletasını başına geçirdi.

“Sanırım ikimizin de gelmesi iyi oldu yoksa birimiz dönüp diğerini çağırmak zorunda kalacaktık.”

“Evet.” Yeniden kafamı kaldırdığımda Kara Bıçak kaybolmuştu. Onu görebildiysem o kendini gösterdiği içindi. Ki bu da beni takip edip etmediğiyle ilgili sorumu cevaplamıştı. Şu andan itibaren saraya giriş çıkışlarımızda çok daha dikkatli olmalıydık.

“Ters bir durum mu var?” Melanie omzuma dokundu. “Aklın başka yerde gibi.”

“İyiym. Sadece birini gördüm sandım.” Neden ona Kara Bıçak’tan bahsedemiyordum? Hoş, o da bana karşı tamamen dürüst davranmıyordu. “Takip edilmediğimizden emin olalım, ne olur ne olmaz.”

Melanie alaycı bir havayla güldü. “Sanki şimdiye dek takip edildik de...”

Yine de Kara Bıçak bizi görmüştü. Rapor bırakma yerimizi değiştirmemiz gerekiyordu.

Thornton’a giderken kendimizi çatı takibinden saklanmak için şapkalarımı ve eşarplarımızı takarak kalabalığın arasından geçtik. Birine çarptım ve özür dilerken gümüş bir bilezik çaldım; Balık Kartalları bunu satın oğlanlara yeni birer çizme alabilirlerdi. Beyaz Bayrak’a girdiğimizde ellerimizi kendimize sakladık, nitekim buradaki insanlar bizim kadar fakirlerdi.

Bayraklar’da gaz lambaları yoktu, bu da doğru düzgün insanların çoğunun hava karardığında ellerinden geldigince içerilere girmesi demekti. Gece vakti sokakta sadece çeteler, sarhoşlar ve evsizler kalırdı. Biz de bu sonuncu grupta yer alarak Thornton’da aldığımız şapkalarımızı ve eşarplarımızı attık. Yürüyüşümüz boyunca gözlerim

sürekli çatıda, Kara Bıçak'ın tanıdık silüetini arıyordu. Ama kimse yoktu, en azından görebildiğim kadarıyla.

Gerçi bu, orada olmadığı anlamına gelmezdi.

Tavus Kuşu Hanı pek eli yüzü düzgün bir yer değildi. Yıkılmaya yüz tutmuş kirişleri ve kepenkleri üzerindeki boyaları solmuş tavus kuşu tüyleri resmi ile bilinirdi. Buradaki pencereler sadece açılmış deliklerden ibaretti, camları yoktu. Haliyle müşterilerin bağırışları, kahkahaları ve sağa sola sataşmaları olduğu gibi handan dışarı taşıyordu. Batı yüzünde bulunması gereken ayna çatlamış, yansıması bozulmuştu.

Sıcak ve gürültülü bara girerken çatıları son bir defa daha kontrol ettim. Kalabalığın arasından geçerken burnuma gelen iğrenç tütün ve bayat bira kokusu midemi bulandırdı. Adamın biri elini bacağıma doğru uzattı ama hançerimi kınından çıkarınca geri çekildi. Barın arkasındaki merdivenlere ilerlerken "Buraya, bu şekilde gelmekten nefret ediyorum," diye mırıldandı Melanie.

"Ben de."

Yukarı çıkarken merdivenler gıcırdıyordu. Kullanılmamaktan ötürü üst katta ağır, küflü ve tozlu koku karşıladı bizi; birçok insan buraya gece kalmak için değil de ucuz bira ve gelişigüzel arkadaşlık etmek için gelirdi.

Kapıyı hızlıca şifremizle tıklatıp açarken içimi tuhaf bir his kaplamıştı.

Odada tek bir mum yanıyordu. Patrick o mum ışığı altında bir kâğıt yığınıncıyı inceliyordu. Yüzündeki bıçakvare hatlar gölgede daha da keskin görünüyordular, Theresa ve Connor yatakta oturmuş kestiriyorlardı. Üzerlerinde yırtık pırtık battaniyeler ve eski kıyafetler vardı.

“Birkaç saat daha beklemiyordum sizi.” Patrick başını işinden kaldırıp bakmamıştı bile. Onun ilgisine ancak gerekli olduğunda nail olurduk.

“Belge bırakma yerimize beraber gitmiştik,” dedi Melanie. “Oradan da doğruca buraya geldik.”

“İkiniz birlikte raporu anca şimdi mi getiriyorsunuz?” Patrick önündeki kâğıtları masanın diğer tarafına atıp bize baktı, avucunu açmış bekliyordu.

Theresa ile Connor esneyerek uyandı ve doğrularak sesin geldiği yöne doğru baktılar. Theresa’nın gözleri kan çanağı gibiydi, teni ise kabarmış, tahriş olmuştu. Ağlamıştı. Connor da aynı şekilde.

Raporu Patrick’e uzatırken baştan ayağı ürperdim. “Ne oldu? Bizi neden çağırdın?”

“Bazı gelişmeler oldu.” Raporun mührünü kırdı ve Melanie’nin ona olan meraklı bakışlarını görmezden gelerek okumaya başladı. Haber ne olursa olsun o raporu okumayı bitirene kadar duyamayacaktık. Her ne ise kötü bir haber olduğunu kesindi. Patrick hariç hepimiz içten içe huzursuzduk. O ise her zaman olduğu gibi görünüyordu.

Birkaç mum daha yakıp kepenklerin kapalı olup olmadıklarını kontrol ettim sonra da pencere denizliğine yaslandım. Connor hızla yanıma koşarken Theresa üzgün gözlerle bakıyordu. Connor’ın kıvrık saçları iyice uzamıştı, yataktan yeni kalktığı için dağınık görünüyordu. Yüzü benek benek kızarmıştı.

“Hey,” diye fısıldadım ona önceden yazdığım mektubu uzatırken. Şu an çok anlamsız geliyordu. “İyi misin?”

Başını iki yana salladı, sesi korku dolu gözyaşları eşliğinde kalın çıkmıştı. “Patrick, kendi hazır olana kadar

hiçbir şey söylemememi istedi.”

Çünkü duyuruları sadece Patrick yapardı.

Elimi cılız omzuna bastırdım, şu an için ona verebileceğim tek teselli buydu.

Melanie, Theresa’nın yanına yatağa otururken baktık. Önceleri, sürekli çektiğimiz açlıktan ve çalışmaktan ötürü incecik olan bedenleriyle abla kardeş gibi dururlardı. Şimdiyse aralarındaki fark son derece barizdi. Melanie’nin cildi, Kartallar’ın yüzünden gözünden eksik olmayan yağdan kirden arınmıştı ve tertemizdi, düzenli yediğimiz yemekler sayesinde yüzü ve kolları dolmuştu. Theresa’nın ise tam aksine köprücük kemikleri çıkık ve keskin görünüyordu.

Patrick sayfaları çevirip iç çekerken biz de gergin bir sessizlik içinde bekliyorduk. Sonunda raporu ileri ittirdi ve gözleri, son derece açık bir hayal kırıklığı ifadesiyle Melanie’den bana döndü. “Bu mu yani? Direnişçi gruplarla ilgili hiçbir şey bulamadınız mı?”

Karnım düğümlendi. İçindeki sıkıntı ve Kara Bıçak’ın beni seyretmesi yüzünden raporu değiştirmeyi unuttum.

“Ne?” Melanie şok olmuş bir şekilde yataktan fırladı. “Direnişçi grupları bulduk. Hatta *ben* buldum.”

Herkes gözünü bana çevirdi. Saniyeler geçmek bilmiyordu.

“Ne yaptın sen?” Melanie kâğıdı eline aldı. Onun el yazısıyla yazılmış mektuba bakarken ağzı bir karış açık kalmıştı. Sayfalar süzülerek yere düştü. “Wilhelmina. Raporumu mu değiştirdin?”

Çenemi kaldırdım. “Evet.” İnkâr etmenin anlamı yoktu, açıklamaya çalışmak hiçbir işe yaramazdı. Sadece beni

zayıf gösterirdi. Patrick'in yüzüne bakarken kalbim deliler gibi atıyordu. "Grupları henüz bilmesen iyi olurdu."

"Öğrenemeyeceğimi mi sanıyordun?" Yüzünde duygudan eser yoktu ama gözlerinin beni inceleyip yeniden değerlendirildiği görülebiliyordu.

"Öğreneceğini biliyordum." Pencere kenarından doğruldum ve ellerimi belime koydum. "Indigo Krallığı'nın artık onların peşinden gitmeyeceğinden emin olmak için yapılması gerekenleri bile yaptım."

"O zaman tek istediğin benim öğrenmememdi." Ayağa kalktı. "Bilgi saklayıp saklamama kararı sana ait değil. Aecor'u yeniden dirilteceksem..."

"Bir karar vermek gerekiyordu." Sesim titredi ama sadece bir anlık. "Bir karar vermem gerekiyordu çünkü ben kraliçe olacağım. Aecor benim krallığım."

Patrick Melanie'ye döndü. "Sende liste var mı?" Ona, Melanie'ye, Balık Kartalları'na ihanet etmemişim gibi gayet sakindi.

"Yanımda değil. Bir sonrakinde bırakırım." Omuzları gergin, sesi stresliydi. Normalde duygunlarını gizlemeyi en iyi başaranlardan biriydi ama Patrick'in yanında bir anda şeffaflaşıyordu. Ona resmen tapıyordu. Hepsi tapıyordu. Ama ben... Ben ne yaptığımdan tam emin değildim.

Patrick öfkeliydi. Göstermiyordu ama sertti. Her zaman olduğundan daha katıydı.

Şu an bu endişemi göz ardı ederek "Önceden bahsettiğin haberler nedir?" diye sordum duruşumu değiştirmeden.

Patrick başını kaldırıp bana baktı. "Sonra. Sarayda geçirdiğin zamanı göz önüne alarak sana vereceğim başka görevler var."

Başka görevler mi? Az önce onun değil benim kraliçe olacağımı söylediğimi duymamış mıydı?

“Birini öldürmeni...”

“Hayır.” Neredeyse tanıyamadığım ses tonumun altında çok güçlü bir his vardı. “Kimseyi öldürmeyeceğim. Bunu sana daha önce de söylemiştim. Balık Kartalları katil değil.”

Oda yeniden sessizliğe büründü. Connor yeniden yatağa dönerek kan çanağı gözlerle bakan Theresa’nın yanına oturdu. “Ben Aecor kraliçesi olacağım. Skyvale Sarayı’na gizlice girmek ayrıydı. Melanie’yle yaptıklarımız sayesinde Aecor’lu askerler ailelerine dönecek. Indigo Ordusu yanlış yerleri ararken direnişçi gruplar güvende olacak.”

Patrick’in bakışları deliciydi. “İyi iş çıkardınız, aferin ama bu işinizin bittiği anlamına gelmiyor.”

Hayır, bitmemişti. Bitmeye yakın bile değildi.

“Kimseyi öldürmeyeceğim.”

Patrick başını eğdi. “Öldürmeyeceğini görebiliyorum.” Öne doğru bir adım attı, sesi kısık, boğuk ve tehditkârdı. “Ama artık yardımınıza ihtiyacın olmadığına karar vermeden önce seni dokuz yıl önce yetimhaneden kurtaranın kim olduğunu hatırlamanı istiyorum. Aecor’a döndüğümüzde sen kızıl tahtta otururken seni orada tutmak için kim savaşıacak?”

Sıkmaktan çenem ağrıyordu.

“Ben savaşacağım Wilhelmina, senin için. Aynen yıllar önce sana ettiğim yeminde olduğu gibi. Sandığın kadar akıllıysan beni de kralın olarak yanına alırsın ve Aecor’un en azından bir tane güçlü lideri olur.”

Ne?

Tam önümde durmuş gözlerimin içine bakıyordu. “Tek Gece Savaşı’nın keşmekeşinde kaybolmuş tek gerçek mirasçı. Bir kraliçe yeniden yükselecek. Zaferin zarafeti tarih kitaplarında ışıldayacak. Ve kraliçenin yanında Aecor Devrimi’nin kahramanı yer alacak.”

“Kralım olmayacaksın.”

Gözleri birer çizgi halini almıştı. Yatakta oturan Theresa ve Connor kaskatı kesilmişlerdi.

“Generalim olacaksın. Danışmanım. Hatta belki arkadaşım. Ama asla kralım olmayacaksın.”

Aşağı kattan sarhoşların bağırış çağırışları geliyordu. Dışarıda rüzgâr uğulduyordu. Uzaktan köpek havlamaları duyuluyordu. Ama odanın içi, boğucu bir sessizliğin hüküm sürdüğü gerilimli bir ada gibiydi.

Geri adım atmadım, çenemi o kadar sert sıkıyordum ki ağrıyordu.

Patrick ise o katı yüz ifadesiyle bakmaya devam ediyordu. “Göreceğiz, Wilhelmina.”

Kâğıtların hışırtısı bakışmamızı bozdu. Connor ona yazdığım mektubu okuyordu.

“Bizi bu akşam buraya neden davet ettiğini söyle.” Theresa ve Connor’ın yanına yürüdüm. “Neden ağlıyorlardı?”

“Haberı vermek için seni buraya çağırmak isteyen onlardı.” Patrick zafer kazanmış gibi duruşunu daha da dikleştirmişti. “Ronald’dan levazım kafilesi göreviyle ilgili bir haber aldım.”

“Quinn’in görevi.”

“Görev başarıyla tamamlandı. Malzemeler kaçırıldı ve saklandı.” Patrick’in ses tonunda zerre kadar duygu yoktu. “Ama maalesef Quinn ve Ezra öldüler.”

ON BEŞ

“Ne demek öldüler?” Kelimeler küçücük odanın içinde kocaman bir uçurum varmış gibi geliyordu kulağa. Pence-
renin etrafındaki çatlaklardan içeri giren soğuk havayla
birlikte kaskatı kesilmiştim. Connor ve Theresa birbirile-
rinin tuttukları ellerine bakıyorlardı.

Patrick önündeki kâğıt yığınına karıştırırken iç geçir-
di. “Al, Ronald’ın raporu.”

Kâğıdı elinden kaptım ve okumak için muma doğru
tuttum. Ezra malzeme çalarken yakalanmıştı, Quinn
yardım için koşmuştu ve ikisi de öldürülmüşlerdi. Ronald
olanları bulunduğu yerden görmüş, onları kurtarmaya
çalışsa da çok geç kalmıştı. Geldiğinde kardeşler çoktan
boğazlarından bıçaklanmışlardı, kafile korumalarından
biri olduğundan olanları umursamıyormuş gibi davran-
mak zorunda kalmıştı.

Gözümü yeniden Patrick’e çevirirken kâğıtlar elle-
rimden düştü. “Sen yaptın bunu. Onları bu göreve sen
gönderdin. Sana çok tehlikeli olduğunu söylemiştim ama
yine de gönderdin.”

“Hepimiz riskler alıyoruz...”

“Evet biliyorum. ‘Yaptığımız her şeyde hesaba katılan riskler mevcut.’ O zaman daha iyi hesaplamaya başla Patrick. Elimizde o kadar çok Kartal kalmadı çünkü.”

Patrick duruşunu dikleştirdi. “O malzemelere ihtiyacımız olacak, Indigo Ordusu’nun eline geçmesine izin veremezdik.”

“Hayır!” Yumruğumu masaya vurdum. “Indigo Ordusu’nun pek de önemsemeyeceği az miktarda malzeme için alınan aptalca bir riskti. Onları Aecor’a getirmelerini sağlamalıydın, Aecor’daki bağlantılarımız onları çalabilirdi. Bunun yerine yapabileceğiniz yüzlerce farklı şey vardı...”

Patrick topuğu üzerinde döndü ve odadan çıktı. Kapıyı da arkasından çarptı.

Melanie kollarını göğsünde kavuşturdu ve omuzlarını indirdi. “Harika. Mutlu musun? Onu incittin.”

Sıkmaya devam ettiğim çenemin arasından konuştum. “Öyle mi? Quinn ve Ezra öldüler. Patrick’in hislerinin benim için bir önemi yok. Ve sen! Sen de ona oy vermiştin. İkiniz de sorumlusunuz.”

Gözleri, ona tokat atmışım gibi irileşti ve dönerek Patrick’in arkasından o da odayı terk etti.

Kalbim onun ihanetiyle sancıyordu ama ayakta kalmaya zorladım kendimi. Theresa ve Connor hâlâ buradaydı, ikisi yatakta iyice büzüşmüş oturuyorlardı.

Derin bir nefes aldım ve duruşumu yumuşattım. “Çok üzgünüm Rees. Connor.”

Theresa gözlerini kaldırdı. “Sence değdi mi? Bir krallığı geri almak için böyle yaşamaya değer mi?”

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Sanki söylenecek bir şey

vardı da... Her ne kadar denemek istesem de başkalarını teselli etmekte iyi değildim.

Hepimiz acının bir gün dineceğine güvenmek, bu yaralarımızın iyileşeceğine inanmak için çok fazla ölüm görmüştük. Hayır, bizim için sadece intikam vardı.

“Onlara kendimizi affettireceğiz Rees.” Sözler ağzımda acı bir tat bırakmıştı. Quinn ve Ezra ölmüşlerdi. Böylesi bir fedakârlığı nasıl telafi edebilirdim ki? Bu, günün birinde kesinlikle başaracağımızı bildikleri için yaptıkları bir fedakârlık değildi. Onları geri getirip hak ettikleri hayatı onlara veremezdim. “Aecor’a döndüğümüzde onlar için anıt yapacağız. Haftalarca yas tutacağız, anma günleri olacak. Diğerlerini unutmadığımız gibi onları da unutmayacağız.”

“Belki ben onlarla gitseydim...” Connor dudağını ısırırdı. “Yardım edecek bir şey yapabilirdim.”

“Hayır.” O da gitseydi neler olabileceğini düşünmemeye çalışarak omzunu sıktım.

“O benim en iyi arkadaşımdı.”

“Öyle olduğunu biliyorum.” Theresa ve Connor’a sıkıca sarıldım. Onları bırakmaktan nefret ediyordum ama kapının dışından Patrick ile konuşan Melanie’nin sesi geliyordu ve döndüklerinde burada olmak istemiyordum. Şu an Patrick’in yüzünü görmek istemiyordum.

Fısıldayarak veda ettikten sonra hanın penceresinden fırlayıp çatıya çıktım.

Gecenin içinde dolanırken kalbim, ruhum, zihnim adeta uyuşmuştu. Amaçsızca çatıdan çatıya geçiyordum. Quinn ve Ezra ölmüştü.

Ölmüştü.

Çünkü Patrick onları üstesinden gelemeyeceklerini bildiğim bir göreve göndermişti. Aptalca bir oylama yüzünden geri adım atmıştım hâlbuki ayak diremeliydim. Patrick'e beklemesi ya da daha deneyimli birini göndermesi ya da bu işe hiç kalkışmaması için ısrar etmeliydim.

Onları korumalıyım.

Askerler kılıçlarını çektiklerinde ne çok korkmuşlardır. Derinden ve yakıcı bir acı hissettiklerinde ve bir süre sonra artık hiçbir şey hissetmediklerinde. Son anlarında birbirlerine sarıldıklarında.

Patrick onları oraya göndermekle hata etmişti.

Yanımda kral olacağına izin vereceğimi düşünmekle hata etmişti. Böylesi konularda bile yanıliyorken Aecor'u geri alma yöntemimiz ya da kraliçe olabilme yetilerim hakkında nasıl bir çıkarımda bulunmak gerekirdi?

Belirsizlik tam bir sis gibiydi, ağır ve kör edici. Dostlarım ve krallığım için en iyi olanı yapmak istemiştım ama en iyi olan neydi?

Ah keşke annemle babam hayatta olup bana yardım edebilselerdi.

Can sıkıntısıyla Beyaz Bayrak'ın en yüksek noktasına tırmandım ve aşağıda bir yerlerde hafiften gelen keman sesine kulak verdim. Quinn hep keman çalmayı öğrenmek istemişti. Batı yönünde gök gürlüyor, hızla esen soğuk rüzgâr kıyafetlerimden içeri doluyordu. Gözlerimi kapatıp yaklaşan fırtınanın kokusunu içime çektim. Havada dolaşan tılsım dalgaları Beyaz Bayrak'ın iğrenç kokusunu bastırıyordu.

Kemanın yaylarından bir anda tiz bir ses çıktı ve sisin arasından bir cıglık koptu.

Yuvarlandım, kuvvetli rüzgâr beni çatıdan düşürmeden önce zar zor tuttum kendimi ve sokaktan yeniden bir çığlık duyuldu. Bir kızın inceden gelen çığlığı.

Çaresizce kendimi aşağı doğru, neredeyse boş olan sokaklara attım. O anda arnavut kaldırımli yolun karşısından tam ayağımın dibine bir keman yayı geldi. Kollarından bir kısmı kopmuştu ama yay hâlâ sağlamdı.

Yayı alıp çığlıkların geldiği yöne koştum.

İri yarı bir adam, Quinn'den pek büyük sayılmayan bir kızın üzerine yürüyordu. "Otuzda anlaşıştık. Bana yirmi beş ödedin, borcunu ver." Kız sendeleyerek geri çekilip de dükkânın duvarına sırtı değdiğinde adam da küçümseyici kahkahalarla gülüyordu.

"Başka param yok."

"Bu ne peki?" Başıyla, yerde atılmış oyuncak gibi yatan kemanı gösterdi.

"Ama o zaman çalışmam..."

Adam kızın yüzüne sertçe bir tokat attı. Kızın yüzünde önceki vuruşlarından kalan kırmızı izler görünüyordu.

Yılların eğitimiyle adımlarım sessizdi o yüzden beni anca keman yayını elimde silah gibi tutarak gölgeden çıktığımda fark edebildiler. Vurabileceğim mesafeye yaklaşıırken adımlarımı yavaşlattım. "Kızı bırak." Sesim, üst üste kopan gök gürültüleri arasındaki ölümcül sessizlikte başka birine aitmiş gibi çıkmıştı.

"Ne yapacaksın?" Adam bir yüzüme, bir elimdeki yaya sonra yine yüzüme bakarken yaptığı iş bölündüğü için öfkeli görünüyordu. "Ne o? Bir kemancı daha mı?"

"Keman çalmayı hiç denemedim ama çalsam gayet başarılı olurum diye düşünüyorum." Keman yayını adamın

boynuna indirdim. Ahşap çubuk deriye çarpınca şlak diye bir ses çıkardı. “Sesi güzel geldi. Dur bir daha deneyeyim.”

Adam küfrederek geri adım attı.

Uzun ve kendinden emin adımlarla adama doğru ilerledim, yüzüne, boğazına ve omuzlarına arka arkaya vurdum. Her defasına yüzünü buruşturuyordu ta ki onayden vurmada önce elini kaldırıp da yayı tutana kadar. Yay, adamın tutmasıyla kırıldı.

Geri çekilmeye çalıştım ama adam benden güçlüydü ve sıkıca tuttuğum yayı hızla çekti.

“Kimsin sen?”

Konuşmak istemiyordum. Dövüşmek istiyordum.

Tılsımlı rüzgâr karanlık sokaklarda kuvvetle esiyordu ve ben de sonucun ne olacağını düşünmek yerine hislerimin beni ele geçirmesine izin vermiştim. Adamın çenesine sert bir yumruk attım. Karnını tekmeledim. Tıpkı genç kıza yaptığı gibi ben de onu binaya doğru fırlattım, avucumun sert kısmıyla dişlerine vurunca ağzında bir şeyler çatırdadı ve çenesinden aşağıya kan sızmaya başladı.

Homurdanarak bana vurmak üzere döndü ama bileğini ve omzunu yakalayıp bacaklarının arasını tekmeledim. Bir haykırıyla kasıklarını tutarak iki büklüm oldu.

Pis pis güldüm ve kırık keman yayını alarak kızın yanına gittim. “Yeni bir yaya ihtiyacın olacak.” Kırık parçaları ve daha önce çaldığım gümüş bileziği ona verdim. Ona verdiklerimi ne yapacağını bilmez ellerle aldı. “Şimdi koş git, haydi!”

“Teşekkür ederim!” Durup kemanını aldı ve sonra so-

kağın aşağısına doğru koşmaya başladı.

Birden ensemde bir ağırlı hissettim, adam bana vurunca gözümün önünde beyaz şimşekler çakmaya başladı.

Hançerlerimi çektim ve ona döndüm. Artık beni durduracak hiçbir şey yoktu.

Kanının keskin kokusu, çürümüş, bozulmuş iğrenç çöp kokularının arasından sıyrılarak sokak boyunca duyulabiliyordu. O boğazını ve yüzünü savunmakla uğraşırken ellerine, kollarına, ulaşabildiğim her yerine ince kesikler attım.

Adamın doğru düzgün bir eğitimi yoktu, sadece kocaman eliyle insanları korkutmaktan hoşlanan eşkıyanın tekiydi. Göğsüne bir kesik atmama rağmen geri çekilmedi. Gömleği lime lime olmuştu.

Onu sert, daha sert tekmeledim, kesikler attım ve dükkânın taş duvarına sürükledim. İyice yorulmuştu, nefes almaya çalışıyor ama kesik kesik soluyordu. Daha fazla dayanamazdı. Şimdiden yığılıp kalmıştı, yüzünden akan kan kıyafetlerini sıırıslamak etmişti. Bakır kokusu burun deliklerime nüfuz ediyordu.

“Kaldır onu,” diye fısıldadım duvara. *“Uyandır ve tut.”*

Duvarın yüzeyi ısındı ve sıvılaştı. Duvar gitgide ısınırken, bedeninin altında kaynarken adam ağzını açamadan bağıırıyordu. Yanan etinin ve kıyafetlerinin kokusu gözlerimi yaşarttı ama taş onu gömleğinden ve derisinin dış kısmından tutarak yeniden soğuyup katılaşıırken içimden yükselen bulantıyı geri yutkundum. Adam inliyordu, bilinci yerinde değildi.

“Uyu,” dedim duvara.

Hançerlerimi kınından çıkarıp duygusuz bir tavırla

adama bakarken sokakta gök gürültüsünün sesi yankılanıyordu. Hançerin ucunu adamın karnına dokundurdum. Tek yapmam gereken ittirmekti.

O anda siyah eldivenli bir el bileğimi yakaladı.

“Yapma.” Bir erkek sesiydi; kısık ve tehlikeli.

Hızla dönerek siyahlar içindeki bu ince, uzun figüre doğru bir tekme savurdum. Geriye yuvarlandı ve sırtından kılıcını çıkardı. Karanlıkta kabataslak bir karalamadan ibaretti. Üzerine atıldım, kılıcıyla engelleyince iki metal çarpıştı. Bıçağım kılıcına sürtünerek aşağı kayarken diğer hançerime uzandım. Yeniden bileğimi yakaladı ve beni kenara fırlattı.

Vahşi bir çılgılla yeniden saldırdım. Kılıcı havada bir yay çizdi, beni yeniden durdurdu. Onun savunması geçmezdim.

“Dur!” Üç büyük adım atarak yaklaşıncı sırtım eşkıya tipli adamın yanında taş duvara çarptı.

Onun savunması karşısında eğilip ona vurmaya hazırlanırken gözümü kılıcından ayırmıyordum. Yuvarlanırken küçük çakıllar avuçlarıma ve bacaklarıma battı. Terden sıırılsıklam olan bir tutam saç görüşümü engelliyordu. Saçı çekmek için kolumu alnıma götürdüm ve siyahlı figür bu dikkat dağınıklığımdan faydalanarak sağ elimdeki hançeri aldı.

“Dur,” dedi yeniden. “Sen katil değilsin.” Diğer hançeri de benden uzaklaştırdı. Bıçaklarımın ikisi de sert zeminin üzerinde cınladı.

Gerçekler içimde çılgılık atarak çalkalanırken ellerim iki yana düştü.

Bu Kara Bıçak’tı.

Ve ben büyü yapmıştım.

Ayaklarımın üzerine kalkarken ona baktım, kalbim adrenalin etkisiyle deliler gibi atıyordu. “Beni takip etmeyi bırak artık.”

“İyi misin?” Kılıcını tutuşunu gevşetirken olduğu yerden ayrılmadı. Kaçmak istiyordum ama beni anında duvara mıhlayıp kılıcını boğazıma dayardı. Diğer adam yaptığım büyüyle duvarın kenarında sıkışıp kalmış, inliyordu zaten. Başı kımıldadı ama uyanmadı.

Skyvale’in üzerinde şimşekler çakıp gök gürlüyordu. Kara Bıçak ne yaptığımı anlamadan bacaklarımı hareket ettirip buradan gitmek istiyordum.

Görmüş olabilir miydi? Hayır, çok karanlıktı. Peki duymuş olabilir miydi? Bu kuvvetli rüzgârda zordu. Hava nem ve bekleyişin gerilimiyle çok ağırdı. Yaklaşan fırtınayı bekleyiş. Kara Bıçak’ın yapacağı hamleyi bekleyiş.

“Ona ne yaptın?” Etrafımda yavaşça adımlar atıp neredeyse öldürmek üzere olduğum adama yaklaşıırken kanunsuzun sadece gözlerini görebiliyordum.

Kara Bıçak kılıcını kabzasına koyup adamı incelerken ben de silahlarımı toplayıp geri çekildim. Uzun ve sessiz adımlarla. Omuzlarım içe doğru bükülmüş, hançerlerim kullanıma hazır. Kalp atışlarımı yavaşlatmak için umutsuzca, sessizce ve yavaşça nefesimi tuttum. Ne kadar denersem deneyeyim kendimi sakinleştiremiyordum. Kara Bıçak burada, büyü yaptığımın kanıtıyla beraberken olmuyordu.

Beş adım attım ve sokağın karşısında kemancının durduğu yere geçtim.

“Adam duvara kaynamış.” Kara Bıçak küfrederek dön-

dü. Göz açıp kapayıncaya kadar aramızdaki mesafeyi kapattı. “Bunu *sen* mi yaptın?”

“Ben gidiyorum.” Bir adım daha attım ama Kara Bıçak beni dirseğimden yakaladı ve tam kaldırırken hançerimi tutup eğdi. “Ben *gidiyorum*.”

“Gitmene izin veremem.” Belindeki keseden siyah bir ip çıkarırken bileklerimi eliyle tuttu. “Onu öldürebilirdin. Hoş, yardım edecek birini bulamazsam her halükârda ölecek.”

Kollarımı çekmeye çalışırken tüm bedenim titredi. İpi kesmek için hançerimi bile kullanamıyordum.

Sokakta buz gibi bir rüzgâr eserken öyle şiddetli titredim ki bıçaklarım ellerimden düştü. Kara Bıçak el ve ayak bileklerimi bağladı. Adam hızlıydı.

Ya da benim zihnim yavaştı. Belki her ikisi de geçerliydi.

Duvara kaynamış adam, kemancı kız, Quinn ve Ezra hakkındaki rapor, Patrick’in birlikte bir gelecekten bahsetmesi...

Hepsi birden çok fazlaydı.

Yoğun bir hıçkırık yükseldi boğazımdan.

Kara Bıçak beni Indigo Birliği’ne verirse en azından Melanie ile karşılaşmak zorunda kalmazdım. Göl hakkındaki söylentileri kovalamak zorunda kalmazdım.

Daha nasıl yapacağımı bile bilmiyorken bir krallığı yönetmenin endişesini yaşamak zorunda kalmazdım.

“Neyin var senin böyle?” Kara Bıçak yanımda ayağa dikilmiş yukarıdan bana bakıyordu.

Sokağın ortasında oturup kamburumu çıkararak çökmüştüm. Dizlerim göğsümde, el ve ayak bileklerim bağlı

bir şekilde duruyordum. İpleri çekiştirdiğimde gevşemişti bile. Biraz sonra elimi ayağımı hissedemez hâle geldim herhalde.

“Ne oldu?” Kara Bıçak, gecenin içinde uzun, karanlık bir gölge şeklinde yanıma çömeldi. Gökyüzü yeniden art arda gümbürtülerle sarsıldı. Kara Bıçak iç çekerek dizini yere koydu. “Şuradaki arkadaşın için yardım aramaya gidiyorum. Eğer ölürse...” Kanunsuz başını iki yana salladı. “Dua et ölmesin. Seni ne yapacağıma döndüğümde karar vereceğim.”

Bağlı olduğum iplerimi çektim ama iyice sıkmaya başlamışlardı.

“Kıpırdanıp durma.”

Kara Bıçak sokağın içinde gözden kaybolurken yağmur yağmaya başladı. İri damlalar kıyafetlerimi ıslatırken tir tir titriyordum ve duvardaki adam yüksek sesle inliyordu.

Gücümü hiçbir zaman birini incitmek için kullanmamıştım. Bazen hayalimde bir şeyler canlandırsam da daha önce hiç gerçeğe çevirmemiştim.

Eğer ölürse...

Yağmur kulakları sağır edercesine yağarken kafamı toparlamak için derin nefesler alarak yüzümü göğsümle dizlerimin arasındaki boşluğa koydum. Çizgiyi aşmış olsam da, adam hak etmiş olsa da şu an onu düşünemezdim. Serbest kalmam gerekiyordu. Saraya dönüp plan yapmalıydım.

Düşünmeliydim.

Dikkatlice elimi ayağımı bağlayan düğümleri bulmaya çalıştım. Düğümler alışılageldik değildi gerçi, en azından

dokunarak anlardım, görebilmek için çok karanlıktı. Bir ucu ya da düğümü çekmek işi daha da karmaşıktırıyor-
du. Tekrar büyü kullanabilir miydim? Hayır, havada tılsım
kokusu alıp ne yaptığımı anlardı. Zaten –tam olarak– ne
yapmaya çalıştığıma dair fikirler yürütmeye başlamıştı.

Keşke hançerlerime ulaşabilseydim.

Kaçabilirdim. Başımı kaldırıp bir sonraki yıldırım ışı-
ğını bekledim.

Anca iki yıldırımdan sonra metalin üzerinde parıl-
yan yağmur damlalarını görebilmiştim. Ellerim ve ayak-
larım bağlıken kaçmak akıl almaz derece garipti ama
biraz olsun ilerleme kaydetmeye başlamıştım. Yağmur
artsa da en yakın hançere yaklaşmıştım. Üstüm sıırılsık-
lam olmuştu, saçlarım kafama yapışmıştı. Parmaklarımı
gerip hançerin kabzasını tutmaya çalışırken dişlerim bir-
birine vuruyordu.

“Kaçmaya mı çalışıyordun?” Gölgenin ardından ka-
ranlık bir şekil beliriverdi. Kara Bıçak yeniden yanıma
çömeldi. Dizine kadar gelen çizmelerinden biriyle hançe-
rin üzerine bastı ve parmaklarım ahşap kabzadan ayrıl-
dı. “Polis yolda, o yüzden bana hemen cevap ver.”

Gözlerimi ona diktim, hareketsiz kalmaya çabalarken
çenem kasılmıştı.

“O adama ne yaptın?”

Sessiz kalmak her zaman en sevdiğim cevap olmuştur.
Ama sessiz kalırsam giderdi. Ben de büyüden tutuklanı-
r-dım.

“Onu yaraladım.” Yağmur aynı hızıyla aralıksız de-
vam ediyordu. Göğsümde buz gibi titreme dalgalandı.
“Onu öldürmeye çalıştım.”

Patrick'e Balık Kartalları'nın katil olmadığını söyleyeli daha bir saat olmamıştı.

"O kızı kurtarmak için neler yaptığını gördüm." Ağır-lığını diğer tarafına verdi ve dizinin birini çamurlu yere dayadı ve ulaşamayacağım şekilde hançerime basmaya devam etti. "Çok değişik bir bulmacasın. Hırsız. Abla. Savaşçı. Dahası da var." Durdu ve beni farklı bir açıdan inceliyormuş gibi başını eğdi. "Daha az önce bir kızı kurtardın ve ona saldırıyı büyüyle sakatladın. Seninle ne yapacağımı bilemiyorum isimsiz kız."

"Bırak gideyim." Ne kadar uğraşsam da sesim soğuktan titremişti. Kan dolaşımım yavaşladığından ellerim ve ayaklarım ağrıyordu. Elimi yumruk yapıp açarak parmaklarımdaki hissi kaybetmemeye çalıştım.

"Tekrar büyü kullanacak mısın?" Sesi boğuklaşmıştı ve ağzından çıkan kelimeler yağmur ve gök gürültüsü sesinin yarattığı ahenksiz gürültüde kaybolup gitmişti. "Sen de bir şeyler yakıp yıkmayı seviyor musun? Çünkü bu yaptığın pek de son çare gibi görünmüyordu."

"Emin ol, ben de en az senin kadar tılsımı durdurmak istiyorum." Belki de doğrudu çünkü sonuçta onun bunu ne kadar istediğini bilmiyordum. Ama benim gayet güçlü nedenlerim vardı. Korumam gereken koca bir krallık vardı.

"Belki öyledir." Beni bağladığı iplere dokundu ama soğuktan ve ıslaklıktan ötürü sadece hafif bir temas hissedebilmişim. Ama ondan kaçıp uzaklaşma isteğimin hepsini alıp götürmeye yetmişti. "Seni serbest bırakacağım," dedi nazikçe, "Ama karşılığında bir şey istiyorum."

"Sen bana adını söylemezsen ben de sana adımı söylemem." Baştan ayağa ürperdim.

Kara Bıçak'ın sesinde bitkin bir neşe vardı. "Gel gör ki sana adını sormayacaktım. Hayır, başka bir şey istiyorum. O kıza nasıl yardım ettiğini gördüm. Oraya hızla ulaştın, benden bile hızlıydın. Ve şu an o kız yaşıyorsa, senin sayende yaşıyor."

Quinn yaşayamadı ama maalesef. Ezra da öyle. Onlar benim ülkemin insanlarıydı ve ölmüşlerdi.

Yağmur daha sert yağmaya başlamıştı ve vücudum yeniden şiddetli bir titremeyle sarsıldı, Kara Bıçak da titremişti.

"O kız yaşayacak ve bu şekilde yaşayan tek kişi olmak zorunda değil." Kara Bıçak daha da yaklaşarak sesini yağmurda duyulacak kadar yükseltti. "Benimle gel. Bu akşam bana yardım et. Başkalarını da kurtar."

O kızı kurtarmıştım. Beni çatılardan inmeye mecbur bırakan acıyı yönlendirmek bencillikti. O kızın benim müdahalemlerle hayatta kalarak kemanını tamir edip yeniden çalacağını bilmek hoşuma gitmişti. Kara Bıçak'a katılacak kadar değildi ama –beni tutuklamak istiyormuş gibi görünmeyen– kanunsuzla polis arasında bir seçim yapacaksam tanıdığım düşmanı tercih ederdim.

"O zaman yaptıklarım için beni polise teslim etmeyeceksin öyle mi?"

Kanunsuz bir an düşündü. Yağmur damlalarının darbeleri saniyeleri oyalıyordu sanki ama sonunda başını iki yana salladı. "Bu defa değil. Sanırım ikinci bir şansı hak ediyorsun."

Başımı ellerime ve ayaklarıma doğru salladım, hâlâ ipekle bağlı durumdaydım. "Çöz beni."

Sesinde bir şeyler vardı, sanki bir rahatlama. "Bunu

söylemeni ümit ediyordum.” Beni çabucak çözdü.

Birkaç saniye sonra ayağa kalkarak kollarımı ve bacaklarımı esnettim. Ellerime, ayaklarıma keskin, coşku dolu bir his hücum etti.

Yağmur, duvara kaynamış ve neyse ki bilinci hâlâ yerine gelmemiş olan adamı örtüyordu.

Onu neredeyse öldürüyordum

Onu neredeyse öldürüyordum.

“Polis gelip onu alacak.” Kara Bıçak hançerlerimi aldı, havada döndürdü, bıçak kısımlarından yakalayıp ona saldırmayacağıma inanarak kabzalarını bana uzattı. “Bir maske taksan iyi olur.”

Hançerleri alıp kalçamdaki yerlerine taktım. “Maskem yok.”

“Bende fazla bir tane var.” Kara Bıçak kemerinde bir şey arandı ve ıslak bir kumaş parçası çıkardı sonra da o ince, narin şeyi avucuma bastırdı. Sadece yüzü değil birinin başını tamamen örtecek bir başlıktı. “Kaybederim diye her zaman bir yedek taşıyım.”

İpek kumaşı başıma geçirdiğimde misk kokusuyla karışık bir erkek kokusu almıştım. Islak olsa da nefes alabilecek kadar hafifti ve yüzümle boğazımı soğuktan koruyordu. Saçlarımı başlığın içine soktum. “Teşekkür ederim.” Kelimeler, fırtınanın gürültüsü ve curcunasında tuhaf ve cılız kalmıştı ama bir şekilde duymuştu ki başını sallamıştı.

“Haydi gidip bize ihtiyacı olan birini bulalım,” dedi. “Polis gelmeden...”

Ona baktım, ikimiz de siyah maskelerimizi takmış, bizi bir araya getiren o her zamanki düşmanlığı törpü-

lemeye çalışıyorduk. “Tamam. Benimle konuşacak ya da bir şey soracak olursan seni bıçaklarım.”

Yürümeye başladı. “Kabul.”

Gök gürültüsünün sesine polis çizmelerinin sesi de katıldığında Kara Bıçak’la birlikte gölgelerin içinde kaybolarak Bayraklar’a doğru koşmaya başlamıştık. Hırsızlarla, eşkıyalarla, çetelerle, Işıkadamlarla savaştık.

Konuşmadık, zaten yapacak bu kadar çok şey varken söyleyecek bir şey yoktu.

Fırtına geçip de doğu ufku aydınlanmaya başladığında maskeyi geri vermek istedim.

“Sende kalsın.” Şehirden uğultular, hayvan sesleri, tılsımlı yaratıkların çığlıkları yükselirken bile onun sesi sıcaktı. “Tekrar ihtiyacın olabilir.”

ON ALTI

Sabah uyandığımda başım zonkluyordu. Tüm vücudum önceki gecenin heyecanı ve hüznüyle sızlıyordu ama kendimi zorlayarak yatağın kenarına oturdum. Melanie'nin içeride dolanmasını dinledim. Birkaç dakika sonra odadan çıktı.

Ayaklarımı sürüyerek odadan çıktığımda saat kulesi onu vuruyordu. Kahvaltı masada hazırды, Melanie yarısını yemişti. Boş tabağın içinde ufak bir not ve bugünün tarihiyle birlikte bir yığın davetiye kartı vardı. Melanie, dün geceye rağmen bugünkü etkinliklerimi ayarlamıştı.

Kendime biraz çay koyup oturdum ve bu siyah renkli acı tadın mucizesini gerçekleştirmesini beklerken onun düzgün el yazısıyla yazdığı nota baktım. Her paragrafın ilk harfi haricinde herhangi bir süsleme yoktu ve kalem darbeleri istikrarlı bir şekilde koyu ve düzgündü. El yazısı da kendisi gibiydi: samimi, emin ve güvenilir.

En azından şu son zamanlara kadar.

J—
Sarayın bahçelerinde yürüme ve sera gezisi daveti aldım. Bahçeciliği ne kadar çok sevdiğimi bilirsin.

Sen de davetlisin elbette ama sen muhtemelen Leydi Meredith'ten gelen teklifi kabul edersin diye düşündüm. O, Leydi Chey ve birkaç kişi daha ıgne işi için hanımlar salonunda buluşacaklar.

Belki öğle yemeginde görüşürüz.

M—

Davetiyelere şöyle bir göz attım. Elbette Meredith'ten gelen davetiye de aralarındaydı.

Çabucak kahvaltımı tamamlayıp giyindim, güzel görünmemde bana yardımcı olacak kişi çoktan gittiğinden saçlarımı toplayarak uzun ve sade bir şekilde ördüm.

Diğer etkinliklerin yer ve zaman bilgilerini zihnime yazarak daha önce gittiğim salona doğru yola koyuldum.

Vardığımda diğer kadınlar çoktan odayı doldurmuşlardı bile, çoğunu geçen seferden hatırlıyordum. Meredith yine kanaviçesiyle meşguldü, Chey onun sağına oturmuş örgü örüyordu. Düşesin diğer tarafındaki sandalyede ise daha önce pek ilgi göstermediğim eğirmen ile yünler duruyordu. Aman ne harika! Unutmamışlardı.

İçeri girmemle birlikte bütün kadınlar gülümsedi ve Meredith yanındaki sandalyeye eliyle vurdu. "Hoş geldin Julianna! Bize katılmana çok sevindik."

Yerime oturup kadınların ellerindeki işleri hakkındaki tartışmalarını dinledim; yaptıkları parçaları nasıl birleştirip dikeceklerini, o parçalarla başka neler yapabileceklerini. Meredith Chey'e dönünce diğerleri de onların

konusmasına kulak kesilmişlerdi.

“Dün geceki fırtınanın, peşi sıra birkaç tılsımlı yaratık getirdiğiyle ilgili bir söylenti var.” Konuşan kız, Meredith’in genç ve havai leydilerinden biriydi. “Kara Bıçak’ın bütün gece onları öldürdüğünü söylüyorlar.”

Gözlerimi taranmış yüne çevirdim.

“Sen de gayet iyi biliyorsun ki bu, onun işi değil.” Meredith başını iki yana salladı. “Bir yakalanırsa tutuklanır.”

“O adam bir hayalet,” dedi kız. “Ve polis hayaletleri yakalayamaz.”

“Gerçek bir insan,” dedi Margot adlı kadın elindeki iğne oyasını indirip öne doğru eğilerek. “Bence Kara Bıçak, Lord Daniel.”

Chey muzipçe güldü. “Dün gece Lord Daniel ile değil miydin?”

Margot kızardı ve birden onu Meredith ile Tobiah’nın nişan balosunda gördüğümü hatırladım. Prens, herkes neyin ne olduğunu bilse de Lord Daniel gibi bazı insanların Kara Bıçak’ın kendileri olduklarını *söylemenin* hoşlarına gittiğinden bahsetmişti.

“Peki senin de canavarları öldürmene izin verdi mi?” diye sordu Chey.

“Biraz daha şarap getirmeme izin verdi.” Margot kıkırdayarak elindeki işe döndü. “Canavarların ve Işıkkadamların hakkından gelmekle ilgili çok güzel hikâyeleri var.”

“Çünkü hepsi uydurma.” Meredith başını iki yana salladı. “Hayır, gerçek Kara Bıçak Lord Daniel gibi masum biri değil. Ne tür bir adam kendini gizleyip kanunsuz biri olur ki? Şüphesiz, Daniel gibi yakışıklı bir yatak arkadaşı olan biri olamaz.”

“Kara Bıçak’ın tılsımın sonunu getireceğini söylüyorlar. Bayraklar’daki rahiplerin onun hakkında kehanette bulunduklarını duydum.”

Meredith gözlerini yine devirdi. “Onlar *Bayrak* rahipleri.”

“Aynen.” Chey dik duruşunu bozmamıştı. “Saray şapelinin rahipleri ya da Solemn Hour Katedrali’nden herhangi biri kehanetlere başladığında bu fikirle mutlu olabilirsin. Ama diğer türlü Bayraklar’dan gelen herhangi bir şeyi dikkate alma.”

“Peki ya Veliaht Prens Tobiah’nın tılsımı durduracağı ile ilgili inanışlar?” İçlerinden biri kıs kıs gülünce gözler Meredith’e döndü.

“Şayet tılsımı durdurursa,” dedi Meredith “Bu çok çalışıp çabaladığı için olacak. Hanedanlıkların bir kral hakkında anlattığı saçma hikâyeler yüzünden değil.”

“Hikâye nedir?” diye sordum. “Majestelerinin tılsımı durduracak kişi olmasıyla ilgili herhangi bir hikâye duymadım hiç sanırım.”

“Ah, halktan bazı kişilerin uydurduğu bir hikâye işte.” Meredith başını iki yana salladı. “Dört hanedanlığı biliyorsun değil mi? Bu hanedanlıklar ailenin nereli olduğu değil de senin nerede doğduğunla ilgili oluyor. Gerçi aileler toprak sahibi oldukları yere bağlı olmayı seçiyorlar.”

“Evet, hanedanlıklar daha önce açıklanmıştı.”

“Söylentiler, Majestleri Prens Tobiah’nın tılsımın etkisini azaltma komitesinin başına geçmesiyle başladı. Kral Terrell ve Kraliçe Francesca farklı hanedanlıklardan geliyorlar, keza anne babaları da. Prens Tobiah Ejderha Hanedanlığı’ndan ama büyükanne ve büyükbabasını da

sayarsan dört farklı hanedanlıktan gelen insanların torunu.” Hafifçe omuzlarını silkti. “Bu öyle çok nadir bir durum değil aslında ama alışılabilir bir durum da değil. Günün birinde Prens Tobiah’nın kral olması onu iyice müstesna bir konuma getirecek ve sıradan insanları bilirsin işte. Her şeyde bir işaret, bir batıl inanç bulurlar. Tılsım her şeyi yok etmeden önce onları kurtaracak birine inanmak istiyorlar, ümitlerini de geleceğin kralına bağlamış durumdalar.”

İşaretler ve batıl inançlar, tıpkı şehrin batı yüzünü ayınalarla kaplayan Kral İkinci Terrell gibi. Meğer ne kadar *sıradan* biriymiş öyle.

“Anladım. Açıkladığın için sağ ol.” Elimdeki eğirmene dönerek ağırlığını, sağlamlığını ve keskin kenarlarını inceledim. Onların kafasını ya da kendi kafamı yaracak olsam, artık hangisi onların bu saçma sapan sohbetlerinden en hızlı şekilde gerçek bir bilgi koparmamı sağlayacaksa, bu eğirmen son derece uygun bir silah olabilirdi. “Bayraklar’daki rahipler Kara Bıçak ve tılsım için ne diyor peki?”

“Bazıları Prens Tobiah için çalıştığını söylüyor ama bu çok gülünç o bir kanunsuz ve...”

O esnada salonun kapısı açıldı ve bütün hanımlar ellerindeki işi bıraktılar. Kraliçe içeri girdiğinde ufak, hürmetkâr birer reverans yaptılar. Ben de ayağa kalktım tabii ki. Odayı bir anda “Majesteleri” mırıldanmaları doldurdu.

Kraliçe Francesca zayıf ve sert görünümlü bir kadındı, mavi ipekten yapılmış yüksek belli tertemiz bir elbise giyinmişti. Kolları, omuzları ve gövde kısmında güneşlerle havada uçuşan kuşlardan oluşan işlemeler vardı. Bu-

nunla birlikte konuştuğunda ses tonu yumuşaktı. Hatta neredeyse çıkmıyordu bile. “Günaydın hanımlar. Sizinle birlikte çalışmamda bir sakınca var mı acaba?”

Hizmetçilere derhal onun için en uygun sandalyeyle birlikte daha kaliteli bir şarap getirilmesi emredildi.

Kraliçe hizmetçilerin arasından geçerek odanın diğer ucuna geldi ve hemen arkasından kapının eşiğinde iki genç adam belirdi: Tobiah ve James. Belli ki kraliçeye eşlik ediyorlardı.

İki adamın da sabahlamışlar gibi gözlerinin altı torba torba olmuştu. Ama James’in yüzünde ihtiyatlı bir ifade-sizlik varken Tobiah dudaklarını büzmüştü, beni nişanlısının yanında görmesiyle birlikte derin bir mutsuzluk hissetmiş gibi görünüyordu.

Yüzü, *neredeyse* beni sırf onun canını sıkmak için Meredith’le böyle çok vakit geçirdiğime ikna edecekti.

“Günaydın Leydi Meredith. Her zamanki gibi göz alıcı görünüyorsunuz.” Elini öptü, Meredith’in yaptığı işe hayranlıkla bakıp onun bu iğne işindeki becerisini överken tuhaf şekilde sevecen görünüyordu. Meredith’in de onun ilgisiyle birlikte yüzünde güller açmıştı. Yine de diğer kadınları selamlarken prensin gülüşü aşırı resmî ve sertti. Ardından bana döndü ve “Leydi Julianna, sizinle koridor-da konuşabilir miyim?” dedi.

Elimdeki yünü ve eğirmeni sandalyeye koyarken tüm gözler bana döndü. Prens ve korumasının arkasından gittim, yanından geçerken kraliçenin bir kaşu havadaydı.

Tobiah görgü kuralları gereği kapıyı açık bırakmıştı ama duyulmadan konuşabilmemiz için koridorda birkaç adım ileri yürümüştü. “Size bir not gönderecektim,” dedi.

“Ama böylesi daha kolay olur zannediyorum.”

Elimde prensin el yazısı örneği olsa çok güzel olurdu aslında. Hayal kırıklığımı göstermemeye çalıştım, eli de kendi gibi sıkıcıydı muhtemelen.

“Geçen günkü komitenin ardından bazı üyeler bana endişelerini bildirdiler.”

Başımı yana eğerek meraklı bir ifadeyle baktım.

“Bu toplantılara katılmaya devam etmeniz sizin için zorlayıcı olacağını düşünüyorlar. Üyelerin çoğu benzer kaygılar taşıdığından korkarım ki...”

“Anlıyorum.” Prensın sözünü kesmek kabalıktı ve bir düşes kesinlikle böyle bir şeye cüret etmemeliydi ancak yara almış bir gurur, cesur olabilirdi, o yüzden ben de bu riski göze aldım. Dudaklarımı birbirine bastırarak koridorun sonuna doğru, çerçevesi bir aynadan uzun süre önce ölmüş bir kraliçenin portresinin yansımasına baktım.

“Cinsiyetinizden ötürü olmadığına sizi temin ederim, sadece çok travmatik bir durum atlattığınız için. Beyefendiler yalnızca sizin ruhsal sağlığınız konusunda endişelendiler. Hepimiz canı gönülden iyileşmenizi diliyoruz.”

Prensın arkasında duran James’in elleri belinde kenetlenmiş, omuzları dik ve kaşları hafifçe çatıktı. Göz göze geldiğimizde başını belli belirsiz iki yana salladı.

Hepimiz komitenin beni neden istemediğini biliyorduk. Ne şanslıydım ki Balık Kartalları için ihtiyacım olan her şeyi öğrenmişim. Peki, göl ne olacaktı?

Kendi araştırmalarım her zamanki gibi devam etmem ve beni nereye götürüyorsa oraya gitmem gerekiyordu.

“Anlıyorum,” dedim yeniden ve prensin gözlerine baktım. “Elbette hayal kırıklığına uğradım. Endişeniz için

müteşekkirim de faydalı olabilirdim diye düşünüyorum.”

Prensın yüz ifadesini okumak zordu. “Maalesef nihai karar bu şekilde ama herhangi bir gelişme olursa sizi bilgilendireceğim. Umarım bu yeterli olur.”

İşte bu beklenmedik bir durumdu. “Teşekkür ediyorum.” Samimi bir ses tonu için çabalamama gerek kalmamıştı.

“Hanımlarla iyi bir gün geçirmenizi dilerim.” Döndü ve koridorda yürümeye başladı. James onun arkasından gitmeden önce özür diler bir ifadeyle gülümsedi.

Leydilerin yanına döndüğümde kadınlar yine yoğun bir çalışma içindelerdi. Kraliçe sağma soluna sıkıştırılmış yarım düzine yastık eşliğinde büyük bir sandalyede oturmuş, diğerleriyle birlikte çalışıyordu. Bana verilen- den daha ince bir eğirmende yün çeviriyordu.

Yerime otururken Meredith kaşını kaldırarak bana baktı. “Her şey yolunda mı? Üzgün görünüyorsun.”

Resmî bir şekilde ona gülümseyerek eğirmenimi aldım, bir gözüm de kraliçedeydi. “İyiyim. Teşekkür ederim.” Tüm gözler bana bakıyordu; bu muhtemelen bir fırsat olabilirdi. Bir yandan güçlü durmaya çalışıp bir yandan çenemi titreterek sesimi incelttim. “Tılsımın etkisini azaltma komitesine katılmak istemiştım. Yardımcı olabileceğimi düşünmüştüm.”

Meredith başını salladı. “Çok cesursunuz.”

“Tılsımlı topraklardaki beni işe yarar kıldığına inandığım deneyimim sağ olsun, maalesef komitenin çoğu benim uygun olmadığımı düşünmüş.”

Birkaç kadın memnuniyetsizliklerini belirten sesler çı-

karırken, birkaç tanesi de kaşlarını çattı. Kraliçe kendini elindeki işe vermişti ya da öyle görünüyordu. Chey başını iki yana sallayıp yüzüne baktı. “Kadınlar mütemadiyen hafife alınıyorlar. Onlar da erkekler kadar marifetli ve akıllı olabilirler, çoğu zaman da öylelerdir zaten. Sadece bu başarılarımız basitçe dikkate alınmıyor veya göz ardı ediliyor çünkü erkekler böyle olmasını beklemiyor ya da böyle olabileceğini bilmiyor.” Tuhaf bir şekilde gülümsedi. “Bu durumunuzu avantaja çevirerek kullanın. Hepimiz öyle yapıyoruz.”

Odada evetler uçuşup art arda başlar sallanırken ilk defa neler sakladıklarını merak etmiştim. Bütün hepsinin kendilerine has hayatları ve amaçları vardı.

Belki de onlar hakkında yanlış yargılara varmıştım. Onların bu saçma sapan sohbetleri, gerçek kişiliklerini bir yabancı olan benden sakladıkları küçük bir tiyatrodan ibaretti.

Kraliçe yünü eğirmene geçirirken nazikçe gülümsedi.

“Tavsiyeniz için teşekkür ederim,” dedim bir süre sonra. Birden içimde tuhaf bir yakınlık hissi dalgalandı. Hepimiz farklı kişiliklere bürünüyoruz ve onlarınkinin farkına şimdi varabilmişim.

Chey’e ya da Meredith’e ya da kraliçeye ya da buradaki herhangi birine, güvendiğimden değildi ama bu, söylediklerinin doğru olmadığını göstermiyordu. Buraya geldiğimden beri yaptığım tek şey fark ettirmeden bir sürü dolap çevirmekti.

Tobiah ile yaşanan olay bir başarısızlıktı ama beni amaçlarımdan alıkoyamazdı.

Kadınlar dağılır dağılmaz bazı generallerin çalışma odalarının olduğu koridorlarda, bazı cevaplar bulabilece-

ğim yerlerde dolaşmaya başladım. Ama hiçbir şey bulamadım.

Yapacak bir şey yoktu. Tılsımlı topraklara gidecektim.

Günler gitgide kısalıyordu. Saat kulesi akşam yediyi çaldığında güneş batı ufkunda iyice alçalmış, şehrin aynaları gün batımı ışıklarıyla parılıyordu. Daha sonra gökyüzü morumsu renklere büründü ardından da nihayet tamamen karardı.

Melanie henüz dairemize dönmemişti, dönmüş olsaydı bile ona ne diyeceğimi bilmiyordum. Dün akşam Patrick'le olanlar hakkında konuşur muyduk? Yoksa Quinn ve Ezra konusunda bir şey bilmiyormuşuz gibi mi davranırdık? O Patrick'e oy vermemiş ve iki dostumuz ölmemiş gibi?..

Siyah ipek, lambanın ışığında parladı, maske yatağımın altında, bu sabah yorgunluktan yalpalarken sokuşturduğum yerden görünüyordu.

Sonunda onu sakladığım yerden çıkarıp elime alarak üstünde Kara Bıçak'tan bir iz aradım. Saç, koku ya da bir kadının işlediği bir işaret. Ama hiçbir şey yoktu. Hatta maske şu an benim gibi kokuyordu ve onun bana ait olmadığını kanıtlayacak hiçbir şey yoktu.

Sende kalsın, demişti. Tekrar ihtiyacın olabilir.

Kadınlar salondayken şehirde birden çok tılsımlı yaratık olduğunu söylemişlerdi. Eğer doğruysa Kara Bıçak şu an onları avlıyor olmalıydı.

Kıyafetlerimi değiştirdim ve silahlarımı sakladığım yerden çıkardım. Çok yorgundum ama sefil hayatımı düşünmekten ya da aslında her zaman bildiğim ve inandığım konuları *sorgulamaktan* uyuyacak durumda değildim.

Ben de Kara Bıçak'ın maskesini belime takarak şehre doğru yola koyuldum.

Tam olarak nereye gitmek istediğimden emin değildim, dükkânların olduğu bölgede çatıdan çatıya dolandım ve sonunda küçük avlusunda çağlayarak akan bir çeşmesi olan küçük bir şapelin tepesinde durdum. Beş altı kişi etrafa sıçrayarak akan suyun çevresinde halka oluşturarak taşlı yola diz çökmüştü. Gecenin içinde sessiz bir ilahi göğe yükseliyordu.

“İyileşmek için bekliyorlar.” Kara Bıçak'ın sesi hemen arkamdan gelmişti. “Sadece bu çeşmeden su içerek bir hafta oruç tutmaları ve aralıksız dua etmeleri söylendi. Böyle yaparlarsa onları hasta eden her ne ise ondan arınıp iyileşeceklerdi.”

“İşe yaradı mı peki?”

Adam omuzlarını silkti. “Şimdiye dek iyi bir haber duymadım ama bir gün duymayı ümit ediyorum.”

“Hah!” Maskeli genç bir adam için fazla iyimserdi.

“Seni burada bulmayı beklemiyordum,” dedi.

Ayağa kalkıp bacanın arkasına geçerek aynaların görüntüsüne girmeden devam ettim. Kara Bıçak da çıt dahi çıkarmayan adımlarıyla beni takip etti.

“Belki de...” Belimden maskesini çıkardı ve iki parmağı arasında salladı. “Dua etmeye gelmemişsindir.”

Maske rüzgârda, onun karanlık gövdesi önünde bir gölgeden bir bayrak gibi sallanıyordu. “Beni tutuklayacak mısın?”

“Bugün değil. Yapacak çok işimiz var.” Maskeyi geri verdi. Ben hareket etmeyince ekledi, “Tabii sen tutuklanmayı istiyorsan o ayrı.”

Günlerimi, ölü bir kızın kimliğiyle sarayda gizli gizli dolanarak nasıl geçirdiğimi bilseydi eminim fikrini değiştirirdi.

“Senin de dediğin gibi.” Maskeyi aldım ve o anda şapelin avlusundan çılgınlıklarla birlikte büyük bir gürleme duyuldu. “Bugün değil.”

ON YEDİ

Bütün geceyi Kara Bıçak'la birlikte tılsımlı yaratıklarla dövüşüp Işıkadamları yakalayarak geçirdik. Gelen geçenler ya da kurbanlar tarafından görülme tehlikemiz olduğunda dönüşümlü çalışıyorduk böylece kimse iki kişi olduğumuzdan şüphelenmiyordu.

Hayır, ikimiz diye bir şey yoktu. Onun beni bulma konusunda olağanüstü bir yeteneği vardı ve büyü yapabildiğimi öğrendiğinde beni Indigo Birliği'ne teslim etmediği için ona borçluydum. *Henüz nedenini sormadım. Beni hâlâ teslim edebilirdi.*

Buna rağmen birlikte dövüştük ve iyi dövüştük. Duvarlara, çitlere yardım istemek için boyanmış, karalanmış siyah bıçak izlerini takip ettik. Onu tehlikeli bir çeteye karşı uyarmak için değiştirilmiş aranıyor posterleri ve satıcıların nerede ısıltı sattığına dair ipuçları bulduk.

"İşte burası." Kara Bıçak aşağıda, birbirine bitişik evlerin bulunduğu sokağı işaret etti. Her yer karanlık ve sessizdi. Etrafta hiç gaz lambası yoktu ve hilâl şeklindeki ay erkenden ufkun altına inmişti.

"Nereden biliyorsun?"

Posterleri katladı ve cebine koydu. “Evin üzerinde is lekeleri var. Burada gerçekten bir yangın olsaydı diğer evlere de zarar verirdi. Hayır, bu bir işaret. Işıltı kullananların buradan alışveriş yaptığını gösteriyor.”

Eliyle gösterince ben de beyaz duvarın üzerindeki is lekelerini görebilmiştım. “Peki, bu bilgiye güveniyor musun?”

“Evet,” dedi gözlerini evden ayırmadan. “Ama yarın akşam gideceğim oraya. Bu iş için birkaç malzeme daha lâzım.”

Bu akşam gitmediğimize sevinmiştım. Birkaç kez gizli gizli esnemiştım ve yatmadan önce yapmam gereken birkaç iş daha vardı.

Kara Bıçak ayağa kalktı ve Thornton yönüne döndü. “Yarın gelecek misin?”

“Muhtemelen gelemem.”

“Güzel. Yarın gece yarısı burada görüşürüz o zaman.”

Maskemi çıkarıp belime taktım. “Söz vermedim.”

“Elbette vermedin.” Çatıdaki boşluktan zıpladı ve yüzünü bana çevirdi. “Ah bu arada hangi isimle çağırılmak istersin?” Ses tonunun bir yüz ifadesi olsaydı muhtemelen pis pis sırtıyor olurdu.

Gözlerimi kıstım.

“Hoşuna giden bir şey seçmelisin. Önünde sonunda biri bizi beraber görecektir ve bir isim seçmezsen birileri senin yerine seçebilir ona göre.”

“Buralardan ayrılmayacağıma emin gibisin.”

“Maskeyi sevdiğini düşünüyorum. Karşı konulmazdır.”

Hayatımda hiç bu kadar kibirli biriyle karşılaşmamıştım. “Bu yüzden mi sana Kara Bıçak diyor? Bıçakla kılıcı ayırt edemeyen insanlar mı koydu adını?”

Neredeyse kıkırdar gibi bir ses çıkardı. “Hayır. Ashında bu ismi ben koydum ama bu, arkadaşlığımız ilerlediğinde anlatabileceğim bir hikâye.”

“Biz arkadaş değiliz.”

“Bu yüzden bekliyorum.” Zarif bir şekilde reverans yaptı. “Yarın görüşürüz isimsiz kız.”

Ve gitti.

Ve ben elbette yeniden geldim.

Işıltı satılan evi kolayca ele geçirdikten sonra tedarikçisi ve üreticisinin peşine düştük. Kara Bıçak’ın dev bir muhbir ağı, insanlar tarafından pencerelere ve çitlere bırakılan işaretleri vardı ki o açıklayana dek o mesajlar bana öylesine karalamalar gibi görünmüştü.

Bu karanlık saatler boyunca düşüncelerim berraklaşmış, sadece dövüşmeye ve hayatta kalmaya odaklanmıştım. Kara Bıçak gözü kara dövüşüyordu, sanki onu tılsımlı yaratığın pençelerinden korumam konusunda bana güveniyordu. Ya da her zaman böyleydi.

Tılsımlı bir yaratığı öldürdükten saniyeler sonra yaşadığımız tek belirsizlik de gerçekleşmişti; cesetten yükselen başımızı döndürüp bizi sersemleten o yoğun sis. Ama her defasında geçiyordu.

Kara Bıçak kılıcındaki kanı temizleyip kınına sokarken Skyvale’in ışıkları Kara Bıçak’ın silüetini ortaya çıkarıyordu. “Genellikle, fırtınadan sonraki ilk birkaç gece içinde tüm tılsımlı yaratıkları öldürebiliyorum. Ama bu kez öyle olmadı, senin yardımınla bile. Galiba işler artık gitgide kötüleşiyor.”

“Tılsım buraya gelirse ne olur sence?”

“Kaos,” dedi. “Konuştuğum her mülteci böyle söylüyor.”
Mültecilerle mi konuşuyordu?
Ne kadar ilginç.

Yollarımızı ayırınca, Bayraklar’a doğru gittim, kuledeki nöbetçilere görünmeden şehir duvarını geçtim. Şafak vaktine daha saatler vardı ama gözlerimden yorgunluk akıyordu ve düşüncelerimi bulandırıyordu.

Liadia’lı mültecilerin karanlık kampına girdiğimde adımlarımı Kara Bıçak’a benzettim. Onun gibi kılıcım ve eldivenim yoktu ama kimsenin fark edeceğini sanmıyordum. Ayrıca onun sesine de sahip değildim fakat kendi sesimi gizleyebilirdim. O da muhtemelen aynısı yapıyordu.

Çadırların ve barınakların arasından soğuk, bıçak gibi bir rüzgâr esiyordu. Daire oluşturmuş birkaç korunağın ortasında küçük bir ateş çatırdayarak yanıyor, alevlerin dalgalı ışığı kampı koruyan adamların yüzlerine yansıyor. On kişilerdi, hepsi sopa, bıçak benzeri bir şeyler taşıyordu. Kalçalarında küçük bıçaklar görünüyordu, muhtemelen kıyafetlerinin içinde saklı olanlar da vardı.

Ben geçerken bir koyun meledi ve nöbetçilerden biri yüzünü bana çevirdi. “Kimsin sen? Ortaya çık!” Adamın bağırmasıyla birlikte diğerleri de ellerini silahlarına atıp dikkatlerini bana verdiler.

Avuçlarımın için görünecek şekilde ellerimi iki yana açarak ışığı doğru çıktım ve sesimi kalınlaştırdım. “Kim olduğumu sanıyorsun?”

“Kara Bıçak,” dedi tek nefeste. Bütün adamlar silahlarını indirdiler.

“Bir söylentiği araştırıyorum.”

Adamlar silahlarını indirerek etrafıma toplandılar. “Ne söylentisi?” Birkaç tanesi gözlerini kısarak boyumu değerlendiriyordu. Bir kız için uzun ama Kara Bıçak olması gereken kişiden beklendiği kadar uzun değildim.

“Saraydaki bir haritada Liadia’da gösterilen bir göl var, soru işaretleri ile işaretlenmiş. Neresi burası?”

Adamlar birbirilerine baktılar. “Saraydaki kimse inanmıyor,” dedi neredeyse benim yaşlarımda olan çocuk. Yüzünde ufak tefek yara izleri vardı. “Bize bu konudan bahsetmememiz söylendi.”

“Ben size inanıyorum. Anlatın.”

“Bu sadece bir söylenti,” dedi çocuk. “Gidip de görmedim.”

“Beni oraya giden birine götürün o zaman.”

Nöbetçiler beni yanında bir keçinin otladığı bir çadıra götürdüler. Adamlardan biri içeri girdi, fısıldaşmaları duyabiliyordum. “Kara Bıçak geldi. Tılsımı durduracak. Hepimizi kurtaracak.”

Birkaç mumla aydınlatılan ufak yere girdim. Beni içeri alan nöbetçinin yanında battaniyelere sarılı bir kadın oturuyordu. Annem olabilecek yaştaydı, sırtından yaralanmış ya da yıllarca ağır yükler taşımış gibi kamburu çıkmıştı. Kederli yüz hatlarında nezaket izleri okunabiliyordu “Kara Bıçak.”

Çadırın kapısından birkaç adım atarken Kara Bıçak gibi durduğumu düşünüyordum; omuzlarım geride, bacaklarım biraz açık, kollarım göğsümde.

“Ne gördüğümü öğrenmek istiyorsun demek.”

“Her ayrıntıyı.”

“Bu konuda konuşmam yasaklandı.”

“Kim tarafından.”

“Liadia Kralı. Ve adamları.”

“E artık yaşamıyorlar. Anlat haydi.”

Hafifçe eğildi. “Tılsım vurmadan önce bir lordun şehrin dışındaki evinde hizmetçiydim. Herkes şu duvarın çözüm olduğunu söyleyip duruyordu ama ben gerçeği biliyordum. Kralın duvarları inşa etmeleri için işe aldığı sözde simyacılar büyü güçlerini duvarlarda kullanmaları için evlerinden alıp getirilen insanlardı. Ben de onlardan biriydim. Ama...” Beni ikna etmeye çalışır gibi ellerini havaya kaldırdı. “Artık büyü kullanmıyorum. Ne işimize yaradı ki? Sadece kralın emrini yerine getirdim. Geri çeviremezdim.”

Geri çevirebilirdi ama muhtemelen bunun için öldürülürdü.

“Sonra ne oldu?” diye sordum.

Ellerini indirdi. “Duvar bittiğinde evlerimize gönderildik. Bu büyüdü duvar bir süre işe yaramış göründü ama sonunda tılsım duvarı yıktı. İnsanlar öfkeliydi. Korkmuştu. Birçoğu anında şehri terk etti ama bazılarımız yaradım için yaptığımız duvarlar içinde hapsoldük. Kaldığım evden tılsımın duvarları yıkışını seyrettim. Birkaç parçası yandaki göle düştü. Aynalı Göl deniyor oraya.”

Bu isimde yüzlerce göl vardır herhalde. “Suyun nasıl taşıdığını gördüm. Etrafındaki bütün toprağı tılsımdan arındırmıştı. Tek hatırladığım bu.”

Nöbetçi öksürdü. “Şu an gölden başka bir dünyanın ışığının parladığını duydum. Başkaları suyun yıl boyunca sürekli kaynadığını ya da etraftaki topraklar boş olduğu için geceleri suyun tılsımı emdiğini söylüyorlar.”

“Anladım. Hepsi bu mu?” Çadırdan ve mülteci kampından çıkmadan önce birkaç saçma söylenti daha anlattı. Kimsenin izlemediğinden emin olduğumda şehir duvarına tırmanıp Bayraklar’a geçtim.

Thornton’a vardığımda doğu ufku pembeleşmiş, dağların silüetleri görünmeye başlamıştı. Hemen saraya dönmeliydim ama önce almam gereken birkaç malzeme vardı.

Birkaç dükkânda durup uyku tulumu, sağlam kama-lar ve yolculuk için bir torba dolusu kurutulmuş yiyecek aldım. Saat kulesi sabah beşi vurup da dükkân sahipleri işlerine doğru yola koyulduğu sırada bu bölgeden çıkmış-tım.

Hawksbill, güne hazırlanan hizmetçi ve uşaklarla daha hareketliydi ama artık ağaran günün altın ışı-klarıyla pek karanlık yer kalmamaya başlamıştı. Güneş ışıkları saraydaki balkonuma doğru vurmaya başlarken kalan son gölgelere sığınarak yukarıya tırmandım. Oda-ma süzöldüm ve yatağa devrilirken aldıklarımı yere ol-duğu gibi bıraktım. Daha vücudumdaki gerilim bile din-memişken ve uykuya dalmak üzereyken bu akşam öğren-diğim bilgiler zihnimde dönüp duruyordu.

Prensin tılsımı azaltma komitesinin haritayı gizli tut-masına şaşmamalıydı.

Liadia, Tılsım İttifakı’nı bozmuştu ama sonuçlarının ne ifade ettiği bir yana ne olduğunu bilen var mıydı aca-ba?

Öyle görünüyor ki kimse öğrenmeye yanaşmamıştı. Ama ben öğrenecektim.

ON SEKİZ

Saraydaki sosyal yaşam, çoğu günler beni meşgul ediyordu, bu sebeple sadece birkaç defa Batı Geçidi Nöbeti'ne gidecek bir kafiyeyle güvenli bir şekilde katılmak üzere saklanarak, gizlice şehre gidebilmişim. Planımın başarılı olabilmesi için Melanie'nin yardımına ihtiyacım vardı.

Tavuk Kuşu Hanı'ndaki olaydan bu yana bir haftadır birbirimizi görmekten kaçınıyorduk. Melanie'nin varlığını yalnızca arkasında bıraktığı izlerden anlayabiliyordum; bir kısmı yenmiş yemek, masaya bırakılan notlar, davetiyeleler. Bir keresinde oturma odasında karşılaştık ve birer yabancıymışız gibi birbirimize baktık, sonra da tuhaf bir şekilde odanın iki ayrı ucunda durup zıt yönlelere doğru gittik.

Artık böyle olmasına müsaade edemezdim. Onu yakalamam gerekiyordu. Onunla konuşmam gerekiyordu.

Yirmi dakika kadar sonra bir hizmetçi ikimizin de katılması gereken bir yemek için bizi hazırlamaya gelecekti. Ben de bu arada onun odasına girip beklemeye koyuldum.

“Konuşmamız gerek,” dedim odanın kapısını açtığı anda.

Odası benimkinin yarısı kadardı ve büyük bir kısmını

sayvanlı yatak ve gardırop kaplıyordu. Aynaların yansıttığı ışık pencereden süzülüyordu. Melanie hızla odaya girip yatağa oturdu.

Hanedanlıkların kökeni hakkındaki birkaç kitabı kenara ittirdi, benimle göz teması kurmuyordu. “Rapor bırakma yerimizi zaten değiştirdim,” dedi. Sesi soğuktu.

“Ben bunu demeye... Bir dakika, ne zaman?” Günlük elbisemin dış katmanındaki kumaşı kavradım. “Geçen hafta odadan çıkıp da Patrick’le buluşmaya gittiğinde mi?”

Kitapları başucundaki etajere koydu ve köşeye dizdi. “Hayır. Başka bir gece.” Çenesini kaldırdı. “Sen odadan çıktığında ben de çıktım ve her zaman gittiğim yere gittim.”

Bir an nefesim kesildi. Haftalardır söylemekten kaçtığı şeyi, raporları teslim ettikten sonra nereye gittiğini söyleyecekti. “Peki orası neresi?”

Melanie ayağa kalktı, uzun siyah saçları yüzünü ve şu an nefretle gerilen narin hatlarını çevreliyordu. “Patrick. Onunla handa buluşuyorduk.”

“Sen ve Patrick mi?”

“Evet, olamaz mı?” Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Biriyle beraber olamayacağını mı sanıyordun?”

“Hiç düşünmemiştim.” Her zaman son derece pratik ve planlıydı. Bu yüzden Balık Kartalları sorgulamadan ona itaat ediyordu.

“Elbette düşünmezsin.” Başını arkaya eğerek gözlerini devirdi. “Onun hisleri olabileceğini düşündüğünü ya da herhangi birinin onun her gün giydiği zırhı görebildiğini hiç sanmıyorum. Muhtemelen birinin onu sevebileceğini bile aklına getirmemiştir.”

Sevmek mi?

Ağzım açık kalmıştı. En iyi arkadaşım Patrick'e âşık olmuştu ve ben bunu fark etmemiştim.

"Senin için anlamak bile bu kadar imkânsız mı?" Küçük parmağını kaldırıp çevirdi ve kapıya doğru yürümeye başladı ama sonra öfkeli gözlerle döndü. "Ve bunca şeyden sonra, *senin* kralın olması gerektiğine karar verdi. İlişkimiz devam edebilirdi ama gizli tutmamız gerekirdi, herkesin gözü önünde bir metresi olduğunu gösterip seni utandırmazdı."

"Mel, hiç bilmiyordum..."

"*Senin* yüzünden gerçek anlamda beraber olamayız." Kapı kolunu tuttuğu parmakları bembeyaz kesilmişti. "Çünkü tahtta *sana* ihtiyacı var, krallığı güçlü tutmak için *senin* yanında olması gerekiyor. Her şeyi *senin* için yapıyor."

Kapıyı çarparak çıkıp gitti.

Peşinden gittim ve oturma odasındaki masanın oradayken omzundan tuttum. "Melanie. Dur."

Omzunu silkerek elimi ittirdi, gözleri yaşla dolmuştu. "Senin için yaptığı her şeyden sonra, onca fedakârlığından sonra ona hayır dedin. Tıpkı babasının dediği gibi yeterince iyi olmadığını da söyleseydin bari."

Kalbim küt küt atmaya başladı. General Lien gibi biri olmayı hiçbir zaman istemedim. "Özür dilerim."

"Senin geri çevirmen onu durdurmayacak, biliyorsun. Aecor'un eskiden olduğu gibi görkemli bir krallık olarak yeniden ayağa kalktığını görmekte kararlı. Senin kendi çıkarlarına göre hareket etmen bunu değiştiremeyecek."

"Kendi çıkarlarım mı?"

Ellerini kaldırdı. "Raporumu değiştirdin. Ondan

önemli bir bilgiyi saklamaya çalıştın.” Kaşlarını çatarken omuzları çökmüştü. “Onun tek önemsedığı sen, Aecor ve krallığın yeniden dirilmesi. Önem verdiği tek şey bunlar. Ve biraz da ben. Ama senin kadar değil.”

“Patrick kendi kararlarını kendi veriyor,” dedim. “Onun yaptıkları için beni suçlama çünkü yapmasını ondan ben istemedim.”

“Ama hayır da demedin.”

“Handayken hayır dedim.”

Melanie gözlerini kapattı. “Dedin ve onu incittin.”

“Onu incitmeye çalışmıyordum.”

“Senin için neler yaptı. Bunların hiçbir anlamı yok mu?”

“Var,” dedim. “Patrick’i önemsiyorum. Haklısın, benim için, Balık Kartalları için çok şey yaptı. Ama evlenmek istemediğim biriyle evlenemem, Patrick de evlenmemeli. Birbirinizi seviyorsanız beraber olmalısınız. Bunu benden saklamak zorunda değilsiniz.”

Sesi biraz yumuşamış, kısılmıştı. “Bana saklamamı o söyledi.”

Patrick belki de onu seviyordu, sonuçta kalbinden geçeni bilemezdim ama aşklarını saklamak istemesi ikisi için de adil değildi. “Üzgünüm,” dedim sonunda. Ondan şüphelenmek yerine neler yaşadığını görmem gerekirdi.

Bir dakika kadar gözlerime baktı sonra yavaşça başını salladı. “Tamam, sorun değil.”

Yarım yamalak bir gülümsemeyle dudağımın kenarını kaldırdım. “Aslında odanda olmamın başka bir sebebi var. Seninle bir konuyu konuşmam gerekiyor. Otursana.” Sandalyelerin birini çekip elimle sırtlığına vurdum.

Elbisesinin eteğini düzeltirken sert bir tavırla sandalyenin ucuna oturdu. “Konuş.”

Ağzımdan çıkacak kelimelerle cebelleşirken kalbim deliler gibi atıyordu. “Direnişçi grupların listesi...”

Kaşları daha da çatıldı. “Evet?”

“Patrick’ten saklamak istedim çünkü öğrendiği anda bizi saraydan çekecekti. Onun...” Benim de kaşlarım çatıldı. “Diğer görevini beklemiyordum.”

“Birini öldürmek mi?” dedi gayet rahat bir havayla.

“Evet.” Güçlkle yutkundum, sorup sormamakta tereddüt ediyordum. “Hedefin kim olduğunu biliyor musun?”

“Hayır. Bana söylemedi.” Oturduğu yerde kımıldandı. Yalan söylediği için değil, bilmediği için rahatsız gibi görünüyordu.

Masaya eğilerek bir süre düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. “Gerçek şu ki, Skyvale’den ayrılmaya hazır değilim. Bunlardan dolayı değil.” Elimle ipek perdeler, kitaplar, tablolarla dolu zengin odayı gösterdim. “Aecor’un geleceği için önemli olabilecek bir şey öğrendim.”

Melanie kaşının birini yukarı kaldırdı.

“Tılsımlı topraklara gideceğim.”

“Neden?”

“Liadia’da bir göl var. Söylentiler doğruysa Liadia duvarlarının bir kısmı o göle düşmüş. Ve Mel, o duvar böyle yapılmış.”

Gözleri kocaman açıldı. “Liadia anlaşmayı bozmuş mu?”

“Evet. Büyülü duvarların göle yaptıklarıyla ilgili milyonlarca söylenti var. Orada her ne oluyorsa Indigo Kralığı ve Aecor yerle bir olmadan önce tılsım sorununu çözmeye yardımcı olabilir.”

“Oraya gidip bakması gereken kişi sen mi olmalısın peki?”

“Ya kim gidecek?”

“Başka biri!” Eliyle masaya vurdu ve öne doğru eğildi. “Aptallaşma lütfen Wil. Hayatına değmez.”

“Çoğu insan şüphesiz böyle davranmayı tercih ederdi. O yüzden gidip görmem gerekiyor.” Bir elimi kaldırarak gelecek diğer soruları engelledim. “Patrick’in bilmesini istemiyorum. Bunu Aecor için yapıyorum ama anlayacağını düşünmüyorum.”

“Anlayabilir!”

“Peki gitmeme izin verir miydi?”

“Hayır ama iyi bir nedenle.”

Kollarımı bağladım. “Mel, onu savunmak istediğini biliyorum ama daha şimdi kendi söylediğini bir düşün. *Anlamayacaktır.* Tılsımın henüz bir sorun olduğunu düşünmüyor, Aecor’u geri alana kadar bu sorunla ilgilenmek istemiyor. Ama bu süre boyunca krallığı ayağa kaldırıp Indigo Ordusu’yla savaşağız. Colin Pierce Aecor’u elbette geri almak isteyecek. Biz Aecor’u kontrol altına alana kadar tılsım için bir şey yapmakta geç kalabiliriz. Bir şey yapacaksak şu an yapmamız gerekiyor, Patrick onaylasın ya da onaylamasın. Kraliçe ben olacağımdan bu benim sorumluluğum. Halkımızın iyiliği için risk alamayacaksam kraliçe olmayı da hak etmiyorum demektir.”

“Senin sorumluluğun hayatta kalmak değil mi? Sen ölürsen Aecor ne olacak?”

Bu konuda düşünmek istemiyordum. “Patrick’in bir yolunu bulacağına eminim.”

Melanie iç geçirdi. “Peki ne yapacaksın? Sırrını Patrick’ten saklamak dışında ne yapmamı istiyorsun?”

“Sırrımı saklayacak mısın?”

“Henüz karar vermedim.” Başını, bu akşamki kıyafetlerimizin asılı olduğu yatak odası kapıma çevirdi. “Akşam yemeği için çok vaktimiz kalmadı, planın neyse söyle.”

“Pekâlâ.” Oturup gözlerinin içine baktım. “Ben yokken beni idare etmen gerekiyor. Hem Patrick’e hem de saraya karşı.”

“Bu kadarını ben de düşünmüştüm.”

“Şimdiden malzemeleri topladım ve kendime Batı Geçidi Nöbeti’ne giden bir tüccar kafilesinde yer ayarladım. Sabah yola çıkıyorlar. Bu akşam çok hasta olacağım, bir doktoru beni görmesi için ikna et ya da rüşvet ver, bir şeyler yap.”

Başını sallarken gözlerinde o her zamanki ışıltıyı görmüştüm. “Davetleri geri çevirip senin adına özürlerimizi ileteceğim, raporları teslim edip haritamızı bitireceğim. Ama Patrick’e yalan söylemek istemiyorum.”

“Biliyorum.” Ellerini tutup sıkarak anlamasını istedim. “Ama bunu yapmam gerekiyor, Aecor’a gitmeden önce tılsımı durdurmak için tüm gücümle mücadele etmem gerek. Indigo Krallığı tılsımı nasıl durduracağını bilmiyor bile. Sonsuza kadar tılsımla Aecor arasında da olamayacaklar.”

“Peki cevapları burada bulamayacağından emin misin?”

“Denedim. Her çalışma odasını ve arşiv odasını aradım ama gölle ilgili hiçbir şey bulamadım ya da bizim tılsımla ilgili öğrendiğimizi sandıklarımızın gerçekten

doğru olup olmadığını. Öğrenmem gerekiyor. Gözlerimle görmem gerekiyor.”

“Kimsenin başaramadığı o yerde sana başarabileceğini düşündüren ne peki Wilhelmina?”

Cevap dilimin ucundaydı ama büyü gücümü o kadar uzun süre saklamıştım ki kelimeler nefesimde yok olup gittiler. Zaten bu yeteneğimi itiraf etmenin tılsım konusunda başarılı olabilme ihtimalimin açıklaması olacağından da pek emin değilim.

Neyse ki kararsızlığım çok fazla uzamadan hizmetçi kapıyı çaldı ve oturma odasına girerek Pierce ailesi, Leydi Meredith ve kraliyet ailesinin diğer üyeleriyle yiyeceğimiz akşam yemeğine çok az kaldığını söyledi.

Aslında Liadia’lı mülteciler olsaydık davet edilmek gerçek bir onur olurdu. Ama bu yemek, bizim için yalnızca Pierce’ler ve onların geniş ailesini gözleme ve gelecek aldatmacalarımın tohumlarını ekme fırsatından ibaretti.

“İşe koyulma zamanı.”

“Aynen öyle,” dedi hafifçe selamlayarak.

Yemek boyunca mendilime öksürerek kendimi ortama veremiyormuşum, yorgunmuşum gibi davrandım. Açıkça göze çarpan bu durumum her gelen yemekte daha da kötüleşti, yemek her ne kadar lezzetli olsa da, o fırın ördeği son kırıntısına kadar iştahla yemek istesem de kendimi çok az yemeğe zorladım.

“Leydi Julianna?” dedi James kısık sesle öne doğru eğilerek, diğerleri Aziz Shumway Tiyatrosu’nun ne kadar büyüleyici çizgilerle inşa edildiğini, bu binayı şimdi tadilatından geçirmenin çok yazık olacağından bahsediyorlardı.

“Kriz baş gösterdiğinde sarayı yıkıp yeniden yapmadık.” Meredith başını iki yana salladı. “Böylesi tarihi bir binaya saygı göstermeliyiz.”

“Büyük büyükbabam sarayı yıkmadı,” dedi Tobiah, “Çünkü her bir orijinal parçası büyü kullanılmadan yenilenebilirdi. Ayrıca Kelvin Geary sağ olsun, yeni bir saray inşa etmek krallığın iflas etmesi demekti. Geary fiyaskosundan sonra Pierce ailesinin başka bir saray yaptığını hayal edebiliyor musunuz?”

Meredith burnundan nefes alarak iç çekti. “Bu demek olmuyor ki...”

James yeniden dikkati benim üzerime çekerek elime dokundu. “Leydi Julianna, iyi misiniz?”

“İyiyim,” dedim.

“Yalan söylemeyin leydim.” Melanie kaşlarını çattı ve elini alnıma ve yanaklarıma koydu. “Bir haftadır öksürüklerinizi saklıyorsunuz ama şu an kıpkırmızısınız. Biraz dinlenmezseniz ateşiniz çıkacak.”

Tobiah, bezginlik ve endişeyle karışık bakışlarını bana çevirdi. Meredith tiyatroyu savunmayı bırakıp yeterince dinlenip dinlenmediğim konusunda beni sorgulamaya başladı.

Tatlıların gelmesiyle birlikte Melanie müsaade isteye ne kadar ilgisizce tabağa baktım ki tatlı, sözde durumum yüzünden yiyemeyeceğim, çok leziz görünen kremalı, ahududulu bir turta idi. İyi geceler ve geçmiş olsun dilekleri faslından sonra Melanie odamıza kadar bana eşlik etti.

Şafağın sökmesine birkaç saat kala hazırlanmıştım.

Melanie, şapkanın içinde saklayabileyim diye uzun

saçımı örüp başıma tutturdum. İpek bir kumaşla sıkıca göğsümü sarıp ödünç aldığım ceket giydim. Artık, Bome Boys Akademisi'ne parasını kendi ödemeyi ümit eden genç koruma William Cole idim, şüphesiz gitgide kendimi aşıyordum.

“Çok yakışıklı görünüyorsun,” dedi Melanie şapkamı düzeltirken. “Kadınlar sana bayılacak.”

“Bu gezide kadınlara izin verildiğini hiç sanmıyorum.” Aynada kendime baktım. Tek eksikim bir kılıçtı ama onu da nereden alacağımı biliyordum. “Patrick’e sadece nereden olduğumu söyleme olur mu?”

“Söylemem, söz veriyorum.” Melanie bana sarıldı. “Zamanında dönsen iyi edersin yoksa peşinden gelirim.”

“Hayır,” diye fısıldadım. “Tılsımlı topraklara girmeni ya da burada ifşa olmanı istemiyorum.”

“Ama...”

Başımı iki yana salladım. “Yapmayacağına söz ver.”

Hafifçe iç çekti. “Tamam, yapmam.”

Çantamı sırtıma takıp da pencereden çıkarken hava hâlâ karanlıktı, Melanie arkamdan bakıyordu.

Umarım ona güvenmekle hata etmemiştim.

ON DOKUZ

Şafak sökmeden kafiye yola koyulmuştu. Atlar ayaklarını sert toprağa vururken nöbetçilerin ve tüccarların bağırışları duyuluyordu. Büyük vagonların tekerleri küçük vagonlarınkini eski tren yolunun raylarında döndürerek ilerliyordu. Boğuk bir demir sürtünmesi sesi geliyordu.

Trenler elbette ki büyü yasaklandığından beri yani neredeyse yüz yıldır kullanılmıyordu ama Indigo Krallığı, eski rayları kullanmanın bir yolunu bulmuştu. Rota Midvale Sırtı'na doğru kıvrılıyordu; yüksek yerlerde sonbahar başlamış, her yer kırmızı, kahve ve altın sarısı renklere bürünmüştü. Yürüyerek Batı Geçidi Nöbeti'ne gitmek iki gün sürüyordu, yarım gün de vagonlar alıyordu.

Ben, arkayı koruma görevi için yazılmıştım ve öndeki kervanın tüm tozunu yutuyordum. Aman ne harika! Ama sessizliğimi koruyarak bir elimde çalıntı kılıçla yürüyen adamları taklit ediyordum. Sanki biri mallara saldırısa öldürebilecektim de! Sonuçta kılıç en iyi silahım değildi ama bu iş için gerekliydi.

Adamlar getirdikleri erzakı ve daha önce yaptıkları korumaya görevlerini anlatarak dostça sohbet ediyorlardı. Görü-

nüşe bakılırsa birçoğu düzenli olarak kiralık korumalık yapıyordu ve birbirilerini iyi tanıyorlardı. İndigo Ordusu'ndan daha iyi ödeme yapıyordu, o kadarını biliyordum.

“Seni buraya ne getirdi çocuk?” diye sordu adamlardan biri.

Omuzlarımı silktim ve sesimi kalınlaştırdım ama erkek taklidi yapan kız gibi değildi elbette. “İş için.” Adımlarımı uydurmaya çalışırken kelimeler ciğerlerimden titreyerek çıkmıştı.

“Bu ilk işin mi?”

“Evet.”

“Hah. Ama silahları pek ilk işinmiş gibi tutmuyorsun.” Gözleri kılıcımın yanı sıra hançerlerle dolu belimdeydi. Ceplerim ve çantamdaki gizli bölmelerim ise her zaman kullandığım silahlarımla doluydu.

Yeniden omuzlarımı silktim.

“Yaşadığın yerde kavgalara mı karışıyordun yoksa?”

Bezgin gözlerle yüzüne baktım. “Buraya arkadaş edinmeye mi geldin, işini yapmaya mı? Mülteciler saldıracak olursa ölmek istemem doğrusu, o yüzden lütfen kapat o çeneni tamam mı?”

Adamın biri küçük parmağını bana doğru kıvrarak kaldırdı. Diğerleri de bir süre homurdanıp durdu. Bir müddet sonra içlerinden biri, “İki hafta kadar önce bir kafileye mülteciler saldırmıştı. Doğuya giden bir kafileye. Bir sürü tüccar ve koruma öldü. Neyse ki birkaç mülteci de öldü.”

Bir anda içim bulandı. Onlar mülteci değildi. Benim gibi koruma kılığındaki Balık Kartalları'ydı.

Diğer korumalar kılıçlarını çıkardıklarında çok korkmuş olmalıydı.

Quinn ve Ezra'yı düşünmemeye çalıştım. Şu an işimi yapmam gerekiyordu.

Nihayetinde adamlar bana olan ilgilerini kaybedip beni arkada bıraktılar. Ağaçlara bakarak her türlü olağan dışı sese kulak kesilip etrafı gözlüyordum. Balık Kartalları şehirde olduğu kadar ormanlarda da gizlenme konusunda eğitilmişlerdi; karanlık bölgelerde kalma, seslerimizi alçak tutma ve sürekli olarak tetikte olma. Nitekim artık genç olsalar da ormanda yalnız dolaşan bir grup çocuğun başına her şey gelebilirdi.

Ama ray üstünde gıcırdayan tekerlerin, toprağı eşele-yen at nallarının ve saldırı konusunda pek de endişeli olmayan adamların sesleriyle kafiye epey bir gürültüydü. Ormandaki hayvanlar bizim varlığımızdan ötürü sessiz yerlere kaçmışlardı ve onlar dışında kullanabileceğimiz uyarıcımız yoktu.

Gölgelerimiz önümüzde gitgide kısalırken yemek için durduk, atları da su içmeleri için dağlardan gelen bir derenin kenarına bağladık.

“Şu tarafta mağaralar var.” Adamlardan biri yanıma oturup kuzeyi gösterdi. “Zift gibi karanlık ama iyi bir ışıya da ayna götürürsen olağanüstü birkaç yapı görebilirsin. İçerisi heykeltıraş girmiş de yontmuş gibi. Havası da öyle temiz ki dışarı çıkıp nefes aldığında insanın ciğeri acıyor.”

“Ona bunu mu anlatıyorsun Josh?” dedi başka bir adam. “Skyvale’in kuzeyinde daha güzelleri var. Bazı di-
kitler boruya benziyor, flüt gibi üfleyebiliyorsun. Onlar daha güzel bence.”

Josh arkadaşına küçük parmağını kaldırdı. “Sadece

genç Will'e *buralarda* neler olduğunu göstermeye çalışıyorum. Senin şarkı söyleyen kayaların burada değiller sonuçta öyle değil mi?"

"Off."

Kurutulmuş etimin son lokmasını çiğnerken bir ona bir diğerine bakıyordum. Mağara hikâyeleri pek ilgimi çekmemişti.

Kafile, tüccarların renklerine boyanmış ve taşıdıkları malzeme örneklerinin resmi yapılmış tüm o ahşap ve metal vagonlarla batıya doğru uzayıp gidiyordu. Atlar etrafta dolanıyor, her grup kendi vagonunun önünde artık rengi dönen sonbahar çayırlarının üzerinde iştahla yemeklerini yiyorlardı. Bazı korumaların da atları vardı, etrafta rahat rahat dolanırken dizginlerinin çınlama sesleri geliyordu.

Hava serin ve sakindi, ilk kez tılsımın o kekremsi kokusu yoktu. Sadece insanların, atların ve sonbaharın kokusu vardı. Saat öğlen vaktini geçerken gölgeler oluşmaya başlamıştı.

Ve o gölgelerden biri hareket etti.

Sadece ufak bir hareketti ama yine de hareket etmişti.

Korumaların seslerini duymamaya gayret ederek dikkatle baktım. Ağaçlardaki gölge siyahlara bürünmüş genç bir adama benziyordu. Elini kaldırarak selam verince gözlerimi devirip oturdum.

Kafile yeniden hareket edince gizlice kaçma şansım kalmamıştı. Benden büyük birkaç koruma arkadan takip eden birileri ya da tılsımlı yaratıkları kalmış mı diye bakmak için ormanda kalmışlardı. Yeni ve genç olduğumdan bana izin verilmemişti.

Gece çöktüğünde ilk nöbeti devraldım ve ağacın birine çıkmadan önce silahlarımı ayarladım.

Ay ışığı bakır renkli yaprakların arasından süzülerek mavi-gümüş renklerle rayların üzerine düşüyordu. Vagonlar raylardan çıkarılmış sabahı bekliyorlardı. Görevde olmayan korumalar vagonların tepesinde yanlarında silahlarıyla uyuklarken kafil lideri ve tüccarlar ortada uyuyorlardı.

Yol loştı. Kimse yoktu. Sessizliği bozan tek şey hafifçe esen rüzgârdı.

“Sen nasıl kılıç kullanılacağını bilir miydin?” Kara Bıçak gölgelerin arasından belirivermiş, üzerimdeki bir dala çömelmişti. Adam cidden sessizdi.

“Ucunu nereye saplayacağımı biliyorum.” Yolu gözlerken gülümsedim. Bir şey yoktu. Yalnızca batıdan hafif bir tılsım kokusu geliyordu. “Ne yapıyorsun burada?”

“Yürüyüşe çıkayım demiştim. Suç değil ya?”

“İnsanların suç işleyip işlemediklerine karar veren sensin.”

“Kararı ben vermiyorum. Diğer insanlar kendilerine ait olmayanları alıyorlar.” Ayağa kalktığı anda gıcırdayan ağaçtan yere bir yaprak düştü ama hepsi buydu. Yüksek bir dala tutunup kendini sallayarak yanıma oturdu, şimdi aramızda bir nefeslik bir mesafe vardı. “Ee Will?”

Kaskatı kesildim. “Bana ne dedin sen?”

“Will. Korumaların sana öyle seslendiğini duydum ama yeniden isimsiz kız diyebilirim istersen.”

Tüm bedenim yeniden gevşedi. “Bana nasıl istersen öyle seslen.”

“Will, o zaman. Peki, sen ne yapıyorsun burada? Başka

yerde yapacak önemli işlerin yok mu senin?”

“Burada yapacak önemli işlerim var.”

“Ağaçta mı? Bir tüccar kafilesinde mi?”

Omuzlarımı silktim.

“Tılsımlı topraklar.” Sesi kısık ve keskindi.

“Evet,” dedim. “Tılsımlı topraklara gidiyorum.”

Ağaçların arasından esen kuvvetli rüzgârı o iğrenç koku takip edince ikimiz de durup göz göze geldik. “Bir şey duydun mu?” Fısıltısı o kadar yavaştı ki onu neredeyse duyamayacaktım.

Kulak kesildik, bekledik ama gece kuşlarının ötüşü ile ağaçta dolaşan hayvanların sesinden başka bir şey yoktu. Uzaklardan bir kurt uluması geldi. Birkaç dakika sonra yeniden rahatlamıştık.

“Tılsımlı topraklara gitme,” dedi. “Çok tehlikeli.”

Sırıttım. “Vay Kara Bıçak. Neredeyse endişelendiğini düşüneneğim.”

Bir anda ellerime atıldı; eldivenlerinin derisi soğuktu ve beni kendine biraz daha çekerken nefes alış verişindeki o hafif rahatsızlığı duyabiliyordum. “Gitme. Benimle şehre dön.”

Geriye çekildim. “Gitmem gerekiyor.” Bir an tereddüte düştüm ama kesik nefeslerle konuşmaya devam ettim. “O adama ne yaptığımı biliyorsun. Ne olduğumu biliyorsun.” Tek Gece Savaşı’ndan beri bunu hiç yüksek sesle dile getirmemiştim. Yeteneğimden bahsetmek Kara Bıçak’ınki gibi istenmeyen bir ilgi çekmesine rağmen işte buradaydım ve kendimi açık açık ortaya koyuyordum. “Orada ne olduğunu, olan bitenin ne anlama geldiğini görmem gerekiyor. Tabii...”

“Tabii ne?”

“Hiç oraya gittin mi? Nasıl bir yer olduğunu biliyor musun?”

“Sadece anlatılanlardan.” İtirafı bir mağlubiyet gibi geliyordu kulağa. “Belki etrafta anlatılanlardan biraz daha fazla hikâye biliyorum ama hiç kendim deneyimlemedim.”

“Ne tür hikâyeler?” Öten bir baykuş duraksamamı doldurdu. “Orada saklı bir sır var.”

Gözlerini gökyüzüne çevirdi ve derin bir nefes aldı. “Ne arıyorsun?”

Ona güvenebilir miydim? Muhtemelen hayır. Bana tehlikeli olduğumu söylemişti ama bu öylesine bir tehditti. Yine de... “Bir harita gördüm, kesinlikle orada saklı bir şeye işaret ediyordu, ben de gerçekleri öğrenmek istiyorum.”

“Ah.” Ses tonundan neşelendiği anlaşılıyordu. “Yalan söyleyen, hırsızlık yapan ve başkalarının kimliğine bürünen biri olarak gerçeklere karşı ne kadar da müthiş bir ilgin var.”

Keşke üçkâğıtçılık gibi diğer harika yeteneklerimi de bilseydi. O zaman cidden etkilenebilirdi. “O yer ile ilgili herhangi bir şey biliyor musun?”

İç geçirdi. “Sadece söylentiler. Sen ne duydun?”

“Ah hiç sanmıyorum Kara Bıçak. Bahsettiğim konuyla ilgili gerçekten bir şey bildiğine dair hiçbir ipucu vermedin.”

Maskenin arkasından ufak, içten bir kıkırdama geldi, siyah ipek onun gülümsemesiyle kıvrılmıştı.

“Şüpheli mizacıma seni eğlendirmesine çok sevindim.”

“Eğlenceli.” Gömleğinin yakasını düzeltti. “Pekâlâ. Seni güvenilirliğime ikna edebilmesi ümidiyle bildiklerimi söyleme riskini göze alıyorum.

Üzerinde gizli ve tartışmalı yazan bir harita gördün. Biraz daha araştırınca oranın Liadia’nın kuzeybatı sınırında, küçük bir kasabanın, bir gölün ve bir asilzadenin evinin yanında bir yerde olduğunu öğrendin. Bu konuyla neden hayatını ve akıl sağlığını tehlikeye atacak kadar çok ilgilendiğini anlayamasam da şu an, orada gerçekten ne olduğunu görmek için bu göle gitmeye karar verdin.”

Yaptığımı onaylamıyordu. “Akıl sağlığımı tehlikeye atmaktan kastın ne?”

“Bu gölün bu kadar tartışmalı olmasının bir sebebi var. Tılsımlı topraklara gitmeye hevesli birkaç insan oldu ve onların çok azı geriye döndü. Bu kadar vahşi ve inanması zor hikâyelerle dönenlerin sonu da akıl sağlığı kurumlarında son buldu.”

“Hımm.” Boğazımdaki kocaman yumruyu yutkunmaya çalıştım. “Bu konuda elinde istatistikler olduğundan şüpheliyim.”

“İhtimaller o kadar iç açıcı değil Will. Seni bu yolculuğunda hayatta kalabileceğini düşündüren nedir?”

“Hiçbir şey sanırım. Ama doğruları öğrenmem lâzım.”

“Bu senin sorumluluğun değil.”

Bu işe neden kalkıştığımı anlamayan biri için hoş bir düşünceydi. “Kimin sorumluluğu o zaman? Senin mi? Kralın mı? Daha önce gidip de başarısız olan kralın adamlarının mı? Kimin?”

“Bu tüm dünyanın çaba gösterdiği bir olay olmalı, erkek kılığına girmiş bir kızın çaba göstermesiyle değil.”

“Krallar ve prensler konseylerde bir planları varmış gibi davranıyorlar ama işin aslı hiçbir planları yok. Dünyanın kalanı ise bitap ve bezgin durumda, sadece oturup her şeyin sona ermesini bekliyorlar.” Tehlikeli gerçek konusundan bahsetmeye çekiniyordum. “Liadia Tılsım İttifakı’nı bozdu.”

Kara Bıçak kalakaldı. “Nereden biliyorsun?”

“Bir mülteci söyledi.”

“Kim?”

“İsmi sormadım. Öğrendiğinde kimsenin peşinden gitmeni istemedim.”

Başını hafifçe yana eğdi. “Bana güvenmiyor musun?”

“Elbette güvenmiyorum. Sen bir kanunsuzsun. Ama sana duyduğum hikâyeyi anlatacağım.” Bazı önemli ayrıntıları atlayarak mültecinin bana anlattıklarını aynen ona da anlattım. “Şayet doğruysa gerçekten tılsımdan etkilenmemiş bir bölge var demektir ve sevdiğim insanlar için orayı bulmalıyım, tılsım vurduğunda hayatta kalmanın bir yolu olup olmadığını öğrenmeliyim, bunu onlara borçluyum.”

“Onlara hayatta kalmayı borçlu değil misin?”

Göz ucuyla ona baktım. “Arkadaşların var mı Kara Bıçak? Ailen? Önemsemediğin insanlar? Sen de onlar için hayatta ve güvende kalmak zorunda değil misin?”

Sesi yumuşaktı, parmağını maskesine götürdü. “Bunu onlar için takıyorum.”

“O zaman beni anlıyorsundur. Korumak zorunda olduklarım için, olduğum kişi için bunu yapmam gerekiyor.” Tebaasını koruyamayan bir kraliçe, kraliçe değildir.

“Büyük gücün yüzünden. Ve gözettiğin çocuklar yüzün-

den.” Aramızda kısacık bir mesafe vardı. “Eğer aptalca ve cesurca davranmaya kararlıysan en azından bana planını anlat.”

İma edilen düşünce gayet açıktı: *en azından bana bir planın olduğunu söyle.*

Kısacık bir gülümsemeyle karşılık verdim. “Herkes Batı Geçidi Nöbeti’ndeyken dağdan inerek tılsımlı topraklara gideceğim. O gölü görmem gerek. Dokunmam gerek. Bir bakarsın oranın tılsımlı toprakların kalanından bir farkı olmadığını görürüm. Ya da bakarsın bambaşka bir şey keşfederim, her şeyi değiştiren bir şey. Belki de sadece tılsımın etkilerini *azaltacak* değil de tılsımı tamamen durduracak bir şey vardır. Bunu durdurabilecek ol sam denemem gerekmez mi?”

Kara Bıçak’ın gözleri arkamdaki ormanda dolaşıyordu. “Sözlerinde kendimi duydum. Gitmeyi tekrar düşünmeni isteyerek feci şekilde ikiye bölme yapmış olurum.”

“Sonunda fark etmene sevindim.” Sesim sakindi ama onun bu söylediğiyle rahatlamıştım. Onun onayına ihtiyacım yoktu fakat anladığını görmek güzeldi.

Yeniden bana döndü. “Senin büyü gücün ne? Bir şeyleri ısıtmak mı? Duvardaki taşlar erimişti.”

Gözlerimi kapattım. Büyüden yüksek sesle bahsetmek çok fazlaydı. Özellikle de Kara Bıçak’la. Yeteneğimden söz etmek bu belirsiz ateşkesi bozmak olurdu. Ne olduğuma kesinlikle göz yumamazdı. Çocukken eşyalara can verdiğimi zannederdim. Ama işin aslı eşyaları canlandırıp onlara emir verebiliyordum, gerçek bir can verme söz konusu değildi.

Yine de tehlikeli bir güçtü. “Teşhircilere ne oluyor Kara Bıçak?”

Bir anda havası değişmişti. “Tılsımlı topraklara götürölüp yarattıkları şeyin içinde öldürölüyorlar.”

“Oh.”

“Eskiden uzun bir yolculuk oluyordu bu, Indigo Kralığı onları cezalandırmak üzere Liadia’dan ve diğer kralıklardan geçiriyordu. Şimdi tılsımlı topraklara ulaşmak sadece birkaç gün alıyor. Batı Geçidi Nöbeti’ne getirilip Işıkdamlara gönderiliyorlar.”

Ellerimi yumruk yapıp gözlerimi sıkıca kapattım.

“İlaç verildiğinden güçlerini kaçmak için kullanamıyorlar. Güçlerini kullanmaya odaklanacak kadar kendilerinde olmuyorlar.”

Tılsımlı topraklara getirildiklerinde ise Işıkdamlar onları paramparça ediyor. Yaratıklar iştahla yiyor. Hava yüzünden boğuluyorlar.

“Araştırmak istemezdim. Bilmemek daha kolaydı.” Ürperdi. Sesi üzgün mü geliyordu ne? Kafası karışmış? İncinmiş?

“Hâlâ teşhircileri yakalıyor musun?”

“Hayır,” diye fısıldadı. “Yakalamıyorum. O yüzden o gece seni teslim etmedim ve benimle gelmeni istedim.”

“Adama yaptıklarına rağmen...”

Bana yaklaşarak başını salladı ve omuzlarımız birbirine dokundu. “Ona rağmen.”

Omzunun dokunduğu yerde çok hafif bir sıcaklık hissediyordum. Geri çekilmedim. “Neden buradasın?” diye sordum.

“Ağaçlarda oturmayı seviyorum.” Sesi gergin ve ihtiyatlıydı.

“İtiraf et.” Gözlerimi ayırmadan geri çekildim ve katı

ses tonumu sürdürdüm. “Beni takip ediyorsun.”

Güldü ve başını eğdi. “Pekâlâ. Seni takip ediyorum.”

“Neden?”

“Benden kaçıyorsun. Bu kabul edilemez.”

“Artık beni yakalamaya çalışmadığını sanıyordum.”

Yeniden güldü, boğuk ve sıcak bir sesle. Ama içimde bir şeyleri eritmeye yetmişti. “Hâlâ uğraşıyorum,” dedi.

“Peki bu sonu gelmeyen isteğinin bir parçası olarak beni tılsımlı topraklara kadar takip edecek misin?”

Duruşunu değiştirdi, omuzları düşmüş, biraz yana dönmüştü. Kafası karışmış gibi batıya doğru bakıyordu. “Yapamam.”

İçimde bir hayal kırıklığı dalgalandı. Gelmesini umduğumu fark etmemiştim. Daha çok tartışma imkânımız olabilirdi. Ya da dövüşme. “Skyvale’de yapacak önemli işlerin var tabii. Yakalanacak hırsızlar. Öldürülecek tılsımlı yaratıklar. Biliyorum.” Peki başka? Kara Bıçak olmadığı zamanlarda kimdi peki bu adam? “Kafile, Batı Geçidi Nöbeti’nde iki hafta kalmayı planlıyor. Bu da bana göle gitmek için bir hafta, dönmek için bir hafta veriyor. Sonra da aynı yolla, koruma olarak Skyvale’e döneceğim.”

“Bu, muhtemelen yaptığın ilk dürüst işin olacak.”

“Tamamen dürüst sayılmaz. Bu kılıcı nereden aldığını sanıyorsun?”

“Will.” Başını bıkkınlıkla geriye attı ve gömleğinin boğazı ile maskesinin arasında boğazının ufak bir kısmı görüldü. “Tamam, canlı dönsen iyi edersin, unutma döndüğünde seni bekliyor olacağım.”

Kaşımın birini kaldırdım. “Beni tutuklamak için mi?”

“Hayır. Seni...” Duraksadı. Nefes kadar yumuşak bir

dokunuşla kolumu tuttu. “Seni evinde karşılamak için.”

Ağaçlar rüzgârda titriyor, yaprakları döne döne yere düşüyordu. Kolumun üzerinde hareket etmeden duran eldivenli eline baktım. Bana neden böyle dokunuyordu? Aklından ne geçiyordu? Beni Skyvale’den buraya kadar takip etmişti ve şimdi...

Ben de onun kadar sabit tutuyordum kendimi. “Skyvale benim evim değil.”

“Fark etmez. Her şekilde seni bekleyeceğim.” Kolumu hafifçe sıktı ve elini çekti. “Lütfen dikkatli ol...”

Bir çığlık ve uğultuyla sözü yarıda kesildi. Çığlıklar kafileden geliyordu. Kara Bıçak bir kelime daha söylemeden aşağı atladım ve koşmaya başladım.

YİRMİ

Ormandaki görev yerimle yolu ayıran dar yerden hızla geçtim.

Meşaleler ağaçlık alanı aydınlatıyordu. Uyuyan korumalar vagonların tepelerinden yuvarlanmışlardı ve vagonların oluşturduğu engelin içindeki insanlar korkuyla bağırıp ağlıyorlardı. Tılsımın ve dumanın kokusu ortalığı sarmış, metalik bir kan tadı geliyordu.

Kılıcımı çekerken midem bulandı. Tutması hançerlerim kadar rahat olmadığı gibi aynı zamanda tuhaf ve ağırdı ama ulaşması daha kolay olmuştu.

“Nerede?” Kara Bıçak nefes nefese yanıma geldi. Kolunun doğal bir uzantısı gibi duran kılıcını çoktan çıkar-mıştı.

“Bilmi...”

Kafilenin uzak bir yerinden korkunç bir çığlık ve bir çatırtı sesi geldi. İkimizin de diğer korumaları takip ederek sesin olduğu yere doğru koştuk.

En az bir vagon büyüklüğünde dev bir akrep, adamlar ona doğru akın ederken kıskaçlarını çatırdatarak hızlı hareketlerle yolda ilerliyordu.

Kara Bıçak küfretti ve yaratığa doğru saldırıya geçti, ancak o zaman en korkutucu kısmı fark ettim: akrebin başı, kıskaçları ve kuyruğunun etrafında zincirler vardı. Birbirine çarparak şaklıyor, kolye, küpe gibi sallanıyordu.

O karmaşaya bir de Işıkadamlar dâhil olmuştu. Ellerinde uçları kopmuş zincirler, meşaleler ve akrebi Indigo Krallığı'na doğru sürmek için uzun sopalar vardı.

Sol elime hançerimi aldım ve kendimi karmaşanın ortasına attım.

Adamların çoğu akrebe yönelmişti, hayvan vagonlara doğru gidiyordu.

Dikkatimi, tılsımın etkisiyle dönüşüme uğramış tuhaf insanlar olan Işıkadamlara verdim. Beş tanelerdi. Hayır, on ya da on iki. Hiddetli haykırışlarla orman yönünden geliyorlardı.

Kılıcımı en yakındaki Işıkadam'a salladım. Elindeki sopayla kılıcımı engelledi ve kolumla omzuma alev sıçradı.

Bağırdım ve sendeleyerek geri çekilirken bir diğerine çarptım. Beni sırtımdan öne doğru tekmeledi. Son anda kılıcı tutuşumu düzelterek eğildim ve kılıcın ucuyla geniş bir yay çizerek bir kesik attım. Işıkadam'ın karnından kan fışkırmaya başladı ama onun devrilişini seyredecek lüksüm yoktu. Döndüm ve ikincisine saldırdım ama zincire sarılı ön kolunu kaldırıncaya çarpışan iki çelik kıvılcımlar çıkardı.

Hançerimi, uzun ve düzgün bir kesikle bacağındaki büyük atardamarlarından birine sapladım. Oluk oluk tılsım kokulu kan akmaya başladı.

Duman havayı boğuyordu. Koluma öksürdüm ve sıra-

daki düşmanıma, üçüncü Işıkadam'a geçtim. Sonra dördüncüye, beşinciye, altıncıya. Dövüş iyice belli bir rutine bağlanmıştı; kes, engelle, eğil, kes ve ölme. Işıkadamlar bana tazıları ve yırtıcı kuşları anımsatan korkunç yüzleriyle gelmeye devam ediyordu.

Kılıcımı defalarca kaldırmaktan sağ kolum ağrıyordu. Etraftaki seslerin uyumsuzluğu beynimde çalkalanıyordu: çeliklerin çınlaması, atların kişnemeleri, adamların bağırışları, akrebin kıskaç sesleri, alevlerin sesleri. Akrebi ancak kellemi uçurmaya çalışan Işıkadamların arasında görebilmiştim. Tılsımlı hayvan siyah ve parlaktı. Adamların onca darbesine rağmen kabuğu birazcık çizilmişti o kadar.

Işıkadamlar etrafımdaki zemini darmadağın etmişlerdi. Ölü bir tanesini kalkan olarak kullanarak adı Josh mu Jack mi artık her neyse, o korumayla dövüşen bir diğerrinin daha bacağıının iç kesimindeki atardamarı kesebilmiştim. Adam bir sonrakine geçerken başını hızlı ve sert bir şekilde bana doğru salladı.

Akrebin kuyruğu yere çarparken insanlar kaçışıyordu. Vagonların üzerindeki adamlar yarattığı mallardan ve tüccarlardan uzak tutmak için ellerindeki meşaleleri sağa sola sallıyorlardı ama dev bir Işıkadam elindeki demir çubuğu akrebe geçirdi.

Gerekli oldukça bıçaklarımı kullanarak korumaların ve Işıkadamların arasından ite kaka yol açarak akrebe doğru ilerlemeye çalıştım.

Ellerimi kaplayan kan ve ter o sıcakta kuruyarak üzerimde mat bir zırh oluşturmuştu. Biri elindeki meşaleyi akrebe fırlatmış ama ıskalamıştı. Şimdi alevler ormanın

kenarına sıçramıştı ve hızla kocaman bir yangına dönüşüyordu. Akrep tiz bir çığlık atarak her iki yönden bastırarak ateşlerden kaçmaya çalışıyordu. Zincirlerini savurarak iğnesini yere vuruyordu.

Zincir vagonlardan birinin tepesine çarpınca insanlar çığlık attılar. Ahşap paneller parçalanmış ve vagon uçmuştu ama adamlar çevirmeye çalışıyordu.

Birkaç adam timsah sırtına benzeyen yüzü olan bir ışıkadamla uğraşırken aralarından güçlükle geçtim.

“Will!” Kara Bıçak yanımda belirivermişti, ikimiz de tılsımlı akrebin erişemeyeceği bir mesafedeydik. “Yaralandın mı?”

Başımı iki yana salladım. “Benim kanım değil.”

“Azizlere şükürler olsun.” Koluma koluyla vurdu ve başını akrebe doğru çevirdi. “O dev kediyi hatırlıyor musun?”

“Dehşetle.” Ama ne önereceğini biliyordum. “Bunun boynu yok.”

“Daha az önce kılıcın ucunu nereye saplayacağımı biliyorum diyordun.”

Off. Benim cümlelerimi bana karşı kullanması hiç adil değildi. “Beni hırsızlıktan, bar kavgalarından, tılsımlı evlerden uzak tutmak seni kesmiyor mu artık? Mutlu olduğumuzu sanıyordum.”

“Sizin iyiliğiniz için leydim.” Kolumu tutup çekti. “Haydi gidelim.”

İkiye ayrıldık. Ben akrebin arka kısmına yönelerek, dans eden hayvanın üzerine çıkacak bir yer arandım. Etraftaki adamlar bacaklarına ve alt kısımlarına vuruyorlardı ama akrebin iğnesi bir aşağı bir yukarı oynayıp

duruyor, zincirler adamları sağa sola savuruyordu.

Silahlarımı kınlarına soktum ve üstüne çıkabileceğim doğru ânı gözettim. İğnesi yere değdiğinde atıldım ve iki elimle birden zinciri yakaladım.

Kuyruğu beni neredeyse ormana fırlatacak kadar sallanıyordu ama zincire o kadar sert tutunmuştum ki parmaklarımın boğumları sızlıyordu. Kuyruğun üzerinde sallanarak deli gibi dönüyordum. Akrebin sırtına düşerken tüm nefesim boşalmıştı.

İnleyerek doğrulmaya çalıştım. Akrep üstünde olduğumu bilmesine rağmen kendini sokmazdı herhalde ama dış kabuğu kaygandı ve tutması zordu. Kendimi toparlayarak kabuğundaki girinti çıkıntılardan birine sarıldım. Akrebin arkasındaki Işıkadam yeniden vagonlara yönelmişti ama meşaleler onu geri tutuyordu. Akrep kuyruğunu sallayarak korumaları geri püskürtüyordu.

O karmaşanın içinde Kara Bıçak'ı göremiyordum ama önde bir yerlerde, hayvanın altına girerek onu oradan vurmaya çalışıyordu muhtemelen. Gel gör ki akrep çok büyüktü, kediden bile büyüktü ve o kanunsuzu ikiye ayırmak için sabırsızlanan dev kıskaçları vardı.

Başka yolu yoktu.

Kuyruğunun üzerinde dengede kalmaya çalışarak ayağa kalktım ve elimi zincire uzattım. “*Uyan. Ağırlaş.*”

Kuyruk yere çarptı ben de hayvanın gövdesinin üst kısmına doğru yuvarlandım. Başıyla karnı arasındaki zincire ulaştığımda, “*Uyan. Sık,*” diye komut verdim.

Başım döndü ve yaratık canlı zincirlerin içinde çırpırken kaydım. Kıskaçları havada açılıp kapanıyor, bacakları kana bulanmış olan yerde rahat hareket edemi-

yordu. Etrafında dönmeye başlayınca adamlar bağırarak akrepten kaçmaya başladılar.

Ağaçlardaki yangın büyümüş, hayvanı iyiden iyiye kudurtuyordu. Çığlık atarak vagonlara ve ağaçlara çarp-
tı, kendimi başının üzerinde, kabuğuna yakın ve sağlam tutmaya çalışıyordum. Kara Bıçak neredeydi?

Orada! Elinde demir çubuk olan dev Işıkadam'ı öldür-
müş ya da etkisiz hâle getirmiş, kendisi için yakalamıştı.
“Will!”

“Hazır ol!” Boğazımdan kopan bir çığlıkla kılıcımı çe-
kip de üstteki gözlerinden birine geçirdim. Çok kısa bir
an sonra Kara Bıçak elindeki demir çubuğu makas gibi
ağzından içeri soktu.

Hayvan kasıldı. Sırtının yarısı zincirlerin de ağırlığıyla
çöktü. Aniden yalpalayarak büyük bir gürültüyle yere
devrilince herkes sevinç çığlıkları attı.

Kara Bıçak, bir şekilde kimse fark etmeden kalabalı-
ğın arasından kaybolmuştu.

Kılıcımı hızla akrebin gözünden çıkarıp üzerindeki
zincirlere dokundum. “Uyu.”

Adamlar sırtımı sıvazlayıp beni tebrik ettiler. Tüm
vücudum adrenalin ve o dev zincirleri canlandırmanın
yorgunluğuyla titriyordu. Kendimi geri çekmeyi başar-
dım, Skyvale'deki gibi tılsım sisine yakalanmak istemi-
yordum ve işte o zaman ilk kez dönüp kafilenin kalanına
baktım.

Korumalar ve Işıkadamlar yolda hareketsiz yatıyor,
bedenleri ormanda büyüyen yangınla aydınlanıyordu.
Yerde yatan o kadar çok insan vardı ki...

Akrebin gövdesinden bir tıslama sesi geldi ve üzerin-

den tılsımın zehirli havası yükseldi. Beyaz sis etrafa dağılarak birkaç adamın etrafını sarıp göğüslerini etkilemişti. Hepsi yere çöküp öksürmeye başladı. Bir süre geçtikten sonra düzeldiler. Hiçbir şey olmamış gibi yeniden ayağa kalktılar.

Sis, tılsımdı, bunu biliyordum ama neden bazı insanlara dokunurken bazılarına dokunmuyordu.

Başım yaşanan karmaşa ve bitkinlikle dönüyordu ama hâlâ söndürülmesi gereken bir yangın vardı ve o yüzden kılıcımı temizleyip kınına soktum. Yakındaki dereden sağlam bir hortumla su aldım.

Ormandaki yangına su püskürtüldü ve ağaçların üzerinden dalga dalga sıcak hava ve buhar yükseldi. Dakikalar sonra alevler sönmüştü.

Dövüş ve şu yangın midemi bulandırmıştı. Yolun kenarına çökerek kustum, bu kâbustan sonra tekrar uyuyabileceğimi sanmıyordum.

Tekrar doğrulduğumda yolun aşağısında hareketsiz duran siyah silüetle göz göze geldik. Kılıcını kınına koydu ve veda etmek üzere tek elini kaldırdı.

O geri geri yürürken ben olduğum yerde kaldım. Bir şey söylemeliydim. Bir şey yapmalıydim. Ama içimde kaynayan bunca tuhaf duygunun etkisiyle öylece kalakalmıştım ve Kara Bıçak duman, buhar ve karanlığın içinde gözden kayboldu.

“Döndüğümde görüşürüz,” diye fısıldadım. Ama çoktan gitmişti.

YİRMİ BİR

Kafile, saldırıya rağmen Batı Geçidi Nöbeti'ne zamanında varmaya kararlıydı ve uzun seyahatine kaldığı yerden devam ederek dağların arasından ilerledi.

Rüzgârlı yollardan usul usul tırmanırken bazı korumalar yeni şarkılarının sözleri üzerinde çalışıyorlardı. “Will, düşmanı öldürür.” Utançla başımı eğdim. Belki de Kara Bıçak'ın maske takmasının bir diğer sebebi de buydu. Bu sayede bir ipek kumaş parçasıyla insanların pohpohlamalarından kaçabiliyordu.

Neyse ne, işin yarısını Kara Bıçak yapmışken akrebi öldürmenin tüm övgüsü almak doğru gelmiyordu. Ayrıca büyü kullanarak hile yapmıştım. Ve bu yaratıkları meydana getiren de tam olarak buydu.

“Batı Geçidi Nöbeti'nden daha önce geçtin mi hiç Will?” diye sordu Josh Blue. Akrep saldırısında kurtardığımı korumalardan biriydi ve eğitimim için para kazanmaya çalışan deneyimsiz genç bir oğlan olduğuma inandığından bana göz kulak olmayı görev edinmişti.

“Skyvale'den hiç çıkmadım,” dedim öğleden sonra güneşinde gözlerimi kısarak.

“O hâlde bir inip görmelisin.” Sonbahar yaprakları arasından görünen eski, yıkık dökük gri taşlı yapıyı işaret etti. “Bu kale Skyvale Sarayı’ndan önce yapıldı. Skyvale henüz iki yüz yaşında bebek bir kale. Bu ise daha Skyvale’den yüzyıllar önce buradaydı. Denizin ötesindeki eski toprakların asıl sakinleri getirtilerek büyü ile yapılmış. Batı Geçidi Nöbeti ve ikiz kalesi Doğu Geçidi Nöbeti, Indigo Krallığı daha küçük bir yerken ilk kralların evleriydi.”

“Ne kadar küçükken?”

“Ejderha Hanedanlığı’nın toprakları kadar, hepsi bu vadinin içindeydi. Kalanı, muhtemelen senin hiç duymadığın eski krallıklarla yapılan savaşlar sırasında geldi. Önce bir süre birleşik topraklar olarak kalarak zamanın krallarına derebeylikler verildi ama sonra hepsi Indigo Krallığı’na dâhil edildi.”

“Şu an Aecor’a olduğu gibi yani?” Kelimeler ağzından kaçarcasına çıkmıştı. “Kralın küçük kardeşi şu an Aecor derebeyi.”

Josh omuzlarını silkti. “Böyle bir zamanda, dağların ötesinden tılsım gelirken bir şey söylemek zor. Önceden olsa evet derdim. Ama şimdi dünyadaki değişiklikleri görece kadar uzun yaşayabilirsek mucize demektir.”

Ormanlara baktım ama bu bölge tamamen korunuyordu, Batı Geçidi Nöbeti’nin dışında bir zorlukla karşılaşmak pek olası değildi. Tek sıkıntı her gün daha da güçlenen tılsımın kokusuydu ki burnum buna epey bir alışmıştı artık.

“O zaman bu kale,” dedim yukarıyı işaret ederek. “Ve diğeri Indigo Krallığı’nın doğu ve batı sınırlarını koruyor öyle mi?”

Josh başını sallayarak onayladı. “Dönemin kralı savaş nerede devam ediyorsa orada kalırdı. Bu da, ilgileri şuradaki dağlardan Aecor’a kadar olan şimdiki doğu krallıkları bölgesinin olduğu yere yönelmeye başladığından genellikle doğu olurdu. Batı Geçidi Nöbeti, Pierce’lerin gücü Gearys’lerin elinden aldığı sekiz yüz otuz beş yılına kadar epey bir ihmal edildi. Birinci Terrell orayı en iyi destekçilerinden birine verdi ama tılsım sorunu baş gösterdiğinde yeniden Pierce’lerin eline geçti.”

“Tarih bilgin de iyiymiş.”

Adam sırttı ve bu yorumumu eliyle savuşturdu. “Hepimizin bir tutkusu var işte. Böyle yolculuklara çıktığımda Batı Geçidi Nöbeti’ne varana dek kitap okuyorum. Epey bir boş vakit oluyor. Nöbet’teyken tüccarlar daha az korumaya ihtiyaç duyuyor, o yüzden çoğu kişi vaktini Indigo Ordusu’ndan bizi küçük görmeyen birileriyle antrenman yaparak geçiriyor. Ben de vaktimi hem antrenman yapıp hem de eski gazete ve tarih kitaplarına bakarak geçiriyorum.”

“Eski gazeteler ve tarih kitapları ancak onları yazan insanlar iyiye iyi oluyorlar.”

Josh kahkaha attı ve eliyle şapkama vurdu. “Sen akıllı bir genç adamsın. Kaç yaşındayım demiştin? On dört? On beş?”

Neredeyse on sekiz. “Çalışacak kadar büyüğüm.” Ses tonuma biraz savunmacı bir hava katmıştım ama gerçekten dediklerimi kastetmiyordum tabii.

Adam biraz homurdandı ama Nöbet’e varana dek hoşuna giden mimarî eserlerden, kızının taliplilerinden biriyle girdiği yumruk kavgasında sarhoş olduğu için kaybeden bir kraldan bahsederek kafamı şişirmeye devam etti.

Kafile liderleri vagonları hattan çıkarıp daha alçak olan dış kale avlusunun etrafına yönlendirdiler. Surlardaki askerler neşeyle bağırıyor, trampetler çalınıyordu. Buralarda, malzeme yüklü bir kafile kutlama yapmak için iyi bir sebepti.

“Ne zaman boş vaktimiz olur?” diye sordum Josh’a. “Şu batı duvarını görmek istiyordum.”

“Etrafta dolanmamızdan çok hoşlanmazlar.” Birbirine bastırdığı dudakları incecik bir çizgiye dönmüştü. “Ama sana etrafı göstermeme ses etmeyecek birkaç adam tanıyorum, tabii eşlik etmemde bir sakınca yoksa.”

“Aksine, minnettar olurum.”

Kale yanıltıcı şekilde tanıdıktı. Doğu Geçidi Nöbeti’ndeki eski sarayı bildiğim için temeldeki benzerlikleri görebiliyordum, gerçi yüzyıllar içinde yapılan yenilemelerle eski yapısından farklı yönleri vardı. Eski saray, özenilmiş bir elbise içinde eğilmiş kendini gizleyen yaşlı bir kraliçe gibiyken Batı Geçidi Nöbeti özgün tasarımını tamamlayan eklemelerle zarifçe yaşlanmış gibi görünüyordu.

Bir saat sonra nihayet batı cephesi surlarına ulaşmıştık ve ilk kez tılsımlı toprakları görme şansım olmuştu.

“İşte,” dedi Josh. “Dağların arkasındaki şu parlaklık.”

“Ne kadar çok dağ varmış.” Bunu beklemiyordum doğrusu, gerçi haritaları görmüştüm, bilmem gerekirdi.

“İndigo Krallığı’nı yaratıklardan ve tılsım fırtınalarından koruyanlar bu dağlar,” dedi Josh.

Muhtemelen öyleydi ama geçtiğimiz dağlar bile sonsuz gibi gelirken bunları aşmak çok daha zor görünüyordu. Hepsi en güzel sonbahar elbiselerini giymiş olsa da

önceden güzel ve tepelik görünen bu yer şimdi inanılmaz bir şekilde haşın görünüyordu. Bu tepelerin bazıları Batı Geçidi Nöbeti'nin kurulduğu tepeden bile yüksekti. Tılsımlı topraklara gitmek için bunların hepsini aşmam gerekiyordu.

“O zaman Işıkkadamlarla ilgili anlatılanlar uydurmaca-
dan ibaret öyle mi? Askerlerin, tılsımlı topraklara atılan
Işıkkadamların birbiriyle kavga ettiğini seyretmesi yani.”

Adam başını salladı. “Tılsımlı topraklarla ilgili an-
latılanların çoğu sadece hikâye. Ama orada akla hayale
sığmayan çok daha başka şeyler var, hikâyesi anlatılama-
yacak kadar korkunç şeyler.”

“Hiç gittin mi?”

“Bir kere,” dedi yavaşça. “En kenarına kadar. Birkaç
ay önce tılsımın ilerlemesinin haritasını çıkarmak üzere
gönderilmiştim. İlk başta, varıp varmadığımı nasıl bile-
ceğimden emin değildim. Ama emin oldum. Tılsımlı top-
raklara adım attığım anda anladım ve vardığım gibi de
döndüğümü söylemekten çekinmiyorum. İşaretimi koy-
dum ve oradan ayrıldım.”

“Oraya varman ne kadar sürdü?”

Adam, planımın ne olduğunu anlamaya çalışırmış gibi
bir süre beni tarttı. “Yürüyerek üç gün. At üstünde daha
kısadır ama bir hayvana bunu yapmayı düşün-
medim bile. Gerçi dönüş yolunda bir atım olsaydı iyi olur-
du. Ne kadar para verirlerse versinler umurumda değil,
oraya bir daha asla gitmem.”

Onu bu konuda konuşmaya zorladığıma utanmışım
gibi gözlerimi indirdim. “Anlıyorum.”

Omzumu sıvazladı. “Ben seni bırakayım biraz daha

kal buralarda. Hazır olduğunda güneydeki dairelere gel. Yemeği orada yiyeceğiz,” dedi ve cep saatine baktı. “İki saat sonra.”

Ona yeniden teşekkür ettim ve diğerleriyle birlikte git-tiğinde verdiğim karara pişman olarak duvarın kenarına yığıldım.

Melanie ve Kara Bıçak'ın sesleri kulaklarımda yankı-lanıyordu. Oraya gitmek zorunda değildim. Burada rahat rahat iki hafta bekleyip Josh'un kitaplarından bazılarını okuyup sonra da Skyvale'e geri dönerdim.

Ama bu kadar yolu öylece geri dönmek için mi gelmiş-tim?

Melanie'ye ne demiştim? Bir kraliçe halkı için tehlike-ye girmeyecekse hiç kraliçe olmamalı.

Bu riski alacaktım.

Akşam yemeğine gitmeden önce harita odasını bulup in-celemeye gittim. Tılsımlı topraklara giden birkaç farklı yol vardı, çoğu son derece sıkı korunuyordu, bu da yaka-lanmak istemiyorsam daha az tercih edilen bir yoldan gitmem gerekiyor demekti. Askerlerin olduğu yolları ara-yıp karşılaştırmam bir buçuk saatimi aldı ama sonunda gidebileceğimi ümit ettiğim bir yol buldum ve haritalar ile işe yarar gördüğüm diğer belgeleri kopyalayarak dik-katle yol tarifini yazdım.

Planımı yapmış olarak yemeğe biraz geç gittim ve ge-len kafileler için ayrılmış kulübelerdeki ranzama geçtim. Binadan horlamalar yükselirken mutfaktan alabildiğim kadar erzak ve ihtiyacım olabilecek birkaç başka malze-me topladım.

Ahırdan bir torba yulafla birlikte bir at aldım. Yerde hâlâ onu besleyecek kadar ot vardı.

Şapkamı düzelttim, çaldığım küçük beden bir Indigo Ordusu ceketini giydim ve yola çıktım. Kapıdaki nöbetçiye yeni ulak olduğumu söyledim ve harita odasından yürüttüğüm mühürlü belgeleri gösterdim. Nöbetçi hiç yorum yapmadan beni geçirdi.

Havanın aydınlanmasına daha saatler vardı ama tılsımlı toprakların ışıltısı görülebiliyordu. Kestane rengi at, dağların arasından kıvrılarak devam eden eski tren yoluna yakın ilerliyordu.

İlk günüm, Batı Geçidi Nöbeti'ne olan yolculuğumuz gibiydi ama daha hızlıydı. Akşam yemeği için bir tavşan yakalamayı başarmıştım ama derisini yüzerken ne kadar büyük ve ağır olduğunu, normal tavşanlardan daha irice olduğunu fark ettim. Kuyruk kısmından koyu ama epey koyu lacivert halkalar uzanıyordu, ilk başta tüylerinin öyle olduğunu zannettim.

Ama genzimde ekşimsi bir karıncalanma başlamasıyla birlikte tılsımlı tavşanı ormana saldırmıştım ve onun yerine yanımda getirdiğim erzaklardan yedim.

İkinci gün tılsımlı topraklara girmiştim.

Josh'un uyarısı işe yaramıştı, sınırından adım attığım an orada olduğumu anlamıştım.

Sisin içine girmişim gibi yüzüme diken diken soğuk batıyordu. Hava daha nemli ve daha ağır, güneş dünyadan uzaklaşmış gibi soluktu. Gökyüzü griye boyanmıştı.

"Renklerin yarısı dünyadan sızıp gitmiş gibi," dedim atırma. Kulaklarımı dikti ama boynundaki kasları, gece yolculuk yapıyormuş gibi karanlığa baktığından gergin kalmıştı.

Onu okşadım ve güven verici sözler söyledim ama bana pek inanmadı.

Beyaz sisin kolları bel boyundaki çayırların arasından hışırdarak geçerken sanki bir şeyler söylüyordu. “*Kim izliyor?*” diyordu. “*Birisi izliyor.*”

Sağıma soluma döndüm, etrafımdaki ormana, arkamdaki dağların eteklerine bakarken atın eyeri gıcırdayıyordu. Olağandışı herhangi bir şey yoktu; sadece takip ediliyormuşsun gibi gitgide büyüyen belli belirsiz bir his ve gerginlik.

Güneş gökyüzünde alçalırken Batı Geçidi Nöbeti dağların, kızıl kahve tepelerin arasından görünmez olmuştu. Şimdi gerçekten yapayalnız kalmıştım.

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi çarpıyordu. “Bir adın var mı at?” Öne doğru eğildim ve kulaklarını kaşıdım. “Olsa söylerdin herhalde. Ferguson’a ne dersin?”

Başını silkti ve homurdanır gibi bir ses çıkardı.

Bu da yeterliydi. “Ferguson o zaman.”

Aptalcaydı ama bir ata isim vermek beni biraz daha rahatlatmıştı. Sadece biraz.

Aniden kuvvetle esen her rüzgârın fazlasıyla farkında olarak hava kararana kadar tılsımlı toprakların derinliklerine doğru ilerledim. Ferguson’ı solmuş bir ağaca bağlayıp sararan otları yiyebilmesi için yularını gevşek bıraktım ve bir meşe ağacının dallarına tırmandım. Ağacın gövdesinde ve dallarında, yakınlarda dev bir yırtıcının olduğunu gösteren derin yarıklar vardı. Dalın üzerine yerleştiğimde girintili çıkıntılı odun sırtıma batıyordu. Tam olarak güvende sayılmazdım ama yüzlerce altın rengi yaprak beni gizliyordu, bu sayede biraz olsun

dinlenebileceğimi umuyordum.

Ormandan, rüzgârla birlikte o kekremsi iğrenç koku geliyordu. Yanağıma bir şey sürtündü. Yaprak mıydı? Atladım ve elimle yüzümü ovuşturdum ama dokunan her neyse gitmişti ve ne olduğunu görmek için etraf çok karanlıktı.

Panikle ufak bir çığlık atacakken kendimi tuttum ve çantamın içinde Kara Bıçak'ın verdiği maskeyi arandım. Soğuk ipek kumaş, göz çukurlarım dışında tüm başımı örtünce kalp atışlarımı sakinleştirmek için derin nefesler almaya çalıştım.

"Etrafta hiçbir şey yok," diye fısıldadım.

Kulaklarıma rüzgârın uğultusu ve atımın çıkardığı hafif seslerden başka bir ses gelmiyordu.

Dibi kalmış bir mumu yakıp çantamda duran defterimi, kalemimi ve bulduğum bir şişe mürekkebi çıkardım. Titreyen mum ışığında rüzgâr, koku, hastalıklı bitkilerle ilgili ayrıntılı notlarla birlikte tılsımlı topraklardaki ilk günümü yazdım.

Beni seyrediyor, diye yazdım en son ve defterimi kapattım.

Ağaçlar rüzgârla birlikte gece boyu uğuldamıştı. Ne zaman gözlerimi kapatsam ormandan sesler geliyordu. Bir yanım gidip o sesi bulmak ve yüzleşmek istiyordu.

Ama onun yerine battaniyemi daha yukarı çekip maskemi biraz daha indirerek Ferguson'ın çıkardığı homurtuları, hırıltıları duymazdan gelmeye çalıştım. Uyurken bedenim gitgide kaskatı kesilip geriliyor, alışık olmadığım bir yerde alışık olmadığım seslerin içinde kasvet basıyordu. Gece hiç bu kadar uzun gelmemişti.

Şafak sökmeden bir süre önce kuzeyden bir haykırış yankılandı. Bir *insan* sesiydi.

Fırlayarak uyandım ve karanlığın içine gözlerimi diktim.

“Ağaçlar bana burada birinin olduğunu söyledi.” Çalılar kıpırdadı. Bir adam ormandan paldır küldür yürüyerek geliyordu.

Diğerlerinin birbirine karışan sesleri ona cevap veriyordu ama ne dediklerini ya da sayılarını kestirmek zordu. Beni ya da atımı görürlerse başım belada demekti.

Ağaçların arasından bir meşale görüldü. Işığı normal bir insanın tutacağından daha yukarıdaydı. Ağaçların gövdeleri arasından gelen şekiller belirginleşmeye başladığında her şey apaçık ortaya çıkmıştı. Gelenler Işıkdamlardı.

YİRMİ İKİ

Olabildiğince sessiz bir şekilde hareket ederek Işıkkadamların yaklaştığı yerin aksi yönünde aşağı kaydım. Eşyalarım zaten çantamdaydı, Ferguson'ın eyerini de yol boyu çıkarmamıştım. Şayet inip de eyer kolanını sıkıp görünmeden dizginleri düzeltebilirim...

Ayak parmaklarım bir tüy gibi yere dokundu. Bir dala basıp da tüm diyarı varlığımdan haberdar edecek bir aptallık yapmamak için etrafımı kontrol ettim. Fakat bastığım yerler sağlamdı, çömelip ağacın gövdesine sürünerek etrafında yürüdüm.

Meşalenin ışığında atımın silüeti seçilebiliyordu. Başını bana çevirince dizginlerindeki demirler çınladı.

"Şşt," diye fısıldayarak elimi terden ıslanmış boynunda dolaştırdım. Dizginler birden parmaklarıma dolandı, canlıydı.

Nefesim kesilerek ellerimi hızla geri çektim ve deri kayışlara iyice baktım ama cansız bir şekilde Ferguson'ın boynunda asılı duruyorlardı. Belki de hayal görmüştüm.

Gerçek olsaydı bile acele etmem gerekiyordu.

"Bir şey duydum!" Işıkkadamların sesleri daha yakın-

dan ve daha güçlü geliyordu.

Hızla, dizginleri ve eyer kolanını sıktım ama çantamı eyere takar takmaz dev bir el beni arkamdan yakaladı ve kaldırdı.

“Buldum!” Dev eller gövdeyi sıkıyordu.

Ciğerlerimdeki hava bir ısıklık gibi boğazımdan çıkıp gitmişti. Sağa sola sallanarak kendimi atın üzerine çekebilecekmişim gibi el yordamıyla eyeri bulmaya çalıştım ama Ferguson Işıkadamdan uzaklaşmaya çalışarak yularını çekiyordu.

“Sıkı tut. Biz de görmek istiyoruz.” Grubun kalanı, her yeri tutuşturmak üzere olmalarını umursamadan ellerindeki meşaleleri sallaya sallaya ormandan geldiler.

Geriye bir tekme savurdum ama bacağıma yetişmedi. Atımdan yukarıdaydım, neredeyse az önce ağaca çıktığım yükseklikteydim. Bu Işıkadamlar, muhtemelen tılsımlı topraklarda daha uzun süre kaldıklarından Skyvale’de dövüştüklerimden daha büyüktü. Başım şimdiden dönmeye başlamıştı. Dev adamın tutuşu daha da sertleşmişti ve kaburgalarımı acıtıyordu.

“Kıpırdanıp duruyor.” Sesi kemiklerimi titreten bir gök gürültüsü gibiydi.

Gözlerim kararmaya başlamıştı. Kesik kesik nefes alabiliyordum.

Diğerleri de yaklaşıp o kocaman, biçimsiz suratlarıyla şaşkın şaşkın bana bakıyordu şimdi. Nefesleri ekşi ekşi, leş gibi kokuyordu. Kalçamdaki silahlarıma uzanamıyordum.”

“Ben de bakacağım.” İçlerinden biri beni yakaladı. Belimdeki parmaklar bir an gevşeyip de başka bir ucubenin

eline geçerken ciğer dolusu bir nefes aldım. Ama yetmemişti. Her bir nefes alışım kor gibi yakarken kaburgalarım sızlıyordu. “Yüzü yok. Sadece gözleri var.”

“Ben de bakmak istiyorum.” Başka bir Işıkadam aldı beni, bu sefer dirseğimden yakalamıştı.

Meşalenin ışığı gözlerimi yakarken havada sallanıyordum ama sonunda nefes alabilmiştim ve bir kolum serbest kalmıştı.

Kuru kuru öksürerek kılıcımı çektim ve Işıkadam’ın bileğini kestim. Kan fışkırmaya başlayınca yere düştüm, dizlerim ve parmaklarımın boğumları yere çarptı. Ama kılıcım hâlâ elimdeydi. Hiçbir şey onu elimden bıraktıramadı.

“Seni aptal!” Ucubelerden biri beni düşüreni ittirdi. “Onu tutman gerekiyordu.”

Ayaklarımın üzerinde sürünerek beni tutan ellerden biraz uzaklaşarak kılıcımı devin ayağının derinlerine doğru soktum.

Işıkadam bağırdı ve diğerlerinin üzerine doğru sendeleyerek birkaçına çarptı. İçlerinden biri bana uzandı ama ondan hızlı davranmıştım. Kılıcı, bir diğerinin dizine sapladım. Kılıcımın üzerinden kanlar süzölüyordu.

Yer sarsılıyor, alırlar ve dallar ıttırıyordu. Gece tam bir kaosa dönüşmüştü. Işıkadamlar beni yakalamak için birbirleriyle kapışırken birden bir yaratığın uluması duyuldu ve ardından havayı kan kokusu bürüdü.

Kılıcımı bir kez daha savurarak dizlerini kestim. En yakındaki Işıkadam beni ağaçların içine doğru fırlatmaya çalıştı ama kılıcımı ikinci defa kaldırarak parmaklarını kestim.

Yaratıkların öfkesi gitgide kabarıyordu. Döndüm ve Ferguson'a koştum. Zavallı şey olduğu yere sinmişti, gidecek bir yeri yoktu. Kayışı iyice gerilmiş, gıcırıyordu.

Kendimi eyerin üzerine attım ve yuların kayışını kes tim. Işıkadamların arasına dev bir ayı gölgesi dalarken biz dötrnala oradan ayrıldık. Çığlıklar arkamızdan bizi kovalıyordu ama Ferguson gerilmiş gövdesiyle panikle koşarken onun boynuna doğru iyice eğildim.

Atımın ter damlaları yüzüme gelirken bir an bile durmadık. Ölen Işıkadamların gitgide cılızlaşan sesleri uzaktan gelirken durmadık. Güneş menekşe rengi gökyüzünde yükselmeye başlarken durmadık.

Sadece Ferguson yorulduğunda o nefesini toparlayana kadar yavaş bir yürüyüşe geçtik o kadar.

Ölebilirdim. Atım da ölebilirdi. Ölebilirdik ve Melanie ile Kara Bıçak dışında kimse nerede olduğumu bilmiyordu. Melanie, zamanında dönmezsem peşimden gelmekle tehdit etmişti ama Kara Bıçak... Onu bilemiyordum.

Ama benim için endişelenmekte ve korkmakta haklılardı. Ölseydim ne olurdu? Balık Kartalları'na ne olurdu? Hele de anlamadıkları sırlar taşıyan Kartallara? Ya da Aecor'a? Melanie'ye Patrick'in bir yolunu bulacağını söylerken gözüm feci dönmüştü.

Ferguson'ı bir ırmak kenarında su içmesi için durdurduğumda saat öğlene yaklaşıyordu. Eyerini çıkarıp da baştan aşağı bulandığımız kanı ve teri yıkamaya koyduğumda tüm vücudumu bir titreme aldı. Bedenim olmasa bile yaptığım iş, düşüncelerimi bir arada tutuyordu, tekrar yola koyulup batan güneşe doğru yürürken emin olduğum tek bir şey vardı: Buradan sağ çıkmak için her

şeyi yapardım. Önemseydiğim insanlara geri dönmek için her şeyi yapardım.

Sonraki birkaç günde tılsımlı toprakların iyice içine doğru girmiştim. Gördüklerimi, duyduklarımı yazıp çiziyordum; taç yaprakları dikenli gül ağaçları, insanı kaçıp saklanmaya zorlayan rüzgârdaki fısıltılar, Ferguson'ın huysuzlandığı bu sebeple etrafından dolaşmak zorunda kaldığımız yaprakları bıçak gibi keskin olan otlar, köpeklerin, şahinlerin ve bu büyü artığı ile bambaşka hâllere dönüşmüş tılsımlı yaratıkların uzaktan uzaktan gelen sesleri.

Gece, ormanda dolaşan Işıkadamlardan, kedi büyüklüğünde farelerden uzak durmak için ağaçlarda uyudum. Çoktan öğrendiğim üzere ağaçlar güvenli olduğundan değildi ama yine de en iyi seçenek buydu ve kendimi birkaç uyuyup sonra yola devam edip ardından yine birkaç saat uyuyacak şekilde ayarlamıştım.

Bir defasında, gecenin yarısında ağaç omzumu ısır-maya başlayınca yere yuvarlanmıştım. Hayır, ağaçlar da güvenli değildi.

Batı Geçidi Nöbeti'nden yola çıkışımın altıncı gününde aradığım kasabayı bulmuştum. Ya da kasabadan kalan-ları diyelim.

Binalar bir devin oyuncacı gibi duruyordu. Oldukla-rı yere gelişigüzel fırlatılmış gibilerdi. Binaların taşları fırtına kuşatmaları ya da daha kötü bir şeyle yıkılıp düş-müştü. Akrepler ve kediler bile tılsımdan etkilediklerin-den anormal boyutlarda büyürken daha büyük yırtıcılar nasıl oluyordur kim bilir?

Ferguson çorak toprak yolda nallarını vurup durunca güçlükle yutkundum. Yol ileride bir kurdele gibi havalanmış, hiçbir destek olmaksızın öylece duruyordu. Güvenli görünmüyordu, atım da gitmek istemiyorsa onu zorlayamazdım.

Yine de gidip bakmam gerekiyordu çünkü haritama göre gizemli göl buralara yakın bir yerdeydi. Gerçekten de dükkânların ve evlerin arkasında, yüksek duvarlı bir asilzadenin evinin yanında bir sıvı ısıldıyordu.

İşte bunu görmek için gelmiştim.

Kendimi toparlayıp Ferguson'ı yoldan uzak tutarak dükkân ve evlere biraz daha yaklaşıp diye hafifçe dürttüm.

Evler taştan yapılmıştı ama çoğunun ahşap bir dokusu vardı. Taşlaşmışlardı. Cam pencereler eriyerek duvarların üzerine gözyaşı gibi akmış ve o şekilde donup kalmıştı.

Ulaştığımız ilk binanın içine baktım.

Doğruca bana bakan yüzler vardı; tuhaf, ölümden korkmuş, böcekler gibi kehribarın içinde sıkışıp kalmış yüzler. Kapıları, pencereleri kavramışlar ama güvenli bir yere ulaşamamışlardı. Onları oraya hapseden her neyse şeffaf bir yapıydı, bu sebeple ölümlerinin her bir ayrıntısı bozulmadan korunmuştu. Ayrıca sert ve sağlamdı, evin şeklini ve sınırlarını biliyormuş gibi pencere ve kapılardan taşmıştı.

İçeriye hapsolmuş kadınlardan biri göz kırptı.

Bir an çığlık attım ve Ferguson'ı korkuttum ama onu yeniden pencereye yaklaştırdığımda kadın gayet ölü görünüyordu. Ben öyle hayal etmiştim. Muhtemelen öyle olmuştu.

Öğürmemeye gayret ederek ilerledim, gölün binaların arkasından görünen ışıltısını takip ettim. Hedefim artık çok yakındı; şayet burada tılsımın etkilerini azaltmak yerine onu durduracak bir yol varsa onu bulacaktım.

Kasabanın ortasında mevsime hiç de uygun olmayan parlak yeşil yapraklı bir ağaç vardı ama gövdesi öyle bir kıvrılıp eğilmişti ki üst dalları yere değiyordu, kökleri ise toprağın yüzeyine erişerek soluk güneş ışığı ile buluşmuştu. Hiç bulut olmamasına karşın kalın bir pusun her şeyi karanlığa gömmesi çok tuhaftı. Uzaktaki dağlar bile tılsımlı sisin içinde kaybolmuşlardı.

Dünya sanki o sisin orada sona eriyordu. Ötesinde hiçbir şey yoktu. Korku ve tılsım dolu bir adada yapayalnızdım.

Ama göl uzakta değildi.

Yolun yarısında Ferguson'dan indim ve silahlarımla yazı gereçlerimi yanıma aldım. Skyvale'e döndüğümde hangi bilginin işe yarayabileceğini kestirmek zordu özellikle de söylentileri bol olan Aynalı Göl hakkında olanlardan.

Ferguson'a biraz yulaf verip kendime atıştırmalık bir şeyler aldım ve havaya kalkmış yoldan uzak durarak göle ve ilerisindeki büyük sayfiye evine doğru yola koyuldum.

Birkaç kere durdum, defterimi çıkarıp bacağımanın üstüne koyarak kasabanın durumu hakkında notlar alıp çizimler yaptım. Gölden ne kadar uzaktaydım? Çok uzak değildim sanırım, o hâlde suyu etkileyen olağandışı bir madde her neyse kasabayı etkilemiyordu.

Kasabanın batı kısmı boyunca devam eden alçak, metal bir duvar gölün kıyısından evin etrafına doğru kıvrılıyordu. Bir zamanlar dev bir yılan görüntüsü uyandıran bütün bir duvarmış. Tılsımın onu yıkmasıyla birlikte en

büyük parçalar yere düşmüş, diğer parçalarsa bir devin elleri tarafından çekip çıkarılmıştı sanki. Birkaç parçası da yoktu, göle düşmüştü.

Göle yaklaşırken kalbim küt küt atmaya başladı. Yüze yi dümdüz olan gölün etrafında suya sarkan dallarında bazı tuhafliklar olsa da yamuk yumuk, çıplak ağaçlar büyümüştü.

Birer parmak gibi uzanan ince dalların etrafından dolanarak taşların ve duvar enkazının üzerinde yürüyordum. Gölün kıyısı, çizmelerimin altında kırığı tutmuş gibi çatırdayan kahverengi kuru yapraklarla kaplıydı. Dünyanın kalanına doğru esen rüzgâra rağmen göl, önumde çarşaf gibi dümdüz uzanıyordu.

“Çok tuhaf,” diye fısıldadım gölün kenarına yürürken.

Bu az ışıktaki avuç içi büyüklüğünde metaller parlıyordu. Birini yerden aldım. Zamanla paslanmış, güneş ışııyla birlikte de ısınmış gümüş bir parçaydı. Havadaki pus yüzünden gökyüzü hâlâ karanlık görünüyordu.

Ama başımı kaldırdığımda gökyüzünde, pusun içinde tam olarak gölün şeklinde bir delik gördüm.

Göl maviydi, gökyüzünün rengini yansıtıyordu. Ağacın, suyun üzerine sarkan dalları daha sağlıklı, yaklaşan kışa rağmen daha canlı görünüyordu. Gördüklerim hakkında tam olarak neyin farklı göründüğünü bile söyleyemiyordum ama bir şekilde farklı görünüyorlardı.

Birkaç tane metal parçayı alıp cebime attım ve daha yakından incelemek için duvara doğru yürüdüm.

Hâlâ sağlam olan yerleri bel yüksekliğinde ve birkaç kiremit genişliğindeydi. Duvarın bu kısmının çoğu göl kıyısına ve suyun içine saçılmıştı. Mülteci hizmetçinin an-

lattığı, birbirini ezerek tılsım selinden kaçmaya çalışan insanların panik çığlıklarını duyabiliyordum.

Tılsım ilk olarak ve haliyle en feci şekilde Liadia'nın bu bölgesini vurmuş olmalıydı. Ülkenin batı sınırında ve duvarın hemen yanındaydı. Ve duvar hiçbir uyarı olmadan yıkılmıştı.

Bazıları hapsolmuştu. Kalanları aklını kaçırmıştı. Çoğu da muhtemelen ölmüştü.

Şanslı birkaç kişi ise krallığın geriye kalan korkunç topraklarını geçip dağlara, mecburen Indigo Krallığı'ndaki mülteci kamplarına kaçmışlardı. Kirli. Aç. Ama canlı.

Kuzeye doğru uzanan duvarın uzunluğuna şöyle bir baktım. Malikânenin etrafından dolanıyor, sonra sisin ve ormanın içinde kayboluyordu.

Bu, büyüün yarattığı bir şeydi. Kara Bıçak bu yüzden teşhircileri avlıyordu, bu yüzden Indigo Birliği acımasızdı ve bu yüzden Tılsım İttifakı yapılmıştı. Bu korkunçtu, bugüne dek gördüğüm en kötü şeydi ki hayatım boyu çok fazla şey görmüştüm. Peki, annem ve babam neden anlaşmayı imzalamayı reddetmişlerdi? Sonuçları *bu şekilde* olmasına rağmen neden büyüün kullanılmasına izin vermişlerdi?

Kanıtlanmadığı müddetçe büyüün acil durumlarda kabul edilebilir olduğuna inandıkları için mi? Gerçi elimde bir miktar kanıt olsa da hep böyle düşünmüştüm. Peki ya bunun ötesinde bir durum varsa?

Çizmemin burnu suya değene kadar yeniden göl kenarına yürüdüm. Su, balıkları, yosunları ve yeşil renkli dibinde yayılmış duran duvar parçalarını mükemmel bir şekilde gösterebilecek kadar berraktı.

Sonbahar zamanı su soğuktu ama parmaklarımı suya daldırıp silkelediğimde tuhaf ya da büyülu hissettirmemişti. Aynalı Göl'le ilgili olağandışı olan tek şey olağandışı *hiçbir şey* olmamasıydı. Suya sarkan sağlıklı ağaç dallarıyla açık, masmavi bir göğü yansıtıyordu. Yansıma dışındaki durumlar da normaldi.

Tılsım göle dokunmamıştı sanki. Duvar parçaları yüzünden mi?

Belki de annemle babam tılsıma karşı büyüyle bir çözüm bulunup bulunamayacağını merak ediyordu ve Tılsım İttifakı'nın bu seçeneğin peşinden gitmelerine engel olmasını istemiyorlardı.

Bir saat boyunca, notlar alıp manzaranın resimleri çizerek gölün etrafında dolandım.

Kasabaya döndüğümde Ferguson öfkeli bir şekilde yüksek sesle burnundan soluyordu.

"Bekle bir dakika," diye mırıldandım. Buyurgan hayvan.

Elimdeki gümüş parçaların şeklini çizerken rüzgâr başladı. Kâğıtlarım uçtu, kalemimin ucundaki mürekkep kurudu. Ürpererek çalışmalarımı tılsımlı kum tane-ciklerinden koruyabileceğim başka bir aç buldum ama rüzgâr, bedenimin etrafında bir yılan gibi dönerek beni takip ediyordu.

Kaç, diye fısıldadı rüzgâr. Hemen saklan.

Ferguson kişneyerek ipini çekti. Gözlerinin etrafındaki beyazlar ışıldarken kişnemelerindeki panik daha da artmıştı.

Ellerim titreyerek kalemimi sildim, mürekkep şişesi-ni kapattım ve kutularına koydum. Rüzgâr kıyafetlerimi dört bir yandan çekiştiriyordu. Malzemelerimi korumaya

alınca çömelerek ilerleyip siyah maskeyi takarak herhangi tehlikeli bir şey, rüzgârın beni uyardığı bir şey var mı diye gözlerimle etrafı taradım.

Hiçbir şey yoktu.

Ferguson ayaklarını hızla yere vurup ipini çekerken kasabanın üzerinde yağmur başladı. Ama gökyüzü hâlâ puslu bir mavi renkteydi.

Yağmur damlaları topraktan yukarı doğru uçuşmaya başladı ve gökyüzü, her şeyi çeken kocaman ağza dönüştü. Bulutlar yerden hızla yükselerek dişlere dönüştü.

Çığlık attım ve Ferguson'a koştum. Pantolonumun paçalarına ve ceketime su dolmuştu, ağzımdan burnumdan, hatta ipek maskemden bile giriyordu. Kasabanın dışına doğru koşarken boğulmamak için mücadele ederek yüzümü kapattım.

Kaç. Hemen saklan. Rüzgâr kulaklarımda kıkırdıyordu.

Ferguson onu bağladığım ağaçtan kendini kurtardı. Yağmur şiddetlenirken ayaklarını yere vurarak yaklaştı.

Batı yönünden ağır bir siyahlık yayılmaya başladı ve gökyüzü karardı; suyun üzeri hariç her yer. Karanlık noktalar Aynalı Göl'ün üzerine doğru çok yakın uçtular ve sonra birden dağıldılar ve kolumdan ötesini göremez oldum. Sadece yağmur vardı.

Bir an koşarkenki nefesimden başka bir şey duymadım. Adımlarım ıslak toprağı ezerken Ferguson'a ulaştım.

Sonra bir vızıltı başladı. Yüksek, boğuk ve sabit bir vızıltı kulaklarıma doluyordu.

Çakıl taşı gibi küçük bir şey koluma çarptı. Bir tane de yanağıma. Ayakkabımın altında bir şey çıtırdadı ve sonra bu karanlık sürü alçaldı.

Böcekler, binlerce binlerce böcek kasabanın üzerinde dönüyordu. Yağmurun içinde sel gibi akıp sağa sola çarparak uçuyorlardı. İğneli ayakları ellerimi, kollarımı çiziyor, ceketime pantolonuma tırmanıyorlardı. Maskeme tutunup gözlerime doğru ilerleyerek yüzüme dokundular.

Çılgılık atarak böcekleri kovaladım ama bir anda ağzıma doluştular. Tükürüyordum ama bu küçük ve sert yaratıklar burnuma girmeye çalışırken nefes alamıyordum. Bacakları dudaklarımı dalıyordu. Enseme ve saçlarımın içine giriyorlardı.

Döndüm ve göle doğru koşmaya başladım ama böcekler ve yağmur o kadar yoğunlu ki tüm yön duygumu kaybetmiştim. Bir binaya çarptım, böcekler benimle duvar arasında ezilmişlerdi, uzun bacakları derime batıyordu.

Vızıltı sağır edercesine artarken kalbim deliler gibi çarpıyordu. Tepinip tekmeler savuruyordum fakat o kadar çok böcek vardı ki, her yerdeydiler. İçimde bir panik duygusu dalgalandı: Ölecektim.

Hayır.

Bir şey yapmam gerekiyordu.

Herhangi bir şey.

Böcekleri tükürerek öksürdüm. Sesim tuhaflaşmıştı. "*Hava!*" Uzun bacaklı küçük böcekler parmaklarıma tutunup kollarıma tırmanmalarına rağmen ellerimi öne doğru ittim. "*Uyan!*"

Vızıltıya bir de gök gürültüsü katılmıştı. Kafamın içinde davullar çalarken böcekler gömleğimden içeri girip ipek kumaşın altından göğüslerime girmeye başlamışlardı.

Böcekleri elimle ağzımdan uzaklaştırdım. "*Beni kurtar!*"

“Wilhelmina!”

Her yönden rüzgâr esmeye başladı, yağmurdan daha kuvvetli, böceklerden daha acımasızdı. Rüzgâr tekrar tekrar adımı söylerken sendeledim ve yere düştüm.

Sonra her yer sessizliğe büründü.

YİRMİ ÜÇ

Diken gibi batan yerin üzerinde ellerim iki yana açık sırt üstü yatarken uyandım. Gözüme güneş ışığı giriyordu. Kıyafetlerim kuruydu, oysa yağmuru gayet iyi hatırlıyordum. Ve böcekleri.

Maskemi çıkarıp doğrulurken böcekler altımda kımıldandılar. Küçük, sert gövdeleri ipek kumaşı lime lime etmişti.

Etrafta yeri halı gibi örten uzun bacaklı böceklerden başka bir şey göremiyordum. Evlere, dükkânlara ve kasabadan kalanlara gömülmüştü. Göl de üzerinde yüzen böceklerle kaplanmış, sabah güneşinin ışığını engelliyordu.

Sabah güneşi. Böcek sürüsü geldiğinde öğleden sonraydı ama şimdi sabahtı. Ne kadar süredir baygındım? Atım neredeydi?

Hızla ayağa kalkıp çekirgeleri saçımdan ve kıyafetlerimden silkeledim. Nefes alırken bir şey içeriden boğazıma sürtünmüştü, midem kalktı. Ağzımda hiçbir şey kalmayana kadar öğürüp kusarak çekirge bacaklarını tükürdüm.

“Ne yaptım ben böyle?” Kelimeler ağzımdan çıkarken

acımsı bir tat bırakmıştı. Yanlıştı. Hepsi yanlıştı.

Böcekleri altımda ezerek dizlerimin üstüne çöktüğümde tüm vücudum adrenaline sarsıldı. Ferguson yoktu ve en az bir gece geçmişti.

Bunu ben yapmıştım. Havaya beni kurtarması için bağışlamıştım ve o da kurtarmıştı ama şimdi dokunacak, geri uyutacak bir şey yoktu. Komutları verdiğimde rüzgâr yerine getirmişti ve sonra arkasında binlerce çekirge ölüsü bırakarak gitmişti.

Ve beni bırakarak. Yapayalnız.

“Ah yüce azizler.” Daha önce hiç dua etmemiştim ama uzakta duran ve şimdi atımı kaybettiğim için iyice uzak görünen dağlara bakınca başlamak için güzel bir zamana benziyordu.

Yine de tuhaftı gerçi. Dağlar yükselen güneş ve gölgelerle gayet keskin şekilde görünüyordu; dün tılsım yüzünden net görünmüyorlardı. Gökyüzü de açık ve parlaktı ve mavinin hoş bir tonunu sergiliyordu. Pus gitmişti.

Tılsım gitmişti.

Tüm kasaba Aynalı Göl’ün yansıması gibiydi, Indigo Krallığı kadar normaldi.

Telaşla ayağımdaki çekirgeleri silkeleyip defterimi ve diğer eşyalarımı aldım. Cebime ya da belime koyduğularıyla birlikte insanların hapsediği eve kadar ayaklarımı sürüye sürüye yürüdüm. Kapı açılmıyordu ama pencereler açıldı. İçeri baktım.

Herkes yerde yatıyordu.

Tutsaklıklarından kurtulan insanlar tılsımın gitmesiyle bozulan bir yığının üzerine düşmüşlerdi, daha önce gerçekten ölmemişlerse bile şimdi ölmüşlerdi. Bana –bir

ihtimal– göz kırpan kadın bile cansızlığın verdiği o katı-lıkla öylece yatıyordu.

Yeniden kusmak istedim ama artık içimde çıkaracak bir şey kalmamıştı.

Artık gitme zamanıydı. Şu ana dek topladığım bilgiler yeterliydi. Yolculuk atla altı gün sürmüştü. At olmadan çok daha uzun sürecekti, özellikle de yemek ve su olmadı-ğını –hepsini atın eyerine bağlı bırakmıştım– ya da kıya-fet bile değiştiremeyeceğimi göz önüne alırsak.

Birkaç eşyayı alıp ölü böceklerin arasından yürüye-rek dağlara doğru yola koyuldum.

Tılsımlı topraklar şu an daha farklıydı, en azından bu kısmı ve beynim olanları değerlendirmekte fazla ağır davransa bile sebebi kesinlikle yaptığım şeydi.

Bildiklerime bağlı kalmak zorundaydım; .İndigo Krallığı'na geri dönemezsem Melanie peşimden gelir, Ba-lık Kartalları karmaşayla dağılır, Aecor'un bir kraliçesi olmazdı.

Bu yaptığım tılsımlı toprakları sakinleştirmiş gibi gö-rünse de buradan çıkamayacak olursam değer verdiğim her şeyi kaybedecektim.

Dondurucu gecede kendimi yürümeye zorladım ve sa-dece yarım ay evresindeki ayın batmasıyla dinlenmek için durdum, gün doğumunu beklemek zorundaydım yoksa yolumu kaybederdim. Bu yolculuk için birden ince gel-meye başlayan ceketimin içinde titredim. Bir daha asla ısınamayacaktım.

Ayağım zonkluyor, bacaklarım kasılıyordu. Midem bomboştu, ağzım öyle kurumuşt ki dudaklarım çatla-mıştı. Nihayet bir ırmak kenarına geldiğimde tılsımlı

olup olmadığını konusunda bile endişelenmemiştim, başımı hızla suya indirerek soğuk karşısında nefesim kesilse de kana kana su içtim.

Birkaç dakika sonra içtiğim bütün suyu kustum.

Yeniden içtim ama bu defa daha yavaş davrandım. Zihnim berraklaşmaya başlamıştı.

Gözümü ne zaman kapatsam her şey canımı yakıyor, çekirgelerin batma hissi yeniden canlanıyordu. Kollarımı, boynumu kaşıdım, yüzümü ovuşturdum ama geçmiyordu. Uyumamın imkânı yoktu, belki bir daha asla uyuyamayacaktım. Suya doyunca yola devam ettim. Kendimi sıcak tutmalıydım.

Dağlar ileride görünüyordu ama daha çok vardı. Gece bir ağaç dalı yardımıyla yürüsem de hiç yaklaşmamışım gibi hissediyordum.

Şansıma ikinci günümde çekirge haricinde bir de sincap yakalamıştım. Kürkü normal renkteydi, boyu da öyle görünüyordu.

Küçük dallar ve soyulmuş ağaç kabukları topladım, ardından bir de sincaba bir dal geçirdim.

Cebimde kibrit vardı. Sadece iki tane kalmıştı ama şu an yemek yemem gerekiyordu. Kibriti boşa çıkarmamak için dikkatle yaktım ve bir kâğıt tutuşturdum sonra etrafında küçük dalları yerleştirdim. Ateş, yemek pişirecek kadar büyüyene dek buz kesen ellerimi ateşe tuttum.

Sincap, yediğim en harika şeydi. Daha sonrası için biraz su almam gerektiğini fark edene kadar biraz zaman geçmişti ama artık daha güçlü hissediyordum o yüzden ateşi odunla besleyip avlanmaya gittim.

Gerçek bir avcı yöntemlerime gülebilirdi ama iki ala-

balık tutup kapanla birkaç tavşan yakalamıştım, bir mucizeydi. Tılsımla bozulup bozulmadıklarına kontrol ettikten sonra hepsini pişirdim, ateşin karşısında oturdum sonra da çekilip közün üzerini toprakla örttüm. Ateşin karşısında oturup yemek bulduğuma şaşırarak beni Batı Geçidi Nöbeti'ne ulaştırmıyordu.

Doğuya doğru devam ederken günler hayal meyal geçiyordu. Irmaklardan su içip pişirdiğim yemeklerden küçük parçalar yiyordum ve sadece aşırı karanlık olduğunda dinleniyordum. Bir kez daha ateş yaktım, artık kibritim kalmamıştı. Üçüncü ateş için büyü kullanmam gerekecekti, onu da yapamazdım. Gördüklerimden sonra olmazdı. Yine de yeterince dirayetli olduğumdan pek emin değildim.

Yürürken en çok Melanie'yi düşünüyordum, dönmezsem ne yapacağını. Sırrının yükünü omuzlarında tek başına taşıyan Connor'ı düşünüyordum. Kara Bıçak'ı bile düşünüyordum, yaptığımız son konuşmayı. Burada ölseydim umursar mıydı acaba?

Bir ihtimal. Sonuçta, kendisi ilk başta inandığım gibi bir kâbus çıkmamıştı. Connor'ın hayatını kurtardığından, büyü kullandığım için beni yakalamadığından, ona borçluydum. Teşhircilere ne olduğu gerçeğini bile araştırmıştı. Beni kendisiyle birlikte dövüşmeye götürmüş sırları konusunda bana güvenmişti. Birimiz hırsız birimiz kanunsuz olsak bile hiç umulmadık şekilde arkadaş olmuştuk. Ve koluma dokunuşu...

Balık Kartalları'nı özlemiştim. Kara Bıçak'ı da özlemiştim.

Düşüncelerim kafamda dolanıp duruyor, olduğu yerde

bir dakika bile kalmıyordu. Ya da bir saat. Çekirge tarlasında uyandığımdan bu yana doğru düzgün uyuyamadığımdan zaman kavramım bulanıktı.

Yürüdüğüm bu topraklar öncesinde tılsımlı olmalarına rağmen orman şu an neredeyse normal görünüyordu. Zehirli değildi. Keşke uyandıktan sonra kasabada biraz dolaşsaydım ama artık çok geçti. O havaya kalkmış yola, baş aşağı olmuş ağaca bakmalıyım.

Çok fazla büyü kullanmıştım ve sonuçlarının ne olacağını bilmiyordum. Özellikle de uyandırdıklarımı geri uyutamadığımdan bu yana.

Çekirgelerden bir hafta sonra Ferguson beni bulmuştu. Ya da ben onu bulmuştum.

Seçici davranamayacak kadar çok susamıştım ve şüpheli görünen bir dereden su içerken bir atın da su içişini duymuştum. Ve işte oradaydı.

Eyer ve çantalar hâlâ üzerindeydi ama dağılmışlardı, bir ağaca sürtündüğünün kanıtı olarak eyer takımının her yeri küçük dallar, çam iğneleriyle dolmuştu.

“Ah seni zavalılık! Çok üzgünüm.” Bir ağacın yanına gidince, biraz yulaf çıkarıp onu besledim. Hiç şikâyet etmeden eyerini çıkarmama izin verdi. Elimden geldiğince sırtını fırçaladım, sonra da çantamda bıraktığım erzakları karnım doyana kadar iştahla yedim.

İkimiz de yemeklerimizi yiyip sularımızı içince eyeri yeniden takarak kaleye doğru dörtlü gitmek istedim ama bu Ferguson’a haksızlık olurdu. Eyer takımını geçirip onu arkama alıp dağa doğru ilerledim.

Ancak bir gece güzelce dinlendikten sonra dizginleri-

ni sıkıp beni taşımasına izin verdim. Yürümek büyük mutluluktu.

Eskiden Indigo Krallığı ve Liadia arasında işleyen tren yoluna varalı daha çok olmamıştı.

“*Wilhelmina?*” diye bir ses geldi arkamdan ve döndüm. Sadece ağaçlar, toprak ve kuşlar vardı.

“*Wilhelmina.*”

Ferguson kulakları dikildi, o da duymuştu.

Dağa çıkmadan önce tılsımlı toprakları –değişen tılsımlı toprakları– arkamızda bırakmıştık. Yine de bir şeyin beni ormanda izlediğine dair bir his büyüyordu içimde.

“*Wilhelmina.*” Ses rüzgâra benziyordu, nefes gibiydi, uyarıcıydı ama buralarda herhangi bir şey *olmaması* gerekiyordu.

“Tılsımlı topraklar orada!” Sanki ona yerini hatırlatmak işe yararmış gibi. Ferguson’a ayağımla vurdum ve dört nala kıvrılarak giden dağ yoluna tırmandık.

“*Wilhelmina!*”

“Uyu! Her neysen dön ve uyu!” diye bağırdım. Verdiğim emrin herhangi bir etkisi var mıydı biliyordum.

Ferguson yokuş yukarı koşarken eğilerek onun boynuna sarılıp kendimi iyice küçülttüm. Tılsımın kötü kokusu, atın sabit nal sesleri eşliğinde midemi bulandırarak bizi arkamızdan ittiriyordu.

“*Wilhelmina!*” Ses, bizi daha hızlı kovalıyordu. Ferguson’ın terleyen boynu kötü kokmaya başlamıştı. Nefes nefeseydi, bacaklarımın altında kaburgalarının genişlediğini hissedebiliyordum.

Koştuk. Başımı her kaldırdığımda ağaçların arasından yükselen kaleyi görüyordum. Yol yukarıda bitiyordu.

Tek yapmamız gereken oraya ulaşmaktı.

"Wilhelmina!"

Ferguson'ı daha hızlı tekmeledim ama gerek yoktu. Tılsımın kokusuyla yeniden son hız koşmaya başlamıştı. Beyaz sisin kollarından biri arkamızdaydı, yolu kaplayarak dur durak bilmeden acımasızca peşimizden geliyor, dönemeçleri hiç zorlanmadan dönüyordu. Gıcırdayan bir çelik sesi geldi, tılsımın dokunduğu yerde raylar kıvrılıyordu.

Güneş arkamda batmaya başladığında bir ışık parladı. Tılsım çığlık atarak bir kez daha adımı söyledi ama omzumun üzerinden arkama baktığımda sis, dağdan aşağı geri çekiliyordu ve kıvrılan raylar eski haline dönüyordu.

Onu ne korkutmuştu? *Tılsımı* ne korkutabilirdi?

Yukarıda bir yerde yeniden bir ışık parladı ve gülmeye başladım.

Aynalar.

Batı Geçidi Nöbeti'ne asılı yüzlerce ayna batan güneşin ışıklarını yansıtıyordu.

Sersemlemiş, bitkinleşmiş bir şekilde kaleye yaklaşıırken Ferguson'u yavaşlattım, her yanımda ağrıyordu. Saçlarımı saklamak için Kara Bıçak'ın verdiği maskeyi taktım, Skyvale'den ayrıldığımdan beri başımda duruyordu.

Skyvale. Melanie'yi yeniden görecektim. Balık Kartalları'nı. *Banyo* yapacaktım. Çılgınca gülmeye başladım. Tılsımlı topraklardan çıkmayı başarmıştım.

Atım tırıs adımlarla aşağı avluya girdiğinde Indigo Ordusu üniformalı birkaç adam yanıma geldi.

Bir tanesi elindeki bir kâğıda bakıyordu. "Will? William Cole?"

“Evet, efendim.” Ferguson’dan indim. “Kafile nerede?”

Üstleri gibi görünen adam uzun boylu, sert hatlı ve hafiften tanıdık geliyordu, daha önce görmediğime eminim.

“Kafile gitti. Dört gün önce gittiler.”

Omuzlarım çököverdi. Şimdi kafilenin koruması altında olmadan tek başıma yürümek zorunda kalacaktım.

“Ben Ejderha Hanedanlığı’ndan Batı Geçidi Nöbeti lordu Herman Pierce.” Elini uzatmadı. Herhalde uzatmayacaktı. Ben sadece düşük ücretle tutulmuş bir korumaydım. “Bana *Majesteleri* diyeceksin. Anladın mı?”

Kendisi, kralın küçük kardeşlerinden biriydi, Tobiah’nın amcası.

“Evet, *Majesteleri*.” Etrafımı saran adamlarının sayısını anlamaya çalışırken yüzüm asıldı. Güneşin iyice gitmesiyle kulübelerin kapısında sadece silüeti görünen bir adam belirdi. Kalbim çarpmaya başladı. O burada mıydı? Gelmiş miydi?

“Seni olanları konuşabileceğimiz bir yere götüreceğim; neden dağlara gittiğini, neden peşinden tılsım kovalıyormuş gibi geri döndüğünü anlattırsın.”

Sesi duymamış mıydı?

“Ayrıca kafile liderine sana bir daha iş vermemesi için bir mektup göndereceğim,” dedi. “İsteklerim onlar için birer emirdir.”

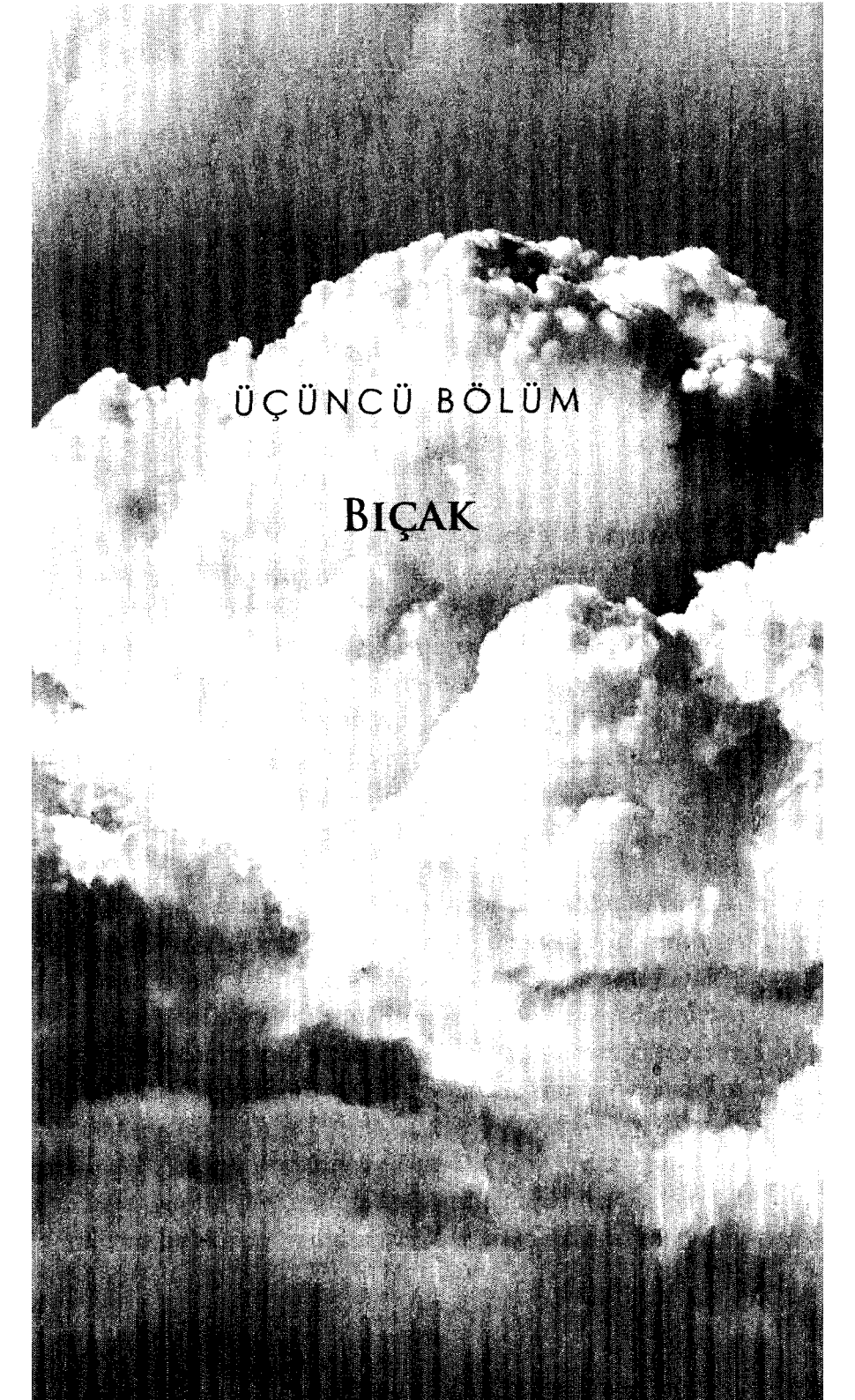
Benim için önemliymiş gibi iç çektim. “Evet *Majesteleri*.”

“İşverenin seni alması için birini gönderdi. Epey de bir kısa sürede geldi buraya. Ben olsam seni bir süre burada bırakırdım.”

Yeniden kapıdaki silüete baktım. Kara Bıçak olacak kadar ince değildi. Kalbim sıkıştı.

Bir dağ aslanı zarafeti ve gözleriyle uzun adımlarla bize doğru yürüdü.

Patrick Lien.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BİÇAK

YİRMİ DÖRT

Patrick arkamızdan yürürken Majesteleri Herman Pierce beni sorgu odasına götürdü ve saatler boyu tılsımlı topraklarda kayboluşumla ilgili sorular sordu. Kralın kardeşi insanların karşısında kıvranmasından keyif alan biriydi ve ona bu zevki tattırmaktan nefret ediyordum. Ama daha önce kraliyet ailesinden birisiyle karşılaşmayan genç William Cole prensin karşısında dik duramazdı.

“Oraya neden gittin? Ölebilirdin.”

“Gönderildim.”

“Kim tarafından?”

“Bana adını söylemedi, sadece teslim edilmesi gereken bir mektup aldım.” Prens bana vurmasından korkuyormuşum gibi sindim ama hiçbir şey olmadı. “Majesteleri, adam ciddi görünüyordu. Bana durumun acil olduğunu ve mektubu kıvrılmış yaşlı meşe ağacının oraya götürmem gerektiğini söyledi. Ödemeyi döndüğümde yapacağını söyledi.”

“Eh ödemeni alamayacaksın.” Prens yumruğunu masaya vurdu. Tılsımlı topraklarda gördüklerim, yaptıklarım hakkında yeniden sorular sordu. Cevaplarım hep

aynıydı. Mümkün olduğunca çok ayrıntı verdim, çekirge saldırısını ve yaptıklarımı anlatmadım tabii. Ne olduğundan hâlâ çok emin değildim ama bu adamın merak edip kurcalamasını kesinlikle istemiyordum.

“Dağdan gelirken bir ses vardı,” dedi Herman. “Bir ismi bağıırıyordu. Bu konuda bir şey biliyor musun?”

Kocaman ve korkmuş gözlerle başımı iki yana salladım.

Adam iç geçirdi. “Bunun için daha fazla vakit harcamam. Çekil gözümün önünden.”

Gerçekten haberci bir çocukmuşum gibi başımı eğdim ve sorgu odasından koşar adımlarla çıktım.

Patrick çoktan eşyalarımı toparlamış, bir çift at almıştı. Şafak sökerken Batı Geçidi Nöbeti’nden yola çıktık ve tek kelime etmeden Skyvale’e doğru sürmeye başladık.

Gece, ormanın karanlığı bastırıp da kuşlar yuvalarına çekildiğinde aynı gergin sessizlikle ateş yaktık. Gece hayvanları uyanmış, ağaçlar rüzgârda hışırdıyordu, hafiften gelen tılsım kokusu yoğun bir huzursuzluğa karışıyordu. Artık tılsım kokusunun ne kadar etkili olabileceğini ve tılsımlı toprakların ne tür bir tehdit yarattığını biliyordum.

Taşlar, uyku tulumunu serip kaynatmak üzere ateşe su koyan Patrick’ten daha duygulu bakıyorlardı.

Bu istikrarlı sessizliği sürdürerek suya kurutulmuş et, sebze ve bir paket baharat ekledi. Bakışlarını benden çekmiyordu.

Ben de kendimi çekmiyordum.

Skyvale’e vardığımızda Patrick beni Tavuskuşu

Hanı'na götürdü. Domuz pırzolası, ekmek ve şaraptan oluşan muazzam bir akşam yemeği sipariş ettik. Beklerken saçımdaki tokayı çıkarıp örgüleri saldım, kumaş iplerini çözerek Melanie'nin yapmak için saatlerini harcadığı örgüleri yavaş yavaş açmaya başladım. Patrick'in bana fırlattığı geniş dişli bir tarakla kırılmış çekirge bacaklarını, küçük dal parçalarını, çam iğnelerini çıkararak kirli tutamları taramaya başladım. Saraya gidene kadar saçımı doğru düzgün yıkama şansım olmayacaktı ama saçlarımı bu şekilde açıp salmak iyi hissettirmişti.

Yeniden kıza dönüşme faslım bitince Patrick gidip yemeğimizi getirdi ve yatağa, yanıma bir tabak koydu. Dakikalar içinde tabağı silip süpürmüştüm. Patrick'in sessizliği ise fırtına öncesi zamana işaret ediyordu.

“Ne oldu?” Sesi alçak ve tehlikeliydi. Onu Balık Kartal-ları'nın çekici lideri yapan o tehlikeli sesteki bu, sanki yapabileceklerinin üzerini örten ince bir kumaş giymiş, kendine hâkim olmaya çalışıyordu.

Kendimi Patrick'e ve pencereden giren sonbahar soğuşuna karşı koruyarak ceketime daha da sıkı sarıldım. “Birine mektup götürmek üzere gönderilmedim.”

“Orası açık.” Kollarını göğsünde kavuşturdu ve gözlerini bana dikti. “Biri adını bağıırıyordu. Gerçek adını. Kiminle görüştün?”

Tılsımlı topraklara dönmem için bana seslenen o şeyi düşünmek içimi ürpertti. Ama şimdi Skyvale'de kaşlarını çatmış bana bakan Patrick'le beraberdim ve tılsımlı topraklardaki her şey... Başka bir hayatta, başka bir insanın başına gelmiş gibi geliyordu.

Patrick cevap vermediğim müddetçe beklerdi. Uykuya

dalsam bile bütün gün oturur beklerdi ve uyandığımda onu yine bana bakarken bulurdum. Onun bu kâbus gibi sürekli tetikte olan dinçliği karşısında tılsım topraklar neydi ki?

“Bana kimin ya da neyin seslendiğini bilmiyorum.” Bilmiyordum değil mi? Rüzgâr mıydı? Hava mı? Başka bir şey miydi?

“Anladım. Peki hayatını, arkadaşlarının güvenliğini, krallığının geleceğini tehlikeye atarken ne başaracağını sanıyordun?”

“Krallığının geleceği için gittim.”

“Yani görevini bıraktın.”

“Bırakmadım.” Tırnaklarımı avucuma batırarak yumruklarımı sıktım. “Bir süre ara verdim ve şimdi geri döneceğim.”

“Bu yüzden bana direnişçi gruplar hakkında yalan söyledin, saraydaki görevini neredeyse tamamladığını bilmemi istemediğin için.”

“Görevim, günün birinde krallığımı yerle bir edecek olanın ne olduğunu görüp anlamak.” Ona gölden bahsetmek istemiyordum. Daha ne olduğundan bile emin değildim.

“Senin krallığın çoktan yerle bir oldu.” Sözleri gürleyen bir homurtu gibiydi ve bakışlarında zerre kadar tereddüt yoktu. “Sen krallığını ayağa kaldırına dek başka hiçbir şey onu yıkamaz.”

“Yanıyorsun.” Bunu ona söyleyecek cesaretim olmamıştı hiç. Ona yalan söylemek, onunla evlenmeyeceğimi söylemek ayrı bir konuydu ama Patrick dokuz yaşından, Tek Gece Savaşı’ndan bu yana hiç yanılmamıştı. Fakat

tılsımlı topraklarda hayatta kalmak beni cesaretlendirmişti ya da aptallaştırmıştı. “Yanılıyorsun. Krallığım yerle bir olmuş değil.”

Patrick kaskatı kesildi ve gözlerinde parlayan öfke bu fikrimden vazgeçmek için uyarıyordu. “İndigo Ordusu’nun zorla Aecor’a girip evleri, dükkânları yakıp yıktığı geceyi unuttun mu? Soyluları ve halkı nasıl öldürdüklerini unuttun mu? Annenle babanı avluda nasıl öldürdüklerini unuttun mu? Geriye bir şey kalmamışken Aecor’un yıkılmadığını nasıl söylersin?”

“Olanları, beni her gün kovalayan anıları hiçbir zaman unutmadım. Hele de cinayet işlemem için beni o insanların arasında yaşamaya gönderdiğinde.” Sesim çatallaşmıştı ama konuşmaya devam ederken güçlü durmaya zorladım kendimi. “Fakat Aecor’lu insanlar hâlâ orada yaşıyor ve birçoğu da tılsımlı topraklardan evlerine dönüyor. Evet, şu an İndigo Krallığı’nın hâkimiyeti altında fakat o topraklar hâlâ yerinde duruyor. İnsanlar hâlâ orada.” Omuzlarımı geri atarak ayağa kalktım ve bir elimle tılsımlı toprakların olduğu yönü işaret ettim. “Yıkım nasıl olurmuş gördüm Patrick. Tılsımı durdurmazsak Aecor’un ne hâle geleceğini gördüm. Çözümün ne olduğunu henüz bilmiyorum ama bir şey yapılması gerektiğini biliyorum.”

O da ayağa kalktı ve bir panter zarafetiyle bana doğru yürüdü. “Aecor’u ebeveynlerinin bıraktığı şekilde geri getirmeye çalışıyorum. Yoksa artık vasiyetlerini umursamıyor musun?”

“Elbette umursuyorum ama tılsımlı topraklar hakkındaki planlarını bilmiyorum. Tılsım geldiğinde ülkeyi nasıl korumayı planladıklarını bilmiyorum. Belki hiç ol-

mayacağını düşünüyorlardı. Belki başka bir yol olduğuna inanıyorlardı. Ama belki de tamamen yanılıyorlardı.” Kulaklarım sağır edici sessizlikte uğulduyordu. “Belki de onların sürdürdüğü Aecor’u diriltmek... Doğru değildir.”

Ve Patrick yüzüme bir tokat attı.

Yanağımı tutarak geri çekildim. Ağzı bir karış açık şekilde eline baktı, yüzündeki çizgilerden dehşet ifadesi okunabiliyordu.

Bir an için babası gibi olmuştu.

“Wil...”

“Sakın.” Ellerimi kaldırdım ve ta ki masaya çarpana kadar geri gitti. Çantamı aldım, eşyalarımı içine doldurdum.

“Öyle yapmak istememiştim.” Ses tonu yumuşaktı ve elini tamamen yabancı bir şeymiş gibi tutuyordu. “Nasıl oldu ben de bilmiyorum.”

“Ben biliyorum.” Çantamı omzuma attım ve pencereye yöneldim. Geri dönüp baktığımda Patrick hâlâ olduğu yere mihlanmış gibi hareket etmeden duruyordu. “Babandan daha iyi bir insan ol!”

Sonra oradan ayrıldım.

YİRMİ BEŞ

Güneş hâlâ yakıcıydı. Saraya şu anki halimle, pantolon, dağılmış saçlar ve üzerimde o kat kat yağlı pislikle giremezdim. O yüzden Bayraklar'da dolaşıp kafamı toparladım.

Gittiğim her yerde duvarlara boyanmış, çitlere kazınmış yazılar buluyordum. Bazıları sadece kanunsuzu desteklerken bazıları altlarına mesajlarını yazıyordu.

**ERKEK KARDEŞİMİ BULMAMA YARDIM ET.
PAZAR SOKAĞI'NDA KAYBOLDU.**

**KÂBUS ÇETESİ HER YERDE. LÜTFEN YARDIM ET.
BİRİSİ KIRMIZI ŞARAP SOKAĞI'NDA BÜYÜ KULLANIYOR.
HER DEFA SINDA SİDİK GİBİ KOKUYOR.
YETER ARTIK! KİMSE SENİ BURADA İSTEMİYOR.
HAYATIMI KURTARDIN TEŞEKKÜR EDERİM.
LÜTFEN TİLSİMİ DURDUR.
HERKES ÖYLE YAPACAĞINI SÖYLÜYOR.
SANA İNANIYORUZ.**

Birkaç mesajın, çizimin üzerine alelacele karalanmış maskeli bir adam resmi olan aranıyor posterinin önünden geçtim. Bazıları yeniyken, artık yağmur ve rüzgâr ile aşınmış bazı notlar tanıdıktı. Birkaç sokak aşağıdaki Kara Bıçakçılık oynayan çocuklar gördüm; sopalar, borular, ahşap kılıçlarla birbirileriyle dövüşüyorlardı.

Onu yeniden görünce ne olacaktı? Skyvale'den ayrıldığım da *peşimden* gelmişti, hem de yakalamak için değil. Ne anlama geliyordu bu?

Üzerileri armalarla süslenmiş at arabalarının dükkân dükkân dolaştığı Thornton'a giderken saat kulesi her saat başı gitgide daha yüksek sesle çalıyordu. Biri beni tanımasın diye yüzümü çok açık tutmuyordum. Dış görünüşümden ziyade düşüncesizce davranmak istemiyordum, Thornton'a gelmek zaten başlı başına bir riskti.

Hawksbill'deki katedralin çanları akşam olduğunu söylüyordu. Dükkânların olduğu bölgedeki küçük çanlar da çalıyordu ve Bayraklar'daki evsiz insanlardan oluşan küçük bir grup etrafta bağırarak dolaşıyordu.

"Dört hanedanlığın varisi tılsıma son verecek!"

"Tılsım geliyor! Dünyanın sonu yaklaşıyor!"

Polisin gelip de insanları tutuklamaya başlaması an meselesiydi.

Otoritenin gözünden uzak durma isteğiyle kolumla yüzümü kapatıp eğilerek pastaneye girdim; sahibi bana hizmet etmekten pek memnun görünmese de bir fincan çay eşliğinde açık kapıdan kargaşayı seyredebiliirdim.

Akşamın ilerleyen saatlerinde üzerlerinde ejderha mühürleri ve Pierce arması bulunan at arabaları gürültüyle geçtiler.

Sonunda gece olmuştu. Pastane kapandığında saat kulesinin gece yarısını vurmasını bekledim sonra da duvarı tırmanarak Hawksbill'e gittim. Bahçelerden ve avlulardan geçerken çiçek ve kızarmış tavuk kokuları, sonbahar yaprakları karşıladı beni. Malikânelerden yükselen kahkahalar çanlar çalıyormuş gibiydi ve atlar ahırlarında kişniyorlardı. Bu bölge, insanı feci şekilde yanıltacak kadar huzurluydu.

Kral Koltuğu'nun gölgeleri arasından yorgun argın süzüldüm ve pencereye tırmandım. Kapı kolunu tutmuştum ki Melanie kapıyı açtı ve uzunca bir dakika öylece birbirimize baktık.

"Wil," dedi tuttuğu nefesi bırakarak ve kollarını boynuma doladı. "Ah Wil. Geldiğin için nasıl mutluyum anlatamam."

Ben de ona sarıldım ve içimdeki bir düğüm çözülüverdi. Benden nefret etmiyordu. Hâlâ arkadaştık.

"İçeri gir haydi." Elimi tutup beni içeri çekiştirirken kapıyı ayağıyla ittirerek kapattı. Şöminede yanan küçük ateş sağ olsun oturma odası sıcacıktı. Masanın üstü ve kitaplıklar vazo vazo çiçeklerle doluydu, masanın üzerindeki sepette onlarca mektup duruyordu.

"Bunlar ne böyle?" Arkadaşımın yüzünü soldurmak için elimden geleni yapmaya çalışarak çantamı yere attım.

"Üç haftadan fazla bir süredir çok ama çok hastaydın." Melanie yatak odamın kapalı kapısını gösterdi. "Ziyaretçi kabul edemeyecek kadar hasta hem de. Biraz iyileşmiştin ve insanlar seni yeniden görmeyi dört gözle bekliyorlardı ama iyileşmen zannettiğim kadar hızlı olmadı."

“Ah, tabii.” Vazoların altına iliştirilmiş notlara göz atarak odama doğru yürüdüm. Kral Terrell'den. Veliaht Prens Tobiah'dan. Meredith'ten. Üç tane Leydi Chey'den ve diğer insanlardan.

Sayısız mektup vardı ama hepsine daha sonra bakacaktım. İnsanların sağlığım için bu kadar endişelenmesinden ve aslında hasta olmamamdan ötürü kendimi suçlu hissediyordum.

“Bana neler olduğunu anlatacak mısınız?” diye sordu Melanie. “Geç kaldın ve çok korktum. Sürekli seni düşündüm.”

Gülümsedim. “Ve arkamdan Patrick'i gönderdin.”

Beti benzi attı. “Ben... O biliyordu. Bir şekilde burada olmadığını biliyordu. Ona bir şey demedim.”

“Sana inanıyorum.” Patrick ona söylenmeyenleri bilme konusunda yetenekliydi. Doğruları insanların sadece gözüne bakarak, nefeslerini dinleyerek anlayabiliyordu. “Sorun değil. Geri döndüm.”

“Ee?” Sesinin canlılığı kaybolmuştu. “Tılsımlı topraklara gittin.”

“Gittim. Ve...” Başımı iki yana salladım ve ona defterimi verip her şeyi okuyup okumaması konusunu düşündüm. Ama tüm sırlarımı itiraf etmek istediğime o kadar emin değildim. Henüz değil.

Dizlerim artık kendini bıraktı ve kanepelerden birine yığıldım. Bacaklarımın üzerine eğildim ve başımı kollarıma koydum.

“Ah Wil.” Melanie yanıma çöktü ve kolunu omuzlarıma koydu. “Haydi, seni temizleyelim. Olanı biteni sonra konuşuruz.”

Daha sonra bile hazır olacağımı sanmıyordum ama beni banyoya götürmesine müsaade ettim, mümkün olduğunca sıcak bir banyo yapmak istiyordum. Liflenip durulandım sonra biraz daha liflendim. Melanie de o sırada odama gitti. Küvetten yatağıma serdiği örtülerin, gardıroptaki askıların sesini duyabiliyordum.

“İşte.” Elinde bir gecelikle geldiğinde ben bir sabahlığa sarınıyordum. “Ay yanağına ne oldu?”

Önce bir tereddüt ettim ama Patrick’le olmak istiyorsa öğrenmesi gerektiğini düşündüm. “Patrick.”

Gecelik süzülerek yere düştü. “Yapmamıştır.”

“Tartışıyorduk. Kontrolünü kaybetti.”

Melanie sendeleyerek gözlerini kapattı ama şu an onu rahatlatacak enerjim yoktu.

O, çorba isterken ben giyinmişim ve yemeğimizi yerken de tılsımlı topraklardan konuştuk. Ona rüzgâra büyüyle emir verdiğim ve sesin beni takip ettiği kısımlar hariç her şeyi anlattım.

Ama ne olduğunu biliyordum. Artık inkâr etmenin anlamı yoktu.

Bir şekilde tek bir komutla tılsımı canlandırmıştım.

Ve adımı biliyordu.

YİRMİ ALTI

Kral Terrell'in doğum günü balosu için orada bulunmam gerekiyordu. Tılsımlı topraklara gittiğim gün dairemize iki tane davetiye, ondan kısa bir süre sonra da bizzat kralın kendisinden bir mektup gelmişti; sağlığıma kavuşmam ve baloya katılmamla ilgili dilekleri yazıyordu.

Kutlamaya tam zamanında yetişmiştim. Neredeyse öğlene kadar mışıl mışıl uyumuştum ama yetmemişti. Melanie baloya hazırlanmam için beni uyandırdığında en son istediğim şey dans etmektir ama böyle bir daveti geri çevirmek korkunç bir hakaret olurdu hatta büyük ihtimalle saray sosyetesinden dışlanırdık.

Döneceğimi tahmin eden Melanie ikimiz için bir çift elbise sipariş etmişti. Onunki boyun ve bel kısımlarında pembe safir dikişleri olan soluk pembe bir elbiseydi. İçinde çok güzel görünüyordu; o, giydiği her şeyin içinde çok güzel görünüyordu.

Benim için seçtiği elbise ıslıl ıslıl parlıyordu. Gümüş ipek şömine ışığında parıltılar saçarak pul pul dalgalanıyordu, gövde kısmını ise karışık desenli elmas ve gümüş işlemler süslüyordu. Aslında rastgele işlemler değildi.

Yakından bakınca pençelerinden hançerler ve kılıçlar sallanan uçan balık kartalları görmüştüm.

Kaşımı havaya kaldırdım. “Bunu sen mi sipariş ettin?”

Elbiseye daha yakından baktı. “Tam olarak değil. Ben balık kartalları sipariş etmiştim. Şey... Neyse en azından ilk bakışta gayet şık görünüyor. Kimse fark etmez.”

“Umarım öyle olur. Liadia düşesinin üzerinde balık kartalları bulunan bir elbise giymesi biraz tuhaf kaçır. Aslan daha uygun olurdu.” Yine de elbiseyi giydim ve tuhaf bir şekilde yeniden böylesine güzel bir kıyafet giymek beni rahatlatmıştı. “Majesteleri, bu elbiselerin faturasını görünce ne düşünecek merak ediyorum.”

“Muhtemelen seni tez zamanda biriyle evlendirmeyi. Böylece bu pahalı tatları sana artık başka biri tattırır.”

Kaburgalarımı ve kalçalarımı örten ipek ve yün kumaşı elimle düzelttim sonra da hizmetçinin yüzümdeki morluğu kapatması için sandalyeye oturdum. Elbette morlukla ilgili herhangi bir yorumda bulunmadı. Onun da bildiği üzere hastaydım ve zayıf ve halsiz görüntüm bu aldatmacaya katkıda bulunuyordu.

Melanie saçımdan bir tutam aldı ve özenle yapılmış örgülü saçlarımdan aşağı dalgalı dalgalı sallandırdı. “Mükemmel.”

Demek istediği aslında sallanan buklenin yüzümdeki morluğa dikkat çekmeyeceğiydi.

“Mel,” diye fısıldadım hizmetçi çekilirken. “Ben buradan giderken aramız iyi değildi...”

Melanie başını iki yana salladı. “Şu an öyle değil ama. Düşünecek, seni özleyecek ve Balık Kartalları’na yapmak zorunda olduklarını gösterecek bir dolu vaktim oldu.

Patrick'le aramdakiler bitti.”

Parmaklarımı yanağımdaki morluk üzerinde gezdirdim. “Biliyor mu peki?”

“Henüz değil. Ama muhtemelen şüpheleniyor.” Gözlerini yere indirdi.

Onu hâlâ sevip sevmediğini sormak istiyordum ama hizmetçi, balo salonunda cömertçe hazırlanmış bir büfe bulacağımız vaadiyle elinde ufak bir akşam yemeğiyle geri gelmişti. Kısa bir süre sonra duvardaki saat, saat başını vurunca bize eşlik etmek üzere bir uşak geldi. Çift kanatlı geniş kapı açıldığında içeriden hoş bir melodiyle çalan müzik eşliğinde parlak bir ışık yansıdı.

Haberci isimlerimizi aldı, yerlerimizi gösterdi ve adımızı anons etti. “Liadia Düşesi Leydi Julianna Whitman ve refakatçisi Leydi Melanie Cole.”

Büyük balo salonuna adımımı attım, ışıklar gözümü kamaştırıyordu. Melanie bana destek olmak için dirseğimden tuttu.

Yukarıdan sallanan büyük avizelerin etrafında demirden ejderhalar sarılıydı. Aynalar ve fasetli taşlar gaz lambalarının ışığında salonda gökkuşakları yaratarak parıldıyorlardı. Duvardaki tüm şamdanlarda mumlar takılıydı. Çenesinin altından bir mumla aydınlatılmış ejderha heykeli bile vardı. Yaratık dans pistinde toplanmış kalabalığa meydan okurcasına gözlerini dikmiş bakıyordu.

Anonsla birlikte birkaç yüz dönüp bize baktı ve odanın öte ucundaki yüksek sırtlıklı tahttan kralın bitkin gülümsemesini gördüm. Yaklaşmamız için başıyla işaret etti.

Tahtın etrafı kalabalıktı. Prens Herman ve Colin ağabeylerinin ve kraliçenin yanında ayakta duruyor, kabarık

göğüsleriyle balo salonunu inceliyorlardı.

Herman'ın beni Batı Geçidi Nöbeti'nden tanımayacağını ümit ediyordum.

Tahtın diğer yanında ise Veliaht Prens Tobiah, Leydi Meredith ve Teğmen Rayner vardı. Prens simsiyah uzun bir ceket ve yanlarında koyu mavi şeritleri olan siyah bir pantolon giymişti, kuzeni göğsünde takılı madalyalar ve belinde kılıcıyla Indigo Ordusu'nun resmî üniforması içindeydi. Prens yaklaştığımı pek fark etmiş görünmüyordu ama koruması hafifçe başını sallayarak kocaman gülümsemişti.

"Leydim." Kral Terrell elime uzanırken reverans yaptım. "İyileşmenize çok sevindim. Hastalığınızı öğrendiğimde çok endişelendim."

"Çok daha iyiyim Majesteleri." Sesimin düzgün çıkması için zorladım kendimi. "Doğum günü kutlamanızı hiçbir surette kaçırmazdım."

Kral yeniden gülümsedi. "Eşimle tanışmıştınız sanıyorum, Güneş Hanedanlığı'ndan Kraliçe Francesca."

Yeniden eğildim. "Elbette Majesteleri. O şerefe daha önce nail olmuşum, şimdi yeniden eriştiğime çok memnunum."

Kraliçe, gözlerinde keskin bakışlar, yüzünde keskin hatlarla oğlu ve yeğeni gibi dimdik bir duruşla oturuyordu. Ama başını eğerek gülümsedi.

"Kardeşim Prens Colin Pierce ile de tanışmıştınız. Aecor Bölgesi Derebeyi."

Eğilirken çenemi ve yumruklarımı sıkmamak için irademi son zerresine kadar kullanmıştım. Krallığının derebeyi.

“Ve en küçük kardeşim Batı Geçidi Nöbeti Lordu Prens Herman Pierce.”

Bu defa duruşumun rahat ve kadınsı olduğundan emin olmaya gayret ettim ama prens beni tanıdıysa bile belli etmemişti. İnsanlar görmeyi beklediklerini görürdü.

Tobiah ve Meredith’i selamlamak üzere devam ettik ve Meredith bizi sıcak bir gülümsemeyle karşıladı.

Tavus kuşu mavisi elbisesiyle göz kamaştırıcıydı. Göğüs kısmındaki altından işlenmiş tek boynuzlu at desenli şerit zenginliğini ve terzisinin yeteğini muhteşem bir şekilde ortaya koyuyordu. Eğilip sıcak bir ifadeyle gülümserken safirler ve diğer taşlar parıltıyordu. “İyileştiginizi gördüğümüze çok sevindik Julianna.”

Sesinde garip bir hava vardı. Şüphe? Mutluluk? O ve Leydi Chey bir dolu çiçek ve iyi dilek mektupları göndermişti. Kısa tanışıklığımızı göz önünde bulundurduğumda fazla anlamlı geliyordu.

“Teşekkür ederim.” Tepkisini görmek için biraz daha zorladım. “Sizinle ve Leydi Chey ile daha fazla zaman geçirmeyi dört gözle bekliyorum. Sohbetlerimizi çok özledim.”

İfadesinde nezaketten öte bir şey yoktu.

Tobiah ilgisiz bir bakış atıp James’e bir şeyler fısıldadı. Teğmen önce prensine sonra bana sıırttı.

Meredith’le biraz daha sohbet ettikten sonra çekildik.

Ardından kralın ilgisini canlı tutacak zenginlikte birkaç lord, leydi ve seçkin tüccarın adı anons edildi ve balo salonunu boğucu bir sıcaklık kapladı.

Melanie bana eğilip sesini alçaltarak, “Meredith seni gördüğünde sevinmiş gibiydi,” dedi.

“Rol yaptığına eminim. Muhtemelen kadınlar toplantısına katıldığımda o ve diğer leydiler benim hakkımda dedikodu yapamayacağı için canı sıkılacaktır. Hakkımda neler söylüyorlar merak ediyorum. Ben hastayken hiç gittin mi?”

“Sen olmadan gidecek kadar önemli biri değilim. Ama birkaç nöbetçiye rüşvet vererek dediklerini öğrenebiliriz. Bırak önemli leydileri hiç kimse ne olduğunu bile fark etmez.” Gözleri odada dolaşırken keyifle gülümsedi. “Ah prens sana bakıyor.”

Omzumun üzerinden baktığımda prensle göz göze geldik, sonra yeniden James’e eğildi.

“Dikkatli ol derim.” Melanie kıkırdadı. “Meredith hoş birine benziyor ama prene ilgi duyduğunu düşünürse kelleni almanın bir yolunu bulacağına hiç şüphem yok.”

Abartılı bir ciddiyetle başımı salladım. “İğne işinde de çok iyi. Onu sinirlendirmek istemem.”

Melanie yeniden kıkırdadı.

Müzik başlayana kadar diğer konukların arasına karıştık sonra da partnerlerimizle dans yerimizi aldık. Dans konusunda hâlâ kendime güvenemiyordum ama artık daha fazla adım biliyordum ve krallığın başka bir bölgesinden bir kont olan partnerime daha iyi ayak uydurabilirdim.

Kendisi, koyun çiftlikleri, buğday değirmenleri üzerindeki hâkimiyetinden bahsediyor ben de uygun cevaplar veriyordum ama aklım başka yerlerde dolanıyordu. Belki bir ağacın üzerinde ya da bir çatıda. Karanlık ve tehlikeli bir yerde. Zihnimde partnerim baştan aşağı siyahlara bürünmüş bir adamdı ve müziğimiz çarpışan bıçak sesle-

riydi. Dansımız ise sıçramak, kesmek ve düştüğümüzde birbirimizi ayağa kaldırmaktı

İlk dans bittikten sonra Tobiah anne ve babasının kalkmasına yardım etti ve salon sessizliğe büründü.

“Bu akşam bana katıldığınız için hepinize teşekkürlerimi sunuyorum.” Terrell’in sesi o kadar güçsüz çıkmıyordu ama sesini duyurmak için uğraştığı çok açıktı. Salonun arkasındaki birkaç insan ön tarafa yürüdü, diğerleri onun konuşmasını duymayanlara aktarmaya başladı. “Bugün burada olduğu için minnettar olduğum çok kişi var. Öncelikle eşim Francesca ve oğlum Tobiah. Onların benim hayatım olduğumu söylemek isterdim ama bir kral olarak bu pek doğru bir hareket olmazdı. Çok defalar eşim ve oğlum ikinci, üçüncü sırada hatta çok daha gerilerde kaldılar. Buna rağmen her zaman dimdik yanımda durdular ve şimdi oğlum evlenmeye ve kral olmaya hazırlanıyor. Ben de bir baba ve bir kral olarak bundan büyük gurur duyuyorum.”

Francesca ve Tobiah, Terrell’e mutlulukla gülümsediler ve konuklar kibarca alkışladılar. Alkışlar uzun sürmedi, kral sözüne devam etti ve insanlar hiç ilgilenmeseler de duymak için yeniden kendilerini zorladılar.

Kralın konuşmasının kalanında konukları gözlemledim. Tanımadığım birçok kişi vardı. Belki James’i Tobiah’nın yanından ayırabilirsem birkaç dedikodu koparabilirdim.

Konuşmalar devam etti. Tobiah ve annesi, Terrell’i ne kadar sevdiklerini, takdir ettiklerini, ne kadar harika bir kral olduğunu ve Indigo Krallığı halkına hizmet etmek için ne kadar çok çalıştığını söylediler.

Kalabalık kıpır kıpırdı, salonun diğer ucundan James'in bakışını yakaladım. Hafifçe gülümsedi ve küçük parmağıyla zarif bir şekilde kulağını kaşıdı. Bu kaba durum karşısında kıkırdamasını bir öksürükle örttü ve kocaman gülümsedi.

Melanie bana dirsek attı. "Kes artık."

Konuşmalar bittiğinde James'e benimle dans etmesi için işaret ettim. Kaşlarını kaldırdı ama başını salladı.

Babasının yanındaki Prens Tobiah bana doğru kaşlarını çattı.

Son konuşmalar da sona erince müzik başladı. Dans edecekler partnerleriyle eşleşirken yeniden James'in bakışlarını yakalamaya çalıştım ama Tobiah onu bir köşeye sıkıştırmıştı. Melanie ise çoktan başkasının dans davetini kabul etmişti. Ben de o yüzden balkona doğru yürümeye başladım. Hava soğuk olduğu için cam kapılar kapalıydı. İçerisi çok parlaktı ve dışarıda hiçbir şey görünmüyordu, ben de aslında camdan arkamdaki dansçıların yansımalarını seyretsem de yıldızları seyrediyormuş gibi yapıyordum.

"Majesteleri. Lordum," dedim ikisi de bir anda yanımda bittiklerinde. Tobiah bana bir kadeh şarap uzattı, kabul ettim. "Teşekkür ederim."

"Hava konusunda sizi uyarmalıyım," dedi prens. "Dışarısı soğuk, siz de hastaydınız."

"Ama Leydi Julianna yanında şal ve eldiven getirecek kadar akıllıca davranmış. Dışarıda çok kalmayız." James geniş kapılardan birini açtı ve içeri dolan rüzgâr mum alevlerini dalgalandırdı. Bir saniye kadar sonra üçümüz de dışarıydık.

Balkon batıya, tılsımlı topraklara doğru bakıyordu. Midvale Sırtı'nın garip şekli gece karanlığında belli belirsiz görünüyordu.

Nasıl hareket ettiğimin pek farkında olmadan cam masaları ve üzeri minderli sandalyeleri geçerek oğlanlara doğru yürüdüm. Bir elimle şalımı kapattım ve kadehini süslü kıvrımları olan demir tırabzanın üzerine koydum.

O ıssız yerde ne yapmıştım ben? Tılsıma hayat vermiş olamazdım, büyü böyle çalışmazdı. Nesnelere verilen hayat gerçek değildi. Sadece... Geçici bir canlandırmaydı. Cansız nesnelere verdiğim komutla gerçekleşen geçici bir güç.

Bir şeyler olduğunu ve her zamankinden farklı olduğunu inkâr edemezdim. Tehlikeli bir şeyler. Tılsım adımı biliyordu.

"Bu konu sürekli aklınızda galiba leydim," dedi James.

"Evet, her zaman." Tılsımlı topraklara sırtımı döndüm. İki adam yanımda tıpatıp benzer bir duruşla duruyordu ve kardeş olabilecek kadar benzer hatları vardı. Parlak elbiseleri ve kusursuz siyah fraklarıyla dans edenlerin bir aşağı bir yukarı dalgalanarak yaptıkları dansları görebildiğim balkon kapılarından gelen parlak ışık ikisinin de yüz hatlarını gölgelendiriyordu. Kapının yanındaki tüm mat yüzeylerde yıldızların ışıklarını yansıtan aynalar asılıydı.

Alışkanlık gereği aynaların görüşünden çekildim. İki adam da aynı şekilde görüntülerinin yansımadağı bir noktada duruyorlardı.

"Benimle konuşmak istediğiniz bir konu mu vardı acaba?" Beni ısıtacağını ümit ederek şarabımı yudumladım.

"Sen anlat James." Prens duruşunu bozarak arkadaki

parmaklıklara doğru hareket etti. Onu arkamda durduğu yerden görememek beni tedirgin ediyordu. O yüzden bir yandan James'e odaklanırken bir yandan gözümün ucuyla prensi görecektir şekilde yer değiştirdim.

James'in omuzları düştü. "Sizi uyarmanın doğru olacağını düşünüyorum. Oturma izni belgelerinizle ilgili bir takım endişeler var."

Bir an kalbim sıkıştı. "Pardon?"

Teğmen başını salladı. "Greenstone'daki bir depo yakını zaman önce soyulmuş. Biraz mürekkep ve belge çalınmış. Liadia mühürlerinin olduğu belgeler."

İçeride dans eden Melanie'ye baktım. Elbisesi dans ederken fırır dönüyor, uzun siyah bukleleri ışıktan parlıyordu. "Ne yani birileri bizim belgelerimizin sahte olduğunu mu düşünüyor?" diye sordum boğuk bir sesle.

"Hayır." James ağırlığını diğer ayağına aldı. "Daha doğrusu henüz değil. Arşiv görevlilerimiz ve kâtiplerimiz geçmişinizle ilgili daha ayrıntılı araştırma yaparken polis de depoda aramalar yapacak. Ayrıca belgelerinizi diğer belgelerle kıyaslayacak. Endişeleneceğiniz bir şey olmadığına eminim, sadece kimsenin sizi gafil yakalamasını istemem."

Sanki şu an gafil yakalanmamıştım. Belgelerim kutsuzdu, en ince ayrıntısına kadar eklemiş, defalarca kontrol etmişim. Ama Greenstone'daki depo hakkında kim bilgi sahibiydi?

Kara Bıçak.

Midem, huzursuzluk ve hayal kırıklığı içinde düğümlendi. "Teşekkür ederim." Hafifçe öksürdüm ve şarabımdan bir yudum aldım. "Sakıncası yoksa sizi bu araştırma-ya sevk eden nedir?"

James konuşmaya başlamıştı. "Leydi Ch..."

Tobiah elini kaldırarak onun konuşmasını kesti. Batı yönüne doğru öyle derin bakıyordu ki konuşmamızı dinlediğini fark etmemiştim. "Maalesef bunu söyleyemeyiz. Gelişmeler ne yönde olursa olsun her şey sonuçlandığında sizi suçlayan kişinin endişelerini öğreneceksiniz. Şimdilik huzuru korumak en iyisi olacaktır."

Prens yeniden arkasını döndüğünde James ağzını oynatarak, "Chey Chuter," dedi.

Elbette ya. Hanımlar salonunda toplandığımız gün benim konumumun önemsizliğiyle ilgili salık verirken tavsiyelerini sunmuyordu. Olduğum kişi olmadığım konusunda beni uyarıyordu ve ben bunu anlayamayacak kadar aptaldım. Bunca zaman benimle oyun oynamıştı.

Önemli değildi. Sorgulamayı sonlandırıp buradaki yerimi sağlamlaştırmamanın bir yolunu bulurdum.

Amaçlarımıza ulaşmıştık ama buradakilerin tılsımı durdurma konusundaki planları hakkında daha çok bilgi edinmek istiyordum. Tılsımlı toprakları bizzat gördüğüm için gerçekten yardımcı olabilirdim. Ama önce onlara tılsımın canlı olduğunu nasıl söyleyeceğimi bulmam gerekiyordu.

Canlı. Bilinçli. Ve takip ediyor.

"Titriyorsunuz leydim. Galiba sizi dışarıda çok tuttuk, bu kadar iyileşmişken yeniden hasta olmanızı kesinlikle istemem." James kolunu uzattı, bedeninin sıcaklığı beni ısıtmıştı. "İçeri girelim mi? Bana bir dans borçlusunuz zannediyorum, sonra da Tobiah'ya. Bir öncekinde kıskançlık etti nitekim."

"James." Prensın sesi yumuşaktı. Dostça. Sadece kuzeniyle arasında olan bir şey gibi.

“Leydi Meredith için bir sakınca olmadığı müddetçe ikinizle de dans etmekten onur duyarım.” Boşta kalan elimde kadehim olsa da prenze kolumu uzattım. Kadehi elimden alıp masaya koydu. Kısa bir tereddüitten sonra kolunu koluma doladı.

İki yanımda iki adam vardı; biri güzel bir yaz günü kadar sıcakken diğeri bir kış gecesi kadar soğuktu.

James kıkırdadı. “Skandala sebep olacağız.”

“Birisi delicesine uygunsuz bir şey yapmadıkça balo balo olmazdı zaten.” Ukala bir ifadeyle gülümserken balo salonuna doğru yürüdük.

YİRMİ YEDİ

Prens, dans vaadine –ya da tehdidine– rağmen acilen nişanlısının yanına çağırıldığından beni James’le baş başa bırakmıştı.

“Skandalımız için çok fazla.” James’e dönüp gülümserken Tobiah’nın bir an için kaskatı kesildiğini gördüm. Kuzeninin gözleri üzerinde olmasa James’ten daha fazla bilgi edinebilirdim.

James güldü ve yakasını düzeltti, balo salonu sıcaktı. “Bir sonraki dansa katılalım mı? Bu arkadaşlığınızın onuruna hayatımı ellerinize bırakmak istiyorum.”

Cilveli bir gülümsemeyle baktım. “Prens her anında onu izlememenize aldırmayacaksa...”

“Beni başından attığı için gurur duyacaktır ama endişelenmeye gerek yok, onu buradan görebiliyorum.” Gözleri bir an benim arkamda bir yere odaklandı sonra da memnun bir havayla başını salladı. “Gördünüz mü? Orada işte, Leydi Meredith’in her hareketini gölgesi gibi takip ediyor.”

“Ah.” Gözlerimi James’ten çevirmedi. “Ne kadar şanslıyım o zaman. Dikkatinizin yarısını kendime çekebildim.”

James başını iki yana salladı. “Belki üçte birini. Majestelerini çok fazla izlemek gerekiyor.”

Abartılı ve hüzünlü bir şekilde iç çektim. “Bir sonraki dans başlamadan bana büfeye kadar eşlik ederseniz sizi bağışlayabilirim.” Masa odanın diğer ucundaydı ve ne yazık ki çok fazla ihtimal ediliyordu. Bütün o yemeklerin gecenin sonunda çöpe gidecek olması beni delirtiyordu; hepsini kendim yiyemeyeceğim gibi Balık Kartalları’na ya da mültecilere de gönderemiyordum.

James koluma girdi ve dans edenlerden uzaklaşarak balo salonunun diğer tarafına yürüdük. Pistte dans edenler, mumların alevleri, havadaki müziğin titreşimi; bütün bu mekân fazlasıyla hareketliydi. Şık elbiseler etrafta dönüp duruyor, üzerlerindeki taşlar ışıktaki ısıya parlıyordu.

Hayatım aşağı yukarı buydu işte. Tek Gece Savaşı olmasa hayatım böyle olacaktı. Tobiah, savaş ve ailemi avluda herkesin gözü önünde öldüren Indigo Ordusu’ndan önce. Şimdi ise krallıklar arasındaki kavganın kaynağını, sanayileştirilmiş büyü’nün yarattığı tılsımlı toprakları görmüştüm. Her şey zihnimin içinde karman çorman ve bulanık bir hâle gelmişti.

Durup gözlerimi kapattım ve bütün bu hatıralar ve duygu seli karşısında derin bir nefes aldım.

“Leydim?” James nazikçe bileğime dokundu. “Dans edecek kadar iyi hissetmiyorsanız dinlenebiliriz.”

“İyiym.” Annem ve babamın Aecor ve büyü konusundaki planları hakkında kafamda bir sürü soru vardı. Düşünmem gereken çok konu vardı ama şimdi ne yeri ne zamanıydı. “İyiym,” dedim yeniden tüm belirsizliklere uzaklaşma emri vermişim gibi.

Büfeye yürüdük, beyaz bir örtü örtülmüş uzun bir masaydı. Ön kısmın çoğu ejderha olan hanedanlık mühürleriyle kaplıydı. Renkli mozaiklere benzer şekilde hazırlanmış salata tabaklarını, her çeşit sandviçi, turtaları, pastaları, pudingleri görünce karnım guruldadı.

Müzik ve kahkahalar açlığımın sesini bastırıyordu ama James'in yüzünde durumu anladığını gösteren bir gülümseme vardı. "Saray sosyetesine dönmenizin keyfini çıkardığınızı umarım."

"Refakatçim sağ olsun." Alçak sesle konuşmaya çalıştım. "Gerçekten burada olabildiğim için iyi hissediyorum. Katılamayacağım diye çok korkuyordum."

Bana yumurta, peynir ve somonlu ufak bir kanape tabağı uzatırken yüz ifadesinden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. Tabaktan bir tane kanape aldım.

James bana yaklaşarak sesini alçalttı. "Size söylediğim konu yüzünden mi endişelisiniz?"

Başımı iki yana salladım. "Neden endişeleneyim? Deponun soyulması tam bir talihsizlik ama benimle bir ilgisi yok. Ben yapılacak araştırmanın oturma izni belgelerimin orijinal olduğunu ortaya çıkaracağına eminim."

"Buraya soygundan çok kısa bir süre sonra geldiniz. Bazıları bunu şüpheli bulmuş." James omuzlarını silkti. "Ama sizin de dediğiniz gibi belgelerinizin sahte olmadığına şüphem yok."

Kanapeyi yedim.

"Adınız temize çıktığında Leydi Chey konusunda rahat olabilecek misiniz?"

"Onu bir skandala sürükleyerek utandırmak istemem."

"Ne kadar bağışlayıcısınız."

“Belki.” Kaç insan şüpheleniyordu? Chey kesindi zaten. Ya Meredith? Yün eğirmenindeki becerimi göstermem konusunda fena şekilde ısrarcıydı. Bu, başarısız olduğum bir tür test olmalıydı.

Gitmeye henüz hazır değildim. Elimdeki bilgiyi iyiye kullanacak biriyle tılsımlı topraklardaki deneyimimi paylaşına kadar gidemezdim. Belki yıkılan duvarın parçaları da yardımcı olurdu, tıpkı Connor ve diğerlerinin küçük aynalar taşıması gibi onları bunca zamandır tılsıma karşı bir muska gibi taşıyordum.

“Sizce Majesteleri tılsımın etkisini azaltma komitesi ne katılmam konusunu yeniden gözden geçirir mi?”

James kaşının birini kaldırdı.

“Hastayken düşünmek ve hatırlamak için çok zamanım oldu. Daha önce aklıma getiremediğim bilgiler verebilirim.”

“Hiçbir şeye söz veremem ama ona soracağım.” Dans, flüt trili ve trampetlerle sona erdi. Dansçılar eğilip reverans yaptılar. James prensi kontrol etti sonra da elini uzattı. “Bir sonraki dansı lütfeder misiniz?”

Müzisyenler çalmaya başlayınca karşısındaki yerimi aldım ve reverans yaptım. O da eğildi.

“Son dansımızda,” dedi James. “Dikişten hoşlandığınızı söylemişsiniz.”

Öyle mi söylemiştim. O zamandan beri bir dolu olay olmuştu, dikişe ilgili bir şey söylediğimi net olarak hatırlayamıyordum.

“Ama bazı leydiler, hanımlar salonundaki toplantılara pek katılmadığınızı söylüyorlar. Bu tarz uğraşlardan vaz mı geçtiniz?”

“Elbette hayır.” Kızarmıştım. “Tılsımlı topraklarda yaşadıklarımın sonrasına ilginç biraz tılsımı durdurma konusuna kaydın sadece.” O kâbusun içinde geçirdiğimin zamanının artık gerçek olması ve onu kaynak gösterebilmem ne tuhaftı.

James anlayışla başını salladı. “Tahmin edebiliyorum. Büyükanne örgüyü ve iğne işini çok severdi, çok güzel işler çıkarırdı. Ama yalnızca başka bir sorunu olduğunda yapardı. Odaklanmasına yardımcı olduğunu söylerdi.”

Düşüncelerim, büyükannesinden ve dikişten bahsetmenin başka bir adama kaydın. Ama birçok büyükanne bundan hoşlandığına şüphe yoktu.

“Hâlâ çizim yapıyor musunuz?” diye sordu.

“Evet, elbette.” İşte bu hazırlık olduğum bir şeydi. Dairemizde, kanıt olarak göstermeye hazır bir yığın çizim duruyordu. Bir yanım Kara Bıçak çizimimden James’e bahsetmek ve tepkisini görmek istiyordu ama onun varlığını kendime sakladım.

Yine de ikisinin benzer hareketleri vardı ve James Kara Bıçak’ın gülüşünü hayal ettiğim gibi gülüyordu.

Başımı iki yana salladım. James’in sesi ondan daha incedi. Elbette sesini değiştirebilirdi ama onca konuşmamız boyunca sesi biraz olsun kaymaz mıydı? Her neyse James Tobiah’nın korumasıydı ve Kara Bıçak beni tehlikeli olarak addetmişti. Şayet James Leydi Julianna olmadığını bilseydi Tobiah’ya yaklaşmama hayatta izin vermezdi.

James’le müzikten, yemekten ve saray dedikodularından bahsederek birkaç dans daha ettik. Onun şakalarından birine gülerken odanın diğer ucundan Tobiah’nın

bakışını yakaladım. Çenesini sıkmış göğsü, aldığı derin nefeslerle kabarıyordu. Kısa bir an sonra eğilerek babasının kulağına bir şeyler söyledi.

“Sanırım kuzeniniz benimle bu kadar vakit geçirmenizi kıskanıyor,” diye fısıldadım James beni yavaşça döndürürken. “Hani en iyi ve en bağışlayıcı dans partnerimden ayrılmak istediğimden değil ama sizin ilginizi takdirle karşılamaya devam edeceğinden şüphe duyuyorum.”

James kıkırdayarak gözlerini devirdi sonra omzunun üzerinden öylesine bir bakış attı ve kaskatı kesildi. “Gitmiş. Müsaadenizle.”

Teğmen dans edenlerin arasından özür dileyerek geçerek gitti. Gözleri daha bir dakika önce Tobiah’nın durduğu yere bakıyordu. Kral da gitmişti.

Pistten ayrıldım ve sadece kısa bir an arkasından gidip gitmemek için tereddüt ettim. Üzerimdeki elbiseyle dans edenlerin arasından geçmek benim için daha zordu, James’in kapıdan çıkarken bana baktığını gördüm.

Tanıdık bir koridora girdim, kralın çalışma odası yakınlardaydı ve açık kapısından sesler yükseliyordu. James hızla odaya girdi, hareketlerinden canının sıkıldığını anlaşıyordu.

Ses çıkarmasın diye gümüş elbisemi toplayarak kapıya doğru yavaş yavaş ilerledim ve baktıklarında beni göremeyecekleri bir duvara sırtımı verdim.

“Yapamam,” dedi Tobiah gürleyerek.

Kralın sözleri belirgin bir şekilde zayıf ve güçsüz geliyordu. “O iyi bir kraliçe ve iyi bir eş olacak. Yapman gerekiyor.”

Bu iş beni ilgilendirmezdi ama çoktan kulak misafiri

olmuştum bile. O yüzden dinlemeye devam edebilirdim.

“Benden istediğin her şeyi yaptım. Çalıştım, eğitim aldım, senin yerine kararlar aldım. İyi ve güçlü bir kral olmak için ne yapılması gerekiyorsa yapmaya istekli olduğumu biliyorsun. Ve Meredith’in kral olmamla hiçbir ilgisi yok.”

“Ama olacak.” Terrell iç geçirdi. “Bir kral olarak adil ve akıllıca kararlar vereceğini biliyorum. Düşünceli ve sabırlı olacağını biliyorum. Gel gör ki hayatım boyu sosyeteyle bir arada olmaya bu kadar karşı gelen kimseyle karşılaşmadım. Önemsemez ve kayıtsız bir tavırla geliyorsun. Özünde böyle biri olmadığını da biliyorum ama tebaan seni böyle gördüğünde gücünü ve bilgeliğini fark edemeyecek.”

“Baba...”

“Meredith kibar ve sevilen biri. İnsanlar ona saygı duyuyor çünkü o da insanlara saygı duyuyor ve bunu gösteriyor. Ona ihtiyacın var.”

Olduğum yere iyice sinmiştim. Kral pek yanılmıyor gibiydi. Tobiah veliaht prens olarak talihsiz bir kişiliğe sahipti. Aslında hayır; çok daha kötü bir durumdaydı. Onu çok iyi tanı mıyordum fakat kendisinin umursamaz ya da kaba olduğunu düşün müyordum. Sadece... Sıkıldığını sanıyordum.

“İhtiyacım yok,” diye diretti Tobiah. “Daha iyisini yapabilirim.”

“Leydi Meredith ile ilgili kabul edilemez bir durum mu var?”

Tobiah tereddüt etti. “Hayır. Sadece... Onu sevmiyorum.”

Uzun bir bekleyiş oldu, kralın şakaklarını ovuşturduğunu ya da başka bir oyalayıcı taktik sergilediğini hayal edebiliyordum. “Oğlum, ben ölüyorum. Bunu biliyorsun.

Krallığın güçlü bir çift hükümdara ihtiyacı var, bir varise ihtiyacı var.”

“Ölüm hakkında böyle pervasızca konuşma.” Tobiah’nın sesi boğuklaşmıştı. “Kaderi kışkırtma baba.”

“Bir şeyi kışkırttığım yok. Kendi zamanım boyunca yaptıklarım ya da yapmadıklarım konusunda içim rahat. Geriye sadece senin ve Meredith’in evlenip ben öldüğümde tahta geçmeye hazır olduğunuzu görmek kaldı.”

“Baba.” Prensın sesi çatallaşmıştı. “Baba, lütfen.”

“Fikrimi değiştirmeyeceğim. Bana tekrar düşünmemi gerektirecek kadar iyi bir sebep sunmuyorsun. İmajın için Meredith’e ihtiyacın var. O soylu bir kız ve iyi bir kraliçe olacak.” Terrell’in sesi cılız çıkmasına rağmen kararlıydı. “Bir gün belirle. Bu konuşmayı yeniden yapmayacağız.”

Saniyeler sonra Tobiah, yumrukları iki yanda sıkılı bir hâlde odadan çıktı. Yüz ifadesi soğuktu. Dağılmıştı. Sonra bakışları sırtını duvara yaslamış duran bana döndü; konuşulanların her bir kelimesini dinlediğim açıktı. Yüzü bir anda buz gibi bir ifadeye büründü.

Prensın ardından James de odadan çıkmıştı ve prensın bana baktığını görünce durdu. Tobiah başını koridora çevirdi, James de prensın itaatkâr hizmetçisi olarak ellerini arkada birleştirdi.

Prens benim olduğum yöne doğru duygusuzca eğildi. “Kuzenim ve benim konuşacaklarımız var, sizin yeni bir dans partneri bulmakta zorlanmayacağınıza eminim.”

Reverans yaptım. “Size iyi akşamlar dilerim Majesteleri. Teğmen.”

YİRMİ SEKİZ

Doğum günü kutlamaları sona ermiş, Melanie odasında uyuyakalmıştı ama ben bir türlü zihnimi rahatlatamıyordum. Balo, soruşturma ve havada hançer ve kılıç taşıyan gümüş balık kartalları hakkında düşünüp duruyordum. Ne zaman gözlerimi kapatsam tuhaf renkli kürkleri olan yaratıklar, dişleri olan ağaçlar, üzerime hücum eden çekirge sürüleri görüyordum.

“Wilhelmina.”

Gerçek değildi. Rüya görüyordum.

Üzerimdeki örtüleri ayağıma doğru itekledim ve doğrularak saçımı örmeye başladım. Şapkalı siyah üstümü ve pantolonumu giydim, gümüş eşarblı gömleğimin içine sokuşturdum, birkaç silah aldım ve pencereden çıktım. Depoya gideceğimi, orada olduğuma dair gerçekten bir kanıt olup olmadığını kontrol edeceğimi söylüyordum kendime. Ama Hawksbill duvarına çıkıp da Thornton semalarına bakarken gerçeği itiraf ettim:

Kara Bıçak'ı arıyordum.

Şehir, gece yarısını geçeli iki üç saat olmuşken haliyle sessizdi. Thornton sessizdi, Bayraklar'da bile o her za-

manki hareketlilik yoktu. Kara Bıçak saatlerdir çalışıyor olmalıydı, onu bu saatte nerede bulacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Onunla devriyeye çıktığımız hafta bizi her gece farklı bir bölgeye götürmüştü. Bir rutini varsa bile benimle paylaşmamıştı.

Nereden başlayacağımı bilemeden, bir adamı öldürmemi engellediği sokağa attım kendimi. Etraf karanlıktı, saklanacak gölgeler yaratan gaz lambaları yoktu. Keşke ceketimi alsaydım diye düşünerek ürperdim. Zihnimin gerilerinde kötü bir düşünce oluşuverdi. Havaya beni ısıtmasını söyleyebilirdim.

Bu fikir geldiği hızla uçup gitti. Tılsımlı topraklarda yaptıklarımın sonra tekrar büyü kullanamazdım.

Tılsımlı topraklara gittiğimden beri her şey farklıydı.

Gölgenin biri bir anda diğerlerinden sıyrıldı. Kara Bıçak yukarıda duruyordu.

Çatıya, yanına çıkarak onu takip ettim; kaslarımı kullanmanın keyfini yaşıyordum. Tanıdık bir çabaydı.

Bir çay dükkânının tepesinde durduğumuzda Kara Bıçak konuşmadan beni inceledi. Gölgeler, üzerimde dolayan gözlerini gizliyordu, ona bakmak için başımı çevirdim. Hareketlerinde ağır ve düşünceli bir hava vardı. Sonra artık her neye karar verdiyse onu yapmak üzere harekete geçmişti, nitekim başıyla onu takip etmemi işaret etti.

Önce hızlı bir yürüyüşle başladık, sonra birini kovalıyormuş gibi şehre doğru daha hızlı koşmaya başladık. O sıçradı, ben de sıçradım. Yukarıdan sarkan bir direğin altından eğilerek geçti, ben de eğildim. Eczanelerin, mumcuların, hanların üzerinden geçtik ve parlak sokak

lambalarından, aynalardan kaçarak hızla Thornton'a geldik. Soğuk hava boğazımı yakıyor, nefesim beyaz bir duman gibi çıkıyordu.

Burada, şehirde kendimi gerçek hissediyordum. Canlı. Kara Bıçak'la ilgili her zaman sorular vardı ama yine de ne yapacağımı biliyordum; didişirdik, suçlularla ve tılsımlı yaratıklarla dövüştürdük, karanlığı kendimize pelerin ve zırh yapardık. Kendimizi sürekli tehlikeye atsak da bu gece gezileri kendimi güvende hissettiriyordu.

Balık Kartalları'yla olan hayatımdan, saraydaki hayatımdan ya da kraliçe olarak belirsiz geleceğimden daha güvenli hissettiriyordu.

Kara Bıçak, bir bankanın köşesinde gözden kayboldu.

Sadece birkaç saniye arkasıındaydım ama gitmişti. Nefesimi tutarak iki dükkânı bağlayan cam ve taştan yapılmış örtülü bir geçidin altında durup çatılara baktım. Hiçbir şey yoktu.

O anda üzerimde bir karaltı belirdi ve geçidin üzerindeki yatay kapaktan eldivenli eller uzandı. Gülerek ellerini tuttum, biraz çekiştirme ve sessiz kahkahaların ardından ikimiz de geçidin içine yuvarlandık ve Kara Bıçak kapağı kapattı. Dışarının ışığı rüzgârda tıngırdayan pencerelerden içeri süzülüyordu. Geçit o kadar büyük değildi, küçük bir ara sokağın üzerinde anca iki insanın yan yana yürüebileceği genişlikte, beş altı adım uzunluğunda bir kemerdi.

Bulunduğumuz yerden birçok tanıdık dükkânı görebiliyordum, Laurence Pastanesi de buna dâhildi.

Demek bu sayede beni hemen yakalayabiliyordu.

"Maskene ne oldu?" Kara Bıçak geçidin diğer ucunda,

arbaletini çıkarıyordu ama gözleri benim üzerimdeydi. “Kayıp mı ettin?”

“Tılsımlı topraklarda kirlendi.”

“Hımm.” Elini, belindeki kesesine attı ve bana kâğıda sarılı küçük bir paket fırlattı. “Yeni bir tane getirdim. Sana daha iyi uyacaktır.”

Paketi havada yakaladım ve kâğıdın bir tarafını açtım. Paketin içindekilere baktım; yumuşak ipek maske, ipek ve yün çizgileri olan bir çift deri eldivenle birlikte parmaklarıma temas etti. Hepsi siyahtı. Kara Bıçak’ın bütün bu silahları, en iyi siyah kıyafetleri alabilecek kadar zengin olduğunu ama gecelerini kanunsuz olarak harcamaya üşenecek kadar zengin olmadığını biliyordum. “Çok güzeller.”

“Kullanışlılar. Buralarda kimliğini saklamaman gerekiyor.”

Benim tek yaptığım kimliğimi saklamaktı zaten.

Kara Bıçak’la birlikte savaşmaya gitmek, onunla girdiğim ağız dalaşları bile saklanmaktı. Ama seviyordum. Bu karakterimi, Julianna Whitman’ın hayatından ve kesinlikle ama kesinlikle William Cole’un hayatından hatta kendim için planladığım hayattan çok daha fazla seviyordum.

Ben bir şeyleri ne zaman böylesine uzun süreli sevmiştim? Hiçbir zaman.

“Ben sen değilim.” Verdiği hediyeleri dikkatle kâğıda sardım.

“Hoşuna gittiğini sanıyordum. Yani yaptıklarımızın.” Başını yana eğdi. “Yanılıyor muyum?”

“Hayır.” İşte sorun da buradaydı ya. “Yanılmıyorsun.” Paketi göğsüme bastırdım. “Bir zamanlar senden nefret ediyordum, biliyorsun. Bir öç davan olduğunu ve bedelini

masum insanların ödediğini sanıyordum. Ama arkadaşımı kurtardın, bana merhamet gösterdin. Bana ikinci bir şans verdin.”

“Düşündüğünden daha iyi bir insan olduğuna inanıyorum.”

“Çok iyimsersin. Kendine Kara Bıçak diyen bir kanunsuzdan beklemediğim kadar hem de.”

“Ee şey, İyimser Bıçak adını düşünmesine düşündüm ama kimse ciddiye almazdı o zaman.”

Gülmemi saklamaya gerek duymadan başımı iki yana sallarken göğsümde tuttuğum kâğıt hışırdadı. “Sana bırakılan notları gördüm. Şehrin sana ihtiyacı var. Yardımını istiyorlar.”

Ağırlığını benden yöne verdi. “Şehrin sana da ihtiyacı var.”

Ne düşünüyordu? Hayatımızın sonuna kadar bu şekilde birbirimizin gerçek isimlerini bile bilmeden suçlularla mücadele etmeye devam mı edecektik?”

“Ben senin gibi değilim,” dedim yeniden. “Bu şehre istediğini veremem. Başka sorumluluklarım var.”

Kara Bıçak, geçidin içinde gölgeden bir heykelmişçesine hareket etmeden duruyordu. İpek kukuletası hafif ışıktaki parlıyordu. “Tılsımlı topraklarda aradığını buldun mu?”

Ona gerçeği söylemeli miydim? Büyü gücüm olduğunu biliyordu. Ona tılsımlı rüzgâra ne yaptığımı ve o rüzgârın benim adımla söylediğini söylersem ne düşünürdü?

Kara Bıçak ne ara güvenilir saydığım insanlardan biri olmuştu? Dikkatli olmasaydım ona anne ve babamdan, Balık Kartalları’ndan bahsetmek, artık doğru şeyi yapıp

yapmadığımızdan emin olmadığım için her şeyin ne kadar karışık olduğunu söylemek isterdim.

Tek istediğim, gerçekten tek istediğim buydu. Maske. Suçluları kovalama. Geceler.

Adımları bir fısıltı kadar sessizdi. "Will?"

Ona döndüm.

"Burana ne oldu?" Eldivenli parmakları yanağıma çok ama çok nazik bir biçimde dokundu. "Biri sana vurmuş. Kim?"

İyileşmeye başlayan morluğun üzerini kapattım. "Önemli bir şey değil. Hallettim ben."

"Hallettiğine eminim." Geri çekildi. "Benim gibi olmadığını söyledin. Peki kimsin sen o zaman? Ne tür bir belanın içindesin?"

"Bana yardım edemeyeceğin bir belanın." Kelimeler ağzımdan istediğimden daha sert çıkmıştı ama Kara Bıçak istifini bozmamıştı bile.

"Edebilirim," dedi. "Ya da yardım edecek birini bulabilirim."

"Senin yardımını istemiyorum. Bu konuda değil."

"Ne konuda peki?" İnsafsızlık yapıyordu.

Alnımı cama dayadım. "Senden nefret ediyorum." Bu şekilde pek ikna edici olmamıştı gerçi.

"Sırlarını sevdiğini biliyorum. Ben de benimkileri seviyorum." Daha da yaklaşarak fısıldadı, "Sır tutmakta iyiyimdir."

Belki ona birazını anlatmak o kadar kötü olmazdı. Zaten benim hakkımda bir dolu şey biliyordu. Biraz daha bilmesi ne değiştirirdi? "Ben bir grubun üyesiyim. Balık Kartallarının."

Bekledi.

“Nihayetinde bir tür lider olmam gerekiyor ama şu an değil. Şu an başka biri lider. Bana vuran da o.” Gözlerimi kapattım ve kollarımı kendime sardım. “Çok daha kötü yaralar almıştım ama bunu ondan beklemiyordum. Her zaman çok itinalı olmuştu.”

“Onu değiştiren ne peki?”

“Tılsımlı topraklar. Gitmemem gerekiyordu. Oraya gide ne kadar da gittiğimi bilmiyordu.”

“İnsanlara planlarını anlatmayı gerçekten sevmiyorsun değil mi?”

“Planıma son vermek durumunda kalacaksam, hayır.” Doğrudum ve alnımın pencerede bıraktığı sildim. “Kurtarılmak ya da korunmak gibi bir isteğim yok. On yıldan fazladır Balık Kartalları’nın bir parçasıyım ve devamıza bağlıyım.”

“Balık Kartalları için mi tılsımlı topraklara gittin?”

Başımı salladım. “Tılsım bize ulaştığında ne olduğunu bilmem gerekiyordu. Ya da Aynalı Göl ile ilgili söylentilerin doğru olup olmadığını.”

“Doğru muymuş peki?”

“Durum biraz karışık.” Cebime dokundum ve kasabadan aldığım duvar parçalarına dokundum. “Doğrusu, çok çok daha kötü bir şey buldum.” Adımı söyleyen ses peşimi bırakmıyordu.

“Bana da bahsedebilir misin?”

“Başka bir gece. Şu an olmaz.”

“Pekâlâ.” Bir süre sessiz kaldı. “Balık Kartalları’yla birlikte yaptıklarının hâlâ doğru olduğunu düşünüyor musun?”

“Evet.” En azından öyle umuyordum. “Ama artık yöntemlerimizden pek emin değilim.”

“Neymiş o yöntemler? Çalmak mı? Daha mı kötüsü?”

“Biz hayatta kalmak için çalışıyoruz.”

Kara Bıçak ellerini teslim oluyormuş gibi kaldırdı. “Biliyorum. Bu tartışmayı daha önce yapmıştık. Sadece anlamaya çalışıyorum ama bana sadece üstü kapalı cevaplar veriyorsun.”

“Çünkü yapamam!” Yumruğumu pencereye vurdum ve adam bir adım geri çekildi. “Eğer üstü kapalı cevaplar istemiyorsan soru sorma. Anlamaya çalışma.”

“Özür dilerim. Seni üzmem istememiştim.” Önce biraz tereddüt etti ama sonra camın üstünde duran elime dokundu. Eldivenin parmak ucu yumuşacıktı. “Will, birbirimize zannettiğinden çok daha fazla benziyoruz.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Kara Bıçak. Bu kavgaya başladım çünkü öfkeliydim. Bazı insanlara bir kukla olmadığımı göstermek istedim.” Utanmış bir gülümseme geçti yüzünden. “Tabii maske taktığım için kimse bunun ben olduğunu bilmiyor. Ama nihayetinde Skyvale’i ve Skyvale’deki her türlü sıkıntıyı daha derinden anlamak öfkemi dindirdi. Buna rağmen bu, doğru bir iş olduğu için yapmaya devam ediyorum. Çünkü Skyvale’in birine ihtiyacı var ve bu işe soyunan başka kimse yok. Şu an krallığıma yardım etmenin en iyi yolu bu olduğu için Kara Bıçak oldum.”

Belki de gerçekten birbirimize benziyoruzdur.

Göz göze geldik. Ne tuhaf, gözleri çok tanıdık geliyordu. “Kimsin sen?”

Bakışları, maskenin altından gülümsüyormuşçasına

nazikti. “Sen bana kim olduğunu söylemedikçe benim de sana söyleyemeyeceğimi biliyorsun.”

Eli hâlâ elimin üzerindeydi. Omuzlarımız hafifçe birbirine dokunuyordu. Kollarımız birbirine değiyordu. Deli gibi çarpan kalbimle nefes almak çok zordu. Gözümü karartarak yüzümü ona çevirdim.

“Will,” dedi boğuk bir sesle ama beni durdurmadı.

Boşta olan elimi yanağına götürdüm, soğuk ipek parmaklarımın altında kayıyordu; yüzünün köşeli ve keskin hatları vardı, çenesi gergindi, sanki maskeyi çıkarmamdan endişelenmişti. Ama maskeyi çıkarmadan parmak uçlarım üzerinde ayağa kalktım ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım, aramızda sadece o ince ipek vardı.

Nefesi kesildi ve geri çekildi. “Yapamam.”

İçimi bir utanç sarmıştı. “Haklısın. Yapmamalıyım. Özür dilerim.” Ne kadar aptaldım.

Burada olmamalıyım. Saraya gitmem ve tılsım hakkında olabildiğince bilgi verip sonra da Balık Kartalları’nın yanına gerçek hayatıma dönmem gerekiyordu. Yetimlerin gelecekteki kraliçesi olarak. Kara Bıçak’ı bir daha görmemek en iyisiydi.

Kara Bıçak gözlerini kapattı. Aldığı nefesi verirken maskesi kabardı.

Ben kapağa doğru geri giderken verdiği hediyelerin olduğu paket yere düştü. “Gitsem iyi olacak.”

Daha üç adım atmıştım ki kolumu yakalayıp beni döndürdü. Kollarımı sıkı sıkıya tutuyordu, vücudunu yana eğerek bana yaklaştı. Geri adım atınca omuzlarım duvara çarptı.

Dudaklarımız bir kez daha ipek kumaşın üzerinden

birleşti ve beni öptü. Nefesi sıcak ve düzensizdi. “Gitme.”

“Eninde sonunda gitmem gerekecek.”

Beni kurtaramazdı, ben de kurtarmasını istemiyordum zaten. Yolumu çok uzun zaman önce çizmiştim.

“En azından şimdi gitme.” Kollarımı bırakarak yüzüme dokundu, eldivenli parmakları şakaklarımda, elmacık kemiklerimde ve çenemde dolaştı. “Biraz daha kalmaz mısın?”

“Kalabilirim sanırım.” Gözlerimi kapatıp başımı geriye attım ve beni yeniden öptü; usulca, tatlı ve aramızdaki maske engeliyle. Yeterli değildi.

Ellerimi çekinerek boynunun arkasına, maskesinin altına kaydardım. Kumaşı kaldırırken parmaklarım çıkmakta olan sakallarına dokundu.

“Will...” Ellerimi tutarak beni durdurdu.

“Bakmayacağım.”

Gözleri şüpheyle irileşti ama titreyen nefesiyle ellerimi bıraktı.

“Dur.” Geri çekildim, kukuletamı indirdim ve el yordamıyla boğazımdaki şalı çıkardım. Bir kez daha gözlerine baktım ve şalımdı kaldırıp kendi gözlerimi örttüm. Parmakları şakaklarımı okşayarak saçlarımı ittirirken şalı başımın arkasından bağladım. Parmak uçları boynumda, köprücük kemiklerimde ve kollarımda dolaşıyordu.

Kara Bıçak ellerimi yüzüne götürdüğünde dünya kapkaranlıktı.

Maskesini çıkardı.

Bir elimi ensesinde kaydırarak parmaklarımı yumuşak saçlarında gezdirdim ve onu kendime çektim.

Dudaklarımız çekingen hareketlerle birbirine dokun-

du ve bir an beni yeniden kendine çekeceğini düşündüm ama Kara Bıçak iç çekerken adımı fısıldadı ve dudaklarını yüzümde gezdirerek yanağımdan ve boynumdan öptü. Yüzünün kıvrımlarını ve hatlarını ezberlemeye çalışırken kaybolmuştum. Elmacık kemikleri keskin ve çıkıktı. Burnunun asil bir yapısı vardı. Çenesi köşeli ve sertti. Beni yeniden öptüğünde boğazından bir inleme yükseldi.

Kolları belime dolanarak kalçalarımı kendine yaklaştırdı. Elleri sırtımda gezinirken parmak uçları kıyafetlerimin üzerinden bastırıyordu.

Boğazına ve çenesine dokundum. Daha yukarılara uzanarak kaşlarını ve şakaklarını keşfetmeye koyuldum. Kirpiklerinin yumuşaklığı avucumun içini bir meltem gibi okşuyordu. Ona bakmam yasaktı ama parmaklarımla yüzünün haritasını çıkarıyordum.

Beni yeniden öptüğünde, bütün o sıcak daveti düşüncelerimi suda dağılan mürekkep gibi uçurup götürmüştü. Daha fazlasını istiyordum, çok daha fazlasını.

“Dur.” Kesik nefeslerle bileklerimden tuttu ve ellerimi uzaklaştırdı. “Bir dakikaya ihtiyacım var.” Alnını alnıma dayadı ve nefes aldı. Nefes aldı.

Pencereye yaslandım. Göğsü avuçlarımin altında bir inip bir kabarıyor, kalbi adeta benimkiyle yarışlıyordu.

Sonra maskesinin hışırtısını duydum yeniden. “Bu gerçekten yürüyebilir mi?” diye fısıldadım gözüme bağladığım şalı çıkarırken. Siyah ipek her zamanki gibi yüzünü örtmüştü. “İkimiz de birbirimizin gerçek adını bilmeden? İkimiz de sürekli maske takarken?”

Düşünceli gözlerle maskesine dokundu. “Yüzümde bir maske olması gerçek beni tanımıyorsun anlamına gelmi-

yor.” Ellerimi tuttu ve sıktı. “Ve gerçek adını bilmemem de senin gerçekte kim olduğunu bilmediğim anlamına gelmiyor. Sevdığın insanlara nasıl yardım etmek istediğini gördüm, onları incitmekten korktuğunda hissettiğin acıyı gördüm. O oğlana yardım etmek için nasıl koştuğunu gördüm, o gece sen gitmeden önce tüm arkadaşlarının güvende olduğuna eminim.”

Bu adamın yanında tetikte olmakta doğru karar vermiştim. Her bir ayrıntıya dikkat ediyordu.

“Peki bu iş gerçekten yürüyebilir mi?” Uzak bir yöne doğru baktı, kaşlarının arası kırışmıştı. “Sanmıyorum. Hayır. İkimizin de maskelerimizi çıkardığımız anda görmezden gelemeyeceğimiz sorumluluklarımız var.”

Ya da benim durumumu düşününce maske takılı olsa da fark etmiyordu.

Bunlar gün yüzüne çıkmayan düşüncelerdi. “Bana adını nasıl seçtiğini söyleyecek misin? Şu an bunun için yeterince iyi arkadaş mıyız?”

Ses tonu gülümsüyor gibiydi. “Arkadaş olduğumuzu itiraf ediyorsun yani?”

“Bir şeyiz, sonuçta.” Yüzüme gelen saçlarımı düzelttim ve iç geçirdim. “Şu an bazı konularda benim hakkımda en iyi arkadaşımdan daha çok şey biliyorsun.”

“Senin bir teşhirci olduğunu bilmiyor mu? Radyan yani?” Kaşlarını kaldırmıştı, sadece maskesinin kenarından uçlarını görebiliyordum.

“Hayır,” diye fısıldadım. “Bu konuda kafamın ne kadar karışık olduğunu da..”

Bana biraz daha yaklaştı, vücutlarımız neredeyse birbirine dokunuyordu. “Benim de kafam karışık.”

Onun kollarına doğru bir adım attım ve yanağımı omzuna yasladım. Kalbi, kalbimin üzerinde atıyordu.

Saçlarıma doğru konuşurken sesi boğuk çıkıyordu. “Senin için endişelendim.”

“İyimser Bıçak tek parça halinde döneceğime inanmıyor muydu?”

“İnanıyordum. Ama söz verdiğin tarihte dönmeyince... Seni gördüğümde ne kadar rahatladığımı anlatamam.” Elleriyle hafifçe sıktı beni. “Şükranla yere yığılmak istedim.”

“Seni kaldırırdım.”

Hafifçe somurttu. “Hayır, gülerdin ve ben de hak etmiş olurdum.” Şakağıma bir öpücük kondurdu. Sonra bir kere daha. Ardından sakince iç geçirerek çekildi. “Birazdan şafak sökecek.”

“Güneş ışığında da muhteşem görüldüğüne eminim. Kapkara...”

Elleriyle çenemi tuttu, yüzümü çevirdi ve beni yeniden öptü. “Bu gece yine gel.”

Kaşımın birini kaldırdım ve maskesinin altında saklı dudaklarına baktım.

Kumaş kıpırdadı ve o siyahlığın altındaki sırtıtmayı gördüm diyebilirdim sanki. Ellerim, parmaklarım altında hareket eden gülüşünü kısmen hissedebiliyordu. “Gelirken yeni eşyalarını getir.” Başıyla düşürdüğüm paketi işaret etti. “Kılıcını da. Sana onunla, ucunu akreplerin gözüne sokmaktan başka neler yapabileceğini gösteririm.”

“Benim yöntemim de en az seninki kadar etkili.” Ama zihnimin başka köşesinde akrebin üstündeki zincirlere büyü yaparken görüp görmediğini ya da tılsımlı topraklarda yaptığını öğrenirse ne düşüneceğini merak ediyordum.

Onun kollarından sıyrılıp yerdeki eldivenleri ve maskeyi aldım.

“Gece görüşmek üzere isimsiz kız Will.” Beni çıkarmak üzere kapağı açtı, yanında diz çöktüğümde yanağıma, saçlarıma ve dudaklarıma dokundu. “Bunca zaman bunu yapmayı düşündüm.”

İçimde aynı anda mutluluk, suçluluk ve belirsizlik duyguları çalkalanıyordu. Tek kelime etmeden oradan ayrıldım.

Saraya varıp da nöbetçilerden birine görünmemeye çalışarak balkonuma tırmanırken ağaran günün altın ışıklarını gökyüzünü aydınlatmaya başlamıştı.

Kara Bıçak hâlâ büyü kullandığım diğer zamanları bilmiyordu. Şimdiden aramızda bir dolu sır vardı. Birkaç tane daha olursa ne olurdu ki? Öğrense bile güvende olmamı çok görmeyeceğine emindim.

Tabii şimdi tılsım canlıydı ve beni arıyordu.

Duvara tırmanan Kara Bıçak'ı görür müyüm diye merak ederek menekşe rengi şehre dönüp baktım ama sadece nöbet değiştiren çivit mavisî üniformalı askerleri, işverenlerinin verdikleri görevleri yapmak üzere sabahın erken saatinde malikânelerden çıkan hizmetçileri ve sokaklarda dolanıp tüm seçkin evlerin önünde duran teslimat arabalarını gördüm. Katedralin çanları şafak vaktini çalıyordu.

Balkon kapımı açıp içeri süzülürken yorgunluktan bitmiştim. Perdeler camı örterek ışığın girmesini engelliyordu, şöminede sadece sönmek üzere olan közler kalmıştı ve odamda soğuk bir karanlık kol geziyordu.

Yatağa yürüdüm, Kara Bıçak'ın verdiği paketi köşeye koydum ve geceliğimi giydim.

Bu işin yürümeyeceğini söylerken haklıydı. İkimizin de yapması gerekenler vardı. Kara Bıçak beni Balık Kartalları'na karşı olan görevlerimden alıkoyardı ve ben de onu artık gerçek hayatı neyse, ondan alıkoyardım. Buna rağmen yatağa yattığımda kokusu hâlâ üzerimde, dudaklarının görüntüsü gözlerimin önündeydi.

Alıkoyma olsun olmasın, onu istiyordum. Gece yarılarını istiyordum. Adalet istiyordum, hak etmesem bile onun bana güvenmesini istiyordum. Onu istiyordum.

Işık çoğalmış, artık perdelerin arasından daha parlak şekilde giriyordu içeriye ve yakınlarda bir yerde çanlar çalıyordu.

Melanie kocaman açılmış gözleriyle odama daldı ve nefes nefese perdeleri açtı. "Çabuk ol. Giyin haydi."

Sendeleyerek yataktan çıktım ve şarap rengi bir gündüz elbisesi giydim. Melanie saçlarımı toplayarak topuz yaptı. "Nereye gidiyoruz? Neden ziller çalıyor?"

"Bu acil durum zili."

İçimi bir panik kapladı. Aceleyle, aşağı kata inen kalabalığın peşinden salona gittik. Koridorlarda dedikodu almış başını gidiyordu: kraliçenin kız kardeşi bir adamı öldürmüş, prensin koruması tutuklanmış, Kara Bıçak yakalanmış.

Melanie'nin elinden tuttum ve taht odasına giden birini takip ettim.

Açık pencerelerden giren ışık, toz taneciklerini ve avizenin kristalize altın rengi parçalarını aydınlatarak ge-

niş odaya doluyordu. Yüzlerce insan birbirilerini ittirerek kalabalıkta ilerlemeye çalışıyordu. Oda, büyük bir beklentiyle gitgide ısınıyordu.

Dakikalar geçti. Indigo Birliği üniformalı nöbetçiler kalabalığı yarararak odanın kenarındaki yerlerini aldılar, yüzleri soğuk ve sertti. Bir yerlerde bir çocuk ağlıyordu. Yaşlı lordlar ve leydiler homurdanıyorlardı.

Sonunda tahtın yanındaki kapılar açıldı. Veliaht Prens Tobiah, hemen arkasında gölgesi gibi gelen James ve birkaç tane nöbetçi daha içeri girdi. Tobiah ve James'in gözleri altlarında koyu morluklarla kan çanağına dönmüştü. Duruşları, birbirilerine inatçılık ediyorlarmışçasına dikti.

Tobiah bir elini kaldırdı ve kalabalığın konuşmasını kesti. Sadece dışarıda ötüşen kuşların, rüzgârda birbirine çarpan rüzgâr çanlarının sesi geliyordu, bir de birinin burun çekme sesi.

"Hepinize geldiğiniz için teşekkür ederim." Prens in sesi katı bir tonda çıkmıştı, üzerinde önceki gece giydiği siyah frak ve pantolon, alelacele giyinilmiş kırışık beyaz bir gömlek vardı. Normalde kusursuz biçimde şekillendirilen saçları dağınıktı ve yüzüne düşüyordu. "Hepinizin tahmin edeceği gibi bu sabah sizlere çok kötü haberler vereceğim."

Tobiah, bakışlarını kalabalığın üzerinde gezdirirken odada çıt çıkmıyordu. Bir an gözlerimiz buluştu, sonra konuşmaya devam etti.

"Size bir suikastı, bir katil olduğunu bildirmenin büyük acısını yaşıyorum." Sesi çatallaşmıştı, kederli çıkıyordu. "Babam, Indigo Krallığı hükümdarı, Ejderha

Hanedanlığı'ndan Majesteleri dördüncü Terrell öldü.

Indigo Birliği ve polisin alarında olduğunu ve her türlü ipucuyla senaryoyu araştırdığından emin olabilirsiniz. Henüz bir tutuklama olmadı ama şüpheli listesi yapıldı. Lütfen dairelerinize ve evlerinize dönün. Sorgulanmalarının ardından koridorlarda sadece saray görevlilerinin dolaşmasına izin verilecek. Bugün yemeklerinizi odalarınızda yiyeceksiniz. Bu ayki bütün etkinlikler, kutlamalar iptal edilmiştir.”

YİRMİ DOKUZ

Skyvale Sarayı'nın lordları ve leydileri anne-babalarının yatmaya gönderdiği çocuklar gibi odalarına gönderilmişti. Kahvaltı geç servis edildi, odalarda hapis olunmasına rağmen söylentiler hızla odadan odaya yayılmayı başarıyordu. Kara Bıçak kralı öldürmüştü; prens babasını öldürmüştü; nöbetçilerden biri içkiyi çok kaçırıp kılıç tekniklerinden birini gösterirken kontrolünü kaybetmişti. Söylentiler korkunç ve korkutucuydu, bu gelişmeleri şaşkınlık ve merakla seyreden ben de aynı şekilde hissediyordum.

Kral Terrell, anne ve babamın ölümünden sorumluydu. Onun adamları tarafından, orada avluda katledilmişlerdi, kanları taşların arasından süzülerek akmıştı. Ve insanlar karşı çıkmaya korkarak öylece seyretnmişti.

O esnada Prens Tobiah'nın gözündeki korku ve üzüntüyü gördüğümü hatırlıyordum. Dudaklarını oynatarak "Bakma," demişti ama artık çok geçti.

Çoktan görmüştüm.

Ve onlar çoktan ölmüşlerdi.

"İnanamıyorum." Melanie kanepeye çöktü ve masanın kenarında duran bir kitabı aldı. "Öldürüldü. Hastalığı

her neyse, ondan dolayı ölmedi.”

Hissettiğim duygulardan daha fazlasını hissetmek istiyordum, tıpkı Melanie gibi ironinin keyfini hissetmek istiyordum ya da benim hayatımı zindan ettikten sonra Kral Terrell’in nihayet bu dünyadan ayrılmasının verdiği rahatlığı hissetmek istiyordum. Ama tek hissedebildiğim tuhaf bir acıma duygusuydu, aynı Tobiah’nın bana annemle babamın ölü bedenlerine bakmamamı söylerken hissettiği gibi. Annemle babam Tobiah’yı kaçırmasına rağmen öldükleri zaman Tobiah yine de beni rahatlatmaya çalışmıştı. Şimdi de rollerimiz değişmişti işte.

Kısa bir öğle yemeğinden sonra hizmetçi zilini çaldım ve Tobiah ile konuşmak istediğimi söyledim.

“O da soruşturma ekibinin bir parçası,” dedi hizmetçi kadın. “Herkesin odasına bizzat gelecek.”

Ona teşekkür ederek kapıyı kapattım.

Melanie, elindeki kitabın Tek Gece Savaşı’nı ve Kral Terrell ile ilgili kısımlarını anlatan bölümünü yüksek sesle okurken ben de Balık Kartalları ile ilgili sakladığımız her şeyi kontrol ediyordum. Hepsi gizli bölmelerde, yatakların altında, eski kıyafetlerin içindeydi. Kâğıtlar, defterler, harita...

“Mel?”

“Evet?” Hâlâ oturma odasına kanepede oturuyordu.

“Harita nerede?” Ne diğer belgelerin yanında ne de kendimizi gizlememizin bir parçası olarak üzerinde çalıştığım çizimlerin arasındaydı.

Kitap pat diye kanepenin üzerine düştü ve bir saniye sonra Melanie odamın kapısında duruyordu. “Sen yokken Patrick’e vermiştim. Bitmişti.”

Yanağımdaki solan morluğa dokundum ve Melanie'nin gözlerine baktım.

“Olamaz,” diye fısıldadı. “Yapmış olamaz.”

“Uzun bir süre önce onun hiçbirimize öfkeyle vurmayaacağını da söylemiştik.”

“Hayır,” diye fısıldadı yeniden Melanie. “O yapmış olamaz.”

“Elbette şu an kanıtımız yok. Ama onunla bu gece konuşmamız gerekiyor.”

Başını iki yana salladı. “Ben gideceğim. Tek başıma.”

“Beraber gittiğimiz gece, benden birini öldürmemi istemişti hatırlıyor musun?”

“Ama kralı değil!”

“Kim olduğunu bilmiyoruz. Ben hayır dedikten sonra da söylemedi.”

“Onu suçlamaya başlamadan önce gidip sorayım olur mu?”

Başımı salladım. “Öğrenebileceğin ne varsa öğren.” Kara Bıçak da bu gece benimle buluşmak istiyordu ve ona Patrick’ten bahsetmediysem de kesinlikle kralın öldürülmesiyle ilgilenirdi. Belki ondan bir şeyler öğrenebilirdim. Ya da ona yardım edebilirdim. Ya da... Emin değildim.

Burada, sarayda olmak hislerimi ve amaçlarımı bulandırıyor. Burası benim evim değildi. Kralın öldürülmesini önemsemem için hiçbir sebep yoktu, aksine mutlu olmalıyım ama o adamın krallığını geliştirmeyi ne kadar çok istediğini hatırlamadan edemiyordum. Herkes için en iyisini istiyordu. Belki benim için bile.

Kara Bıçak’ın verdiği hediyeleri yatağın altında saklarken oturma odasındaki kapı vuruldu. Kapıyı açtım,

Veliaht Prens Tobiah, James, General Fredrick ve Indigo Birliği üniformalı bir dolu başka adam kapıda duruyordu. Şüphesiz kralın ve prensin korumaları da vardı.

“Majesteleri.” Hafifçe dizlerimi bükerek eğildim, onları içeri davet ederken o tuhaf acıma duygusu kalbimi kemiriyordu. Prens masaya geçti ve birkaç yaprak kâğıt çıkardı. Onun iki yanına James ve general otururken diğer adamlar, elleri arkalarında, bir taş gibi sert ve soğuk ifadeleriyle odanın farklı yerlerine dağıldılar. “En derin üzüntülerimi bildirmek isterim. İnsanın çok sevdiği anne babasını kaybetmesi dünyadaki en kötü şeylerden biridir. Böylesi bir acı yaşadığınız için çok üzgünüm.”

Üzgündüm. Onu babasıyla görmüş, geçen geceki gergin tartışmalarına şahit olmuştum; birbirilerini sevdikleri anlamak zor değildi.

“Teşekkür ederim Leydi Julianna.” Prens sabahtan bu yana, yıkanmış ve kıyafetlerini değiştirmişti ama gözleri ve dudaklarının kenarlarında stresin getirdiği çizgiler, gözlerinin altından elmacık kemiklerine doğru kederli siyah halkalar oluşmuştu. Ona söyleyeceklerini hatırlatan listeye bakarken çok yorgun görünüyordu. “Bu soruşturmayı James ve babamın en iyi adamlarının yardımıyla kendim yürütüyorum. Bütün gün bununla uğraştık bu sebeple sorularımızın sertliği için affedin lütfen. Bu olayı olabildiğince çabuk çözmek istiyoruz. Anlayış göstereceğinizden eminim.”

“Elbette.”

Prens başını salladı. “Bir şey içmek isterseniz dışarıda şarap arabasıyla bekleyen bir hizmetçi var, stres ya da kaygıyı azaltıcı bitki çayları da mevcut. Sizin için bir şey isteyelim mi?”

Melanie'ye baktım, ikimiz de başımızı iki yana salladık.

“Pekâlâ.” Prens önündeki notların ilk sayfasını çevirdi ve soruların sıralandığı bir sayfa açtı. “Bize dün gece saat ikiden şafak vaktine kadar nerede olduğunuzu söyleyin.”

“Yatağımda uyuyordum,” dedi Melanie. “Julianna da öyle. Balodan daha yeni dönmüştük.”

“Doğru mu bu?” Tobiah kaşını kaldırarak bana baktı, ben de başımı salladım. “Pekâlâ.” Kâğıda bir not aldı ve devam etti. “Balo salonundan ayrılırken herhangi şüpheli bir şey fark ettiniz mi? Tanımadığınız insanlar? Tuhaf davranan insanlar?”

“Skyvale Sarayı sosyetesinde henüz yeniyiz,” dedim. “Tanımadığımız birçok yüz var.” Bu tam olarak doğru değildi. Burada geçirdiğimiz haftaların ardından birçok yüze, isme, onların hikâyelerine, en derin korkularına olabildiğince aşınaydık artık. Ama dün gece gördüğüm herkes olması gerektiği gibiydi. Hayır, en iyi saldırgan bulunduğu yere en iyi uyum sağlayandı. Tabii bekleyip daha sonra bir ara, tıpkı Melanie'yle yaptığımız şekilde saraya girip çıkmadıysa. Nöbet rutinini öğrendikten sonra saraya gizlice girmek gülünç derecede kolaydı. Indigo Birliği'nin kimsenin duvardan tırmanamayacağına dair büyük bir inancı vardı.

“Şüpheli hareket eden kimse yok muydu?” diye yeniden sordu Tobiah ve Melanie'yle ikimiz başlarımızı iki yana salladık. “Saat kaçta uyudunuz?”

“Bir civarı,” dedi Melanie başını yana eğerek. “Uykuya dalmam yarım saati bulmuş olabilir. Balodan sonra çok yorgundum.”

“Ben de aynı şekilde,” dedim. Yatağa aynı saatte git-

miştim sadece sonrasında yatakta değildim. "Geçirdiğim bu son hastalık beni çabuk yoruyor."

"Anlıyorum." Tobiah birkaç soru daha sordu, hepsi de benzer sorulardı. On dakika kadar sonra prens elindeki kâğıtları Fredrick'e uzattı, Fredrick de onları Julianna Whitman isimli bir dosyaya koydu.

"şimdilik bu kadar," dedi general. Ayağa kalkarak ka-
piya ilerledi, prens ve koruması onun arkasından gider-
ken öne doğru eğildim.

"Majestlerine ne oldu? Birçok söylenti duyduk."

Tobiah irkilerek geri çekildi. "Söylememeyi tercih edi-
yo..."

"Boğazı kesilmiş," dedi James. "Uykusunda dişli bir bı-
çak kullanılarak kesilmiş. Katil sağ elini kullanan güçlü
biri. Majesteleri uykusunda olduğu için katilin kilosunu
söylemek zor ama dört nöbetçiyi geçecek derecede inanıl-
maz bir gizlilik sergilemiş."

"James." Tobiah'nın dudakları gerilirken kaşları çatıl-
dı. "Hanımların yanında bu kadarı yeterli."

Daha sonradan ayrıntıların beni dehşete düşürmesi
gerektiğini hatırlayarak yüzümü yavaşça korkmuş bir
ifadeye bürümeye zorladım. "Biri neden böyle bir şey yap-
sın ki?"

Tobiah bana baktı. Prensın sevmediğim bütün o asık
suratlı, sıkılmış ifadeleri yok olmuştu. şu an bomboş gö-
rünüyordu. "İnsanlar her zaman kralları öldürmeyi sev-
miştir. Bu yüzden korumaları vardır."

Birkaç dakika sonra adamlar gitti ve Melanie ile iki-
miz çenelerimizi yumruklarımızın üzerine koyarak ma-
sarın başına oturduk.

“Dün gece nerede olduğunla ilgili yalan söyledin.” Masadaki çiçek süslemelerinden bir çiçek kopardı. “Dün gece neredeydin?”

“Hava alıyordum.”

“Beş saat boyunca mı?” Çiçeği masanın diğer ucuna attı, çiçek dönerek sürüklendi ve yere düştü.

Demek dönüşümü duymuştu. “Eh Kara Bıçak’la birlikte suçlulara karşı savaşıyordum,” dedim şakasına. Ve bu defa... Doğruydı. Kara Bıçak’la olan ilişkiyi anlatmak Melanie’ye daha büyük bir ihanet olurdu. Patrick’e hayır demek ayrı, Kara Bıçak’ın partneri olarak bir hafta geçirmek apayrıydı, affedilmezdi.

Onu öpmek, belki de ona âşık olmak...

Konuyu değiştirdim. “Terrell konusunda ne yapacağız?”

“Hiçbir şey. Biz bu işin bir parçası değiliz. Bırak kendi sorunlarını kendileri çözsünler.”

“Peki ya Patrick yaptıysa?”

Dudaklarını yalayıp balkon kapısına baktı. “İyi bir nedeni olmak zorunda. İntikam gibi. Biz Aecor’a dönerken Indigo Krallığı’nın dikkatini başka yöne vermek gibi.”

Bunların hiçbir katil olmak için iyi bir neden değildi. “Her ne olursa olsun onun yapıp yapmadığını öğren. Ve burada işimizin bitmediğini de söyle. Tılsım komitesine tılsımlı topraklarda ne olduğunu anlatmam gerek. Onların çabaları yardımcı olabilir ve bu sonunda bizim de işimize yarayacaktır.”

“Önemli olmayabilir fakat Aecor’a döndüğümüzde senin kimliğin ortaya çıkacak. Neden söylediklerine inansınlar?”

İç çekerek odanın diğer ucuna yürüdüm ve yaptığım çizimleri aldım. Parmaklarım bir dolmakalem tutmak istiyordu. Küçük bir şey bile olsa çizmek, beynimin içinde uğuldayan düşüncelerimi dağıtmaya yardımcı olurdu.

“Pierce’ler ve Indigo Birliği bana inanmayabilir.” Sayfaları çevirdim ve henüz yarım olan Kara Bıçak çizimimi buldum. “Ama bana inanacak birini tanıyorum.”

Gün kararırken saray duvarlarında meşaleler yanıyordu. Nöbetçi sayısı üçe katlanmış, avlunun, bahçelerin ve ön girişin her yerinde askerler vardı. Baktığım her yerde tecrit edilen şehirden kanıtlar vardı.

Hawksbill sakindi. Sokak lambaları yanıyordu ama malikânelerden kahkahalar yükselmüyordu. Rüzgâr çanları toplanmıştı, bu kara günde kimseyi neşelendirmeyeceklerdi. Tılsımsı bir soğuk gibi tüm şehrin üstünü sessizlik kaplamıştı.

“Bunu yapabilecek misin?” diye sordum.

Melanie nöbet düzenlerini inceleyerek aşağıdaki nöbetçilere baktı. Normalde saraydan kaçmak hiç sorun değildi ama şimdi Indigo Birliği her yerde tetikleyen o kadar emin değildim.

“Sanırım evet.”

Bir krallarını daha kaybetmiş iki perişan kadın olarak Melanie’yle hava iyice kararana kadar balkonda oturmuş bizi rahatlatacak daha büyük bir şey arıyorduk. Katedralin çanları çalarken yas elbiselerimize ve şallarımıza sarındık. Nöbetçiler hiç yukarı bakmıyorlardı.

Gece yarısından bir saat önce yeniden içeri girdik, Melanie üstünü değiştirmeye odasına gitti. Ben de bir gece önce

giydiğim siyah başlıklı üstümü ve pantolonumu giydim.

“Sen nereye gidiyorsun?” diye sordu Melanie kapıdan.

“Kralın öldürülmesiyle ilgili olarak bağlantılarımızdan biriyle görüşebileceğimi düşündüm.”

Dudağını büzerek dişlerini dudağına bastırdı. “Bu bizim sorunumuz değil.”

“Şayet bizden şüpheleniyorlarsa bizim sorunumuzdur.” Böylesi bir durumda ikimizin birden saraydan ayrılması iyi bir fikir değildi. İkimiz de gitmemeliydik. Ama Patrick’in kralı öldürüp öldürmediğini öğrenmem gerekiyordu, ayrıca Kara Bıçak’ın düşüncelerini duymak istiyordum. “Leydi Chey, belgelerimizi kontrol etsin diye kâtipler ve arşiv görevlileri tutmuş. Halihazırda araştırıyoruz bile.”

Melanie dişlerinin arasından tısladı. “Bizi yakalayamazlar. Belgelerin kusursuzdu. Bunlar bir sorun haline dönüşmeden buradan gideceğiz zaten.”

Tılsıma ne yaptığımı öğrenmeden Aecor’a gidemezdim ama ona gerçeği söylemeye henüz hazır değildim.

“Dikkatli ol,” dedim.

“Kesinlikle!” Balkon kapısını açtı ve gecenin soğüğünde aşağı indi.

Avluda yürüten nöbetçilere görünmeden gölgeden gölgeye süzülürken hareketlerini takip ediyordum. Görüş alanımdan çıktığında hançerlerimi ve Kara Bıçak’m verdiği hediyeleri aldım ben de odadan çıktım.

Bulduğum en koyu gölgeye kendimi yaslayıp uzun, derin ve sessiz nefesler alarak balkondan çatıya, oradan yere indim.

Soğuk rüzgâr, beraberinde keskin tılsım kokusu ve su damlaları getirerek kuvvetlice esiyordu. Güneş Hanedan-

lığı arması dalgalanan bir malikânenin yanındaki etrafı duvarlarla çevrili bir bahçeye varana kadar çit yapılmış çalıların dibinde diz çöküp saklanarak ilerledim. Bahçeden sonra ise her türlü sese ve kokuya karşı tetikte olarak mümkün olan en tenha yolları seçtim.

Hawksbill duvarına erişmem her zamankinden iki kat uzun sürdü, duvara tırmanacak bir yer bulmam da uzun zaman aldı. Ama başardım ve olabildiğince hızlı ve sessiz bir biçimde Thornton'a vardım. Burada da fazladan gezen devriyeler vardı ama saklanacak yer de bir o kadar çoktu.

Kara Bıçak'ın beni dün gece götürdüğü geçide koştum, yeri ve kapağı sorunsuzca buldum ve tırmandım.

Orada değildi.

Hawksbill saat kulesi gece ikiyi vuruyordu. Kara Bıçak belli bir saat belirtmemişti o yüzden bir köşeye gidip bekleyerek gözlerimi bir iki dakika kapattım. Cama vuran yağmur damlaları düşüncelerimi yatıştırmıştı. Oda geldikten sonraki bir iki saat dışında hiç uyumamıştım ve bütün gün dinlenecek zaman olmamıştı.

Saat kulesi sabahın beşini çalarken titreyerek uyan-dım. Kara Bıçak gelmemişti. Onunla buluşmamı o istemişti ve gelmemişti.

İşte yeniden her şey değişmişti. Kim bilir ne yapmak zorunda kalmıştı? Belki de şu soylu evlerin birinde yaşıyordu.

Havanın aydınlanmasına daha saatler vardı ama yeni güvenlik önlemlerine yakalanmak istemiyorsam acele etmem gerekiyordu.

Esneyerek kapağı açıp çıktım ve hızla dükkânların olduğu sokaklara gittim. Uyku semesi zihnim bulanıktı

ama buz gibi hava ve koşmak işe yaramıştı. Duvarı geçerken yağan hafif yağmur da durmuştu. Duvarı bu defa daha hızlı geçmiştim, maskeyi çıkarıp malikânelerin, çeşmelerin ve bulabildiğim her şeyin gölgesine sığınarak ilerledim.

Arkamdan ayak sesleri yaklaşıyordu. Uzun bir heykelin altına doğru eğildim ama çok geçti, çok yavaşttım.

“Julianna Whitman?” Indigo Birliği üniformalı bir adam kılıcını çekti. “Lütfen benimle gelin. Liadia soylularından birinin kimliğini kullanmaktan tutuklu ve Kral Terrell’i öldürmekten şüpheli olarak gözaltındasınız.”

OTUZ

İşte Melanie'yi tam da bu sebeple dikkatli olması için uyarmıştım.

Ama ben yakalanmıştım.

“Benimle gelin,” dedi nöbetçi. Gözlerini, hançerlerin kabzasında duran ellerime çevirdi. “Eğer direnmezseniz her şey daha kolay olur.”

Onun için daha kolay olurdu.

Çenemi sıktım ve hançerlerimi çektim. Çelik bıçak, etrafta tıslayarak yanan gaz lambalarının ışığında parlamıştı. Soğuk esen rüzgâr bastırmıştı. Çam ağaçları hışırtısı duyuluyordu.

“Benimle gel,” dedi adam yeniden temkinli ve alçak bir ses tonuyla.

Onun sağına doğru eğildim, haliyle bana vurmak için geri çekilmek zorunda kaldı, ben de o arada hamlemi yaptım. Adam sendeledi ve bıçaklarımı durdurmak için kılıcı anca son anda çıkarabildi. Hançerlerim çelik kılıca çarpınca dengemi kaybettim ama kendimi doğrultup yeniden bıçaklarımı savurdum.

“Onu buldum!” diye bağırdı koruma. Benimle hiç dövüş-

meden sadece ataklarımı savuruyor, yardım bekliyordu.

Hançerleri kınlarına koydum, yere yuvarlanarak adamın bacağına tekmeledim. Kemiği yerinden oynadı ve çatırdadı. Adam kılıcını aşağı doğru savururken yeniden yuvarlanarak çekildim ve kılıcın ucu yere gömüldü, çığlıklar atarak kırık dizini tuttu.

Indigo Birliği'ne katılmaktan daha iyi seçeneği olmayan üçüncü sınıf bir lord bile olsa kendimi savunduğum için kötü hissetmemi gerektirecek bir durum yoktu. Yine de yüzünü tekmelerken biraz anlayış göstererek burun kemikleri ve beyninden uzak durmaya gayret ettim.

Acı içinde bağırırken yere devrildi. Ben de kılıcını çaldım.

Gün kuzeydoğu ufkunda, dağların üzerinde yol gösterici altın renkli bir ışık gibi parlayarak ağarıyordu. Duvara varabilirsem şehirden kaçıp eski saraya gidebilirdim.

Saklandığımı bahçeden fark ettirmeden ayrıldım ve duvara doğru koşmaya başladım. Mümkün olduğunca gölgelere yakın koşarken adımlarım sessizdi. Uzaklardan bağırıp emir veren nöbetçilerin sesleri geliyordu.

Birisi doktor çağırılmasını ısıyordu, demek ki sakatlanan arkadaşlarını bulmuşlardı.

Çaldığım kılıcı kolumun altına sıkıştırarak ipimi ve kancamı çıkardım. Arkamdan ayak sesleri geliyordu.

İpi sol elime, kılıcı sağ elime aldım ve tertemiz üniformalı iki adam koşarak yetiştiğinde birden arkamı döndüm.

Onlara yönelttiğim kılıcın ucunu görür görmez sendeleyerek çekildiler ve birisi savunmak üzere kendi kılıcını çıkardı.

Kılıçlarımız karşılaştı ve adam kendi kılıcımı bana doğ-

ru yaklaştırarak kuvvetle bastırdı, benden daha güçlüydü.

Kılıcımın etrafında döndüm ve onun kılıcını elinden düşürttüm. Birkaç adım öteye, gül sarmaşıklarının üzerine uçu. O kılıcını almaya koşunca ben, kılıcımı diğeri nöbetçinin yüzüne savurdum.

Havada uçan keskin bıçaktan kaçarak geri sekerken kancamın ipini iki elimde yakaladım ve kendimi olabildiğince yukarı çekmeye çalıştım. Ayaklarımı duvara sertçe dayayarak bir elimi diğeri üzerine atıyordum.

Birden belime kollar sarıldı. Kendi ağırlığıma adamın ağırlığı eklenince kaslarım acıyla yandı, yeterince güçlü değildim, keza ip de öyle.

Kendimi bırakarak iki nöbetçinin üzerine düştüm. Homurdanarak beni yakaladılar ama yüzlerine dirsek attım ve kaçtım. Kancamı ve ipimi bırakarak duvar boyunca koşmaya başladım. Nihayetinde kapıya varacaktım, sadece hızlı olmam gerekiyordu.

Duvara asılı lambalar yolumu aydınlatıyordu. Etraftaki devriyelerin bağırışları beni daha da hızlandırdı, soğuk havada kendimi zorlarken nefes nefese kalmıştım. Arkamdan sis uzanıp gidiyordu, arkamda iki, dört, on nöbetçi beni kovalamaya başladığında artık saklana saklanamaz olmaktan vazgeçmiştim.

Evlerin, heykellerin arasında zikzaklar çiziyor, hızlı hareketlerle eğiliyor, sağı sola sıçrayarak ilerliyordum. Ağaçların ve çalıların arasından gelen insanların sesi yaklaşmıştı. Çizmelerinin yere vuruşları duyuluyordu.

Bütün Hawksbill'de evlerin ışıkları yanmış, insanlar betleri benizleri atmış korku dolu yüzlerle pencerelere, balkonlara çıkmışlardı. Büyük malikânelerinin önünden

geçerken Chey'i ve arkadaşlarını fark etmiştim.

Soğuk yüzüme iğne gibi batarak gözlerimi yaşartıyordu. Indigo Vadisi aydınlanıp da ışıklar şehri altın ve bakır renklerine bürürken her şey bulanıklaşmıştı.

Thornton kapısı tam önümdeydi.

Daha hızlı koşmaya çalışmaktan bacaklarıma ağrı girmişti. Ciğerlerim yanıyor gözlerim bulanık görüyordu.

Gözlerimi kırıpıştırarak soğuk yaşları savuştururken benimle kapı arasında onlarca Indigo üniformalı asker durduğunu gördüm. Yolun her iki yanında kılıçlı ve arbaletli bir o kadar daha adam vardı.

Hızımı kaybetmeden dönmüştüm, Hawksbill'in içine girip saklanmam gerekiyordu ama arkamda daha da fazla adam beni bekliyordu.

Sendeleyerek durdum ve Indigo Birliği adamları yaklaşırken yavaşça etrafımda döndüm. Dört bir yandan sarılmıştım. Tuzağa düşürülmüştüm.

Belime takılı bir silah ya da alet yoktu, şaşırtıcı bir kaçış yapamayacaktım. Yüz ya da çok daha fazla adam üzerime doğru yürüyordu. Boş ellerimi iki yana kaldırarak teslim oldum.

Genç bir adam atını dürterek kalabalığın arasından geçti. Yüzü ya soğuktan kızarmıştı ya da öfkeden. Atından atlayarak indi ve bana doğru birkaç uzun adım attı.

Tegmen James Rayner bir elinde kılıcını tutuyordu, diğer elini kalçasının yanında yumruk yapmış sıkıyordu. Göz göze geldiğimizde gözlerinde hiç de dostça bakışlar yoktu. Sadece büyük bir hayal kırıklığı ve soğukluk.

"Leydi Julianna Whitman," dedi James, "Krallık tarafından Liadia soylularından birinin kimliğini kullan-

maktan ötürü tutuklu ve Kral Dördüncü Terrell Pierce'i öldürmekten şüpheli olarak gözaltındasınız. Lütfen direnmeyin yoksa ölümcül güç kullanmak zorunda kalırız."

Korkuyla yutkunarak yere çöküp bileklerimi uzattım.

James, adamlarından birine başıyla işaret etti ve askerlerden biri belinden kelepçe çıkarak bana doğru yürümeye başladı. Tüm nöbetçilerin arbaletleri dolu bir şekilde bana doğrultulmuştu, arkadaşlarına saldıracak olursam hayatta ıskalamazlardı.

Bileklerimin etrafını saran kelepçeler soğuk ve fazla sıkıydı.

Sarayın altında bulunan hapishanedeki hücre kustumuk kokuyor, fareler etrafa işiyordu.

Saatler önce buraya atıldıktan kısa bir süre sonra bankı silerek oturdum. Kovanın yanında, yırtık pırtık bir battaniye ve yamru yumru bir yastık vardı. Parmaklıkların diğer tarafında yanan meşalenin ışığı öyle parlaktı ki uyuyamıyordum.

Hani uyuyabileceğimden de değildi.

Hücre duvarının köşesine sırtımı verip ayaklarımı banka uzattım, hücreyi incelemek üzere başımı arkaya yasladım. Yakınlarda bir yerde su damlıyordu, pavana* ritmine benzer şekilde yavaş ve istikrarlıydı.

Aldığım yaralar da onunla uyumlu şekilde zonkluyordu. Bunlar, askerlerin kuvvetli ellerinin şeklinde yeni morluklardı. Sakladığım silah var mı diye bakarken kollarımın ve bacaklarımın her yerini elleyip sıkılmışlardı.

* 16. ve 17. yy'da Avrupa'da yaygın olarak yapılan yavaş bir dans ve bu dans için icra edilen müzik. (ç.n.)

İşlerini epey etraflıca yapıyorlardı, fazla etraflıca. Sonra James gelerek onları sağa sola dağıtmış, onlara hâlâ bir leydi olduğumu hatırlatarak saygısızlık yapmamalarını emredip, yaptıkları işe bir son vermelerini söylemişti.

Yabancı adamlar göğsümü ve karnımı ellerken başımı dik tutmuş, pek söylenmemiştim.

Hücre kapısı çarparak kapandığında ise yapayalnız kalmıştım, her şeyimi kaybetmiştim.

Şimdi ne olacaktı peki?

Aecor'a hapisneden yardım edemezdim. Kaçabilirdim ama o zaman da bir kaçak tilsimin etkisini azaltma komitesine bildiklerimi nasıl anlatacaktım?

Ve yine kaçak bir Balık Kartalı olmak çok farklı olmaz mıydı?

Kralı ben öldürmemiştim. Bunu öğreneceklerine inanmam gerekiyordu. Julianna Whitman'ın yerine geçmek... Bir düşesmiş gibi davranmanın cezası neydi?

Peki böyle davranan kişi gerçekte bir prensesse ne olacaktı?

Hem de fethedilmiş bir krallığın prensesi ise?

Yavaş yavaş büyüyen bir orduyla kendi adıyla krallığını almaya hazır mıydı?

Melanie yakalandığımı öğrenirdi elbette. Patrick'le ikisi ne yapacaklarını bulurlardı. Bu sürede Aecor'daki bağlantılarımıza Indigo Krallığı'nda suçlu olarak tutulduğumu iletirlerdi. Direnişçi gruplar ve eski ordu üyeleri toplanıp beni kurtarmaya gelirlerdi.

Tabii Patrick ölü Wilhelmina'yla baş etmenin muhalif Wilhelmina'yla baş etmekten daha kolay olduğunu düşünmezse.

Hayır. Düşünmezdi.

“Julianna?” James arkasındaki meşalenin ışığıyla gölge gibi görünerek parmaklıkların arkasında duruyordu. “Sana birkaç sorun olacaktı.”

Ayağa kalkıp tıpkı onun durduğu gibi durdum; ellerim arkada, omuzlarım dik, bacaklarım hafifçe aralık. “Benim de sana birkaç sorum olacaktı.”

“Bu bir oyun değil.” Kaşlarını çatı. “Kimsin sen?”

Hepimiz bunu anlamaya çalışmıyor muyuz zaten? “İsimsiz bir kız.”

Bulunduğum yerden göremiyordum ama birine bakmıştı. Aralarında bir iletişim olduysa bile kaçırmıştım. Nitekim yüzünün büyük bir kısmı gölgede kalsa da kayıtsız görünüyordu.

“Pekâlâ isimsiz kız, sana bir sorum olacak.”

Hareket etmedim.

“Kara Bıçak adlı kanunsuz sen misin?”

“Sence Kara Bıçak gibi mi görünüyorum?”

“Olabilir.” James cebinden siyah ipek bir maske, benim maskemi, çıkardı ve üzerinde bulaşıcı bir hastalık varmış gibi iki parmağının ucunda tuttu. “Bunu nereden aldın?”

“Çaldım.”

“O zaman Kara Bıçak’sın.”

Ellerimle boş belimi gösterdim. “Burada bir kılıç görüyor musun? Ya da arbalet? Düşmanlarımı bağladığım ipek ip? Kara Bıçak olmadığım gayet açık sanırım.”

“Kıyafet zevkleriniz aynı gibi.” Siyah üstümü ve pantolonumu işaret etti.

“Ah siyah benim rengimdir.”

“Kara Bıçak’ın kim olduğunu biliyor musun?”

Gözlerimi devirdim. “Kara Bıçak’ın kim olduğunu herkes biliyor.”

“Gerçek kimliğini kastediyorum.”

Ağırlığımı diğer bacağıma verip kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Maskenin nesi kafanı bu kadar karıştırıyor ki? Adam kimse onun gerçekte kim olduğu bilinmesin diye maske takıyor.” Abartılı bir şekilde iç geçirdim ve gözlerimi devirdim. “Bir teğmenin daha akıllı olduğunu zannedirdim.”

Bu konuda bir şey demedi. “Yani onun kimliğini bilmiyorsun.”

“Yani.”

“Onu mu koruyorsun?”

“Onun benim korumama ihtiyacı olduğunu sanmıyorum.”

“Pekâlâ.” James maskeyi yeniden cebine koydu. “O zaman büründüğün kişilikten bahsedelim. Gerçek Juliana Whitman değilsen kendisi nerede?”

“Liadia’da tılsımdan kaçamayan diğer insanlarla birlikte ölmüştür diye düşünüyorum.”

“Sen de onun oturma izni belgelerinde sahtecilik yaptın.”

Hücrenin içinde yürümeye başladım. *Herhalde* sahtecilik yapmıştım.

“Peki arkadaşın Melanie? Melanie onun gerçek adı mı? Nerede şimdi?”

Ben yürümeye devam ediyordum, sorular gelmeye devam ediyordu.

“Buradaki amacın ne?”

“Liadia tarihi hakkında bu kadar bilgiyi nereden edindin?”

“Burada ne gibi bir bilginin peşindesin? Görevin tamamlandı mı? Sarayın dışındaki bağlantıların kim?”

Bütün sorularına sessizlikle, yer yer kaşlarını kaldı-
rarak cevap verdim ve sonunda konuyu kralın öldürölme-
sine getirdi.

“O gece neredeydin?”

“Uyuyordum.”

“Odanda ve üzerinde silahlar bulduk.”

“Ama tarif ettiğiniz bıçak değillerdi. Dişli bıçaktı değil
mi? Kuvvetli bir suikastçı.”

Kollarımdaki ince kasları ve adamların morarttığı
yerleri göstermek üzere kollarımı kaldırdım. “Birinin bo-
ğazına düzgün bir kesik atacak kadar güçlü mü görünü-
yorum sence?”

James koluma baktı ve yüz ifadesi bir an için gerildi.
“Güçlü olabilirsin.”

İşin doğrusu yıllarca eğitim alıp dövüştüğüm için güç-
lü olsam da dişli ya da başka bir tür bir bıçak olsun bi-
rinin boğazını keserken ne kadar güçlü olmak ya da ne
kadar bastırmak gerektiğine dair hiçbir fikrim yoktu.
Muhtemelen çok değildi. Ölü bir düşesin kimliğine bü-
ründüğüm için suçlu hissediyordum ama krallarını ben
öldürmemiştim.

“Çizimlerini buldum.”

Tırnaklarımdaki arasındaki toprakları çıkarıyordum.

“Sayfalar dolusu farklı el yazıları vardı. Art arda atıl-
mış imzalar. Üçkâğıtçılık denemeleri olsa gerek. Böylece
başkalarının el yazılarını öğreniyorsun. Peki, sonra ne
yapıyorsun onlarla? Hangisi senin el yazın?”

“Çok kararlı bir genç adamsın James Rayner.”

James bu defa daha da bastırarak sorularını sordu. Ben de cevap vermeyi hepten kestim. Bankıma döndüm, önceki gibi ayaklarımı uzattım ve kollarımı göğsümde bağladım.

James'in gölgesi yok oldu. "Konuşmayacak." Sesi kısık ve mesafeliydi. "İğnelemeler yapmak dışında tabii. Şu an tamamen farklı bir kız."

"Tam da beklediğim gibi." Diğer ses kim olduğunu anlayamadan sustu. General miydi? Prens mi? Adamlar zindandan ayrıldı.

Gözlerimi kapatarak sessizlikte oturdum, sadece damlayan suyun sesi eşlik ediyordu; şıp şıp şıp. Çaresizce güçlü olmak istiyordum. Az önce James'e sergilediğim güçlü, alaycı ve kırılmaz.

Morluklar zonklayarak sızıyordu. Yapayalnız kalınca zihnim beni yeniden etrafımın askerlerle çevrildiği Hawksbill sokaklarına götürdü. Bileklerim bağlıydı. Ettime etime batan parmaklar vardı.

Midem bulandı ama kusacak bir şey kalmamıştı. Ağzıma gelen safra tadını geçirmek için uzun ve derin nefesler aldım. Ellerim iyi bir dolmakalemle defterimi arıyordu; yazmak her zaman için beni rahatlatırdı.

Meşalenin önünde yeni bir karaltı belirerek ışığı engelledi. "Babamı senin öldürdüğünü düşünmüyorum."

"Bu da seni Indigo Birliği içindeki herkesten daha akıllı kılar."

Anahtarlar çınladı ve hücrenin kapısı açıldı. Çizmeler fare pisliklerini ezerek yaklaştı ve prens banka, ayak ucuma oturdu. "Lütfen kaçmaya çalışayım deme. Koridor nöbetçi dolu."

Gözümün birini kısarak baktım. “Kaç kişi var?”

“Beş.”

“Beni durdurmak için yeterli değil.”

Prens yüzünden yorgunluk akıyordu ve gözleri kan çanağına dönmüştü ama yine de beni süzerek başını salladı. “Bana tehlikeli biri gibi görünüyorsunuz leydim.”

“Bu bana daha önce de söylenmişti.”

Şıp şıp şıp.

“Adın Julianna değilse sana nasıl seslenmeliyim?”

“Herkes de adıma amma meraklıymış.” Ayağımı bankın kenarına uzatarak doğruldum.

Prens bu ani hareketim karşısında kılını bile kıpırdatmamıştı. Kısmen kapana kısılmış gizemli bir edayla oturuyordu ve ben nasıl hissettiğini çok iyi biliyordum. Kaybolmuş. Kafası karışmış. İhanete uğramış.

“Dün yalan söylemiyordum,” dedim. “İnsanın anne babasını kaybetmesinin nasıl olduğunu bilirim. Ben de kendi anne babamı yıllar önce kaybettim ve ölümleri hiçbir zaman peşimi bırakmadı.”

Bakışlarını indirdi ama konuşmadı.

“Bazen uyanıyorum ve onların yaşadığı, her şeyin olması gerektiği gibi olduğu gerçek hayatıma döndüm mü diye merak ediyorum. Ama hiçbir zaman dönemedim, bu da beni çok yalnız hissettiriyor.” Güçlkle yutkundum ve meşale ışığının prensin yüz hatlarında oynadığı oyunları seyrettim. “Ama yalnız değilim. Beni çok seviyorlardı ve bu sevgi onlar ölünce yok olup gitmedi. Senin için de aynı geçerli. Baban seni seviyordu. Senin için her şeyi yaptı. Acın hiç geçmeyebilir, tamamen azalıp bitmez ama onun gözünde her şey demek olduğunu asla unutmazsın.”

“Haftalardır olmadığın biri gibi davranıyorsun. Söylediklerinin gerçek olduğunu nereden bilebilirim?”

“Bilemezsin.” Hücrenin kapısına baktım. Kapalıydı. Anahtarlar prensin cebinde olmalıydı. “Geçmişime dair söylediğim bir şeyin doğru olup olmadığını bilemezsin ama senin bugününe dair söylediğim her şeyin doğru olduğunu biliyorsun. Talihsiz kişiliğine rağmen babanın hissettiklerini biliyorsun. Herkes biliyor.”

Tobiah bana bakarak kaşlarını çattı. “Kişiliğim hakkında bu kadar az şey bilirken neden beni teselli etmeye çalışıyorsun? Seni buradan çıkaracağımı mı sanıyorsun?”

Hafifçe gülümsemeden edemedim. “Çünkü ailem öldürüldüğünde çok az tanıdığım biri de beni böyle teselli etmişti. Teselli etmesini gerektirecek hiçbir şey yoktu. Eskiden ona kızdardım, çünkü gördüğüm kadarıyla ben her şeyimi kaybetmişken o hiçbir şey kaybetmemişti.” Eski anıların altında ezilmemeye gayret ederek dizlerime baktım. “Şimdi, bunca yıl insan gibi kalmamı sağlayan onun bu nezaketi miydi diye düşünmeden edemiyorum.”

Parmaklarını saçlarında dolaştırdı ve arkasına yaslandı. “Babamın öldürüldüğü gece bana nerede olduğunu yeniden söyle.”

Yine sorulara dönmüştük. Yeniden savunmamı geliştirmeye çalıştım ama çok yorulmuştum. “Uyuyordum.”

“Hiç şahidin yok mu?”

“Yok sanırım.”

“O zaman burada işim bitti galiba.” Ayağa kalktı ve ellerini cebine koydu. Yorgunluktan omuzları çökmüştü. “Tabii bana adını söylemek istersen o ayrı.”

“Bir sürü seçeneğin var. Hâlâ Julianna diyebilirsin.”

“James kendine isimsiz kız dediğini söyledi.”

“Bir arkadaşım böyle koymuştu adımı. Sevimli bulmuştu herhalde. O da gerçek adımı bilmiyor. Sana söyleyeceğimi düşünme bile.”

“Bir arkadaş ha?” Tobiah, keder, pişmanlık ve bir parça yakınlık dolu koyu gözleriyle bana bakıyordu. Bankın önünde dizlerinin üzerine çömeldi ve parmaklarıma küçük, ipeksi bir şey bastırdı. “Ah isimsiz kız.” Sesi şimdi çok daha derinden geliyordu. “Bana *güvenmeyi* ne zaman öğreneceksin?”

Başımı çevirdiğimde gözlerim Kara Bıçak’ı aradı.

Kalbim yerinden çıkacak gibi delicesine çarpıyordu. “Sen?” Kara Bıçak *Tobiah* mıydı? Ama nasıl? Ne ara vakit buluyordu? Babası biliyor muydu? Ya James? Meredith? Bir sahtekâr olarak Melanie ile saraya, babasının odasına ilk geldiğim gün neden beni ifşa etmemişti?

“Ama sen çok suratsızsın ve o...” Ağzımı kapattım. “Özür dilerim.”

Ah hayır. *Hayır*. Tek Gece Savaşı’nın sebebi olan oğlana âşıktım. Ailemin ölümüne sebep olan oğlana.

Soluk bir gülümsemeyle dudakları kıvrıldı. “Benden iyi bir şahit olmaz herhalde. Haklısın.”

“Özellikle de insanlar Kara Bıçak’ın yaptığını düşünürken.” Elimin titremeden tutmaya çalışarak parmak uçlarımla yanağına ve çenesine dokundum. Teninin tenimin altında uyandırdığı his, yüzünün girintileri çıkıntıları, hatta dokunmamla beraber nefesini tutarak gözlerini kapatışı; hepsini daha önce de hissetmiştim.

Bu gerçek olamazdı.

“Bu yüzden dün gece geledim. Yakalandığın için üz-

günüm. Seni uyarmanın bir yolunu bulamadım.”

“Ama şimdi söyledin.”

“Öyle mi?” Aynı yorgun gülümsemeyle elimi tutup parmak uçlarımı öptü ama kıyafetimin kolu açılıp da kolumu görününce bir anda geri çekildi. “Ah *Will*. Ne oldu? Nöbetçiler mi yaptı?”

“Önemli değil.” Sadece hatırlayınca midem bulandı, yine de dik duruşumu bozmadım. Bu adamların canımı nasıl acıttığını ona ya da başka birine göstermek istemiyordum.

“Yalan söylediğini biliyorum. Bu şekilde yaşıyordum biliyorsun.” Diğer kolumu açıp baktı, yüz ifadesi sertleşerek tehlikeli bir hâle büründü. Kara Bıçak’tan parçalar ortaya çıkmıştı; ses tonu, vücudunun gerilmesi, başının duruşu. Parmaklarını morarmış tenimde gezdirirken kalbim deliler gibi atıyordu. “Vücudunun kalanı da böyle mi?”

Dudaklarımı birbirine bastırırken kolumu çektim. “Acımıyor.”

“Will, sen...” Başını iki yana salladı ve olduğu yere çöktü. “Bana yalan söylemek zorunda olmadığını, başka biri gibi davranmak zorunda olmadığını söyleyecektim. Ama buna inanmazsan anlayabilirim sanırım.”

“Söylediğin ya da söylemediğin şeylere nasıl inanabilirim? Yaptıklarına nasıl inanabilirim?” Ellerimi yumruk yaptım ve gözlerimi o yumruklara diktim. Onun da bana güvenmesi için bir neden yoktu, ben de hırsızdım, sahtekârdım. Belki de çok daha kötü biriydim. Daha üzgün bir ses tonuyla konuşmaya başladım. “Bu işi yürütemeyeceğimizi söylemiştin. Başka sorumlulukların olduğunu.”

Tuttuğu nefesi bıraktı. “O gece geçittekiler... Gerçek duygularımdı.”

“Gerçek olmaları onlara ihanet ettiğini haklı çıkar-mıyor. Nişanlın ne olacak? Ya evli olsaydın? Yine aynısı yapar mıydın?”

“Yapmazdım elbette.” Kızgın bir şekilde geri çekildi.

“Benim istediğim senin tek bir yanın.” Gözlerimi ona çevirdim. “Ve bahse girerim Meredith’in istediği de diğer yanındır. Kim olduğunu seçmen gerekiyor.”

“Biliyorum.” Tobiah kalktı ve zarif bir hareketle bir adım geri gitti. “Şu an gitmem gerekiyor ama yakında buradan çıkacaksın.”

Beni bunca zaman nasıl kandırmıştı? Bunca zaman nasıl bu kadar farklı olabilmişti? “Beni bırakacak mısın?”

“Babamı öldürenin sen olmadığını biliyorum.” Sözleri keder doluydu. “Sen katil değilsin.”

“Bir defasında olacaktım ama. Beni sen durdurdun. Bir daha yapmayacağıma inanmak zor olsa gerek.”

“Ama bu suçu sen işlemedin. Beraberdik.” Çok kısa bir an dudaklarıma baktı. “Beni nerede bulacağını biliyor-sun. Bende bazı eşyaların var.” Göz göze geldik ve hemen sonrasında hücre kapısı gıcırdarak açıldı ve gitti.

OTUZ BİR

Yine yalnız kalmıştım, arkama yaslanıp derin nefesler almaya çalıştım. Kara Bıçak Tobiah'ydı. Tobiah Kara Bıçak'tı.

Sevdiğim çocuk düşmanımdı. Yanında durmaya dayanamadığım insandı.

Ayrıca Tobiah daha kralın çalışma odasında içeri girip göz göze geldiğimiz andan itibaren kim olduğumu biliyordu. Beni Aecor'dan tanıdığını düşündüğüm için ne çok endişelenmişim. Suçlularla mücadelesinden tanıyacağını aklıma bile getirmemişim.

Yine de Wilhelmina olduğumu bilmiyordu. En azından bu sırrım hâlâ benimleydi.

Oturduğum yere iyice gömüldüm, karmakarışık duygularıma ise daha fazla gömüldüm.

Ama *nasıl* aynı olabilirlerdi? Biri hiç görmesem de sürekli gülümsüyor, diğeri ise her şeye ve herkese karşı tamamen kayıtsız kalıyordu. Biri benim ilgim hatta belki sevgim için uğraşıyordu diğeri görgü kuralları gereği benimle iletişimde olduğu zamanlar dışında varlığımı bile görmezden geliyordu.

Ve evlenecekti. Tobiah nişanlıydı.

Aynı olamazlardı. Farklı adamlar olmaları gerekiyor, sahip olmadığım bir adama âşık olamazdım.

Gerçi beni durdurmaya çalışmıştı. Ve ben kendimi kaybetmeye hazırlarken kendini de durdurmaya çalışmıştı.

Biz usulca âşık olurken onun başka biri olabileceği düşüncesi aklımın ucuna bile gelmemişti. Meredith'i sevmese dahi belirlenen bir tarihte evleneceklerdi. Nasıl bir insandı ki benim gibi böylesi düşük seviyeden birine âşık olabiliyordu?

Her bir gözeneğimden utanç, ihanet ve özlem nüfuz ediyordu içime. Kara Bıçak düşüncelerimi yutan bir girdap gibiydi.

En azından şimdi bu işin hiçbir zaman olmayacağını bilerek içimde kabaran acıyla burada kalmak zorunda değildim. Şu an bu acıyı bastırarak sonraki adımlarımı düşünmeliydim. Patrick konusunda ne yapacaktım? Tılsımlı topraklarda yaptığım o şey konusunda ne yapacaktım?

Şıp şıp şıp.

Bu akşam Tobiah ile birbirimize nasıl davranmış olursak olalım krallıklarımız yakında savaşa gireceklerdi. Sonuçta Aecor'u bana öylece verecek değildi. Verir miydi?

Neden versindi? Öpüşmek yeterli bir neden değildi ve küçük bir savaşı durduracak olsa bile değerli bir toprak parçasından vazgeçmenin herhangi politik bir avantajı olduğunu pek sanmıyordum. Daha en baştan zayıf bir kral olarak görülürdü. Aecor Bölgesi Derebeyi olan amcası çok öfkelenirdi. Hayır, Tobiah bunu yapmazdı.

Bu akşam onu son görüşüm olacaktı. Bir daha görecektim, göreceğim yer bir savaş alanı olurdu.

* * *

Kâbuslar saatlerce peşimi bırakmadı.

Sadece arada duyduğum ayak sesleri ile damlayıp duran suyun sesi beni tılsımlı topraklardaki anılarımda boğulmaktan kurtarıyordu. Her yeri saran beyaz sisten, adımı söyleyen fısıltılardan, beni araya o elle tutulmaz şeyden.

Adımı bilen tılsım konusunda ne yapacaktım ben?

Koridordan gelen ağır bir elbise hışırtısı beni huzursuz uykumdan sıçratarak uyandırdı.

“Leydim,” diye bağardı bir nöbetçi. “Oraya gidemezsiniz...”

“Gidebilirim ve gideceğim.”

Doğrudum ve yüzümü ovuşturarak temizleyip bir ziyaretçi bekliyormuşum havasına bürünmeye çalıştım. -

Bir dakika kadar sonra Leydi Chey, elleri belinde, dudaklarında memnun ve alaycı bir gülümsemeyle parmaklıkların arkasındaydı. “Ah işte görmek istediğim tam olarak buydu.”

Onu selamlamak için herhangi bir harekette bulunmadım, eğilmedim *hatta ifademi bile değiştirmedim*. Bir zırh gibi sessizliğimi korudum.

“Julianna olmadığını biliyordum.” Kızıl kahve elbisesini savurarak ağırlığını kalçasının birine verdi.

İfadem hâlâ aynıydı.

“Ailemle Liadia’ya gitmiştik,” dedi. “Ve onunla arkadaş olmuştuk. Krallık savaş kanunlarını uygulayana kadar yıllar boyu mektuplaşmıştık. Tılsım ülkesini ele geçirmeden önce. Son mektubunda bunun olmasından çok korktuğunu yazmıştı. Kendi evinde hapis olduğundan,

nöbetçilerin koridorlarda ona pis pis sırtarak baktığından bahsetmişti. Kimse duvarların tılsımı engellediğini düşünmese de tılsımı yendiğini düşünen kralın nasıl delirdiğini anlatmıştı. Oradan ayrılmak, buraya gelip benimle kalmak istiyordu ama odasından kaçamıyordu.” Chey güçlükle yutkunarak acısını üzerinden atmaya çalıştı. “Kâğıtta gözyaşları vardı. Tılsım kokuyordu. Duvar yıkılmadan birkaç gün önce yazmış olmalıydı.”

O kızı düşününce gözlerim acıyla yandı. Korkmuştu. Yalnızdı. Tılsımlı topraklara gittiğimden ne kadar korkutucu olabileceğini artık biliyordum.

“Ve sonra sen çıkageldin. Julianna’nın buraya geldiğini duyunca heyecanla kaçmış olabileceğini düşündüm.” Chey uzun, derin bir nefes aldı. “Onun yerine seni gördüğümde, arkadaşım gibi davranan, ölü bir kızın kimliğini çalan birini gördüğümde nasıl nefret ettiğimi tahmin edersin.”

Hafifçe başımı salladım. “Ne kadar öfkelendiğini tahmin edebiliyorum.”

“Herkes şimdi kim olduğunu biliyor. Bundan eminim.”

Bunun için çok çabaladığı açıktı. “Hoşça kal Chey.”

“Beni başından atmaya çalışayım deme.” Parmaklıklara biraz daha yaklaştı. “Artık burada oturup çürümekten başka hiçbir şey yapamayacaksın. Ah, bir de sana bunu getirdim.”

Hücrenin içine küçük ahşap bir şey fırlattı, arkasından da beyaz pamuk gibi topak. Sonra da tam bir asilzâde gibi yürüyerek dönüp gitti.

Elbisesinin hışırtısı ve ayak sesleri uzaklaşınca kalkıp ne attığına bakmaya gittim.

Bir eğirmen ve bir yumak yündü.

* * *

Bir nöbetçi gelip beni aldı. Şehir kapısına götürülüp mültecilerle birlikte dışarı atılırken hava zifiri karanlıktı.

Belki ben öyle görüyordum ama her zamankinden daha az insan vardı. Mültecilerin çoğunun sırtında çantaları vardı, bazılarının ağzına kadar kıyafet ve erzak dolu eyer heybeleri taşıyan midillileri vardı. Hayvanlar nallarını yere vurdukça dizginleri ve yularları çınılıyordu.

Maskemi cebime sokuştururken orada herkesin ortasında siyah kıyafetler içinde elim ayağım titreyerek öylece dikilmiş duruyordum. Tobiah eşyalarımı geçide geçireceğini söylemişti, eski saraya ne kadar çabuk dönersem o kadar iyi olacaktı. Hem onunla bir daha karşılaşmak istiyor muydum ki? Kara Bıçak ve Tobiah uzun süre boyunca gözümde ayrı insanlardı, şimdi nasıl kalkıp da onları aynı insan olarak görebilecektim? Artık onun Tobiah olduğunu bilerek Kara Bıçak'la nasıl konuşacaktım?

Ama Tobiah'da eşyalarım vardı. Defterime bakmadığına inanmam için bir neden yoktu ama baktıysa artık kim olduğumu, tılsımlı topraklarda ne yaptığımı biliyor demekti. Eşyalarımı geri almam gerekiyordu. Hançerlerimi de. Silahlarım olmadan çıplak hissediyordum.

Sonbahar soğuşunda titrerken gözlerini dikmiş bana bakan ve gitgide büyüyen mülteci kalabalığına çevirdim başımı. Şaşkın şaşkın bana bakıyorlardı hatta birkaç tanesi çekinmeden eliyle beni gösteriyordu. "Sen Kara Bıçak mısın?" diye sordu kızın biri.

Döndüm ve "Hayır," dedim.

"Ama Kara Bıçak'a benziyorsun." Dirseğime dokundu ve hemen geri sıçradı. Adamın biri onu omuzlarından ya-

kalayarak itekledi sonra ikisi beraber biraz daha yaklaştılar. “Kara Bıçak gibi giyinmişsin.”

“Ama Kara Bıçak değilim.” Yavaş yavaş çekilmeye başladım, duvarı aydınlatan meşaleler ve yemek pişirilen ateşlerin arasında kapana kısılmıştım. Mültecilerin gölgeleri uzadıkça uzuyor, dans eden alevlerle birlikte şekilden şekle giriyordu.

“Bizi tılsım canavarından kurtaracak mısınız?” diye sordu kız. “Herkes onun yüzünden buradan gidiyor.”

Yüklenmiş atlar ve midilliler yeniden dikkatimi çekti. Kampın ilerisinde bazı insanlar barınaklarını söküyor, çocuklarını hazırlıyorlardı. Gitmeye hazırlanan onca insanın gürültüsü sonunda puslu zihnimi delerek beni kendime getirdi ve gözlerimi kısarak küçük kıza baktım. “Hangi tılsım canavarı?”

Kız gözlerini öyle kocaman açmıştı ki göz bebeğinin etrafındaki beyazlıkları çok rahat görebiliyordum. “Bir kızın adını söyleyen canavar.”

Benim yarattığım yaratık. Oturup bir plan yapacak zamanım olacağını düşünmüştüm. Ama olmamıştı.

Şimdi benim için geliyordu.

Kalbim sağır edercesine kulaklarımda atıyordu sanki. Eski saraya dönmek zorundaydım. Tılsımı durdurmak zorundaydım. Bir şey yapmak zorundaydım sadece ne yapacağımı bilmiyordum.

“Bize yardım edecek misin Kara Bıçak?” Kızla babası yeniden yaklaştılar. Kız bana uzanarak parmaklarıyla bacağıma dokundu.

Ellerimi kalçama attım, belimde sadece eğirmen ve yün vardı; Theresa'ya hediye olarak verecektim. Silahım

yoktu. “Ben Kara Bıçak değilim.”

“Lütfen tılsımı durdur.” Diğer insanlar da cesaret alarak bana doğru yürümeye başladılar. Bir yandan benden korkuyorlardı ama o kadar aşırı da değildi, en azından Indigo Krallığı’na yaklaşan tılsımdan korktukları kadar değildi. Yaşadıkları bunca olaydan sonra kim onları suçlayabilirdi?

Ama şimdi iyice yaklaşmışlar dört bir yandan saçıma, kıyafetlerime, yüzüme dokunarak beni sıkıştırıyorlardı. Bir tanesi üzerimdeki eğirmeni ve yünü aldı.

“Kara Bıçak,” diye fısıldadı bir diğeri. “Gerçekten buradasın.”

“Kara Bıçak bir kızmış!”

“Hayır.” İnsanların arasından çıkacak bir yol bulmaya çalıştım ama çok kalabalıklardı ve elleri gitgide daha talepkâr bir şekilde morluklarımın üzerinde dolaşıyordu. Biri bileğimi yakalamıştı. Bir başkası boğazıma yapışmıştı.

İçimde bir şeyler çalkalanmaya başladı.

Kendimi hızla geri çekerek birini ittirdim, bir diğerini dirsekledim. Kendimi bu kirli yabancıların meydana getirdiği kalabalığın, acı dolu haykırıışlarının pervasızlığının arasından çıkarıp elimden geldiğince hızlı bir şekilde karanlığa karışmaya çalıştım.

“Dur!” diye bağırdı biri. “Tılsım geliyor!” Arkamdan gelen ayak sesleri duydum. Kara Bıçak’ın yardımını isteyen çaresiz bir grup kadın ve adam peşimden geliyordu.

“Kızım kayıp!”

“Kocam yaralandı!”

“Tılsımlı topraklardaki kız kardeşimi bul!”

Herkesin Kara Bıçak'ın yardımına ihtiyacı vardı. Benim yardımımı değil. Kendi sorunlarımla bile nasıl baş edeceğimi bilemezken onların sorunlarını çözemezdim.

Hıçkırıklarımı bastırarak kendimi ormana attım ve sezgilerimle yıllarca yaptığım çalışmaların her şeyi devralmasına müsaade ettim. Taşların, çalılarının, ırmakların üzerinden sıçradım, artık tanıdığım ağaçların dallarından eğilerek geçtim. Benim etrafımda ve beni takip eden gergin bir öfke ve küfürlerle gelen güruhun üzerinde kuşlar uçuşuyordu. Çalılar hışırdadı, birisi çığlık attı ama duramazdım.

“Tılsımı durdur Kara Bıçak!”

Ben Kara Bıçak değildim. Neden anlamıyorlardı?

Ormandaki kaçışım hızlı yürüyüşe, toprağın dağlara doğru yükseldiği yerlerde tırmanışa dönmüştü. Mültecilerden ve onların isteklerinden koşarak kaçarken sesler de giderek uzaklaşıyordu.

Sonunda bir dizi titreme ve kuru öğürtülerle yere yığıldım. Ellerini, dokunuşlarının ağırlığını hâlâ üzerimde hissedebiliyordum.

“Will?”

Hızla döndüm ve ellerimi olmaları gereken yerde olmayan hançerlerime atarak etrafı taradım. Ama Kara Bıçak eldivenli ellerini havaya kaldırırken sert soluklar alarak gölgelerin arasından çıktı. Bir eli boştu, diğer elinde sollarla dolu görünen yüzünü aydınlatan küçük bir lamba tutuyordu. Omzunun birinde bir çanta asılıydı.

“Beni görmeye geleceğinden pek emin değildim,” dedi. “O yüzden gelmemeye karar verme ihtimaline karşı şehirden çıkarılırken seni takip ettim.”

Hâlâ titrerken başımı iki yana sallayarak kendimi yere bıraktım. “Beni daha uygun bir yere bırakmalarını söyleyemez miydin?” Tüm bedenim korku, soğuk ve henüz dinmeyen adrenalın salgısıyla sızlıyordu. Nefes almak bile canımı acıtıyordu.

“Hayır.” Çantayı yere bırakıp ışık doğrudan gözlerime gelecek şekilde yanıma oturdu. “Ne oldu?”

“Ne olduğunu düşünüyorsun?” Diğer yöne döndüm ve nemli havada ormanın toprak kokusunu içime çekerek nefes aldım. “Orada aptal gibi dikilip seninle buluşup buluşmamaya karar vermeye çalışırken insanlar beni sen sandılar.”

“Sen de panikledin. Neden?”

Kalbim aklıma gelenlerle çarpmaya başladı. Dört bir yandan sıkıştırılışım. Üzerimde gezen eller. Etime bağan parmaklar. “Bu konuda konuşmak istemiyorum.” Çıkan cılız ve güçsüz ses benim sesim değildi. “Unut gitsin.”

“Pekâlâ.” Elini omzuma koydu.

Gerildim, ben gerilince o da durdu. Sonra yavaşça, çok yavaşça kaslarımı birer birer gevşetmeye çalıştım. Nefes almaya çalıştım.

Kara Bıçak bana kısa bir süre izin verdi sonra kalbimdeki kırıksıklıkları düzeltir gibi art arda kolumu okşamaya başladı. “Sonra neye karar verdin?” Sesi nazikti. “Beni görmeye gelecek miydin?”

“Evet.” Gözlerimi devirerek başka yöne baktım. Hafif esen serin hava terleyen boynumu serinletiyordu. Kara Bıçak, aramızdaki o tanıdık kimliksizlik durumunu yeniden alevlendirebilirmiş gibi maskesini takmıştı. Ama artık onun kim olduğunu bildiğimden elimde olmadan o

siyah ipek kumaşın, ceketin ve temiz çizmelerin ardında Tobiah'yı görüyordum. Kara Bıçak'ın kim olduğunu bilmek istiyordum şimdiyse keşke istemeseydim diye düşünüyorum. "Defterimi geri almam gerekiyordu. Okudun mu?"

Ellerini kucağına koydu, omuzları göçtü. "Ben henüz hazır değilken sen benim sırrımı açığa çıkarmadın. Sen de aynı hassasiyeti hak ediyorsun."

Rahatlayarak tuttuğum nefesi verdim. "Teşekkür ederim."

"Odanıza gittim. Eşyalarını benden önce başkasının bulmasını istemedim." Getirdiği çantayı dirseğiyle dürttü. "Hepsi burada. İşe yarar olduğunu düşündüğüm her şey. Ya da suç teşkil edebileceğini düşündüğüm."

"Ah Kara Bıçak ne kadar düşüncelisin" Gözlerimi ona çevirdim, yana doğru eğilmiş duran başına, vücudunun açısına, gözlerindeki yorgunluğa baktım. Bu çocuk Tobiah'ya zerre kadar benzemiyordu. "Şimdi de suçlulara yardım ediyorsun."

"Sadece birine."

"Neden?"

"Suçlu olduğundan şüpheliyim çünkü."

Kaşımın birini kaldırdım. "Hırsızlık yapıyorum. Düşeslerin kimliğine bürünüyorum. Büyü yapabiliyorum ve bu gücümü kullandım da hani." Hem de onun bildiğinden daha fazla. Çok daha fazla.

"İtiraf mı ediyorsun? Seni çıkarmak için o kadar uğraştıktan sonra yeniden hapse mi göndereyim?"

Az önceki tumturaklı halimi hançerlerim kadar usta bir şekilde tersine çevirdim. "O iğrenç yere mi? Kesinlikle olmaz."

Kara Bıçak ipek kumaşı tutup yüzünden çekerek çıkardı. Kahverengi dalgalı saçları kaşlarının üzerine doğru sallandı. Bunu daha görmemek için aptal olmam gerekiyordu. Çenesinin keskin hatları, ince vücudu, dansçıvari hareketleri. Ama bir prensin kendi şehrinin kanunsuzu olabileceği aklıma bile gelmemişti. Özellikle de mütemadiyen bıkkın ve somurtkan duran ve kılıcı kötü kullanmasıyla bilinen bir prensin.

Her şey bir tiyatroymuş demek ki. Asıl maskesi oymuş.

Önemli değildi. Hem de hiçbirisi. Tobiah'yı başkası almıştı. O yüzden Kara Bıçak benim olamazdı.

Tabii ikisi ayrı adamlar değilse.

“Gerçek şu ki...” dedi. “Uzun zaman önce birisi bana yardım etmişti, yardım etmek zorunda olmayan hatta muhtemelen yardım etmemesi gereken biri. Ama bir sebeple beni kurtarmaya değer görmüştü. Ben öyle söylediğimden değil, o bana haksızlık edildiğine inanmıştı ve bunu düzeltmek istemişti. Onda küçük bir çocuğun idealleri ve ahlakı vardı ki buna her zaman hayran kalmışımdır.” Tobiah ellerini maskesinin üzerinde kaydırdı ve kaşlarını çatarak ipek kumaşa baktı. “Kara Bıçak olarak doğru şeyi yaptığımı düşünürken insanlara zarar verdim. Büyü yapanlara ne olduğunu hiç merak etmedim. Şu an bir çözümüm yok ama onların tılsımlı topraklara götürülmesinin yanlış olduğunu çok iyi biliyorum.”

Kendimi çekerek hafifçe doğruldum ve bir kolumun üzerine dayanarak yarı oturur pozisyona geçtim. Dağlardan esen soğuk rüzgâr ormanı ürpertiyordu. Beni de öyle.

“Al.” Tobiah, çantanın yan cebinden bana verdiği eldivenleri çıkardı. “Donmadan sana şunları giydirelim.”

“Gitmem gerekiyor,” dedim tamamen doğrularak. Ama bu düşünceme rağmen ellerimi uzattım. Dizlerine gelen çizmesiyle, siyah gömleği ve pantolonuyla hâlâ Kara Bıçak gibi görünüyordu. Yüzüne bakmazsam, sanki hayalimde...

İlk eldiveni nazıkçe elime geçirdi ve düzgünce oturduğuna emin oldu, parmak uçları bileğimin üzerini bir tüy misali hafifçe okşadı. “Şehirde kalabileceğin güvenli bir yer var.” Güçlülükle yutkunurken boğazının hareket edişini gördüm. İkinci eldiveni de parmaklarıma ve avucuma geçirmeye başladı. Aramızdaki deri, ipek ve yün katmanlara rağmen ellerimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

“Olmaz.” Ellerim elinde kalmıştı. Kendimi yeniden bir sahtekâr gibi hissediyordum. Bütün bunlar, tılsım, savaş benim suçumdu. “Yapmam gereken bir şey var.”

Duyguları belli etmeyen bir ifadeyle beni seyrediyordu. “Yardım edebilir miyim?”

Lambanın ışığı karşısında gözlerimi kapattım ve başımı kuvvetlenen rüzgâra çevirdim. “Çok kötü bir şey yaptım,” diye fısıldadım. “Çok korkunç bir şey. Kaçmaya çalıştım ama yaptıklarımın sorumluluğunu almazsam bedelini ödeyeceğimin farkındayım.”

Ellerimi sıktı, sesinde derinden gelen bir korku seziliyordu. “Ne oldu? Ne yaptın?” Ses tonu Kara Bıçak gibiydi. Arkadaşım gibi.

“İyi bir insan olmak istiyorum. Dikkate değer biri.” Bu itiraf Kara Bıçak’a aitti Tobiah’ya değil. Önümde duran adamı kanunsuz olarak görmek daha kolaydı. “Çok uzun zamandır ailemin vasiyeti altında kapana kısılmış hisse-

diyordum. Nasıl olacağını bile bilmeden onlar gibi olmak zorunda olduğumu zannediyordum. Son zamanlarda hep inandığım doğrularla, doğru olabileceğini öğrendiklerimi nasıl bir araya getireceğimi bilemiyordum. Kafam çok uzun süre karmaşık kaldı ve eskiden beni yönlendiren o netliği, kesinliği çok özleyorum.”

Ellerim kucağıma düştü ve kısa bir an sonra soğuk deri yanaklarıma dokundu. Kara Bıçak yüzümü ellerinin arasına aldı. Tatlı, hüznü ve özlem dolu bir şekilde öptü beni. Geri çekilip ona baktığımda gözlerinin kenarında parlayan damlaları gördüm. “Benim hikâyemi de sen anlatmalısın.”

Uzaklardan bir gök gürültüsü sesi geldi. Kendi adımları duyar gibi oldum.

Elimi dudaklarıma götürdüm, deri eldivenimin soğuk temasını hissediyordum. “Beni bir daha öpme.”

Kara Bıçak’ın yüzünden bir anlık bir acı geçti ama başını salladı. “Öpmem.”

“Daha önce senin sadece tek bir tarafını istediğimi söylemiştim. Ama önemli olan bu da değil. Sen başka birine söz verdin ve kendini tamamen ona ve krallığına vermen gerekiyor.”

“Biliyorum. Babama verdiğim sözü unutmadım.” Sesi soğuktu. Biraz da keskin. “Her şeyin farklı olmasını dilerdim.”

“Dilemek benim için bir şey değiştirmiyor.” Ben ayağa kalkınca o da kalktı.

“Nereye gidiyorsun?”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Hapishanedeyken ona ne zaman güveneceğimi sormuştu. Hem de benden

o kadar şey sakladıktan sonra. Belki her zaman değildi. Belki her şeyi değildi. Hem ben de ondan çok şey saklıyordum.

İkimizden birinin dürüst olmak için çaba göstermesi gerekiyordu. “Dağa gideceğim. Eski saraya. Doğu Geçidi Nöbeti’ne.”

Dudakları gülümsemeyle karışık bir şekilde kıvrıldı. “Balık Kartalları orada mı yaşıyor?”

“Evet.” Kayalar, ağaçlar ve mesafelerin gizlediği eski kaleye doğru baktım. “Skyvale’e geri döneceğim. Bu akşam. Ama yeterince hızlı davranamazsam ya da bir şeyler ters giderse hazır olman gerekiyor.”

Sesini bir anda karanlık kapladı. “Ne demek istiyorsun?”

“Skyvale’in sana şu an çok ihtiyacı var.” Elimi göğsüne koydum ve geri çekilirken hızla atan kalbini hissettim. “Sana ihtiyaçları var. Prenslerine. Müstakbel krallarına. Kara Bıçak’a değil. Bu defa değil.”

“Neler olacak?” Aşağıda uzanan şehre bakarken yüz hatları yumuşamıştı.

“Emin değilim,” dedim. “Ama orduna ihtiyacın olacak.”

Kasvetli bir hareketle başını salladı. “Gitmeden önce bana gerçek adını söyleyecek misin? Yoksa sana sonsuza dek bir oğlanın adıyla mı hitap etmek zorunda kalacağım?”

“Adım Wil.” Eşyalarımın olduğu çantayı aldım. “Tek L ile.” Ona söylemekle aptallık mı ediyordum? Ama geri almak için artık çok geçti.

“Wil.” Adımı söyleyişi bu defa farklıydı. Daha yumuşak, daha gerçek, daha... Umut dolu. “Lütfen bunun bir

şeyin kısaltması olduğunu söyle bana.”

“Hoşça kalın Majesteleri.” Tobiah ve lambasını arkamda bırakarak dağa doğru yol almaya başladım.

Savaş başladığında oradaydım.

Penceremin camlarını sarsan gök gürültüsüyle yatağımdan fırladığımda yedi yaşındayım. Annemle babamın odasına gittiğimde orada yoklardı.

İtiraf etmiyordum ama korkmuştum, hızla yalın ayak babamın çalışma odasına gittim. Kapının altından ışık sızıyordu ve kırmızı ceketli bir çift asker kapının önünde nöbet tutuyordu.

Annemin yüksek, öfke dolu sesi koridordan duyuluyordu. “Krallığı gerçekten savaşa mı sokmak istiyorsun?”

“General Lien’in yaptıklarından sonra savaş kaçınılmaz.”

“Ne olursa olsun Tılsım İttifakı’nı imzalamayacağım. Büyü bir cevap olmayabilir ama bir seçenek olarak değerlendirilmelidir.” Babamın sesiyle ancak gök gürültüsü yarışabilirdi.

Kavga ediyorlardı. Bu da orada olmak istemiyordum demekti. Orası hariç her yerde olabilirdim.

Nöbetçiler beni fark etmeden geldiğim gibi gizlice geri döndüm.

Belki Melanie’nin yanına giderdim. Onu uyandırmama aldırmazdı, annesiyle babasını da çabucak atlatırdık.

Çalışma odalarından birinin önünden geçerken

birinin inlediğini duydum. Durdum, ses yeniden gelene kadar kulak kesildim ve başımı içeri uzattım. Uzun odada küçük bir ateş yanıyordu, diğer ucunda ise perdeli pencereleri görünüyordu.

Titredim. Burası General Lien'in çalışma odasıydı. Onunla karşılaşmak istemiyordum, hele de gecenin bir yarısı. Ama... İçeride değil gibiydi. Ya birisi yaralandıysa, yardım etmeliydim.

General gelip beni bulmadan yardım edebilirdim.

Koridoru çabucak kolaçan ettim. Nöbetçi yoktu. Etrafta neredeyse kimse yoktu. Sandcliff Kalesi bu akşam fazlasıyla boştu.

Yeniden gök gürlerken odaya süzülüverdim ve kapıyı arkamdan kapattım.

Şöminenin yanındaki bir sandalyeden bir inleme daha geldi.

"Kim var orada?"

Cevap olarak sadece çığına dönmüş telaşlı bir mırıltı gelince gidip bir nöbetçi çağırmayı düşündüm. Derken onu gördüm.

Sandalyenin üzerinde pijaması buruşmuş ve kirlenmiş bir oğlan vardı. Ağzına bir kumaş parçası tıkıştırılmış, elleri ve ayakları iple bağlanmıştı.

Çocuğa doğru atıldım ve ağzındaki kumaşı çıkardım. "Kimsin sen? Kim yaptı bunu?" Belki de ailesiyle Northland'den gelmişti. Dükün benim yaşlarında bir oğlu vardı. Ya da bir tüccarın oğluydu ve kaledeki çocuklar ona şaka yapmıştı, tıpkı eskiden morlukları yüzünden Patrick Lien'e yaptıkları gibi. Nasıl dövüşüleceğini öğrenmeden önce.

Ağızındakini çıkarınca çocuk, ağızındaki kötü tadı yok etmek ister gibi yüzünü ovuşturdu. "Benim adım Tobiah Pierce, Ejderha Hanedanlığı'ndan Indigo Krallığı Veliacht Prensi."

İpin düğümlerini çözmeye çalışırken ağızından hanımlara yakışmayacak bir homurtu kaçtı. "Tabii tabii." İp çok sert bağlanmıştı ve parmaklarımı acıtıyordu.

"Yalan söylemiyorum. Sen kimsin?"

"Aecor Prensesi Wilhelmina Korte. Ve ben yalan söylemiyorum." Ona babamın verdiği mühürlü yüzüğü gösterdim. Onunkinin birebir kopyasıydı, sadece daha küçüktü. "Kıpırdamadan dur." Düğümler çok sıkıydı, ip de çok sertti. Masaya koşup makas ya da mektup açacağı var mı diye baktım. Herhangi keskin bir şey bulamadım.

Kâğıtlar, kalemler, mühür mumları; işe yarar hiçbir şey yoktu.

"Eğer prensessen neden beni serbest bırakıyorsun?" diye sordu Tobiah Pierce olması mümkün olmayan çocuk. "Sonuçta beni baban kaçırdı."

"Babam asla böyle bir şey yapmaz!" Yeniden oğlanın yanına yürüdüm ve kollarımı birbirine bağladım. "Sözünü geri al. O asla kimseyi kaçırmaz, Prens Tobiah'yı bile. Babam iyi bir adamdır. Hem o kaçırmış olsaydı seni serbest bırakmazdım." Bu, Melanie ve diğer bazı çocuklarının bir gece gardırobuma saklanıp tahtalara vurarak hayalet gibi sesler çıkardığı zamanki gibi bir şakaydı.

"Madem öyle diyorsun..." Çocuk boş ellerime baktı. "İpi kesecek bir şey bulamadın mı?"

“Hayır ama sorun değil. Bu acil durum sayılır.” İpe dokundum. “Uyan. Yavaşça çözül.” İp benim parmaklarımı acıttıysa onun da canını acıttırdı.

Verdiğim emirle ipler canlandı, yılan gibi kıvrılarak Tobiah olmayan bu çocuğun el ve ayak bileklerinden çözüldü. Şaşkınlıkla ipleri üzerinden attı. “Bu büyü müydü? Büyü yapamazsın. Yasa dışı.”

Kaşlarımı çatarak bileklerindeki kızarıklıklara ve ipin kestiği yerdeki yaralara baktım. “Büyü yasa dışı değil. Sadece acil bir durum varsa dikkatli bir şekilde kullanabilirsin. Sence seni iplerden kurtarmak acil bir durum değil miydi?” Onu her kim bağladıysa başı büyük belaya girecekti. Gelen ziyaretçileri bağlamanın komik olduğunu düşünen birkaç oğlan olabilirdi ama ben böyle kabalıklardan hoşlanmazdım. Bu... Bu kötülük cezalandırılmalıydı.

Düğümmler açılırken çocuk iplerden kurtularak sandalyeden zıpladı. İpler komut verdiğim gibi çözülmüştü.

Eğildim ve yeniden ipe dokundum. “Uyu.” İp o anda yeniden cansızlaştı ve insanı kaşıntıran lifli bir eşyaya dönüştü.

“Sen canlandırıcı mısın?” dedi soluk soluğa. “İnanılmaz bir şey bu.”

Aslında değildi. Annem de canlandırıcıydı. Yine de gücümü pek kullanmıyordum. Ona bunu söyleyecek değildim gerçi.

“Gerçekten kimsin sen? Seni bir yere götürmem gerekir herhalde.” Asker çağırmaya gerek yoktu. İşin içine büyükleri karıştırırsak şakalar ve muziplikler

onun için pek iyi olmazdı. Daha önce Patrick Lien babasına yapılan şakalardan bahsettiğinde görmüştüm. General Lien'in cevabı zalimce olmuştu ve diğer oğlanlar ondan intikamlarını almışlardı...

Bu işi kendim halletmeliydim. Ve general gelmeden elimi çabuk tutmalıydim.

"Benim adım Tobiah Pierce ve babanın adamları beni kaçırdı. Benim babamın adamları da çok arkalarında değildi." Yeniden gök gürledi ve oğlan sandalyedeki iplere ve ağzına tıklan kumaşa baktı. "Indigo Ordusu sizin insanlarınızın peşinde. Beni almak için gelmiş bile olabilirler."

"Evet tabii." Babamı suçlamaktan vazgeçmesi gerekiyordu yoksa onu yeniden bağlardım.

Girdiğim kapıya baktı. "Nöbetçiler yok muydu? Daha önce buradaldı."

Başımı iki yana salladım. Eğer nöbetçi varsa bile, ki bundan şüpheliydim, mola vermişlerdi. Tobiah -ya da artık her kimse- elleri ve ayaklarından bağlanmıştı ve bu hâlde bir yere kaçamayacağı belliydi. "Haydi ama! Burada kalmayız. Burası General Lien'in odası ve kendisi odasının karıştırılmasından hoşlanmaz."

Çocuğun sesi birden cılızlaştı. "General Lien hakkındaki her şeyi biliyorum."

Koridordan gelen seslerle ikimiz de irkildik, olduğum yerde sıçrayarak ellerimi ağzıma bastırdım. Oğlanın gözleri de korkuyla irileşmişti.

"Onu savaştırmak için kullanabiliriz," dedi bir adam.

"Henüz değil." General Lien'in sert sesiyle kaskatı

kesildim. Bana hiç vurmamıştı, ben prenestim ama Patrick'te gördüğüm morlukları düşününce bu çocuğu korumam gerektiğini biliyordum. "Majesteleri Tılsım İttifakı baskısının son bulmasını istiyor, bu da ileride ciddiye alınmamızı sağlayacak."

"Majesteleri bunu kesinlikle onaylamaz..."

"Uzatma!" General Lien'in sesi gürlükler gibi çıkıyordu. "Çocuğu daha güvenli bir yere götür."

Nefesimi tuttum ve sözde Tobiah'ya baktım. General Lien onu başka yere mi götürmek istiyordu? Nereye? Ve neden? Onun gerçekten Indigo Krallığı'nın Veliaht Prensi olduğuna, babamın sekiz yaşında bir çocuk kaçırdığına inanamıyordum ama her iki şekilde de az sonra kötü şeyler olacağını inkâr edemezdim.

Tabii harekete geçmezsem.

Pencereye koştum ve mandalını çevirdim. "Gerçekten Tobiah isen sana yardım etmemem gerekir." Pencerenin kanatlarını açtım. "Ama General Lien'in seni bulmasını istemiyorum, her kim olursan ol. Şayet Tobiah isen ne yapacağımı o gidince düşüneceğim."

"Ne yapıyorsun?"

"Burada bir çıkıntı var. Dışarıda saklanacağız."

Çalışma odasının kapısı gıcirtıyla açılırken Tobiah beni çekmek için elini uzattı.

Ağır perdenin arkasındaki çıkıntının üzerinde süründük; önde ben, arkada Tobiah ve ardından pencereyi arkasından kapattı.

Soğuk hava etrafımızda şiddetle esiyor, çıkıntının üzerinde ürkek ürkek, yan yan giderken ellerimi ve yüzümü yakıyordu. Tobiah da hemen yanımday-

*di. Havada ekşimsi, keskin bir koku vardı. Yüksek-
teydik, şehri bir oyuncak gibi görecektik kadar yukarı-
daydık. Ama bu akşam her şey farklıydı.*

Her şey karmakarışıkta.

Aecor Şehri'nin her yerinde ateşler yanıyordu. İnsanlar sokaklarda kavgaya ediyordu. Çığlık sesleri yükseliyordu. Sandcliff Kalesi'ne gelen ana yolda ellerinde meşale tutan adamlar taşıyan dev ahşap-metal makinalar ilerliyordu. Kaleye geliyorlardı. Kaleyi de yakacaklardı.

İçimi bir korku kapladı ve karnım düğüm adeta düğüm olmuştu. "Hayır. Gerçek olamaz."

Kale duvarları ok yağmuruna tutuluyordu ve kuledeki adamlar hedef alınıyordu. Askerler meşalele-riyle birlikte kuleden aşağı düşüyordu ve artlarında ezilmiş bedenlerinden başka bir şey kalmıyordu.

Midem bulanıyordu. Kusacaktım. Şu an odamda olup uyumak için her şeyimi verirdim. Annem ve babam nöbetçilerle birlikte çok yakında beni aramaya gelirlerdi. Acaba yatağımı boş bulduklarında ne düşünürlerdi?

"Bu insanlar senin için mi buradalar?" dedim ama rüzgâr sesimi uçurup götürüyordu. Dumandan gözle-rim yaşarmıştı, babamın bu yaptığı midemi bulandı-riyordu. "Sen gerçekten Veliaht Prens Tobiah'sın."

"Beni yeniden teslim etmeyeceksin değil mi?" Göz-leri korkulu ve üzüntülüydü.

Bir çıkıntının üzerinde giderken söylemesi zordu ama endişelenmemiz gerekenin benim halkım oldu-ğunu sanmıyordum. Şehri yakan onun insanlarıydı.

İçi insan dolu tekerlekli bir kule kalenin duvarlarına gürültüyle çarptı ve adamlar pencerelere ve balkonlara zıpladılar. Annemler güvende miydi? Ya Melanie ve diğer arkadaşlarım?

“Wilhelmina?”

Tobiah’nın gözlerine bakarken bulunduğumuz yüksekliği, dumanın kokusunu ve soğuktan donan ayak parmaklarımı düşünmemeye çalıştım. “Hayır. Babalarımız ne konuda savaşıyorlarsa savaşsın General Lien’in eline düşmemen gerekiyor.” Krallar ve kraliçeler iyi ve adil olmalıydı. Masallarda hep böyle anlatılıyordu.

Yeniden gök gürleyince irkildim. Ama bu gök gürlemesi değildi. Şehirde yıkılan evlerdi.

Tobiah elimi tuttu, parmakları sıcacıktı. “Eğer benim tarafım kazanırsa ve sana kim olduğunu sorarlarsa onlara adını söyleme. Yalan söyle. Indigo Krallığı’nın Veliaht Prensini almaya geldiklerinde Aecor Prensesi olmak istemezsin.”

Haklıydı. Kendim olmak istemiyordum.

Elini sıktım ve bütün dünyam yanarken, Indigolu adamlar insanları kan kırmızı katlederken oturup seyrettim. Indigo Ordusu bizi o çıkıntıda bulduğunda beni kaledeki diğer çocukların olduğu bir yere götürdü. Onlara adımın Mina olduğunu söyledim, Tobiah da onlara onun hayatını kurtardığımı söyledi.

Ayrıldık. Ailem yoktu. Krallığım yoktu.

Savaş başladığında oradaydım.

Bittiğinde de.

OTUZ İKİ

Kasvetli eski kaleye yaklaşıırken her yerim ağrıyordu. Çantanın askısı omzumu eziyor, eşyalarımın ağırlığı beni yere çekiyordu. Gökyüzünü kaplayan bulutlar dünyayı ağır ve kapkaranlık bir hâle bürüyordu. Batıdan esen tılsımlı rüzgâr dondurucu ve iç parçalayıcıydı.

Acele etmem gerekiyordu.

Dört notalı işaretimizi ıslık olarak çalarak yosun tutmuş hantal bir gölge gibi karanlıkta dış avluya doğru yürüdüm. Birinin girişteki ana salonun kapısındaki tuzakları etkisiz hâle getirmesini beklerken diz çöküp çantamı yokladım. Kara Bıçak tüm eşyalarımı aldığını söylerken yalan söylememişti. Defterimi, kanca ve ipimi, hançerlerimi ve diğer silahlarımın şeklini hissedebiliyordum. Çaldığım kılıç bile vardı.

“Bugünlerde epey fakir bir kanunsuzsun Kara Bıçak,” diye mırıldanırken silahlarımı belime taktım, maymuncuk, kibrit, gümüş tel gibi diğer malzemelerimi de cebime koydum. “Gerçi kılıcımın parasım muhtemelen ödemiştir.”

Üç saniye kadar korkutucu bir demirci edasıyla tezgâha yaklaşarak para bırakan siyah kukuletalı bir

adam görüntüsünü düşünerek eğlendim. Ama kaçınılmaz savaşımız olan büyü ve Leydi Meredith'i hatırladım; bunlar mütemadiyen aramızda olacaktı.

"Wil?" Kapıdan Melanie'nin sesi geldi. Şamdanı başkasına verirken mum ışığı titredi ve ayak sesleri yerde yankılanmaya başladı. Kollarını boynuma dolayarak deli gibi sıktı. "Wil, iyisin."

Tüm ağırlarımı unutarak ben de ona sarıldım ve arkadaşımın o tanıdık kokusunu içime çektim. "Senin için çok endişelendim."

"Ben de senin için." Beni tekrar sıkıp geri çekildi ve kolunu uzatarak beni tuttu. "Ne oldu? Ben saraydan çıktım ama görünmeden geri dönmem imkânsızdı. Çok fazla nöbetçi vardı. Bir süre bekledim, sonra Kara Bıçak'ın yakalandığını duydum. Bir kızdı ve kralı öldürmüştü, prensi de öldürmek üzere döndüğünde yakalanmıştı."

Kim uyduruyordu bu söylentileri?

"Her şeyi anlatacağım. Ama önce herkese söylemem gereken bir şey var. Diğer Balık Kartalları da burada mı?"

"Evet." Çantamı aldı ve kısık sesle bana doğru eğildi. "Patrick'ti. Haklıymışsın."

Karnım buruldu, Kara Bıçak'ın kim olduğunu bilmeyi diledim. O zaman Patrick'in Tobiah'nın babasını öldürmesini bu kadar umursamazdım. Kral Terrell'e karşı bir sevgi beslediğim yoktu ama oğluna olan hislerim... Tarif edilemeyecek kadar farklıydı. Ve bir o kadar karışık.

Melanie beni salona götürürken ellerimi hançerlerime doğru götürdüm. Connor solgun teni ve kocaman açılmış gözleriyle orada bekliyordu.

“Wil!” Mumu tuttuğu elini yana doğru açarak diğer koluyla bana sarıldı. “Çok endişelendim. Bana artık yazmıyordun.”

“Biliyorum. Çok özür dilerim.” Onun hıçkırığını ve burnunu çekişi duymamış gibi davranarak saçlarını okşadım ve “Ben de seni çok özledim. Güçlü davrandın mı bakalım?”

Kendinden emin bir şekilde başını salladı. “Olamayacağımı düşündüğüm zamanlarda bile güçlü olmaya çalıştım. Eski notlarına bakmak çok yardımcı oldu.”

“Güzel.” Onu başından öptüm, sevgimi zapt etmek için fazla yorgun ve rahatlamış durumdaydım. “Seninle gurur duyuyorum.”

Ortak alana giderken birkaç Balık Kartalı ile daha karşılaştım. Theresa, Oscar, Ronald, Carl, Kevin ve Paige’i kucakladım ve sonunda harlı bir ateşin yandığı ve her yanında mumlar yanan odaya girdiğimde Patrick’i pencereden bakarken buldum, elleri arkasında kenetlenmişti.

“Hoş geldin Wilhelmina.” Arkasına dönmemişti. Alevler ışık oyunları yaparken sırtından ve kısa kesilmiş saçlarından gölgeler geçiyordu. Omuzlarının duruşu memnun olmadığını gösteriyordu ve bir kere daha onun için ölü bir kraliçenin muhalif bir kraliçeden daha kolay olup olmadığını merak ettim. Serbest kalmam onu hayal kırıklığına mı uğratmıştı?

“Terrell’i öldürdün.”

Patrick başını çevirdi, sert profili seçilebiliyordu. Alevlerin ışığı gözlerini daha derin birer gölge gibi gösteriyordu. “Ölmeyi hak etmişti.”

“Bizler katil değiliz Patrick.”

Hiçbir şey söylemedi.

“Bunca zaman boyunca planın bu muydu?”

Patrick döndü ve masaya yürüdü. Balık Kartalları arkamda ikili üçlü gruplara bölünerek bir kısmı ateşe yaklaşıırken bir kısmı da odanın diğer ucuna gitmişti. “Görevin bildiğinden daha fazlaydı Wilhelmina. Evet, askerleri serbest bırakmak istedim, grupların yerlerini ve onlarla ilgili bilgi istedim, sarayın haritasını istedim ama bunları herhangi biri de alabilirdi. Neden asker ya da lord olarak Oscar ya da Ronald’ı gönderebilecekken *seni* gönderdiğimi sanıyorsun? Her şeyi sen tılsımlı topraklara gitmeden halletmiş olurdum.”

Arkamda duran Theresa şaşkınlıkla “Tılsımlı topraklara mı gitti?” diye fısıldadı.

“Şşt, Rees,” diye mırıldandı Melanie.

Patrick daha lafını bitirmemişti. “Seni oraya göndermek bir riskti. Sonuçta kraliçemiz olacaksın. Kimliğini öğrenirlerse yaptığımız her şey boşa giderdi. Ama seni gönderdim çünkü ailene yapılanların intikamını almayı hak ediyordun.”

Bunu, birini öldürmemi istemekle bana bir iyilik lütetmiş gibi söylemişti.

“Senin bütün bu zaman boyunca tek istediğin Kral Terrell’i öldürmekmiş,” diye mırıldandım.

“Bunu senin yapmanı istemiştım ama Tavuskuşu Hanı’ndaki gece Balık Kartalları’na ihanet edince...”

“Sen birini öldürdün Patrick.” Kalbim, sağır edercesine kulaklarımda çarpıyordu, her iki yanımda yumruk yaparak sıktığım ellerim acıyordu. “Onaylamayacağımı

bildiğin için arkamdan iş çevirerek birini öldürdün. Gerçeği sakladın çünkü yanlış olduğunu biliyordun.”

“Mutlu olmalısın,” dedi gürleyerek. “Aecor’un düşmesinin sorumlusu Terrell’di ve şu an taht değişimi yaşanırken Indigo Krallığı tam bir kaos içinde olacak. Aecor’u geri almamız için harika bir zaman. Indigo Krallığı dağılıyor; kral uykusunda öldürüldü ve şehir çökmenin eşiğine geldi. Şehirden kaçan mültecileri gördüm. Bir tılsım yaratığının geldiğini söylüyorlardı, hem de senin adını söylüyormuş.”

Nefesim kesildi.

“Bu nasıl oldu Wil?”

Artık ona herhangi bir şey söylemişim gibi.

“Ne olursa olsun bu avantajımızı kullanmalıyız. Şimdi sana neler diyeceklerini bir düşün.” Patrick gözlerini ayırmadan yürüdü. “Tılsım bile Wilhelmina Korte’nin tahta geçmesi gerektiğini biliyor. Tılsım bile prensese yaptıkları için onları cezalandırıyor.” Derin bir nefes aldı. “Wilhelmina ordun seni bekliyor.”

Şiddetli rüzgâr kaleye vuruyor, yukarılarda bir yerde gevşek bir döşeme gıcırđıyordu.

“Bu akşam Skyvale’den ayrılacağız,” dedi Patrick. “Hepimiz. Aecor’a dönüp ordumuzu toplayacağız. En zayıf anlarında Indigo Krallığını vuracağız.”

Ellerimi iki yanıma saldım ve karanlık pencerelere doğru odanın içinde yürüyerek omuzlarımdaki gerginliği azaltmaya çalıştım.

“Neredeyse on yıldır tek istediğim şey Aecor Patrick,” dedim. Döndüğümde beni izlediğini gördüm, gözleri özgüvenle parlıyordu. “Beni bir gün Aecor’u alacağıma inan-

dırdın. Çok çalışmam için ilham verdin, daha önce hiçbir kraliçenin olmadığı şekilde savaşçı olmam için ilham verdin. Ve bunca yıl boyunca krallığımı geri almak için her şeyi yapmaya hazır olduğumu düşündüm.”

Diğer sekiz Balık Kartalı odanın etrafında kıpırdanıp duruyorlar, kocaman açılmış gözleriyle Patrick’le benim aramda mekik dokuyordu. Daha önce onların önünde Patrick’le kavga ettiğimi hiç hatırlamıyordum, en azından Tavuskuşu Hanı’nda bana Quinn ve Ezra’nın öldüğünü söylediği gece haricinde. O zaman sadece Theresa, Connor ve Melanie vardı. Şimdiyse bütün Balık Kartalları seyrediyordu.

Ben de hepsine birden hitap ederek konuştum. “Son olaylar gözlerimi açmama yardımcı oldu. Geçemeyeceğim çizgiler olduğunun farkındaydım, söz konusu kızıl tahtı almak için olsa bilse.” Titrek bir nefes aldım ve duruşumu daha da dikleştirdim. “Cinayet işlemeyecektim. Kendi insanlarımla bir görev uğruna kurban etmeyecektim. İnsanları kullanıp onlara kendi yaptığım bir şeyin acısını çektirmeyecektim. Yaptığım eylemlerin sorumluluğunu alacaktım.”

Patrick öne doğru bir adım attı. “Wilhelmina...”

Elimi kaldırarak onu susturdum. “Patrick Lien, bize yıllarca hizmet ettin. Bizi yetimhaneden kurtardın. Bize yemek ve başımızı sokacak bir yer verdin. Bizi eğittin. Ama senin yöntemlerin artık bizim yöntemlerimiz olamaz. İsyancıları yönetiyorsun, krallıkları değil. Balık Kartalları’nın yönetimi değişmeli.”

Diğerleri arasında fısıldaşmalar oldu ama Patrick ifadesini değiştirmeden gözlerini dikmiş bana bakıyordu. “Önerin nedir peki?”

“Şu andan itibaren Balık Kartalları farklı şekilde davranacak. Bir iş yapacaksak bu insanlara yardım ederek olacak, onlara zarar vererek değil.”

“Bu şekilde krallığını nasıl geri almayı düşünüyorsunuz?” diye sordu. “Savaş kaçınılmazdır ve savaşta yaralılar ölüler olur.”

Onun yanından geçerek kapının girişinde duran çantamın yanına gittim. “Biz Balık Kartalları dirilen Aecor’un iyi liderleri olacaksak krallığı savaşa ya da ölüme sürüklemekten almalıyız.”

“Bu durumda elini kolunu sallaya sallaya gidip krallığı geri alıp alamayacağını soracaksın herhalde.” Patrick başını iki yana salladı. “Saf olma. Krallığı sana hayatta vermezler.”

Hayır, elbette krallığı öylece elime vermeyeceklerdi. Bunun için uğraşmam gerekiyordu. Kazanıp hak etmem gerekiyordu. “Tılsım İttifakı’nı imzalayacağım.”

“Aecorda büyüü yasaklayacak mısın?” diye Connor tiz bir sesle.

Omzuna dokundum. “Büyü Aecor’da zaten yasak. Neredeyse on yıldır.” Batıdan, pencereleri sarsan bir gök gürültüsü duyuldu. “Ailemin bunu imzalamadığını biliyorum ama benim için şu an bir şey fark etmiyor. Tılsımlı topraklara gittim. Ne gibi bir tehlikenin yaklaştığını gördüm, sadece Indigo Krallığı’nı değil, bizi de. Tılsım durdurulmazsa Indigo Krallığı bize sonsuza dek kalkan olmayacak.”

Patrick başını iki yana salladı. “Aecor’a huzur ve barış içinde gideceğini zannediyorsan hayal görüyorsun. Böyle olmayacak. Oradaki insanlar on yıldır göstermelik bir

kralın ve bir derebeyinin tiranlığı altında yaşadı. İnsanlarımız tılsımlı topraklara kendi savaşları olmayan bir savaşa sürüklendi. Ama bu savaş onların savaşı, senin için savaşmak istiyorlar.”

“Savaşmak zorunda değiller.” Çenemi kaldırdım ve Balık Kartalları’na döndüm. “Benimle gelin. Ben krallıkla müzakere ederken sizi güvenli bir yere götüreceğim.”

“Orada canavar var,” dedi Paige. “Yakında Skyvale’e gelecek, tabii çoktan gelmediyse. Bırakalım yansın şehir.”

Duvarlardaki ve çitlerdeki çizimleri hatırlayarak gözlerimi kapattım. Üzerlerine yardım isteyen, teşekkür eden mesajlarla birlikte kömür rengi bıçak resimleri çizilmişti. Şehrin dışında, beni buraya kadar takip eden yaratıktan korunmak için yalvaran mültecileri hatırladım. Kurtardığım kemancı kızı, tılsımlı kediyi öldürerek koruduğum mahalleyi ve Kara Bıçak’ın maskesini takıp yardım edebileceğimiz birilerini bularak geçirdiğimiz geceleri hatırladım. Onlara yardım etmenin, umut vermenin ne kadar doğru hissettirdiğini hatırladım.

“Hayır,” dedim. “Şehri öylece bırakamayız. Orada iyi insanlar var ve sırf *bizim* insanlarımız olmadıkları için öylece ölmeyi hak etmiyorlar.”

“Canavarı durduramayız.” Melanie bakışlarını benden çekip Patrick’e çevirdi sonra yeniden bana döndü. “Yapmak zorunda değiliz.”

Hayır, Balık Kartalları yapmak zorunda değildi ama ben zorundaydım. Kendi yarattığım şeyle yüzleşmek zorundaydım. “Sizden onu durdurmanızı beklemiyorum. Sizden güvende olmanızı ve başkalarına yardım etmenizi bekliyorum. Skyvale’in iki ordusu ve polis gücü var ve

bu gece bir de ben olacağım. Tılsımlı topraklara gittim. Daha önce de tılsımlı yaratıklar öldürdüm. Buna da yardımcı olabilirim.”

“Yalnız bu senin adını bağılıyor,” dedi Melanie. “Seni öldürecek.”

“Olabilir. Bu, Aecor’u geri almak için barışçıl müzakereler yapabilmem için bir şans.”

“Bunu yapmana izin veremem.” Patrick gözlerini kıstı, kaşındaki yara titrek ışıktaki beyaz görünüyordu.

Morluğu hâlâ tam geçmemiş yanağımı ona çevirdim. “Ne yapacaksın? Durdurmak için bana yine mi vuracaksın?”

Patrick hafifçe irkilerek çekildi. Bu küçük, kısacık bir andı ama diğer Balık Kartalları bunu görmüş ve şaşırmıştı. Connor ve Theresa bana doğru yaklaşmıştı. .

“Sen bizim prensesimizsin,” dedi Patrick. “Müstakbel kraliçemiz. Ne yaparsan yap sana bir daha asla vurmayacağım.”

“Bu akşam benimle gelecek misiniz?” Kalbimin nasıl çarptığını, başımın nasıl korkuyla döndüğünü göstermeden düzgünce nefes almaya zorladım kendimi. Patrick’e meydan okuyordum. Bir kerecik de onun bana boyun eğmesini istiyordum.

“Bu akşam değil,” dedi. “Yanıldığını görürken değil.”

“Ben seninle geliyorum.” Connor’ın sesi kısık ve korku doluydu ama çenesi dik bir şekilde yanımda ayakta durdu.

“Ben de,” dedi Theresa aramızdaki mesafeyi azaltarak. Bir saniye sonra Carl ve Kevin da onlara katıldı. Balık Kartalları bu durumu oyluyorlardı.

Oscar, Ronald ve Paige Patrick’in yanına doğru yürü-

dü ve Melanie beti benzi atmış bir şekilde ortada kalakalmıştı.

“Ne yapacaksın Melanie?” Sesimi yumuşak bir tonda tutmaya çalıştım ve çok kısa bir an göz göze geldik. “Hislerin neyin doğru olduğunu söylüyorsa onu yap.”

Melanie belli belirsiz başını salladı. “Teşekkürler.” Tereddütlü adımlarla Patrick’e doğru yürüdü.

“Mel,” diye fısıldadım yüzümden çekilen kanın soğukluğuyla titreyerek.

“Üzgünüm.” Patrick’in elini tuttu ve gözlerime baktı. “Patrick’in haklı olduğunu düşünüyorum. Tahtı geri almanın barışçıl bir yolu yok. Deneyeceğini biliyorum, gerekirse onlar seni koruyacaklardır.” Connor’a Theresa’ya, Carl ve Kevin’e başını salladı. “Sen kendi yolunda çabalarlarken biz de senin ordunu hazırlayacağız.”

Balık Kartalları ikiye bölünürken onumuzun arasındaki gerilim iyice artmıştı.

“Bunun olduğuna inanamıyorum,” diye mırıldandı Theresa.

Onun eline dokundum. “Sorun yok.” Hafifçe öksürdüm ve daha yüksek sesle konuşmaya başladım. “Tamamdır. Aecor’a giderken dikkat edin. Kızıl tahta benim için bir yastık koyun.”

Patrick’in gözleri hâlâ buz gibi bakışlarla bana bakıyordu. “Yeniden görüşmek üzere Prensesim.”

Balık Kartalları’nın yarısını toplayarak hızla odadan çıktım.

OTUZ ÜÇ

Kartallarımı odalarından acil durum çantalarını hazırlayıp çıkmaları konusunda acele ettiriyordum. Çantaları birkaç parça kıyafet ve en önemli eşyalarıyla doluydu: defterleri, çocukluk oyuncakları ya da ailelerinin minyatürleri.

Benim bulmak istediğim sadece tek bir şey vardı, o da artık parmağıma küçük gelen mühürlü yüzüğüm. Babam onu, birkaç defa onun daha büyük olan yüzüğünü alma girişiminde bulunmamın ardından yedinci doğum günümde vermişti. O gece uyandığımda yüzüğüm parmağımdaydı ve o zamandan beri de onu bir zincire takılı şekilde kişisel eşyalarımın arasında saklıyordum.

Küçük yüzüğü elimin içinde sıktım. Kenarları deri eldivenlerimin içinde bile keskindi, zinciri boynumdan geçirdim. Yüzük göğüs kemiğimin üzerine düştü. “Haydi gidelim!” diye seslendim.

Mumları yakıp paslanmış eski fenerlerin içine koyarken avluda yağmur çiseliyordu. Büyük bir hızla karanlığa ve fırtınaya dalarak dağdan aşağıya Skyvale’e doğru yola koyulduk.

Şehri gören bir bayırda durdum, nefesim soğuk havada buhar gibi tütüyordu. Diğer dördü de yanımda durmuştu. Soluklanırlarken ellerini ellerimin içine koydular. Theresa'dan bir hıçkırık yükseldi.

Alevler batı yönünü aydınlatıyor, tüm o kırmızı, turuncu ve altın sarısı renkleriyle girdaplar halinde bulutlara yükseliyordu. Kıvılcımlar yıldızlar gibi gökyüzüne saçılıyordu. Orman yanıyordu ve uğuldayarak esen rüzgâr yüzünden hızla yayılıyordu. Vadiden dalga dalga sıcaklık kabarak yamaçlara erişiyor, beraberinde duman ve tılsım kokusu getiriyordu. Bu zehirli hava genzime dolarak başımı döndürüyordu. Buradan bile ateşin kükremelerini duyabiliyordum, çılgınlık sesi bastıramıyordu.

Şehirdeki tüm sokak lambaları yanıyordu, sanki ortalığı onlar tutuşturuyordu. Skyvale aynaları bizden yana dönük olmamasına rağmen ateşin ışığı bir hale gibi etraflarında parlıyordu. İnsanlar akın akın şehir kapılarına koşuyor, mülteci kamplarına ve dağlara doğru kaçıyorlardı.

“Neler oluyor?” dedi Connor kolunu yüzüyle örterek.

“Kaçıyorlar.” Balık Kartallarını devam etmeye zorladım. “Acele etmem gerek. Benimle gelmek zorunda değilsiniz. Ormandaki insanlara yardım edebilirsiniz. Onları bir arada tutmaya çalışın, size yardım edecek başka insanlar bulun. Her şey bitince ben sizi bulurum.”

“Ne bitince?” diye sordu Kevin. “Tılsımlı yaratıkla mı dövüşeceksin?”

Yanan şehre baktım; saraya, saat kulesine, daha karanlık görünen Bayraklar'a ve Greenstone'a. “Onu her halükârda bulacağım. Adımı söylüyor. Orada olması gereken tek kişi benim.”

“Seni bırakmak istemiyorum,” dedi Connor. “Ya yaralanırsan?”

Omzunu sıktım. “Merak etme. Sen insanlara yardım et. Şehirde her zamanki yerlerimizden birinde sizi bulurum. Yerleri biliyorsun değil mi Rees?”

Theresa başını salladı. Duman ya da artık her neyse gözlerimi yaşartıyordu. “Dikkatli olun.”

Dostlarımın her birine tek tek sarıldım ve çantamı onlara bıraktım. Silahlarımı kalçama taktım, defterimi cebime koydum, yüzüğüm boynumdaydı, Kara Bıçak’ın maskesi belimde duruyordu.

Yer çekiminin de etkisiyle dağdan aşağı hızla indim. Koşabildiğim kadar hızlı koştum ve ilk mülteci gruba denk geldiğimde ki artık herkes mülteciydi, onları Balık Kartalları’nın olduğu yere yönlendirdim.

“Orada, güvenli bir yer bulmanıza yardım edecek insanlar var.” Rüzgârın, yağmurun ve gürleyen ateşin sesini bastıracak kadar bağırمام gerekiyordu. Rüzgâr her şeyi birbirine katıp yağmur ateşi söndüremezken bu bölge acaba daha ne kadar güvenli kalacaktı?

Islanmış, titreyen mülteciler bana teşekkür etti ve birbirilerini çeke çeke eski yoldan tırmanmaya devam ettiler.

İnsanları dağa doğru yönlendirerek koşuyordum. Dakikalar giderek uzuyordu. Dağdan aşağı inmem çıkmamdan iki kat daha uzun sürdü ama her defasında daha hızlı koşmaya gayret ediyordum, ayaklarım köklere takılıyor, dallara çarpıyordum, dağ beni burada tutmak için komplo kuruyordu sanki.

“*Wilhelmına!*” Bu tüyler ürpertici ses aşağıdan bir yer-

lerden geliyordu, gök gürültüsünden daha yüksekti. “*Wilhelmina Korte!*”

Tılsımın sesi adımı söyledikçe daha da titriyordum ama durmadım. Yavaşlamadım. Birbirini itekleye itekleye ormana gitmeye çalışan büyük bir grup insanla karşılaştığım dağın eteğine inene kadar hiçbir şeyin beni durdurmasına izin vermedim.

Ebeveynlerin arkalarına ya da yukarıya bakmadan başlarını eğip dümdüz ilerlemelerini söyleyerek peşleri sıra çekiştirdikleri bebekler ve çocuklar sızlanıyorlardı. İnsanlar yanlarında sepetler, kıyafet ve erzak dolu çantalar taşıyorlardı. Bir kısmı da zor da olsa atları ve ineklerini gütmeye çalışıyordu. Skyvale yerle bir olurken çığlıklar ve hıçkırıklar korkunç bir ahenksizlikle birbirine karışıyordu.

“Yolda kalın!” Ellerimi ağzımın kenarına koyarak kalabalığın kenarından ilerliyordum. “Dağda size yardım edecekler. Kalacağınız yerlerde var. Yoldan ayrılmayın!”

Haykırışlarım pek işe yaramıyordu. Kimse dinlemiyordu. İnsanlar keşmekeş içinde dağlarda güvenli yerlere gitmek için birbirileri itip kakıyorlardı. Ne yapabilirdim? Şehre gitmek zorundaydım ama bu kaçış bir isyana dönüşmenin eşiğindeydi. Peki ben kimdim? Onlar için hiç kimse.

Tabii Kara Bıçak olursam işler değişirdi.

Maskemi başıma geçirdim ve anında hafiften misk kokulu bir oğlana dönüştüm. Kılıcımı çıkararak ışığın geldiği bir yere çıktım.

Birisi beni işaret etti. “Kara Bıçak!”

İnsanlar yine bir anda tıpkı geçen seferki gibi bana

dokunmak, ulaşmak üzere yanıma doğru gelmeye başladılar ama geri çekilmeleri için bağırdım ve kılıcımı sağa sola savurdum.

“Sen, sen ve sen.” Benim yaşlarımda görünen birkaç kişiyi işaret ettim. “Tanıdığın insanları topla ve bu kalabalığı kontrol altına al. İnsanları kendine getir. Siz dördünüz...” Başımı Connor yaşlarında görünen dört çocuğa salladım. “Herkes Kara Bıçak’ın dağda güvende olacağını söylediğini söyle, birbirilerini itip kakmaktan vazgeçsinler. Bu akşam kimse ölmesin.”

Çocuklar ve gençler koşup gittiler, ben de diğer insanlara aynı talimatları vere vere bu insan güruhunun içinden aşağıya inmeye devam ettim. Kalabalığın sakinleşip sakinleşmediğini bilemiyordum, ateşin ve gök gürültüsünün yankılanan seslerinden başka bir şey duyamıyordum ama tüm kalbimle yardım ettiğim insanların başarmasını ümit ediyordum.

Sonunda şehir duvarına ulaştım. Kapı, kaçmaya çalışan insanlar yüzünden kapanmıştı, ben de kancamı duvara sallayarak tırmanmaya başladım.

“*Wilhelmina!*” Bu boğuk ses dört bir yandan hücum edip beynimde çalkalanıyor, gözlerimin arka kısımları zonkluyordu.

Taşlardan birine nefes nefese tutunarak kancayı çıkardım ve yola doğru yuvarlandım.

Soluk alacak zaman yoktu. Ayağa kalktım ve ipimi sarıp şehrin kenarından koşmaya başladım. Nöbet kulesinin kapıları açıktı.

Bir elime kılıcımı, diğer elime çaldığım bir meşaleyi aldım, ara ara şehrin içindeki kaosa bakarak en doğuda-

ki bölgenin etrafından dolanarak devam ettim.

Kırmızı Bayrak yanıyordu; evler, dükkânlar, hanlar. Tılsımlı kurtlar ve ayılar sokaklarda yürüyor, etrafa saldırıyor, şehir kapılarından kaçan insanları kovalıyordu. İnsanlar, her yanına kan sıçramış sokaklarda yardım çığlıkları atıyordu. Tılsımlı bir kedi miyavlayarak oğlunu önünde tutarak kaçan bir adamın üzerine atladı. Çocuk yere yuvarlandı ve sonrasında öylece kalakaldı, yaratığın ağzında çoktan yarısı görünmeyen babasını arıyordu.

Yardım edip etmemekte tereddüt ettim, bu taraf şehirdeki dehşetten uzaktaydı. Oralarda bir yerde benim tılsımlı yaratığım adımı haykırıyordu.

Trampetler kararımı değiştirdi. Indigo ceketli adamlar ellerinde kılıçları, meşaleleri ve arbaletleri ile sokaklarda koşuyorlardı. Hiç acımadan yaratıkların üzerine atıyorlar, kılıçlarını ve bıçaklarını uğuldayan hayvanlara batırıyorlardı. Birkaç adam, çocuğu babasının ölü bedeninden ayırmaya çalışıyordu.

Devam ettim ama nereye gittiğimden emin değildim. Yukarılarda bir yere. Kendimi koruyabileceğim bir yere.

Yüzüme ve boynuma yağmur damlaları geliyor, mas-kemi tenime yapıştırıyordu. Dumandan ve tılsımın kötü kokusu yüzünden öksürerek bu ıslak gecede daha hızlı koşmaya çalıştım.

“Wilhelmina Kortel!” Ses, şehrin içlerinden geliyordu. Darmadağın olan şehri aynalardan takip ediyordum. Camlar, şehri güneş gibi aydınlatan batıdaki yangınlarla ışıldayıp parlıyordu. Kalbim kulaklarımda gök gürültüsü misali atıyor, çizmelerimin taştan kale duvarlarında çıkardığı sesle yarışıyordu. Kılıcım beni aşağıya çekip

duruyordu, kalçama çarparak zıplıyordu ama yine de atmadım. Hâlâ işime yarayabilirdi.

Beni orada neyin beklediğini kim bilebilirdi?

Koşmaya devam ettim.

Aşağıdaki mahallede çok daha ürkütücü sahneler vardı, insanlar sokaklarda sinsice dolaşan tılsımlı yaratıklardan kaçıyordu. Işıkadamlar, yaratıkları önlerine katmış çığına dönmüş biçimde şehirde koşuyorlardı. Birkaç bina onlara saldıran *bir şey* tarafından yıkılmış, tarumar edilmişti. Taşlar, kiremitler, ahşaplar sokaklara dökülmüştü. Sağa sola dağılan parçalar birbirilerine doğru gelip yeniden birleşiyorlarmış gibi görünüyordu ama bu sisin ve yağmurun gözlerime oynadığı bir oyundu herhalde.

“*Wilhelmina!*” Beni takip eden bu ses alevlerin, çığlıkların ve yağmurun sesini delip geçiyordu, gitgide güçlenip bir haykırışa dönüşerek kulaklarımda çalıyordu.

Hawksbill'den buraya şehirdeki tüm aynalar tuzla buz olmuştu. Pencereleler, çerçeveler ve duvarlardaki aynalar patlayarak altın renkli ışıldayan parçalar halinde Skyvale'e yağmur gibi yağmaya başladı.

Meşalemi öne doğru tuttum, ellerimle başımı ve boyunumu koruyarak yere çöktüm. Yanında durduğum aynadan gelen parçalar ellerime, başıma ve sırtıma çarparak canımı acıtiyordu. Gözlerimi sıkıca kapatarak derimi kesen camdan ateş parçaları karşısında çenemi sıktım. Ben şanslıydım ama eldivenlerim ve kıyafetlerim için aynısını söylemek mümkün değildi.

Sağır edici sessizlik anlarını kulakları uyuşturan bir çığlık takip etti. Yere çarpan camın sesi uzaktan ve zayıf geliyordu.

Meşalemi alıp doğrulurken tenim alev alev yanıyordu. Yangın yağmur altında bocalıyordu ama sönmüyordu.

Etrafım alevlerin içinde parıldayan cam parçalarından bir tarlaya dönmüştü. Batıdan gelen yangın kıvılcımlar saçıp dalga dalga sıcaklık yayarak yaklaşıyordu.

Acı içinde ayaklarım üzerinde doğruldum ve çizmelerimin altında çatırdayıp tabanıma batarak beni kaydıran cam parçaları içinde koşmaya başladım. Birkaç kere ayağımı kesen parçaları çıkarmak için durmak zorunda kaldım. Parmaklarım camları çıkarmanın yarattığı bas-kıyla sızlayarak zonkluyordu.

Nihayet şehir duvarını geçecek güzel bir yer bulmuştum. Köhne bir barınaktan duvara uzanan bir çamaşır ipi vardı. Yasadışıydı ama şu an kimsenin umursayacağını zannetmiyordum. İpin sağlamlığını kontrol ettim, beni taşıması gerekiyordu, kılıcımı ipin üzerinden geçirerek başımın üzerinde tuttum. Meşalemi attım ve kendimi binanın doğu cephesinden aşağıya saldı.

Duman, is ve tılsım kokusu içinde nefesimi tutarak Hawksbill'e doğru son hız koşmaya başladım. Thornton yönünde çatıdan çatıya sıçrarken koku giderek kuvvetleniyordu. Tüm sokaklarda birilerini taşıyan kan içinde kalmış insanlar görüyordum. Etrafta Indigo Ordusu'ndan çok fazla kişi görmüyordum ama en azından baktığım yerlerde bir iki kişi oluyordu. Şu an çoğu sokaklarda ölü olarak yatıyordu.

Hawksbill duvarı önümde uzanıyordu, camları kırılmış olsa da lambalar hâlâ yanıyordu. Duvara çıkarken her zamanki yolu kullandım, tepeye ulaştığımda eldivenlerimi ve pantolonumun dizlerini kesen camlar yüzünden acıyla inledim.

Duman ve sisten, duvara yakın evlerden ötesini görmiyordum ama bu zengin bölgenin yerle bir olduğunu söyleyebilecek kadar görüş vardı. Kırılan camlar, kararmış bahçeler, yıkılmış heykeller ki bu daha sadece başlangıçtı. Birkaç saat önce bıraktığım yerden eser yoktu.

“*Wilhelmina!*” Ses artık yakından geliyordu. Sıcak rüzgâr yağmuru kesmişti ve bunun yarattığın yanaklarımda hissettiğim nefesi olduğunu düşünmekten alamıyordum kendimi.

“Geliyorum!” Kelimeler ağzımdan düşünmeden çıkıvermişti. Ne bileyim, belki de burada olduğumu bilirse etrafı yakıp yıkmaktan vazgeçerdi.

Maskemin içinden ve parmaklarımdan arasından esen rüzgârı hissedebiliyordum. Kollarımı kaldırırsam uçabilirdim sanki.

Beyaz ve ağır sisin kolları yakınlardaki bir malikânenin çatlamış sütunlarının ve heykellerinin arasında dolanıyordu ve ılgılı fısıltıya dönüşmüştü. Adım, bir çeşmeden akan suyun, ateş cızırtılarının ve kendi nefesimin arasında diğer seslere kaynayıp gidiyordu artık.

“*Wilhelmina. Wilhelmina. Wilhelmina.*”

Tüm dünya adımı söylüyordu.

Hayır, tüm dünya değil, sadece canlandırdığım tılsım.

Bu sis tılsımlı topraklardan geliyordu ve canlıydı. Sezgileri vardı. Bir canavar değil yaşayan bir tılsım yaratmıştım. İğrenç kokuyordu; kesif, kekremsi ve zehirli, ayrıca taştan heykeller gözlerimin önünde birden bire hareket etmeye başlarken henüz yanmamış olan gül ağaçları taşa dönüşüyorlardı.

Tılsım tüm şehri esir almış ve beni bulmaya gelmişti.

Tıpkı tılsımlı topraklarda yaptığım gibi tüm bölgeyi sarıp kuşatmak üzere ellerimi uzattım. “*Uyu.*”

“*Hayır.*” Ses binlerce sese bölündü. “*Lütfen. Hepimiz öleceğiz.*”

Benimle *tartışıyor* muydu?

Ama tam yeniden komut verecekken sis çöktü ve yere doğru indi, cansız gibiydi ama hâlâ zehirliydi.

Yo, yo hayır, bu kötü bir plandı.

“*Dur!*” diye bağırdım. “*Uyan! Uyanık kal!*”

Hava ışıldadı ve gök gürültüsü sesi geldi ve sisin kollarında yeniden bir canlanma oldu.

“*Katılaş!*”

Tılsımın kokusu burnumu yakıyor, gözlerim sulanıyordu, doğru düzgün göremiyordum. Gözlerimi sildiğim-de tılsım sokakta birleşerek bir bütün haline geliyordu. Sisın kolları tüm şehrin üzerinden çekilerek bir araya toplanırken tılsımdan acı çekiyormuş gibi şiddetli bir inleme sesi geliyordu.

“*Wilhelmina.*” Tılsım tek bir katı bütüne dönüşürken ses artık o kadar vahşi ve yüksek değildi.

Başım dönerken kancamı duvara geçirdim ve sokağa doğru inmeye başladım. Bu cisim bulmuş şey önceki hali kadar yıkıcıysa ona emir vermeye ya da onunla dövüşmeye hazır olmalıydım.

Yere inip de girdap gibi dönen sise doğru birkaç adım atarken tuz buz olmuş cam parçaları çizmemin altında çıtırdıyordu. Elim kılıcımdaydı. Gözlerimi tılsımdan ayırmıyordum. Alevlerin, çığlıkların ve gök gürültüsünün sesleri uzaktan geliyordu, tüm dikkatim tılsımın çıkardığı acıklı çığlıklardaydı, sanki onu bu işkenceden kurtar-

mamı istiyormuş gibi çaresizce adım haykırıyordu.

Sis son kollarını da toplayarak yeni bir şekle büründü. Nefesimi tuttum.

Bu bir oğlan çocuğuydu.

Yağmur altında ve rüzgârda tir tir titreyen kanlı canlı bir çocuk. İnce bedeni tüysüzdü, kıyafetleri yoktu ve başını kaldırıp bana çevirdiğinde ıslıl ıslıl bir deniz gibi parlayan masmavi yuvarlacık gözleri iri iri bakıyordu.

Ayakları üzerinde doğruldu ve etrafında tam bir tur dönerek yerle bir olmuş bölgeyi inceledi. Paramparça olmuş çeşmeleri. Korkunç hâle gelmiş heykelleri. “Wilhelmina Korte nerede?” Çıplak ayağına cam batmıştı ama fark etmemişti bile. “Wilhelmina Korte’yi bulmam gerek.”

Maskemi çıkarıp kılıcımı çektim. “Wilhelmina Korte benim.”

Tılsım çocuk bir an gözlerini dikip bana baktı sonra bir dizinin üzerine çöktü. Gövdesi bir kâğıt gibi katlandı. “Kraliçem.”

Kılıcımın kabzasını sıktım ve ona doğru bir adım attım. Gerçektir. Canlıydı. Bir *insandı*. Rüzgâr, sol elimde tuttuğum maskeyi küçük siyah bir bayrak gibi dalgalandırıyordu. “Beni tılsımlı topraklarda kurtaran sendin,” diye fısıldadım.

Çocuk başını kaldırıp gözlerime baktı. Ama bedeni hareket etmemişti. Omuzları yere doğru inikti, öyle ki yüzünü kaldırdığında boynunun kırılmış gibi görünüyordu. “Bana siz emir verdiniz Kraliçe Wilhelmina. Bana emir verdiniz, ne dilerseniz yapacağım.”

Bir dakika kadar tuttuğum her zerre korkum buzdan parçalara dönerek tüm vücudumu esir almıştı. Bu bir in-

san değildi. Ne yaratmıştım ben böyle?

“Ama sonuçları olacak.” Şeytanice gülümserken dişleri parlıyordu. “Her zaman sonuçları olur.”

“Nesin sen?”

“Emrinize amadeyim, Kraliçe Wilhelmina Korte.”

Etraftaki kalabalıktan gelen bir şaşkınlık nidası beni kendime getirdi. İnsanlar bizi, tılsımla çocukla beni görmek için uğraşırken civardaki malikânelerin pencerelelerinden gelen ışıklar bir parlayıp bir azalıyordu. Ne yaptığımı görmüşlerdi. Kim olduğumu görmüşlerdi.

“Wil?” Gelen sesle birlikte kalbim hızla çarpmaya başladı. “Wilhelmina?”

Indigo Birliği üniforması içindeki Veliaht Prens Tobiah’ya döndüm. Hemen yanında James, ikisinin arkasında da bir ordu duruyordu. Sıra sıra insanın arasında adım ağızdan ağza dalgalanıyordu.

“Aecor’un kayıp prensesi Kara Bıçak’mış,” dedi biri. “Wilhelmina Korte.”

“Wil?” Tobiah öne doğru bir adım attı.

Tılsımlı çocuk da hemen ayağa kalktı. Parmakları ve omurgası uzadı ve olağanüstü bir güç ve hızlı bacaklarla Tobiah’nın üzerine atıldı.

“Hayır!” Koşarak birkaç adım arkasında durdum. “Dur!”

Tobiah ve James kendilerini korumak için kılıçlarını çektiler ve arkalarındaki adamlar da onlarla birlikte aynısını yapmıştı ama gerek yoktu.

Bağırmaımla tılsımlı çocuğun durması bir oldu ve vücudu normal oranlarına dönerken yüzünü bana çevirdi.

Tabii prensin ordusu o kadar çabuk duramıyordu. Onlarca adam yere her değişikinde trampet gibi ses çıkaran

çizmeleriyle çocuğun üzerine doğru akın etmişti. Onu öldüreceklerdi.

Kollarımı iki yana açarak kendimi çocuğun önüne siper ettim, kılıcımın ucu yere dönüktü. “Yapmayın!”

Çok kısacık bir anda Tobiah’nın şaşkın yüz ifadesi korku dolu bir hâle döndü ve önüne doğru geçerek beni savunmak üzere kılıcını kaldırdı. James de Tobiah’yı korumak üzere onun önüne atıldı.

Askerler durmuştu, sonuçta adamlar prenslerine kılıç kaldıramazlardı. Herkesten düzensiz düzensiz nefes sesleri geliyordu.

“Onu öldürünce tılsım yeniden serbest kalır.”

Konuşurken fark ettim ki rüzgâr dinmiş, gök gürültüleri susmuştu. Şehrin ve batıdaki yangının üzerine sağlam bir yağmur yağıyordu. Alevler yavaş yavaş azalıyordu. Şehrin diğer kısımlarından çığlıklar gelmiyordu, bütün o yaratıkların tılsımı çekilip bu oğlanın içine girmişti sanki.

Hayvanlara ne olmuştu peki? Sokaklarda şaşkın ge-yikler, panik olmuş kediler mi dolaşıyordu? Yoksa hepsi ölmüş müydü?

Önce Tobiah davrandı. “Geri çekilin. Kılıçlarınızı indirin. Kimse Prenses Wilhelmina’ya zarar vermeyecek.” Adımı söylerken kimse sesinin titrediğini fark etmemişti, görmemişti.

“Onun Prenses Wilhelmina olduğunu nereden bileceğiz?” dedi askerlerden biri.

Boynumda asılı duran yüzüğü çıkardım ve Tobiah’ya uzattım.

Yüzüğü alıp ışığa tutarak metaldeki işlemleri incele-

di. “Havada uçan iki Balık Kartalı. Korte arması.” Yüzü-
ğü bana geri verdi. “Kendisi, olduğunu söylediği kişidir.”

“Belki de çalmıştır,” diye mırıldandı bir asker. “Bu ilk
hırsızlığı olmaz.”

“Hayır.” Yutkunurken âdemelması hareket etti ve
bana döndü. Anılarımız aramızdaki mesafeyi doldurur-
ken gözlerimiz buluştu. “Kendisi Aecor Prensesi Wilhel-
mina. Onu hayatımı kurtardığı geceden hatırlıyorum.”
Sesi yumuşadı. “Wil. Tabii ya.”

“Peki... Bu yaratık?” diye sordu adamlardan biri. “Bu
ne?”

Çocuğa bakmak üzere yanına geçtim. Sakin bakışlar-
la öylece ayakta durmuş komut bekliyordu.

Etrafında sivrisinek vızıltısına benzer bir şekilde vı-
zıldaayan oluşumunun nahoş sonuçlarını görebiliyordum.
Gülümsemesi tüylerimi ürpertiordu ama iyice doğrula-
rak dik ve uzun durmaya çalıştım. Bu kadar insanın –ve
o şeylerin– arasında en tehlikelisi o gibi duruyordu. Ona
benim komut vermem bir şey ifade etmiyordu, tehlikeli-
di.

Tobiah ceketini çıkarıp çocuğa attı. “Giy şunu!”

Çocuk bana baktı ve başımı sallayınca ceketı aldı. Çıp-
laktı. Boğazımı ve yanaklarımı sıcak basmıştı.

“Önceden tılsımdı,” dedi James. “Değiştığını gördüm.”

Titreyen sesimi engellemeye çalıştım ama titremeler
rahat bırakmıyordu. “Şu an insan ama hâlâ tılsım da
aynı zamanda...”

“Ne yapacağız onunla?” diye sordu askerlerden biri.

Bilmiyordum. Başım zonkluyordu. Ne yaptığımı bilmi-
yordum, onu neye çevirdiğimi ya da neden beni takip etti-

ğini bilmiyordum. Onunla ne yapacağımı bilmek bir yana genel olarak hiçbir şey bilmiyordum.

Oğlan bana doğru eğilerek kulağıma fısıldadı. “Benimle değişen topraklara gel. Beraber gidelim.”

Yo. Yo. Yo. Hayır. Ondan uzaklaştım.

“Daha da önemlisi,” dedi başka bir adam. “Büyü kullanan bir prensesi ne yapacağız?”

Herkesin gözü Tobiah’ya döndü.

Tobiah son derece kendinden emin bir sesle, “Majestelerinin yeteneğinin farkındayım. Onunla birlikte bir deneme yapmak için büyüyü...” James onu yan tarafından ittirince Tobiah sendeledi.

Teğmenin yüzü acıyla buruşurken bir arbalet oku giren karnını tuttu. Gömleği ve ceketi kan içinde kalmıştı.

“James!” Yere düşmeden önce omuzlarından yakalaadım.

Adamlar bağırarak etrafı taramaya başladılar. “İşte orada!” biri Hawksbill duvarı üzerinde Thornton’a doğru sıçrayan siyah silüetli bir adamı işaret etti.

“Gidin!” Tobiah duvarı gösterdi. “Bulun onu!”

Bir grup adam suikastçı olduğu düşünülen adamın ardından koşmaya başladı, diğerleri de James’le ilgilenmek için beni kenara ittirmişti. Birisi yere uzanmasına yardımcı oldu, bir diğeri ok diğer tarafından çıkmış diye kontrol ediyordu. Birkaç tanesi doktor getirmek üzere saraya koşmuştu.

Geri çekilerek tılsımlı çocuğa döndüm. “James’i kimin vurduğunu bul. Sonra da bana getir. Canlı olarak.”

Çocuk fazla neşeli bir şekilde gülümseyerek saniyeler içinde askerlerin arkasından koşarak karanlıkta kayboldu. Duvardan kolaylıkla sıçrayarak geçişini izledim son-

ra da James'in yanına çömeldim.

Yüzünden terler sızan teğmenin nefesleri sert ve düzensizdi. "Tobiah?"

"Buradayım." Prens yanıma diz çökmüştü. "Birazdan yardım gelecek."

"Majesteleri," dedi bir asker. "Sizi içeri sokmalıyız. Suikastçı geri dönebilir."

Tobiah James'in omzundan destek alarak ayağa kalktı. "Pekâlâ. Teğmen Rayner'ın durumu kontrol altına alınınca konuk odama getirilmesini istiyorum. Prenses Wilhelmina'yı da yeni dairesine yerleştirin. Ve..."

"Majesteleri!"

Tartışma devam etmedi. Bir asker beni dirseğimden yakaladı ve prens ile onu götüren nöbetçilerin arkasından sürükledi.

Son bir defa yerde yatan James'e baktım, hareket etmiyordu.

OTUZ DÖRT

Yağmur birkaç saat içinde yangını söndürmüş, arkasından günler boyu yoğun bir duman yükselmişti.

Şehir viran olmuştu, binalar yıkılmış, tılsımın varlığıyla sonsuza dek değişmişti. Batı cephelerindeki tüm aynalar kırılmıştı. Tan ağarırken sokakları çöpçüler doldurmuş altın renkli güneş ışığında parıldayan tehlikeli parçaları temizliyorlardı.

Tılsım, şehirdeki her bir aynayı kırdığına göre belki de o kadar etkili değillerdi.

Sokaklar açıldığında cesetler toplanmış, kimlikleri belirlenmiş ve ardından yakılmıştı. Tılsımlı ölü hayvanlar yakılmıştı. İnsanlar şehre dönüp sevdiklerini aramaya, evlerini, dükkânlarını tamir etmeye başlamıştı.

Skyvale'in yeniden inşası uzun ve yavaş bir süreç olacaktı, özellikle de kış yaklaşırken. Greenstone'daki gıda depoları bile yıkılmıştı. Ama şehirlerden, kasabalardan, dört bir yandan insanlarla birlikte Indigo Ordusu da yardım için toplanmıştı; yemek, battaniye ve temiz su getiriliyordu. İnsanlara yardımları karşılığında fena sayılmayacak mükâfatlar veriliyordu.

Benim, yeni dairemden çıkmama izin yoktu ve ziyaretçi gelmesi yasaktı. Savaştan sonraki birkaç gün boyunca gördüğüm tek kişi benden ölesiye korkan genç bir hizmetçiydi.

Tutsak değildim ama misafir de değildim.

Sinirlerimi yatıştırmak için defterime bir şeyler yazarken bir oğlan kapıyı çaldı ve tanıdık olmayan bir el yazısıyla yazılmış bir kart getirdi.

*Majesteleri Prenses Wilhelmina Korte,
Lütfen benim dairemdeki misafir odasında bulunan James'in
yanına gelin. Yardımınız gerekiyor. Acele edin.
Arkadaş olduğumuz ümidiyle,
Tobiah Fierce*

Bu ne demek oluyordu şimdi? James daha mı iyiydi? Daha mı kötüydü? Yoksa ölmüş müydü?

Mürekkep şişemin kapağını açık bıraktım ve kalemlerimi temizlemeden masaya koydum. Sadece defterimi alarak hızla çocuğun peşinden gittim. Gümüş renkli elbisem ayak bileklerimin etrafında hareket ederek hışırdıyor, büyük adımlar atmama engel oluyordu. Ama kraliyet ailesinden biri olarak burada bulunduğum –ya da tutulduğum– için ve Kara Bıçak olduğum düşünüldüğü için belinde hançerler olan pantolonla dolaşmama izin verilmiyordu. Yemek yerken bile bıçak verilmiyordu.

Yeni dairem Ejderha Kanadı'ndaydı, yani Tobiah'ının dairesinden çok uzakta değildi. Beni, sarayın en korunaklı bölgesine yerleştirerek göz önünde tutmak istemiş olmalılardı.

Beni çağırmaya gelen oğlan kapıyı çaldı, girmem söylendiğinde de koridorda hızla gözden kayboldu.

Veliaht prensin dairesi çok büyüktü; salonu, müzik odası, özel yemek odası vardı. Odalar boş olsa da nöbetçiler duruyordu ve lacivert ceketli bu adamlar, prenslerini öldürmeye çalışan benmişim gibi, bütün her şeyin suçlusu benmişim gibi sert ifadeler ve zalim gözlerle bana bakıyorlardı.

Gerçi bir bakıma öyleydi.

Tobiah benimle salonda buluştu. Üzerinde sabah kıyafeti vardı ve gözlerinin altında gri ve siyah halkalar oluşmuştu. "Majesteleri." Hafifçe eğildi ve beni kapalı kapıya yönlendirdi. "Lütfen gelin."

Onu takip ettim. "James nasıl?"

"Kendiniz görün." Pencereden içeri ışık dolmasına rağmen gaz lambasını açtı.

James'in sırt üstü yattığı yatağına yürürken gülünç elbisem hışırdayıp duruyordu. James'in nefesi düzgündü, gözleri uyuyormuş gibi kapalıydı. Tobiah'ya baktım.

"Mucizevi bir şekilde iyileşiyor." Tobiah bir sandalye uzattı ama başımı iki yana salladım. "Ok, midesine girmiş ama yarası tamamen kayboldu. İz bile kalmadı. Hiçbir doktor açıklayamıyor."

Kaşlarımı çattım. "Sen açıklayabiliyor musun?"

"Nasıl açıklayabilirim?" İşte karşımda yine o hoşlanmadığım prens duruyordu. Ama Tobiah'nın yüzü bir anda yumuşadı. Başını yana eğdi ve arkadaşına baktı. "Üzgünüm. Bir açıklamam yok. Bazı şüphelerim var ama şu an söylememeyi yeğlerim."

"Anladım. Yardıma ihtiyacın olduğunu söylemiştin."

“Evet.” Uzun ve derin bir nefes aldı. “Benden hoşlanmamak için her türlü sebebin var. Öncelikli yükümlülüklerim yokmuş gibi davrandım ve düşüncesizliğimi hiçbir şekilde telafi edecek durumda değilim. Ne sana ne de Meredith’e karşı. Davranışlarım yüzünden çok utanıyorum.”

Geçitte yaşadıklarımız tartışmak istediğim en son şeydi. “Yardıma ihtiyacın olduğunu söylemiştin,” diye tekrar ettim soğuk bir sesle.

Hafifçe irkilerek geri çekildi ama başını salladı. “James... İyileşti ama uyanmadı. Canlandırma gücünü kullanabileceğini ümit ediyordum. Çocukken kullandığını gördüğümü hatırlıyorum. ‘Uyan’ demiştin ve ip canlanmıştı.”

Oda sessizliğe büründü.

“Yapamayacağımı biliyorsun.” Kelimeler ağzımdan buz parçaları gibi çıkıyordu. “Gücüm gerçek bir hayat verse bile yaşayan bir adam üzerinde bir etkisi olmazdı.”

Tobiah gözlerini kapattı.

“Ayrıca tılsım çocuğu duydun. Ona yaptığının sonuçları olacak, ne olduğunu hayal bile edemediğim sonuçları. Gücümü James üzerinde kullanırsam işleri çok daha kötü hâle getireceğimi düşünmüyor musun? James zaten yeterince gerçek ve canlı.”

“Wil...”

Ellerimi iki yanda yumruk yaptım, defterimi zar zor tutuyordum.

“Beni, her geçen saat daha da üzerime gelen bir odaya hapsettin, günlerdir görmezden geliyorsun. Ziyaretçi gelmesine izin vermiyorsun. Kendin de gelmiyorsun, bildik-

lerimi sormuyorsun. Şimdi de kalkmış yapamayacağımı bildiğin bir şey için beni görmek istediğini söylüyorsun. Yapmayacağım bir şey için. Bir daha büyü yapmayacağım.”

Tobiah ellerime baktı; titriyorlardı. “Wil.” Sesi yumuşaktı, neredeyse Kara Bıçak gibiydi. “Tılsımlı topraklarda ne oldu? Bütün bu tılsım nereden geliyor? Neden seni arıyordu?”

“Şimdi mi soruyorsun? Savaştan bu yana günler geçti, birbirimizin kim olduğunu öğrendiğimizden bu yana günler geçti. Herhangi bir ara gelip sorabilirdin.”

“Sana daha önce sordum. Kara Bıçak olarak.”

Güçlkle yutkundum. “Ben de tam olarak o yüzden cevap vermedim. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemedim.”

Yanıma yaklaştı. “Ne oldu?” diye fısıldadı. “Ne biliyorsun?”

Dışarıdan saat kulesinin dokuzu çaldığı duyuluyordu.

“Yanına gelemediğim için özür dilerim.” Bana biraz mesafe bırakarak geri çekildi.

“Bildiklerini öğrenmek için yanına gelmeliydim, James’in durumunu iletmeliydim. Sana sarayda özgürlük vermeliydim, ziyaretçilere izin vermeliydim. Arkadaşlarını ya da başkalarını görmeni engelleyerek seni resmen buraya hapsedtiğimi fark edebilmeliydim. Ama yapmam gerekenlere kaptırdım kendimi; babam öldürüldü, şehrim tam olarak anlayamadığım bir şekilde yerle bir oldu ve...” James’in yatağının ucuna çöktü ve tuttuğu tüm nefesi bir anda verdi. “Bunun nasıl hissettirdiğini herkesten daha iyi bilirsin sanırım.”

“Şehrim yandığında, yanımda duran, elimi tutan biri vardı. Yalnız değildim.”

“Kendimi böyle yalnız bırakan bendim.” Tobiah başını kaldırıp bana baktı. “Çünkü utanıyordum. Çünkü yalnız kalıp düşünüp plan yapmam gerektiğine inanıyordum. Çünkü yanımda kim olursa olsun her halükârda yalnız olduğumu düşünüyordum. Senin de acı çektiğini düşünemedim. Özür dilerim.”

Ellerim ona dokunacakmışım, rahatlatılabilecekmişim gibi döndü ama kendimi tuttum ve avuçlarımı bacaklarıma bastırdım. “Sana tılsımlı topraklarda ne olduğunu anlatacağım,” dedim. “Ama senin için değil. Sana anlatacağım çünkü tılsımı durdurmak istiyorum ve bunu ancak sizin yardımınız ve işbirliğiniz ile yapabilirim.”

“Anlıyorum.”

Sandalyenin birini ikisinin yanına yaklaştırdım, oradayken yaptığım çizimleri, yazdığım yazıları göstermek üzere defterimi açtım. Ona uzatmadan önce kısa bir an tereddüt ettim. Sesimi alçalttım, ona Batı Geçidi Nöbeti’nden nasıl kaçtığımı, dağdan aşağı nasıl indiğimi anlattım. Ben anlattıkça o da sayfaları çevirdi, hiç yüzüme bakmadı.

“Aynalı Göl’ün kenarındaki duvardan parçalar topladım. İşe yararlar mı bilmiyorum ama incelemeleri için komiteye vermek istiyorum.”

“Teşekkür ederim.”

“Liadia’nın duvarı yaparken büyü kullanarak ittifakı bozduğunu biliyor muydun?”

Başını iki yana salladı. “Senin soruşturduğun söylentileri biz de duyduk ama elimizde mültecilerin anlattığının ötesinde bir kanıt yoktu. Getirdiğin parçalar durumu

doğrulayabilir.” Gözlerini yeniden deftere indirdi ve çekirge kaplı kasaba çiziminin üzerinde parmaklarını gezdirdi. “Ne oldu burada?”

Kararan gökyüzünü, göle doğru çok yakın uçarak ölümüne dalış yapan böcekleri, vücudumun her bir yerine girmelerini anlatırken sesim titriyordu.

“Çekirgeler her yerime girerek beni boğuyorlardı. Saçlarıma, ağzıma, burnuma bile girdiler. Kaçamadım o yüzden ben de gücümü kullandım.”

Tobiah’nın parmakları defteri sımsıkı tutuyordu. İşte bu yüzden ona söylememiştim, Kara Bıçak bile olsa. Gözlerindeki bu hayal kırıklığını görmek istemiyordum, ben den başka kimse zayıflığımı yüzünden hayal kırıklığına uğramamalıydı.

Onun tepkisini görmemezlikten gelerek devam ettim. “Büyü için genellikle bir şeylere dokunmak zorundayım. O yüzden havaya uzandım. Ona uyanmasını ve beni kurtarmasını söyledim ama uyandırdığım şey hava değildi.”

“Tılsımdı.” Ölü çekirge tarlası ve açık hava çizimine baktı.

“Evet.” Kollarımı ovuşturdum. “O kadar fazla güç kullanmak beni tüketmişti. En az bir gün kadar baygın kaldım ve kalktığımda gitmişti. Canlandırdığım tılsım gittiğinden tüm bölge tılsımdan arınmıştı.”

“Ama Indigo Krallığı’na dönerken seni takip etti.”

“Dağlardan geçerken takip etti ama Batı Geçidi Nöbeti’ndeki aynalardan korktu ve gitti. Kale hâlâ yerinde durduğuna göre daha sonra başka bir yol bulmuş demek ki.”

“Peki onu Skyvale’de bulduğunda neden uyumasını söylemedin?”

“Çünkü öyle yapsaydım tılsım burada kalıp şehri çürütürdü. Onu somut ve katı bir hâle getirmeyi düşündüm böylece onu buradan çıkarıp tılsımlı topraklara götürebilirdim. Ama bir insana dönüşmesini bekleliyordum.” Hayır, insan da değildi. Çocuğun kollarının nasıl pençe gibi uzadığını gayet iyi hatırlıyordum. Daha James ya da diğer adamlar hamle bile yapamadan Tobiah’yı öldürmek üzere nasıl hızlı atıldığını hatırlayabiliyordum. “İnsan şeklinde bir şeye diyeyim,” diye düzelttim. “Onun ne olduğunu gerçekten bilmiyorum. Gücüm bu şekilde çalışmamalıydı.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Küçükken, neler olduğunun farkında değilken, benimle oynamaları için oyuncaklarımı canlandırırdım. Onlara gerçekten hayat verdiğimi düşünürdüm. Ama vermiyordum. Gerçek bir *hayat* değildi. Daha ziyade onlara istediklerimi yapma gücü veriyordum.”

“Hayat değil, anlıyorum. ‘Uyan’ diyorsun ama gerçekten uyanmıyorlar.” Sonunda kuzenine neden yardım edemediğimi anlayarak James’e baktı.

“Tılsımlı topraklarda olanlar farklıydı ve nedenini bilmiyorum. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Sadece bu şeyi yarattım ama onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum, onunla ne yapacağımı bilmiyorum. Böyle olsun istemezdim.” Ama tıpkı Tobiah’ya yaptığım bu ani ve huzursuzluk verici itiraf gibi tılsımlı çocuğa hayat vermek de geri alabileceğim bir şey değildi. Bir kere olmuştu ve şimdi sonuçlarıyla baş etmek zorundaydım.

Tılsımlı çocuk onunla tılsımlı topraklara gitmemi istiyordu. Kendi nefes alış verişlerimin arasında hâlâ onun

kulağıma fısıldadıklarını duyuyordum: *Benimle değişen topraklara gel. Beraber gidelim.*

Tobiah defterimi kapattı ve parmaklarını evcil bir hayvan sever gibi eskimiş deri üzerinde dolaştırdı. “Tılsımın gelişini yavaşlattığını düşünüyor musun?”

“Bilmiyorum.”

“Bir daha yapabilir misin?”

“Belki.” Muhtemelen yapamazdım. Bir seferle bile beni neredeyse öldürüyordu, daha önce hiç bu büyüklükte bir şey canlandırmamıştım, böyle bir şeye *hayat* vermek benim için tamamen yeniydi. “Ama işe yarar mı bilmiyorum. Sonuçları ne olur bilmiyorum.”

Başını salladı ve bir daha açıp yeni baştan bakıp bakmamaya karar vermeye çalışıyormuş gibi defterimin kapağını inceliyordu. Acaba orada dokuz yaşında bir kızın yazısını görmek ona ne düşündürüyordu? Ama açmadı. Bana geri uzattı, aniden boşta kalan elleriyle ne yapacağını bilemiyormuş gibi görünüyordu. Defter yoktu, silah yoktu, kurtaracak biri yoktu. “Denemeler yapabilmek için Tılsım İttifakı’nın dilinde değişiklikler yapabilirim. Senin tılsımlı topraklarda ve geçen gece yaptıklarını da kapsar.”

“Peki diğer krallıklar imzalarlar mı?”

“Çok fazla krallık yok. Onlar da bizim kadar çaresizler, imzalayacaklardır.”

Bir dakika kadar tuhaf bir sessizlik içinde oturduk. Sonra, “Babanı kimin öldürdüğünü biliyorum,” dedim.

Tobiah birden sıçradı. “Kim?”

“Seni de öldürmeye çalıştığını düşündüğüm kişi.”

“*Kim?*” Prens baygın yatan kuzenine çaresizce bakarak bağırdı.

“Patrick Lien, seni kaçıran generalin oğlu.” Ellerimi dizlerime koyarak sesimin titrememesine gayret ettim. “Patrick babanı öldürdüğünü ve seni de öldürmek istediğini itiraf etmişti. Onu son gördüğümde bir ordu toplamak üzere Aecor’a gideceğini söyledi. Benim adıma. Beni tutsak olarak tuttuğunu düşünüyor.”

Tobiah gözlerini bana dikti.

Elim kolum boşaldı, birden tepem attı. “Ondan böyle bir şey istemediğim gayet açık sanırım.”

“O zaman kendisi sadece resmî olarak vatandaşı olduğu Indigo Krallığı’na değil, kızıl tahta da ihanet eden bir hain.” Tobiah şakaklarını ovdu. “Vuran kişinin peşinden gönderdiğim askerler kimseyi bulamadı. Sen tılsımlı çocuktan bir haber alabildin mi?”

Güçlkle yutkundum. “Dönüp dönmediğini bilmiyorum.” Hoşuma gitmeyen bir dolu seçenek vardı; tılsımlı çocuk benim emrimi yerine getirmeyebilirdi, Patrick ondan daha hızlı koşmuş olabilirdi, çocuk yakalanmış olabilirdi...

“Melanie Patrick’in yanında. Bir şey yapmadan önce haber vereceği konusunda söz verdi.” Öyle ümit ediyordum. Gözlerini benden ayırmadan Patrick’e doğru adım attığında ona güveniyordum ama onun için ne kadar yoğun duygular beslediğini de unutamıyordum.

“Onu aramaya başlayacak adamlarım var. Eğer nerede olabileceğini bilip bilmediğini sorsam doğruyu söylemiydin?”

“İnsanlarımın başına kötü şeyler gelmesini istemiyorum. Sadece Balık Kartallarından ya da yanına sığındığı kişilerden bahsetmiyorum. Onların güvenliğini sağlarsan...”

“Emirlerim onları ayrı tutacaktır.” Tobiah’ın gözleri

gözlerimle buluştu. “Bundan ötesine söz veremem.”

Beklediğimden daha iyiydi. “Sana bildiğim yerleri söyleyeceğim ama oralara gitmemiş olabilir.”

Tobiah kalktı ve yazı masasının başına geçti. “Birlikte çalışmamızı istiyorum Wil. Bana kızgın olduğunu biliyorum, sonuna kadar da hakkın var. Ben de kendime kızgıyım.” Birkaç kâğıt ve yazı takımını çıkardı. “Ama krallığının güvenliği için ne gerekirse yapmak istiyorum. Sanıyorum ki sen de aynısını istiyorsun.”

“Öyle.” Gösterdiği sandalyeye oturdum ve yazı gereçlerini hazırladım. “Daha doğrusu öyle istiyordum. Şimdi geçemeyeceğim çizgilere tosladığımı fark ediyorum ama Patrick bu çizgileri geçecek. Aecor için elinden ne geliyorsa yapacak kişi oldu. Devrim. Kralı öldürmek. İntikam. Onun için sonuç, yöntemini haklı kılıyor. Amacına giden en kısa yolu görür ve o yolda gider. Beni bu kararlarından o kadar uzun süre uzak tuttu ki onun yapmak istediklerinin sınırlarının farkına varana dek birinin krallığı için *her ne olursa* yapabileceğini hiçbir zaman anlayamamıştım.”

Tobiah masanın köşesine yaslanarak söylediklerimi dinlerken kalemimi mürekkebe batırdım ve onun el yazısıyla yazmaya başladım.

“Nasıl...” Başını iki yana salladı. “Daha önce gönderdiğim not.”

“Mesajlarınız konusunda daha dikkatli olmalısınız Majesteleri. Yazdığınız yazıya kimin ne gözle baktığını bilemezsiniz.”

“Önce kanunsuz kimliğim, şimdi de el yazım.” Abar-talı bir şekilde iç geçirdi ve ağzının kenarıyla gülümsedi. “İnanılmaz birisin.”

Mürekkep şişesini kapattım ve kalemi temizledim. “Buradayken daha neler yaptığımı bir duysan...”

“Sormaya korkuyorum.” Listeyi alıp bir süre inceledi. “Adamlarımı derhal gönderiyorum. Hemen dönerim.”

Odadan çıktığında James’in yanı başına oturup eline dokundum. “Tüm heyecanı kaçıırıyorsun.”

James’in parmakları hareket etti ve gözlerini açtı. “Julianne?”

Ayağa kalkıp geri çekildim, ellerim boş belime gitti. “Wilhelmina.”

Doğruldu ve başını iki yana salladı. “Tabii ya... Özür dilerim. Tobiah iyi mi? Nerede?”

“İyi.” Rahatlamaya çalıştım. “Bir süreliğine çıktı, birazdan geri gelir.”

“Ne kadardır baygınlım?”

“Üç gün.” Nasıl iyileştiğini, nasıl uyandığını sormak istiyordum ama öyle bitkin ve kuzeni için öyle endişeli görünüyordu ki kendime gelip konuşamadım. “Tobiah’nın sana bilmen gereken her şeyi anlatacağına eminim.”

James başını salladı. “Evet, hiç şüphem yok.” Gergin bir ifadeyle gülümsedi. “Sana hapisteki davranış şeklimden dolayı üzgünüm. Gerçi zaten biliyorsundur ama başkalarının iyiliği içindi.”

Az önce oturduğum sandalyeye oturdum ve defterimi kucığıma aldım. “Sorun değil.”

“Onu yüz üstü bırakmadın.”

Bir kaşımı kaldırdım.

“Kara Bıçak’ı. Onu korumadığını söylüyordun ama koruyordun.”

“Belki. Onun kim olduğu hakkında, onun benim hak-

kımda bildiğinden daha fazlasını bilmiyordum. Ama sen biliyormuşsun. Ve ben olduğumu söylediğim kişi değilim. Ya da başkalarının olduğumu düşündüğü kişi.”

James hafifçe kıkırdadı. “Siz ikinizin ne kadar karışık bir kimlik ağı var böyle. Evet biliyordum. O benim en iyi arkadaşım. Onun hakkındaki her şeyi biliyorum.”

“Benim en iyi arkadaşım benim hakkımda her şeyi bilmiyor.” Şimdi bile ayrı düşmüştük.

Hüzünle gülümsedi. “Eh Tobiah’nın o kadar gece beni geçip kaçması pek mümkün değildi. Tek parça olarak dönmesi konusunda ona güveniyordum, o da maskeyle çıkmak konusunda bana güveniyordu.”

“Peki sence Kara Bıçak gerçek Tobiah mı?”

“Evet. O haliyle daha çok daha eğlenceli. Burada iddia ettiğim gibi kılıç kullanmada kötü değil. Gerçi bir kere ağzı açık yemek çiğnemişti. O konuda yalan söylemiyordum.”

“Hâlâ şaşkınım.” Konuşurken tereddüt ediyordum. “Meredith biliyor mu? Kraliçe?”

“Hayır, kimse bilmiyor. Şüphelenseler bile Prens Colin ve Prens Herman da bilmiyorlar.”

“Eh zaten artık herkes Kara Bıçak’ın ben olduğunu düşünüyor. Hatta savaşta yaptıklarım yüzünden ‘tılsım kraliçesi’ dediklerini de duydum.” Tobiah’nın yaratmak için bu kadar uğraştığı sembol bir gecede bozulmuştu. “Burada olmakla Tobiah’nın imajına yardımcı olduğumu pek zannetmiyorum ama gidemiyorum da. Belki...”

Arkamdan Tobiah’nın sesi geldi. “Neden sürekli beni bırakmaya çalışıyorsun?”

James ayağa kalkmaya çalıştı ama selam vermek üzere eğilip herhangi bir şekilde diz çökmeden Tobiah hızla

ona yürüyüp James'e sıkıca sarıldı.

"Uyanmıışsın," dedi tiz bir sesle. "Uyandığına inanamıyorum."

Onlar gülüp kucaklaşıp birbirilerinin sırtlarını sıvazlarken ben de başka bir şeyle meşgulmüşüm gibi yaptım. Birkaç dakika sonra çekildiler ve elleriyle birbirilerinin saçlarını karıştırdılar.

Tobiah parmaklarıyla yeniden saçlarını düzeltirken, "James üzerine düzgün bir şeyler giy. Dolapta temiz bir üniforma var. Balkonda senin de yanımda olmanı istiyorum. Senin de Wil. Annem ve Meredith de birazdan burada olur."

James ve Tobiah giyinme odasına gittiklerinde Francesca ve Meredith geldiler. Tobiah bize balkon kapısını işaret ettiğinde bile konuşmadık.

Melanie'yle paylaştığım daireye benzer şekilde bu balkonun da biri yatak odasına diğeri misafir odasına açılan iki kapısı vardı. Bahçelerden birine bakıyordu, gerçi şimdi o bahçe düşüp çürüyen yapraklar ve benimle ilgili bağırان protestocu bir kalabalıkla doluydu.

"Tılsım kraliçesine ölüm!"

"Tılsımlı kraliçeyi cezalandırın!"

Kral Koltuğu'nun tanınmayacak hâle gelmiş bahçeleri ve avlularının arkasında Hawksbill hiç hakkı olmadığı bir ihtişamla yükseliyordu. Hoş, malikânelerde yaşayan soylular evlerini duvarın ötesindekilerden çok daha çabuk bir şekilde tamir ettirebilirlerdi.

Aşağıda biri, bizi göstererek kalabalığı susturdu.

Tobiah elini kaldırdı. "İndigo Krallığı halkı!"

Yakınlardaki malikânelerden, saray merdivenlerinin

yanındaki yıkılan çeşmenin olduğu yönden gelenler de kalabalığa katıldılar. Hizmetçiler, işçiler, mürebbiyeler, hepsi yaptıkları işi bırakıp prenslerine bakıyordu.

“Yaşanan olaydan bu yana son birkaç gündür neler duyduğunuzu biliyorum.” Tobiah balkonun parmaklığı-nı kavradı ve içine çektiği nefesi bıraktı. “Üç gün önce tılsımlı yaratıklar şehrimize saldırdığında korktunuz. Babamı öldüren suikastçıdan. Doğudan geldiği söylenen savaştan.

Bunlardan korkmamanızı söylemeyeceğim çünkü geleceğin bize ne getireceğini bilmiyorum. Ama liderlerini-ze ve kahramanlarınıza olan inancınızı değiştireceğini düşündüğüm bazı kararlar aldım.” Prens James’in öne çıkmasını işaret etti. “Hepiniz kuzenim Teğmen James Rayner’ı tanıyorsunuz. Onu büyük bir ivedilikle yüzbaşı rütbesine çıkarıyorum. Sarayının tamamının güvenli-ğinden sorumlu olacak.”

James’in yüzü hafifçe kızardı ama diz çökerek başını eğdi.

Tobiah James’e kalkmasını söyledikten sonra Frances-ca’ya döndü. “Annem şu an için Vekil Kraliçe olmaya devam edecek. Yas ve anma döneminin ardından Skyva-le Saray’ında tahta çıkacağım. Ve bu tören çok sevdiğim ve güvendiğim arkadaşım Aecor Prensesi Wilhelmina Korte’nin şahitliğinde gerçekleşecek.”

Aşağıda biraz mırıldanmalar oldu o kadar.

“Prenses Wilhelmina, Prens Colin ve ben Indigo Kral-lığı ve Aecor’un geleceğini belirlemek amacıyla derhal mü-zakerelere başlayacağız. Doğudan gelecek savaş kaçınıl-mazdır.” Tobiah dirseğine dokunarak beni yanına çekti.

“Babamı öldüren, beni de öldürme teşebbüsünde bulunan katilin kimliğini Majestelerinin sayesinde belirledik. Ve saldırı esnasında tılsımlı yaratıkları yine Majesteleri’nin hızlı müdahalesi sayesinde durdurduk. Şu an kendisiyle birlikte yaklaşan tılsımı durdurma planları üzerinde çalışıyoruz. Prenses Wilhelmina Indigo Krallığı’nın gerçek dostudur.”

“Teşekkür ederim Majesteleri,” dedim yüksek sesle. “Tek Gece Savaşı’ndan bu yana geçen zamanları telafi etmeyi sabırsızlıkla bekliyorum.”

Prens elimi tutup kaldırdı ve normalden bir saniye daha fazla oyalanarak öptü. Kalbim yerinden çıkacak gibi atarken elime doğru “Özür dilerim,” diye fısıldadı.

Ne için özür diliyordu?

Geri çekilerek çenesini kaldırdı. “Sizinle paylaşmak istediğim son bir konu var. Babamın ölümü yapmam gerekenler hususunda beni ikna etti. Bu krallığın ve halkımın yararına olacak işler yapmak üzere harekete geçeceğim.”

Kalabalıktan çıt çıkmıyordu.

“Leydi Meredith Corcoran ile olan nişanımızı zaten ilan etmiştik.” Düşese, yanına gelmesi için başıyla işaret etti. Birlikte çok güzellerdi; Tobiah’nın karanlığı, Meredith’in aydınlığı tıpkı Kral Terrell’in söylediği gibi birbirini krallığa yakışır biçimde tamamlıyordu. “Leydim, bir tarih belirlemekte geciktiğim için özürlerimi sunuyorum.”

Meredith tüm bağışlayıcılığı ile başını salladı.

“İkimizin evlenmesi babamın hayaliydi. Şimdi aramızda olmamasına rağmen ruhunun hâlâ bizimle olduğuna inanıyorum. Taç giyme töreninin hemen sonrasında